# ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟγραφικό ΑρχείΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ — ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΜΑΪΟΥ 1959 — ΑΡΙΘ. 1070

# ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

## Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

Μονώσεις, θωπείες, φιλιά, περιπτύξεις, ὅλα ὅμως ὡς τὸ σημεῖο ποὺ δὲν μένουν ἀποδείξεις...

# ΣΕ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΑΜΑΡΤΙΑ ἐξομολογημένη... "Οχι ὅμως καὶ συχωρεμένη, ὅταν ἔξεροντας τὸ ἁμάρτημά σου, ἐξακολουθεῖς νὰ βαδίζῃς πρὸς αὐτό.

Ἡ ἀρχὴ—τί ἄλλο;—ὁ ἔρωτας. Δὲ μιλοῦν γιὰ τὴν ἐμπορικὴ κρίσι. Γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις τους μιλοῦν ὅσοι ἀπευθύνονται σ' αὐτὴ τὴ σελίδα. Ὑπόθεσι ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1956. Τότε ἔγινε ἡ γνωριμία, ποὺ προχώρησε σὲ εἰδύλλιο γιὰ νὰ γίνῃ ἐρωτικὸ πάθος. Τὴν ἀγάπησε καὶ τὸν ἀγάπησε. «Τρελλὰ» ὅπως λένε, ὅταν πράκειται γιὰ ἔντονες ἐρωτικὲς κρίσεις. Ἴσως γιατὶ βλέπουν στὴν ἔνταση τὸ στοιχεῖο τῆς τρέλλας. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, δὲν ἔκανε οἰκονομία στὴ μεγαλοστομία. Τῆς μιλοῦσε γιὰ αἰωνιότητα, φυσικὰ καὶ γιὰ γάμο. Μὲ πόση εὐκολία νέοι καὶ ὡρίμοι στὴν Ἑλλάδα μιλοῦνε γιὰ ἔρωτα μὲ ἀπαραίτητο συνοδὸ τὸ γάμο!

Σὲ ἄλλες χῶρες, λιγώτερο θερμὲς ἀπὸ τὴ δική μας, ἀγγοῦνε πολὺ ὥσπου ν' ἀποφασίσουν νὰ κλίνουν τὸ ρῆμα «ἀγαπῶ». Ἂν πῆτε σὲ μιὰ ξένη μὲ τὸ πρῶτο ὅτι τὴν ἐρωτευθήκατε θὰ σᾶς κυττάξῃ μὲ ἀπορία. Δὲν πηγαίνει ὁ νοῦς της στὸ κακό. Δὲ φαντάζεται ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴν κοροϊδεύετε. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὴν κοροϊδεύετε; Τέτοιες καταστάσεις εἶναι ἀσύλληπτες ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν ἰσχυρίζομαι ὅτι ἡ ἐρωτική μας δήλωσι δὲν ἀνταποκρίνεται πάντα πρὸς τὴν ἀλήθεια. Ἐκεῖνο ποὺ ὑποστηρίζω εἶναι ὅτι βιαζόμαστε στὴ δήλωσί μας. Μιλοῦμε γιὰ ἔρωτα πάνω στὶς πρῶτες φούριες, πρὶν ἐλέγξομε τὸν ἑαυτό μας, πρὶν τὸν ἐξετάσουμε ἐν ψυχρῷ.

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ γάμο. Εἶναι, φυσικά, πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑπόσχονται ἀποφασισμένοι ἀπὸ πρίν νὰ μὴ ἐκτελέσουν τὴν ὑπόσχεσί τους. Μικρῆς καὶ μεγάλης ὀλκῆς ἀπατεῶνες, ποὺ γιὰ νὰ παρασύρουν τὸ θῦμα τους σὲ δρόμους ἀνώμαλους δίνουν τὴ βεβαίωσι, ὅτι θὰ νομιμοποιήσουν τὶς ἐλεύθερες σχέσεις.

Ἀλλὰ εἶναι κι' ἄλλοι ποὺ λένε τὸ «θὰ σὲ πάρω», ὅπως λένε καὶ τὸ «σ' ἀγαπῶ». Τὸ πιστεύουν. Ἡ σύγχυσι ποὺ γίνεται καὶ στὸν ἔρωτα. Πιστεύοντας στὴ μακροβιότητα τῆς ἀγάπης τους, βλέπουν στὸ γάμο τὴ συνέχεια καὶ τὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ αἰσθήματός τους.

Ἐντυπώσεις βιαστικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες παρασύρονται κ' οἱ ἴδιοι. Μόλις ὅμως σβύσουν οἱ φλόγες τῶν παθῶν καὶ ἠρεμήσουν, βλέπουν ὅτι ἐκεῖνα ποὺ νόμισαν ἔρωτα ἦταν ἁπλῆ ἐπιθυμία καὶ τότε ἡ σκέψι τους εἶναι πῶς νὰ διαλύσουν τὸ σύνδεσμο καὶ ν' ἀποσύρουν τὴν ὑπόσχεσί τους.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ φοιτητὴ ποὺ μᾶς γράφει. «Πιστευα ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ ἦταν γιὰ μένα πάντα ὅπως τὴν εἶδα στὴν ἀρχή, ὅταν τὴ γνώρισα καὶ τῆς ὑποσχέθηκα γάμο».

Ὅπως ἦταν στὴν ἀρχὴ ἔμεινε ἡ κοπέλλα. Τίποτα δὲν ἄλλαξε σ' αὐτήν. Ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε στὸ νέο. Ἡ ἀδιαφορία διαθέχθηκε τὶς ἀρχικὲς ἐκρήξεις. Ποῦ οἱ παλιοὶ ἐνθουσιασμοί; «Μιὰ κοινὴ συμπάθεια κι ἕνα χρέος ἀπέναντί της. Νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψω, ἀφοῦ τῆς ὑποσχέθηκα».

Καὶ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήνῃ νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῶν διαθέσεων του ὀφείλεται σὲ κορεσμὸ τῶν αἰσθήσεων, προσθέτει ὅτι πλατωνικὰ παρέμεινε ὁ ἔρωτας τους. Ἕνας πλατωνισμὸς σχετικός. Ἔτσι ὅπως τὸν ἐννοεῖ ὁ Ρωμιός. Μονώσεις, θωπεῖες, φιλιά, περιπτύξεις, ποιλίες ἱκανοποιήσεις, ὅλα ὅμως ὡς τὸ σημεῖο ποὺ δὲ μένουν ἀποδείξεις. Ἔτσι ἐκεῖνος ποὺ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὶς παροχὲς τοῦ κοριτσιοῦ μπορεῖ νὰ γράφῃ, βέβαιος ὅτι γράφει τὴν ἀλήθεια: «Δὲν τὴν πείραξα, δὲν τὴν ἔβιξα, σεβάσθηκα τὴν τιμή της...». Αὐτὸ ποὺ συνηθίζουν νὰ ὀνομάζουμε τιμή. Τὸ ἴδιο θὰ βεβαίωνε καὶ ὁ ἰατροδικαστής.

Ἀλλὰ κι' ἔτσι, κορεσμένος, δὲ θὰ ἔφευγε ἀπὸ κοντά της, ἂν δὲ μεσολαβοῦσαν ἄλλοι παράγοντες. Νὰ ὄψωνται τὰ οἰκονομικά. Σπουδάζει ὁ νέος. Ἡ ἐπιστήμη στοιχίζει. Οἱ περισσότεροι ξεκινοῦν πρὸς αὐτή, χωρίς νὰ κάνουν τὸ λογαριασμό τους. Ἡ τύχη κάνουν λανθασμένο. Ἀλλοίωσι τὰ ὁπολογίζουν κι' ἀλλοιῶς τοὺς ἔρχονται. Περισσότερο ἀπὸ τὸ θέον ἐπισιόδοξοι, ρίχνονται σὲ σπουδὲς δυσκολες ποὺ ἀπαιτοῦν πολλὰ ἔξοδα καὶ πολλὰ χρόνια. Δέκα περίπου χρόνια ἀπορροφᾶ ἡ ἰατρική, ὥς ποὺ ν' ἀποκτήσῃς εἰδικότητα καὶ νὰ γίνῃς παραγωγικός.

Ποιὸς τὰ πληρώνει ὅτι μεταξὺ ἂν δὲν κρατιέται τὸ πατρικὸ σπίτι; Τὸ μεγάλο πρόβλημα. Τὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ φοιτητής. Τὸ σπίτι του γονάτισε δὲν ἀντέχει ἄλλο. Δρᾶμα γιὰ τοὺς περισσότερους νέους. Ξεκινῶντας χωρὶς οἰκονομικὴ βάσι, μένουν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου. Ἡ ἀποθάρρυνσι, ἡ πικρία ἐναντίον τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας, ὁ μαρασμός, ὁ ψυχικὸς κάματος ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά τους. Καὶ τότε, ἄλλοι τὰ παρατοῦν γιὰ νὰ ζήσουν ἀπογοητευμένοι, μὲ τὸ συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀδικήθηκε ἀπὸ τὴ μοῖρα του κι' ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἄλλοι δίνουν τὴ μάχη τους γιὰ νὰ συνεχίσουν. Σ' τὴ μάχη δὲ αὐτὴ δὲν προσέχουν ἂν εἶναι τίμια τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν.

Ἀμφιβάλλω ἂν εἶναι τίμια τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ νέος ἐπιμένοντας νὰ συνεχίσῃ τὴ μάχη. «Τὸ σπίτι μου ἀδυνατεῖ. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγω σὲ γάμο». Γάμο μὲ ποιάν; "Οχι μὲ τὴν κόρη ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ ἂν δὲν τοῦ εἶναι ὅσο ἄλλοτε ἐπιθυμητή, ἐξακολουθεῖ ὅμως πάντα νὰ τοῦ εἶναι συμπαθής. Σκέπτεται νὰ πάρῃ μιὰν ἄλλη ποὺ ἔχει τὸν παρά. Ἐμπράκος ποὺ ἀνοίγει τὰ τεφτέρια καὶ κάνει τοὺς λογαριασμούς του. "Ἔχουμε καὶ λέμε... Δὲν λείπουν ἐντελῶς τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν πρώτη. "Οσα διαθέτει εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του. Δὲν τοῦ φθάνει ὅμως αὐτό. Δὲν τοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμα. Σκέπτεται καὶ τὴ συνέχεια. Νὰ κάνῃ κοινωνικὴ ἐμφάνισι, νὰ κάνῃ διαφήμισι, ν' ἀνοίξῃ γραφεῖο. Τὸ στάδιο ποὺ πρέπει νὰ διανύσῃ ὥσπου νὰ στεριώσῃ καὶ νὰ κρατηθῇ.

«Τί θὰ γίνω μόλις τελειώσω; Πῶς θὰ ἀποκατασταθῶ; Μὲ φοβίζει τὸ ὁδηλο μέλλον. Ἐνῶ ἂν πάρω μιὰ ἄλλη...». Ἡ ἄλλη ὑπάρχει. Θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τελειώσῃ καὶ θὰ τοῦ διαθέσῃ ὅσα χρειάζονται γιὰ τὸ ξεκίνημα. Μόνο ποὺ ἡ ἄλλη αὐτὴ τοῦ εἶναι ξένη. Μιὰ ἀγνωστη μὲ χρήματα. Δὲν ξέρει τί καπνὸ φουμάρει, ποιὸς εἶναι ὁ ψυχικός της κόσμος, ποιὰ ἡ πνευματική της ἀνάπτυξι.

Τὸ μόνο γνωστὸ εἶναι τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα της. Αὐτὰ τὸν κάνουν νὰ σκέπτεται νὰ ἑνωθῇ μαζί της. Ἀπόφασι ἀκόμα δὲν πῆρε. Ἀλλὰ ὅπου καὶ νἆναι θὰ τὴν πάρῃ. «Τὸ ζήτημα ἐπείγει». Ἔχει διακόψει τὶς σπουδές του γιὰ ν' ἀποφασίσῃ.

Στὴν καμπὴ δυὸ δρόμων. Ὁ ἕνας δρόμος, τὸ κορίτσι ποὺ ἀγάπησε στὴν ἀρχή. Δὲν τὴν ἀγαπᾶ ὅσο ἄλλοτε σήμερα, τὴν συμπαθεῖ ὅμως, αἰσθάνεται εὐχάριστα κοντά της. Θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ μαζί της. Κι' ἀπὸ πάνω, θὰ ἐξαπελοῦσε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τῆς ἔδωσε. Μαζὶ μ' αὐτὸ θὰ ἐξοικονομοῦσε καὶ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του.

Ὁ ἄλλος δρόμος εἶναι ὁ δρόμος τοῦ καθαροῦ συμφέροντος. Οὔτε τὴν ξέρει οὔτε τὸν ξέρει. Τὸν παίρνει ὅμως ἐκεῖνη γιατὶ κάποιον πρέπει νὰ πάρῃ. Τὴν παίρνει κι' αὐτὸς γιατὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προῖκα της.

Ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ διαλέξῃ; Καὶ ζητᾶ τὴ δική μας γνώμη. Γιατί κύριε δὲν πηγαίνετε σὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παίζουν πρὸ-πό, νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴ συμπλήρωσι τῆς καρτέλας σας; Γιατί δὲν πηγαίνετε σὲ κανέναν λογιστὴ νὰ βάλῃ κάτω τὰ νούμερα, νὰ λογαριάσῃ τὰ σύν καὶ τὰ πλήν, τὰ παθητικὰ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ καὶ νὰ σᾶς πῇ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ λύσεις εἶναι ἡ περισσότερο συμφερτική;

Ἔτσι ποὺ θέτει τὸ πρόβλημά του πρόκειται γιὰ ὁμὴ ἐμπορικὴ πρᾶξι. Δὲν βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες γιὰ νὰ παραβλέπουμε τὸν οἰκονομικὸ παράγοντα στὸ γάμο. Εἶναι ἀπαραίτητη κάποια οἰκονομικὴ βάσι γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ πάνω σ' αὐτὴν ἡ οἰκογένεια. "Οσο δυνατὸς κι' ἂν εἶναι ὁ ἔρωτας θὰ μαραθῇ, ἴσως νὰ γίνῃ καὶ φαρμακερὸ ἀγκάθι, ποὺ δηλητηριάζει τὸ βίο, ἂν ἡ ἀνέχεια καλύβῃ, ἔλεγε ὁ ρομαντικὸς ἥρωας. Βλέπετε ὅμως ὅτι κα' αὐτὸς ἀκόμα, ἔθετε μιὰ προϋπόθεσι γιὰ τὸ γάμο του: τὴν καλύβη. Ὁ ρομαντισμὸς δὲν τὸν παρέσυρε σὲ βαθμὸ ὥστε ν' ἀδιαφορῇ γιὰ τὴ στέγη του. Νὰ ὑπάρχῃ τουλάχιστον μιὰ καλύβη, δυὸ κεραμύδια γιὰ νὰ χωθοῦν ἀπὸ κάτω.

Μᾶς εἶναι γνωστὰ καὶ τὰ λέμε κάθε τόσο αὐτὰ ὅλα. Κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσι ὁ σημερινὸς νέος νὰ γίνῃ πιὸ ρομαντικὸς ἀπ' τὸν ρομαντικὸ καὶ νὰ παραβλέψῃ τὸ ὑλικὸ μέρος. Ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι ἐρωτευμένος γιὰ νὰ παραζορίζεται, ἀλλὰ μόνο ἡ συμπάθεια καὶ ἡ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος τὸν φέρνουν κοντὰ στὴν κόρη μὲ τὴν ὁποία συνδέεται, τότε θὰ ἦταν ὑπερβολικὴ ἀξίωσι νὰ τοῦ ζητήσῃ κανεὶς νὰ κλείσῃ τὰ μάτια ἐμπρὸς στὸ συμφέρον.

"Ολα ὅμως αὐτὰ ὡς ἕνα σημεῖο. Συμπαθεῖς τὴ μιὰ μὲ τὴν ὁποία ἔχεις ἕνα παρελθὸν ποὺ τὸ συνεχίζεις στὸ παρόν. Ἡ μιὰ αὐτὴ δὲν εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀδέκαρη. Ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ χρηματοδοτήσῃ τὶς σπουδές σου. Δὲν τὸ βρίσκεις ὅμως ἀρκετὸ αὐτό. Πηγαίνεις καὶ γιὰ τὰ παραπέρα.

Ἂν, τουλάχιστον, ὑπῆρχε ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ δεύτερη... Σκληρὴ ἡ πρᾶξι ἀλλὰ ὄχι ἀφύσικη. Ἡ μεγάλη ἀγάπη σβύνει τὴ μικρή. Νὰ μείνῃς στὴ δεύτερη μόνο ἀπὸ καθῆκον εἶναι προσβολὴ τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ τὸ παίρνεις χωρὶς νὰ θέλῃς καὶ εἶναι συγχρόνως ἀδικία ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Εἶναι ἀκόμα προοίμιο τῆς αὐριανῆς δυστυχίας καὶ τῶν δυό σας. Γιατί, ὅσο ἀκύριος κι' ἂν εἶσαι, ὅσο κα' ἂν δὲν τὴν ἀφήνεις νὰ τὸ καταλάβῃ ὅτι ἀπὸ καθῆκον μονάχα τὴν ἔκανες γυναῖκα σου, θάρθῃ ἡ ὥρα ποὺ σὲ κάποια στιγμὴ ἀδυναμίας σου θ' ἀποκαλυφθῆς. Καὶ τότε εἶναι τὸ δράμα.

Ἐδῶ ὅμως οἱ προϋποθέσεις εἶναι διαφορετικές. Σκέπτεσαι νὰ πάρῃς μιὰν ποὺ δὲ σοῦ λέει τίποτα, εἰς βάρος τῆς ἄλλης ποὺ σοῦ λέει κάτι. Γιὰ τὸν παρά. Νοικοκύρης ὁ καθένας νὰ τοποθετῆσῃ τὸν ἑαυτό του ὅπως νομίζει ὅτι τοῦ εἶναι συμφερώτερο. Ἀλλὰ νὰ μὴ θέλῃ νάχῃ τὴν ἠθικὴ ἐνίσχυσι καὶ τρίτων. Μόνος του ν' ἀναλάβῃ ἀκέραιες τὶς εὐθύνες.

Οἱ ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ δὲν ἔχουν δικαίωμα ν' ἀποτρέπουν ἢ νὰ προτρέπουν.

Ἂν νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἀξίζει γιὰ ἕνα κάποιο ποσὸ νὰ ριχτῆ στὴν περιπέτεια τοῦ ἄγνωστου καὶ νὰ ἑνωθῆ μὲ πρόσωπο ποὺ τοῦ εἶναι ξένο, ποιὸς θὰ τὸν ἐμποδίσῃ;

Ἂν πάλι σκέπτεται ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μπακάλικο, ὅπου μονοδιάστατη ἐπότητα ἀποτελοῦν τὰ δράμια, ὁ μπεζαχτᾶς καὶ οἱ τέσσερις ἀριθμητικὲς πράξεις, τότε θὰ κάνῃ τὸ σταυρό του, θὰ στηριχθῆ στὶς δυνάμεις του καὶ ἀφοῦ μένοντας στὸ πανεπιστημιακό του πτυχίο, ποὺ θ' ἀποκτήσῃ μὲ τὴν ξένη βοήθεια, θὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος νὰ γίνῃ δημιουργὸς τοῦ μέλλοντός του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

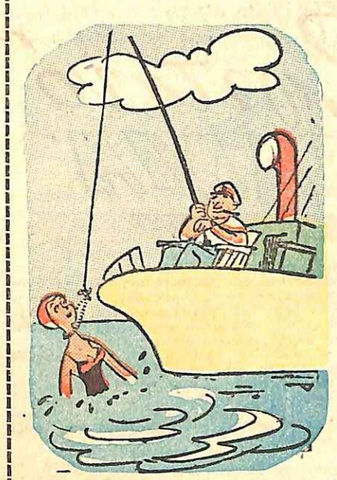

*Ψάρεμα στὴν Κυανῆ Ἀκτή.*

*— Πόση ὥρα ἀκόμη θὰ μὲ κρατᾶς ἔτσι. Κωστάκη;*

*— Αὐτό, Λιλίκα μου, λέγεται ναυτικὴ ἀνταρσία!...*

Η ΣΚΗΝΗ στὸ δρόμο. Κάποιος, θέλοντας προφανῶς νὰ φωνάξῃ κάποιον, τρέχει ἀπὸ πίσω του — ἐκεῖ πρὸς τὰ Χαυτεία — καὶ φωνάζει δυνατά:

—Κύριε πρόεδρε! Κύριε πρόεδρε!

Ἀλλὰ μὲ τὴ φωνὴ ἀντὶ νὰ γυρίσῃ ἕνας γυρίζουν τουλάχιστο... δέκα ἀπ' τοὺς περαστικούς. Κι' ὁ παρατυχὼν σχολιαστὴς διατύπωσε τὸ συμπέρασμά του:

—Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Ἕλληνες ποὺ περπατοῦν στὸ δρόμο, σίγουρα οἱ πενῆντα εἶναι πρόεδροι ἢ ἦσαν!

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο γιατὶ ὁ τίτλος τοῦ προέδρου εἶναι ὁ μόνος τίτλος ποὺ μένει ἰσοθίως.

*

ΣΕ γνωστὸ ψυχίατρο τῆς πόλεώς μας παρουσιάστηκε ἄνθρωπος σὲ κατάστασι ἀλλοφροσύνης.

—Γιατρέ μου, δὲν εἶμαι καλά!

—Τί ἔχεις;

—Γιατρέ μου, τὰ νεῦρα μου!

—Ἀπὸ τί ἔπαθαν τὰ νεῦρα σου;

—Ἀπ' τὸ τηλέφωνο! Αὐτὴ ἡ ἄτιμη ἐφεύρεσι τῶν ἀνθρώπων. Βάζω τὸ δάχτυλό μου, τσάφ, τσάφ, τσάφ,..... βοῦ-οῦ-οῦ-οῦ! Τσάφ, τσάφ, τσάφ, τσάφ... βοῦ-οῦ-οῦ-οῦ. Κάνω νὰ πάρω γραμμὴ ἀπ' τὸ δικό μας, βοῦ-οῦ-οῦ-οῦ, τρελλαίνομαι, βρίσκω τὴ γραμμὴ ἀνοιχτή, παίρνω τὸ νεύμερο ποὺ θέλω βοῦ-οῦ-οῦ-οῦ-οῦ, ἀμάν! Τρελλάθηκα!...

Καὶ ὁ γιατρὸς συνέστησε:

—Ἠρεμία, ἡσυχία καὶ... κόψιμο τὸ τηλεφώνου.

*

ΕΞΩ ἀπὸ κεντρικὸ κινηματογράφο προβάλλει ἡ πελώρια χρωματιστὴ εἰκόνα τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ φίλμ, ποὺ παίζει φιλομειδὴς καὶ μὲ τὸ μεγαλύτερο μέρος... τῶν θελγήτρων της στὴ δημοσία θέα. Περνᾶ μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ μ' ἕνα ἀγοράκι τριῶν ἢ τὸ πολὺ τεσσάρων χρόνων, ποὺ βλέπει τὴν εἰκόνα καὶ καρφώνεται στὴ θέσι του:

—Γιαγιά, ρωτᾶει, γιατὶ αὐτὴ ἡ κυρία εἶναι γυμνὴ στὸ δρόμο; Δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ ρούχα;

—Ἔχει πουλάκι μου, πῶς δὲν ἔχει;

—Τότε γιατὶ δὲν τὰ φοράει;

—Μὰ γδύθηκε πουλάκι μου, γιὰ νὰ κοιμηθῆ,

—Καὶ ποῦ κοιμᾶται, γιαγιά; Μέσα στὸ δρόμο;

—Ὄχι, πουλάκι μου, στὸ κρεβατάκι της.

—Καὶ ποῦ εἶναι τὸ κρεβατάκι της γιαγιά;

—Μέσα, χρυσό μου. Νὰ ἐκεῖ!

Καὶ δείχνει τὴν εἴσοδο τοῦ κινηματογράφου.

Καὶ τὸ ἀγοράκι ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι:

—Πᾶμε, γιαγιά, νὰ τὴ δοῦμε ποὺ θὰ πέσῃ;

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς περίεργους ποὺ μαζεύτηκαν καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ διάλογο:

—Μασκαρατζίκο! Ἀπὸ τώρα!...

*

Η Φιλοθέη κατάντησε ἀπὸ πολὺ καιρὸ τώρα ὁ πιὸ ἀγαπημένος περίπατος τῶν ζευγαριῶν. Καὶ, εἶναι ἀλήθεια μὲν ὅτι γίνονται ἀρκετὰ συχνὰ ἐπεισόδια μὲ τοὺς ...ἀδιάκριτους, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τρομάζει τὰ ζευγαράκια ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ συρρέουν πρὸς τοὺς γραφικοὺς ἐρημικοὺς δρόμους καὶ τὰ ἀλσύλλια τῆς Φιλοθέης, ὅπου καὶ μόνο βρίσκουν τὴν ποθητή τους ἡσυχία καὶ μοναξιά.

## Ζκίτσα τῆς ἐποχῆς

### Εὔθυμα ἐνσταντανέ

Κάποιος, ὅμως, ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς συμπαθέστατης κηπουπόλεως διαμαρτυρήθηκε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἁρμοδίους:

—Μὰ εἶναι κατάστασις αὐτή; Γιατὶ δὲν παίρνετε ριζικὰ μέτρα κατὰ τῶν ζευγαριῶν;

Καὶ ὁ «ἁρμόδιος» — ὄνομα καὶ μὴ χωριὸ — μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

—Ἀστειεύεστε φίλε μου; Τὰ ἐρωτικὰ ζευγαράκια εἶναι ὁ... τουρισμὸς τῆς Φιλοθέης!

Ἀκούσαντες δὲ μερικοὶ τὴν ἀποψι αὐτὴ ἐξέφρασαν τὴ γνώμη ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ κληθῆ ὁ συμπαθὴς Ἁρμάνδος Δελεπατριδὴς νὰ ἱδρύσῃ, ἐπὶ τέλους, τὸ περίφημο ὑπουργεῖο τοῦ Ἔρωτος στὴ Φιλοθέη, γιὰ νὰ μεταβληθοῦν σὲ πολυτοπαραγωγικὲς πηγὲς δυὸ σπουδαῖοι παράγοντες πλούτου: Ὁ ἔρως καὶ ὁ τουρισμός!

*

Α Π' ἄκρη σ' ἄκρη ἀνασκάπτεται ἡ Ἀθῆνα. Πότε στὶς συνοικίες, πότε στὰ κέντρα, πότε στὴν Ὁμόνοια, πότε πέρα στὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα σημεῖα της. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ ἀνασκαπτικὴ μανία ἔφτασε στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς ὁποίας ἐργάτες δουλεύουν μὲ τὴ σκαπάνη νὰ ἀνοίξουν βαθύτατους λάκκους. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀλλάζουν κι' οἱ στάσεις τῶν λεωφορείων καὶ τῶν τρόλλεϋ κι' ὁ κόσμος ταλαιπωρημένος κι' ἀγανακτισμένος κυνηγᾶ τὰ ὀχήματα γιὰ νὰ βρῆ ποῦ θὰ σταματήσουν.

—Παναθεμά τους! διαμαρτυρόταν προχτὲς μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ καταγανακτισμένη. Τί σκάβουνε; Τί θέλουνε νὰ βροῦν, τρομάρα τους;

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς ἀκηκοότας ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μονολεκτικά:

—Μυαλό!

Ἀπάντησι μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι βρεθήκαν σύμφωνοι.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

### ΓΗΣ ΜΑΔΙΑΜ

Ἡ πάμπολλα στοιχίσασα πλατεῖα Ὁμονοίας,
ποὺ τὴν κυττᾶς, παμφίλτατε, μεθ' ὑπερηφανείας,
παθαίνει κάτι ἀπότομες ρωγμὲς καὶ καθιζήσεις
κι' ἐκεῖ ποὺ τήνε χαίρεσαι δὲν ξέρεις ἂν θὰ... ζήσῃς!

*

Ἤγουν αὐτὸς ποὺ ἔκθαμβος τὰ ἔργα της θαυμάζει,
ὀδυνηρὲς κι' ἀνελπίστες λαχτάρες δοκιμάζει
κι' αὐτὸς ποὺ τὴν ἀπατάλη τους ἐπικροτεῖ κι' ἐγκρίνει,
ν' ἀνοιγῆ ἡ... γῆ αἰσθάνεται καὶ νὰ τὸν καταπίνῃ!

Γ. Θ—ς

Τραθήχτηκε λίγα βήματα πίσω γιὰ νὰ τὸ καμαρώσῃ...

# Τό ζωντανό ἄγαλμα

Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἦταν σὰ ζωντανό!

Δὲν ἦταν μιὰ ἁπλὴ ἀναπαράστασι τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀγαπημένης του. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀκρίβεια τῆς ἀποδόσεως, ποὺ ἦταν ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστη, εἶχε τὸ ὕψος της, τὴν ἔκφρασί της, τὴ λάμψι τῶν ματιῶν της, τὴν ἀπαράμιλλη τρυφερότητα τοῦ γέλιου της... Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ ψυχὴ τῆς νεκρῆς εἶχε κλεισθῆ μέσα σ' αὐτό...

Ὁ Γκὺ Λασάλ εἶχε τόσο θαμπωθῆ ἀπ' τὸ ἔργο του, ὥστε ἔφερε τὸ χέρι του στὰ μάτια του, γοητευμένος καὶ ζαλισμένος συγχρόνως.

Ὕστερα, μὲ ἀργὰ κι' ἀθόρυβα βήματα, ὀπισθοχώρησε ὡς τὴν πόρτα, σὰ νὰ θεωροῦσε βεβήλωσι τὴν παρουσία του μέσα σ' αὐτὸ τὸ χῶρο, ποὺ εἶχε καθαγιασθῆ ἀπ' τὴν παρουσία τῆς ψυχῆς τῆς ἀγαπημένης του. Βγαίνοντας ἔξω, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ πῆρε μαζί του τὸ κλειδί, ὅπως ἔκανε πάντα.

*

Τὸ ἴδιο βράδυ, τὸν ἔπιασε δυνατὸς πυρετός.

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξετάσανε, κάνανε λόγο γιὰ μιὰ ἐγκεφαλικὴ ἀσθένεια, χωρὶς ὅμως νὰνναι σὲ θέσι νὰ προσδιορίσουν ἀκριβῶς τὴ μορφή της καὶ νὰ προδιαγράψουν τὴν πορεία της.

Ἑβδομάδες, μῆνες ὁλόκληρους, ὁ καλλιτέχνης ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τὸν ἔψηνε ὁ πυρετός. Κι' ἀγωνιζόταν ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ τῆς τρέλλας.

Τέλος, ὁ δυνατὸς ὀργανισμός του νίκησε...

Ξαναβρῆκε τὴ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀπομάκρυνε καὶ πάλι ἕνα-ἕνα τοὺς φίλους του καὶ κλείστηκε στὸ σπίτι του ὅπως καὶ πρῶτα, τριγυρισμένος ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς σκέψεις του.

Εἶχε γίνει καλὰ ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, κι' ὅμως δὲν εἶχε τολμήσει ἀκόμα ν' ἀνεβῆ στὸ ἀτελιέ του...

Τέλος, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τ' ἀποφάσισε.

Ἄνοιξε μὲ χίλιες προφυλάξεις τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ, τράβηξε τὶς κουρτίνες καὶ γύρισε τὴ ματιά του πρὸς τὸ ἄγαλμα...

Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ καιρός, ποὺ πέρασε, τὸ εἶχε ἐξαϋλώσει καὶ τὸ εἶχε ὁμορφήνει ἀκόμα περισσότερο.

Στὸ μισόφωτο, ποὺ ἁπλωνότανε μέσα στὸ ἀτελιέ, ὁ Γκὺ νόμισε πὼς τὸ ἄγαλμα προχωροῦσε ἀνάλαφρο πρὸς τὸ μέρος του, ἀνοίγοντας τὰ ὑπέροχα χέρια του γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ...

Ἄνοιξε τότε τὴν ἀγκαλιά του, ὥρμησε πρὸς τὴ ζωντανὴ ἐκείνη παράστασι τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του...

Μά, μὲ τὴν ὁρμή του, τὸ ἄγαλμα κλονίσθηκε στὴ βάσι του, ταλαντεύθηκε δυὸ-τρεῖς φορές, κι' ὕστερα σωριάστηκε χάμω, παρασύροντας μαζί του καὶ τὸν καλλιτέχνη!...

*

Ὅταν μπῆκαν ἀργότερα στὸ ἀτελιέ, βρῆκαν νεκρὸ τὸ Γκὺ Λασάλ. Τὸ ἄγαλμα, πέφτοντας, τοῦ εἶχε συντρίψει μὲ τὸν ὄγκο του τὸ κεφάλι...

Ζ. ΓΚΟΝΤ

## ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

### Ντοῦ!

*Ἰδὼν Ἀτθίδα καθ' ὁδὸν κομψότητος ἀρτίας*
*ἠρξάμην τὴν ἐπίδειξιν μεγίστης γοητείας*
*τουτέστιν οὖν συνέστριψον τὸν μύστακα ἐγκύρως*
*κι' ἐποίησον ματάκιον τετράκις παμπονήρως.*
*Καὶ οὕτω τὴν σαγήνην μου ἐντέχνως προωθήσας*
*καὶ ὧν τὰ μάλα προσφιλῆς πρὸς πάσας τὰς γοήσσας*
*συνέχισον τὴν δρᾶσιν μου μετ' ἀναστεναγμάτων*
*εὐελπιστῶν εἰς ἔναρξιν ἐνθέρμων ἀσπασμάτων.*
*Κι' ἀφοῦ ἐπὶ ἡμίωρον εἰπόμην τῆς διδός*
*κι' ἠμβάνιζον χυδαϊστὶ καὶ μβουνδαλοειδῶς*
*ἐν τέλει ἀπεφάσισον νὰ δράσω ἐξ ἀπίνης*
*ὡς γόης ἀνεκτίμητος καὶ ἄφθαστος τσαχπίνης,*
*Ἐφ' ᾧ μὲ ὕψος Δὸν-Ζουὰν καὶ λαύρου ἐραστοῦ*
*ἐποίησον ἐν ἀκαρεῖ τὸ σχετικὸν τὸ «ντοῦ»!*
*Τουτέστιν μετ' ἐξάρσεως καὶ πονηρώδους βίας*
*τῇ δίδι, παίδες ἔδωσον, ἐν ὅλῳ, τρεῖς τσιμβίας.*
*Τσιμβίας τρεῖς τῆς ἔδωσον ἐντέχνως τοι-*
*(γαροῦν,*
*ἀλλὰ πρὶν ἢ τῆς δράσεως ἀντιληφθῶ τὸν*
*(ροῦν*
*ἡ Μίς, ἡ πλήρης καλλονῆς πρὸς δὲ καὶ*
*(πλήρης λούσου*
*ἐστράφη μᾶλλον ἔξαλλος εἰποῦσα τρίπαξ:*
*(»Φτοῦ σου!*
*Φτοῦ σου, βρὲ γέρο ταρναγᾶ καὶ φτοῦ*
*(σου, βρὲ γαΐδάνι!...»*
*Ἀλλὰ ὁποία δι' ὑμᾶς ἡ τρομερώδης πλάνη*
*κι' εἰμί, φρονῶ, ὑπόχρεως νὰ σᾶς ἐξη-*
*(γηθῶ:*
*Μ' ἔπτυσεν τρίπαξ ἡ μαμζὲλ ἴνα μή... βα-*
*(σκαθῶ!*

*Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ*



Συγκινητικὸ καὶ πονεμένο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάν. Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

# Ἀτέλειωτη θυσία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ φανὴ Τακέα, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ντίνο Μάρτζολη, ζητάει ἀπὸ τὸ διευθυντή της τὸ Βασίλη Νίταρη νὰ μὴν κάνῃ μήνυσι στὸν ἀγαπημένο της, ποὺ ἐργαζόταν στὴν ἑταιρία καὶ ποὺ εἶχε καταχραθῆ ἑξῆντα χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ πατέρα του, ποὺ εἶχε πεθάνει. Ὁ Νίταρης εἶναι πρόθυμος νὰ συγχωρέσῃ τὸ Ντίνο καὶ νὰ τὸν ξαναπάρῃ στὴ δουλειά, φτάνει ἡ φανὴ νὰ δεχόταν τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐπίθεσι, φεύγει μὲ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ της καὶ γυρίζει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ποὺ εἶναι βυθισμένος στὴν ἀπόγνωσι, γιατὶ προτιμάει νὰ σκοτωθῆ παρὰ νὰ πάῃ στὴ φυλακή. Ἡ Φανὴ τοῦ ζητάει προθεσμία δυὸ ἡμερῶν γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ καταφεύγει σὲ μιὰ πλούσια θεία της, Ἀλλ' ἐκείνη μὲ διάφορες προφάσεις ἀρνεῖται νὰ τῆς δώσῃ τὰ χρήματα, ποὺ τῆς χρειάζονται. Ἡ Φανούλα τότε, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Ντίνο Μάρτζολη ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία θυσιάζεται στὸ διευθυντή της, ποὺ τῆς ὑπόσχεται νὰ ξαναπάρῃ στὴν ἑταιρεία τὸν ἀγαπημένο της. Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸν καλεῖ στὸ γραφεῖο του κι' ὁ Ντίνος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἀντιρρήσεις ὑπόσχεται στὴ Φανούλα πὼς θὰ πάῃ...

## 5ον

Χτυποῦσαν τὰ δόντια της ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία τὸ ἄλλο μεσημέρι, καθὼς στεκόταν κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο καὶ τὸν περίμενε. Ὁ Ντῖνος δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Ἀπὸ τὸ ὕψος του, μάντεψε ἀμέσως ἡ Φανούλα πὼς ὁ Νίταρης εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί του. Τὸ μάντεψε κι' ἔνοιωσε μαζὶ μιὰ ἀφάνταστη εὐτυχία καὶ μιὰ ἀπέραντη δυστυχία.

Ὁ Ντῖνος πῆγε κοντά της καὶ τὴν κύτταξε μὲ μάτια ἀκόμα ἀπορημένα, παράξενα.

— Φανούλα... εἶναι κάτι ἀπίστευτο... Τὸν εἶδα ἀλλοιώτικο... Μὲ συγχωρεῖ...

— Πές μου τα ὅλα, ψιθύρισε ἡ Φανὴ κι' ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμι νὰ μὴν κοκκινίσῃ, νὰ μὴ φανῆ ἔνοχη.

— Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ τὸ αὐστηρό του ὕφος, μοῦ εἶπε νὰ καθήσω καὶ μοῦ ἄρχισε ἕνα πρόλογο, πὼς κατέστρεψα ἀπὸ ἐπιπολαιότητα τὴν καρριέρα μου, κλπ. Στὸ τέλος, ἐνὼ καταλάβαινα τὸ αἷμα μου νὰ βράζῃ κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ ξεσπάσω, μὲ ρώτησε:

»— Ἂν σοῦ δώσω μιὰ πιθανότητα νὰ ξαναρχίσῃς τὴ ζωή σου, σκέπτεσαι νὰ ἐργαστῆς τίμια;

»Κι' ἀφοῦ μὲ βασάνισε κάμποση ὥρα μὲ διάφορες ἐρωτήσεις, μοῦ ξεφούρνισε ἀξαφνα:

»— Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ σοῦ δώσω μιὰ πιθανότητα ἀκόμα νὰ ζήσῃς σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Ἔλα αὔριο στὴ θέσι σου. Τὰ χρήματα ποὺ λείπουν θὰ τὰ βάζῃς στὴ θέσι τους μήνα μὲ τὸ μῆνα ἀπὸ κρατήσεις, ποὺ θὰ γίνωνται στὸ μισθό σου, μὲ εὔσχημο τρόπο. Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρουμε μόνον ἐσὺ κι' ἐγώ. Κανεὶς ἄλλος. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως, πώς, ἂν παρατηρηθῆ κι' ἡ ἐλαχίστη ἀνωμαλία, ἂν δῶ νὰ λείπῃ ἕνα μονόλεπτο πάλι, ἢ ἂν δὲ δείξῃς προθυμία στὴν ἐργασία σου, παίρνω τὴν πρότασί μου πίσω. Τότε, θὰ πάμε μὲ τὸ νόμο.

— Τί τοῦ εἶπες ἐσύ, Ντῖνο; ρώτησε ἡ Φανή, μὲ φωνὴ ἀχνή, καὶ μὲ ματια πελώρια ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ρωτᾶς τί τοῦ εἶπα; Τὸν εὐχαριστησα καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ παρατηρηθῆ ἡ ἐλαχίστη ἀνωμαλία πιά...

Πῆγε κάτι νὰ τοῦ πῆ ἀκόμα ἡ Φανούλα, ἀλλὰ δὲ βάσταξε. Ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου, τὴν ἔπιασαν τὰ κλάματα.

— Κλαῖς; εἶπε ταραγμένος κι' αὐτός. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Σώθηκες, Ντῖνο μου, τοῦ ψιθύρισε, σωθήκαμε!

Περίμενε νὰ δῆ μιὰ ἐξαλλη χαρὰ στὸ πρόσωπό του. Ὁ Ντῖνος ὅμως τὴν κύτταξε συλλογισμένος καὶ πάντα σκοτεινός.

— Εἶναι κάτι κι' αὐτό...

— Κάτι; Εἶναι τὸ πᾶν. Εἶναι ἡ ζωή σου, πρῶτα-πρῶτα, Ντῖνο!... Μιλοῦσες γιὰ θάνατο...

Κύτταξε μπροστά του, σκοτεινὸς καὶ πρόφερε, σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Ναί, γιὰ θάνατο...

— Τώρα ὅμως δὲν ἔχεις λόγο νὰ συλλογίζεσαι τέτοια πράγματα, δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπημένε μου; Τώρα ἔχουμε μπροστά μας τὴ ζωή...

— Ὡς πότε;

Τρόμαξε μὲ τὴν ἐρώτησί του.

— Ὅλη μας τὴ ζωή...

— Μεγάλα λόγια...

— Ντῖνο... Τί σκέπτεσαι πάλι;

— Σκέπτομαι... ἀποκρίθηκε ζοφερὸ τὸ παλληκάρι, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πάντα τὴν ἴδια ἀξία.

— Γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, ἡ ζωὴ ἔχει ἀξία. Γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ ὅσους τὸν ἀγαποῦνε.

— Καλά, καλά... δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Τὸ ξέρω, ὅτι θἄκλαιγες ἂν σκοτωνόμουν... Γλύτωσες αὐτὸ τὸν πόνο, Φανούλα. Κι' εἶσαι ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὅσο δὲ γίνεται, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τὸν κύτταξε μὲ λατρεία.

— Ἐγὼ ὅμως βλέπω ἕνα βουνὸ ἀκόμα μπροστά μου, ἕνα βουνό!...

—Πές μου τί ἔγνοιες ἔχεις; τὸν παρακάλεσε. Ἐγὼ στὰ λέω ὅλα, ὅλα...

Σήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Εἶναι ἔγνοιες ποὺ δὲ λέγονται...

— Οὔτε σ' ἐμένα, Ντῖνο;

Ἀπέφυγε τὴ ματιά της. Ἡ Φανούλα ὅμως ἐπέμενε:

— Δὲν εἶμαι ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου; Δὲ θὰ εἶμαι αὔριο γυναῖκα σου;

Ὁ Ντῖνος ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας. Μιὰ κίνησι ποὺ τὴν πάγωσε. Κι' ἡ φανὴ του δὲν ἔδειχνε ἀγάπη, καθὼς τῆς εἶπε ἀπότομα:

— Φανή... Κατάλαβέ το, ἐπὶ τέλους, ὅτι μὲ πονᾶς, νὰ μὲ ρωτᾶς πάντα ἔτσι, νὰ μὲ κυττᾶς ὅλη τὴν ὥρα στὰ μάτια. Σοῦ εἶπα, ἔχω ἔγνοιες... Ἄλλο τίποτα δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Πάντως, τώρα σώθηκα. Νὰ ἡσυχάσῃς, ἡ ζωή μου σώθηκε. Εἶσαι εὐχαριστημένη;...

Κρεμάστηκε στὸ λαιμό του, ξέχασε τὸ ἀπότομο ὕφος του.

— Σώθηκε κι' ἡ δική μου ἡ ζωή, τοῦ εἶπε μὲ πάθος. Τὸ ξέρεις, ὅτι δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα.

Τῆς ἔλυσε τὰ χέρια, καὶ ἡ φωνή του πάλι ἀκούστηκε στενόχωρη καὶ νηφάλια:

— Ἄφησε τὶς ὑπερβολές. Σοῦ εἶπα, ὅτι δὲ θέλω νὰ μ' ἀγαπᾶς τόσο, ὅτι δὲν ἀξίζω τόση ἀγάπη.

Στριμώχτηκε ἀπάνω του κι' ἂς τὴν ἀπωθοῦσε.

— Τὴ ζωή μου δίνω γιὰ σένα... κι' ἂν ὑπάρχῃ τίποτα πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὴ ζωή, ὅλα τὰ δίνω γιὰ σένα.

Ἔφυγε ὁ ἄντρας ἀπὸ κοντά της καὶ τῆς γύρισε τὴν πλάτη. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε πάλι, σὰν ἀπὸ μακρυά:

— Φανούλα, μὲ πονᾶς μὲ τὴν τόση σου ἀγάπη. Δὲ μπορεῖς πιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς;

### Θυσία χωρὶς χαρά

Τὴν ἄλλη μέρα, συγκίνησι στὴν Ἑταιρεία. Μεγάλη συγκίνησι! Ὅλοι ρωτοῦσαν καὶ ξαναρωτοῦσαν ψιθυριστὰ τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ κι' εἶχε προσληφθῆ ξανὰ ὁ Μάρτζολης στὴ θέσι του. Πάντως, ὁ Νίταρης κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ διέδωσε μὲ τρόπο, ὅτι εἶχε γίνει κάποιο λάθος, ὅτι δὲν ἦταν κατάχρησι. Καί, γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐμφανίστηκε μιὰ-δυὸ φορὲς στὸ διάδρομο, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στοργικὰ στὸν ὦμο τοῦ νέου. Τὰ σχόλια ἔδωσαν καὶ πῆραν κι' ὅλοι συγχάρηκαν τὸ Ντῖνο γιὰ τὴν ἠθική του ἀποκατάστασι. Αὐτὸς δεχόταν τὰ συγχαρητήρια μὲ τὸ ἴδιο νευρικὸ ὕφος, μὲ τὴν ἴδια στενόχωρη ἔκφρασι.

Καθόταν τώρα, ὅπως κι' ἄλλοτε, ἀντίκρυ στὴ Φανὴ κι' ἡ κοπέλλα τὸν κρυφοκύτταζε ὅλη τὴν ὥρα καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀντλήσῃ δύναμι καὶ χαρὰ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Ἀλλὰ οὔτε δύναμι, οὔτε χαρὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ ὁ Ντῖνος. Τῆς χαμογελοῦσε, εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅταν συναντιόνταν οἱ ματιές τους, ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του ἦταν ψεύτικο. Τόνοιωθε ἡ κοπέλλα καὶ κάτι ράγιζε μέσα της. Δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν ἐξήγησι, γιατί, ἐνῶ θάπρεπε νὰ εἶναι πολὺ χαφούμενος τώρα ὁ Ντῖνος, τὸ σύνεφο δὲν ἔλεγε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Στὸ τέλος, ἡ ἀγάπη της ἠῦρε κάποια δικαιολογία:

«Ντρέπεται! Ἡ ντροπὴ τὸν ἐμποδίζει νὰ χαρῆ. Κι' ἔπειτα, ἡ μητέρα του εἶναι πάντα ἄρρωστη, τὰ λεφτὰ λίγα. Τί νὰ σοῦ κάνῃ μ' ἕνα μισθὸ κουτσουρεμένο τώρα; Ἔκανε τὴν κατάχρησι ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔφθαναν τὰ χρήματα. Πῶς θὰ ζήσῃ τώρα, μὲ λιγώτερα;».

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς-τέσσερις ἡμέρες. Ἡ Φανὴ ζοῦσε μέσα σ' ἐφιάλτη. Σὲ βιπὸ πάλι ἐφιάλτη. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ μελαγχολία τοῦ Ντίνου τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔτρεμε τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὴν καλοῦσε κοντά του ὁ Νίταρης. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, τῆς ἔδινε τὴν αὐταπάτη ὅτι τὴν ἔξεφασε.

«Γιατί ὄχι; συλλογιζόταν καὶ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἑαυτό της. Γιατί ὄχι; Ἴσως νὰ ἦταν τὸ καπρίτσιο μιᾶς στιγμῆς. Καὶ τώρα ποὺ μὲ κατέστρεψε, νὰ μὴ θελήσῃ πιὰ νὰ μὲ δῆ...»

Παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ γίνῃ αὐτό, ἂν καὶ θὰ ἦταν ἴσως χειρότερη ταπείνωσι.

Ὁ διευθυντὴς ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τὴ θυμηθῆ.

Τὴν πέμπτη μέρα τὴν κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

Τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

— Λοιπόν, κράτησα τὸ λόγο μου; τὴ ρώτησε. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ παγωμένη.

— Χμ... Ἔκανε αὐτός. Βλέπω μοῦτρα. Τί συμβαίνει;

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε τρομαγμένη.

— Λοιπόν, ἀγαπούλα μου, εἴμασταν ἐν τάξει! Δὲν εἶναι ἔτσι; Μ' ἀγαπᾶς;

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸν κύτταξε μονάχα μὲ βουβὴ ἀτελπισία.

Γέλασε αὐτός.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς! Μὲ θεωεῖς ἀναγκαῖο κακό! Τί νὰ γίνῃ, μικρούλα μου; Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν πλουσίων, ποὺ δὲ βρίσκονται

## Ἐνταντᾶς

### Κρασί, τσιγάρο, γυναῖκες!

Καλοστεκούμενος καὶ κοτσονάτος ὁ κ. Καλοζωΐδης, τύπος μεσόκοπου γλεντζέ, καταφεύγει στὸ γιατρό του καὶ ζητάει τὴ συμβουλή του γιὰ νὰ γίνῃ... αἰωνόβιος.

— Εἶναι ὁμορφη ἡ ζωή, γιατρέ μου!.. Θἄθελα νὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια, ἂν καὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι λίγα κι' αὐτά.. λέει ἀναστενάζοντας.

— Μά, φίλε μου, εἶναι ἁπλό... τοῦ ἐξηγεῖ ἀμέσως ὁ γιατρός.

— Δηλαδή; ρωτάει ἐκεῖνος μὲ ἀγωνία.

— Νά... δὲν ἔχει, παρὰ νὰ κόψῃς ἀμέσως τὸ κρασί, τὸ τσιγάρο καὶ τὶς γυναῖκες...

Ὁ Καλοζωΐδης τότε θυάζει τὸ μαντῆλι του, σκουπίζει τὸ μέτωπό του ἀπ' τὸν ἱδρῶτα καὶ μουδιασμένος ρωτάει πάλι:

— Καὶ εἶσαι σίγουρος, τοὐλάχιστον ὅτι θὰ ζήσω ἔτσι ἕναν αἰῶνα;

— Ὄχι κατ' ἀνάγκην, τοῦ ἀπαντάει ὁ γιατρός, ἀλλὰ ἡ ζωή, φίλε μου, θὰ σοῦ φαίνεται ἀτέλειωτη...

Ο ΔΑΚΟΣ

πιὰ στὴν πρώτη νεότητα. Νὰ τοὺς ἀνέχωνται οἱ ὄμορφες κοπέλλες. Τί νὰ γίνῃ; Λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ χασομεράμε. 'Απόψε σὲ περιμένω... Ξέρεις τὸ δρόμο τώρα. 'Αντε, γειά σου...

Μὲ κομμένη ἀναπνοὴ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό. Δὲν τόλμησε οὔτε νὰ σηκώση τὰ μάτια της, πολὺ λιγώτερο νὰ ἐναντιωθῆ. Ἡ φωνή του, τὸ ὕφος του, ἔδειχνε καθαρὰ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἀμετάκλητη διαταγή.

### 'Η εὔνοια τοῦ διευθυντοῦ μεγαλώνει...

— Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα, τῆς εἶπε τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ζήτησέ μου καμμιὰ χάρι πάλι... Πρόσεχε, ὄχι τίποτα δύσκολο. Πάντως, ἂν μπορῶ, θὰ γίνῃ. Εἶμαι, ἀλήθεια, ξετρελλαμένος μαζί σου!...

"Αν καὶ τὴν ἔπνιγε ἡ ντροπή, ἂν καὶ ἔνοιωθε τὴν ταπείνωσι, ὅπως τὴν πρώτη φορά, χειρότερα ἴσως ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, δὲ δίστασε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ:

— Χαρίστε τὰ χρήματα τοῦ Μάρτζολη. Στρογγύλεψε τὰ μάτια του.

— Πῶς; Νὰ τοῦ τὰ χαρίσω; 'Εξῆντα χιλιάδες νὰ τὶς πετάξω ἔτσι; Εἶσαι καλά, ὀμορφούλα μου;

— 'Εσὰς δὲ σᾶς κλονίζει, τοῦ ἀποκρίθηκε, προσταθώντας νὰ διατηρήση τὸ θάρρος της. Γιὰ τὸ Ντῖνο ὅμως εἶναι ἡ νεκρανάστασι!

"Εξυσε τὸ κεφάλι του.

— Χμ... Ἔκανε.

"Επειτα, τῆς ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιά, μὲ τὰ ὁλοστρόγγυλα ματάκια του.

— Εἶναι ὄρος αὐτός; τὴ ρώτησε.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τότε αὐτὸς σηκώθηκε, πῆγε κοντά της, πέρασε τὸ χέρι του προστατευτικὰ γύρω στοὺς ὤμους της καὶ τῆς ψιθύρισε φλογερά:

— Γιὰ σένα, ὅλα μποροῦνε νὰ γίνουν. Λοιπόν, δοῦναι καὶ λαβεῖν. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ μοῦρχεσαι, θὰ κατεβαίνῃ τὸ χρέος τοῦ ἀγαπημένου σου. Σύμφωνοι;

Κοκκίνισε ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της. Δὲν τῆς χωροῦσε τὸ μυαλό ὅτι ἦταν αὐτή, ἡ Φανὴ Τακέα, ἡ κοπέλλα ποὺ τὴν ἔφερναν πάντα γιὰ παράδειγμα ὅλοι γιὰ τὴν ἠθική της.

Τὸ Ντῖνο δὲν τὸν πολυλογάριαζε σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις της. Δὲ μποροῦσε δηλαδὴ νὰ τὸν λογαριάση. 'Επειδή, ἂν ἄφηνε τὸ μυαλό της νὰ τραβῆξῃ αὐτὸ τὸ δρόμο, τῆς ἐρχόταν τρέλλα. "Οταν ἡ φαντασία της ἔπαιρνε φτερά, καὶ πετοῦσε στὸ μακρυνὸ μέλλον, τότε ποὺ θὰ ἦταν σὲ θέσι ὁ Ντῖνος νὰ τὴν παντρευτῆ, ἀξαφνα, πάγωνε. Τότε ὀρθωνόταν μπροστά της ἡ φοβερὴ πραγματικότης:

— Πῶς θὰ γίνῃς γυναῖκα τοῦ Μάρτζολη; Πῶς θὰ βασίσης τὴν εὐτυχία σου ἀπάνω σ' ἕνα ψέμμα, σὲ μιὰ ἀπάτη;

Πονοῦσε τόσο σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ὥστε κατάφερνε καὶ τὴν ἀπόφευγε.

Γύρισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐρείπιο ψυχικὸ καὶ σωματικὸ στὸ φτωχικό της καμαράκι, καὶ πάλι ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι, ποὺ δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ ἀδελφός της.

"Ολες αὐτὲς τὶς ἡμέρες δὲν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ντίνου τὸ βράδυ. "Αλλοτε πήγαινε συχνά, κάθε δυὸ βράδυα σχεδὸν καὶ καθόταν κοντὰ στὴ μητέρα τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν περίμεναν μαζὶ καὶ καταλάβαινε ὅτι ἔδινε χαρὰ στὴν ἄρρωστη γερόντισσα. Τώρα ὅμως, πάγωνε μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ πήγαινε, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα.

— Φθάνει ποὺ τὸν ἔσωσα!... ἐπαναλάμβανε μέσα της καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀντλήση κάποια χαρὰ ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ λόγια.

'Η καρδιά της ὅμως ἔμενε βαρειὰ κι' ἔτσι, ἡ φοβερή της ἡ θυσία δὲν τῆς ἔδινε χαρά.

### Τὸ μαῦρο σύννεφο

Πέρασε ἕνας μήνας, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τίποτα στὴν κατάστασι. Ὁ Νίταρης τὴν κάλεσε κάμποσες φορὲς κοντά του καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ καλοῦσε, μὲ τὸ πιὸ πατρικό, τὸ πιὸ καλόβολο ὕφος, κοντά του τὸν Ντῖνο καὶ τοῦ ἀνάγγελνε, ὅτι τοῦ χάριζε πάλι κάποιο ποσόν.

Ὁ Ντῖνος γύριζε στὴ θέσι του, κόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ τῆς τὸ ψιθύριζε. 'Η καρδιὰ τῆς κοπέλλας βαύλιαζε γιὰ μιὰ στιγμὴ κάθε φορά. Ἡ πρώτη της ἐντύπωσι ἦταν πάντα αὐτὸ τὸ βούλιαγμα. "Επειτα ἐρχόταν κάποια χαρά.

Στὸ Ντῖνο ὅμως θέλεγε κανεὶς πὼς συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Πρώτα ἔνοιωθε μιὰ αὐθόρμητη χαρά. Τὸν ἔβλεπε ποὺ ἐρχόταν ζωηρός μὲ ἀστραφτερὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Λίγο-λίγο ὅμως ἡ χαρὰ ἔσβυνε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του καὶ τὸ σύννεφο ἐπαίρνε στὰ μάτια του. Καὶ τότε ἔσβυνε κάθε χαρὰ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς δύστυχης κοπέλλας.

Εἶχε μπῆ ὁ Φλεβάρης, ὅταν ἕνα βράδυ, κα-

—'Αδυνατισα ἀγάπη μου! Ζυγίζω, βέβαια ἀκόμη 87 κιλά, ἀλλὰ μὲ τὰ ροῦχα!

θὼς καθόταν ὁλόμονη σπίτι της καὶ τὰ συλλογιζόταν ὅλα αὐτά, ἔνοιωσε σὰ μιὰ μυχαιριὰ στὴν καρδιά της. Κάποιος ὑπολογισμός... κάποια ἡμερομηνία... ἡ καρδιά της πάγωσε. Πρὶν ρωτήση, πρὶν τῆς τὸ πῆ ἡ λογική, τὸ ἤξερε κιόλας. Δὲ χωροῦσε αὐταπάτη. Πῶς εἶχαν περάσει μάλιστα τόσες ἡμέρες, χωρὶς νὰ τὸ κταλάβῃ; Καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος ξεχνάει πράγματα πολὺ σημαντικά. 'Η ψυχολογία δίνει μιὰ ἐξήγησι γι' αὐτό... Ναί, κάτι θυμόταν πὼς εἶχε διαβάσει ἡ Φανούλα.

«'Ο νοῦς ἀπωθεῖ τὶς θλιβερὲς σκέψεις. Κάποιος μηχανισμὸς κι' αὐτός ἀνεξιχνίαστος, μέσα στὸ λαβύρινθο τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ».

— Αὐτὸ συνέβη καὶ μ' ἐμένα, συλλογίστηκε, παγωμένη. 'Γ νεῖδηται ἐμπόδια τὴ σκέψι μου, Τώρα ὅμω... τώρα;...

Δάγκωσε τὰ δάχτυλά της γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίση ἀπὸ τὴν ἀγωνία της. Γύρισε γύρω της, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Τὸ σπίτι ἦταν ἔρημο. 'Ο Μάνος θὰ γύριζε τὶς πρωΐνες ὧρες, ὅπως πάντα. Μονάχα ἡ φωτογραφία τῆς μητέρας της, ἀπὸ τὸ κάδρο της, τῆς χαμογελοῦσε στοργικά.

Πῆγε καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὴ φωτογραφία, ἔνωσε τὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε ταπεινά:

— Μαννούλα... θὰ γίνω μητέρα... Βοήθησέ με ἐσύ... Τρέμω, μάννα, φοβᾶμαι... Βοήθησέ με!...

'Η γλυκειὰ μορφὴ τῆς μάννας τῆς χαμογελοῦσε. "Εμενε ὅμως ἀσάλευτη. Κανένα χέρι δὲν ἀπλώθηκε ν' ἀκουμπήση στὰ μαλλιά της, προστατευτικά. Καμμιὰ ἀγκαλιὰ δὲν ἄνοιξε νὰ τὴ δεχθῆ παρηγορήτρα.

Σὲ λίγο τὰ δάκρυα τὴν τύφλωσαν. Βουβοὶ λυγμοὶ σπάραξαν τὸ στῆθος της. Κι' ἔμεινε ἔτσι, ὥσπου νάρθῃ ὁ ἀδελφός της, ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ράκος, χωρὶς νάχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ σκεφθῆ, νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὴ λογική της, ν' ἀντιμετωπίση τὴν κατάστασι.

Μονάχα τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, μπόρεσε νὰ σκεφθῆ κάπως λογικά. Μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὴ γρίλια τοῦ παραθύρου, ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν οἱ πρῶτες ἀχτίδες τῆς αὐγῆς, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔβλεπε τὸ μέλλον της τώρα μὲ ξάστερα μάτια. "Οση ἀδρένεια εἶχε χθὲς ὁ νοῦς της, τόσο ἐργαζόταν τώρα.

— 'Η μόνη σωτηρία εἶναι νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Ντίνου. Δὲ μπορῶ νὰ σκεφθῶ τὴ ζωὴ χωρὶς τὸ Ντῖνο. 'Αλλὰ καὶ τὸ παιδάκι μου δὲ θέλω νὰ τὸ χάσω... Θεέ μου, θὰ μὲ συγχωρήσης, τὸ ἔξερω. Θὰ βασίσω τὴν εὐτυχία μου στὸ ψέμμα. 'Αλλὰ ἐσὺ τὸ ξέρεις, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ πάρω τὸν κακὸ δρόμο. Γιὰ κεῖνον τὸκανα, γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωή του... Τώρα πρέπει νὰ μὲ παντρευτῆ. Καὶ τὸ παιδάκι θὰ εἶναι σὰ δικό του. 'Ο Νίταρης πέρασε ἀπὸ τὸ κορμί μου χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὴν ψυχή μου. Δὲν τὸν νοιώθω γιὰ πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Οὔτε θὰ τοῦ πῶ τίποτε. Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ εἶναι δικό μου καὶ τοῦ Ντίνου. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ἀμέσως ὁ γάμος.

"Οταν ἀποκρυστάλλωσε αὐτὲς τὶς σκέψεις πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Βιαζόταν τώρα. "Ηθελε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ δῆ τὸν ἀναπημένο της.

### «Δὲ γίνεται τώρα!»

Οἱ ὧρες τῆς φάνηκαν ἀτέλειωτες μέσα στὴν 'Εταιρεία, ὥσπου νὰ σχολάσουν. 'Επὶ τέλους, πετάχτηκε σὰν αὐτόματο ὅταν ἔφθασε ἡ στιγμή.

Ὁ Ντῖνος τὴ συνώδευε συνήθως ἕνα διάστημα, ἔπειτα χώριζαν. Σήμερα ὅμως κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

— Ντῖνο, ἔχεις δουλειὰ ἀπόψε;

Τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη, ἀνήσυχη ματιά.

— Τί θέλεις;

— Σὲ ρωτῶ ἂν ἔχῃς δουλειά.

— Δηλαδή... θέλεις νὰ πᾶμε πουθενά;

— Θάθελα νάσθῶ σπίτι σου νὰ συζητήσουμε κάτι. Νὰ δῶ καὶ τὴ μητέρα σου. "Εχω μέρες νὰ τὴ δῶ.

— Δὲ σὲ παρεξηγεῖ, τῆς εἶπε αὐτὸς γρήγορα, σὰ νὰ ἤθελε μάλλον ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίσκεψί της. Πάντως, θὰ χαρῆ νὰ σὲ δῆ στὸ σπίτι...

Κι' ἐσύ, Ντῖνο; τὸν ρώτησε ὅσο πιὸ γλυκὰ μποροῦσε.

"Ελυωνε ἡ καρδιά της γιὰ ἀγάπη. "Ηξερε, ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους ἀμέσως τώρα πιά, δὲν ἦταν μονάχα γιὰ νὰ σωθῆ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ζωή της εἶχε κατάντησει μαρτύριο χωρὶς τὸν ἀγαπημένο της.

— Θάρθω, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι. Νὰ μὲ περιμένετε. Μόλις φύγῃ ὁ Μάνος, θάρθω.

Καί, πραγματικά, δὲν προφθασε νὰ φύγῃ ὁ ἀδελφός της ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ πῆρε κι' αὐτὴ τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου της.

"Αν καὶ τῆς φαινόταν βουνὸ τὸ διάδημά της, ἂν καὶ τὴν ἔπνιγε ἡ ντροπή, δὲν ἄφησε τὸ θάρρος της νὰ πέσῃ. Χτύπησε τὸ κουδούνι ὁρμητικά, σίγουρα, γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτό της.

'Ο ἴδιος ὁ Ντῖνος τῆς ἄνοιξε ἀμέσως. τῆς χαμογέλασε, τὴ φίλησε.

— Καλῶς την! Καιρὸ ἔχεις νὰ μᾶς ἔρθης...

— 'Ενάμισυ μῆνα, ἀποκρίθηκε ἡ Φανὴ καὶ προσπάθησε νὰ γελάσῃ.

— Δὲν εἶναι δυνατό! εἶπε ὁ νέος δύσπιστα. Δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ἤρθες στὸ σπίτι ἐδῶ τόσον καιρό. Πῶς θυμάσαι;...

— Τί σημασία ἔχει; τοῦ ἀποκρίθηκε ἀόριστα, καὶ τράβηξε ἴσα στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του.

'Η ὄρρωστη γυναῖκα ἦταν μισοξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὴν ὑποδέχθηκε μὲ τρελλὴ χαρά, τὴν ἐσφιξε ἀπάνω της, τὴ φίλησε.

— Καλῶς τὸ κοριτσάκι μου! Καλὸς τὴ γλυκειά μου τὴ νυφούλα!

'Η ὑποδοχὴ αὐτὴ ἔδωσε θάρρος στὴν κοπέλλα. Φίλησε τὴ μέλλουσα πεθερά της καὶ πέταξε ἔτσι στὴν τύχη σχεδόν:

— Μὴ μὲ λέτε ἔτσι, κυρία Κλειώ...

— Κυρία Κλειώ; ἀπόρησε ἡ γυναῖκα ἀγανακτισμένη. Δὲ μὲ λὲς μητέρα;

"Εχωσε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τῆς μέλλουσας πεθερᾶς της ἡ Φανὴ καὶ ψιθύρισε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἀνάβλυζαν στὰ μάτια της:

— Μητέρα... Θέλω νὰ σὲ λέω μητέρα... 'Αλλά, δὲ βαστῶ πιά, δὲ βαστῶ...

— Τί ἔπαθες; ρώτησε τρομαγμένη ἡ γερόντισσα.

"Αργησε πολὺ ν' ἀποκριθῆ ἡ κοπέλλα. Στὸ τέλος, κοκκινίζοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της, πρόφερε τὰ δύσκολα τὰ λόγια:

— Μητέρα... ὅσο τὸ συλλογίζομαι... "Αν περιμένουμε νὰ γίνουμε πλούσιοι... Θ' ἀργήσουμε πολύ. Εἶμαι τόσο ἔρημη. τόσο μόνη! Κι' ἐσὺ ἔρημη ἐδῶ. 'Ο ἀδελφός μου λείπει ὅλη τὴ νύχτα. 'Ο Ντῖνος σ' ἀφίνει μόνη τόσες ὧρες. 'Απόψε φοβόμουν μονάχη. "Ηρθε ὁ Μάνος ξημερώματα... Συλλογιζόμουν ἠλοιπόν...

Μπάσδεψε τὰ λόγια της, σταμάτησε. Τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ συνεχίση καὶ περίμενε πὼς ὁ Ντῖνος θὰ τῆς ἄρπαζε τὴν κουβέντα ἀπὸ τὰ χείλη της, θὰ συνέχιζε αὐτός, θὰ τὴν ἔπνιγε στὰ φιλιὰ καὶ θὰ τῆς ἔλεγε:

— Σώπα! Ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς. Εἶναι κάτι, ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦσα τόσον καιρό, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ ξεστομίσω. Μὲ κάνεις τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. "Ορισέ μου μονάχα τὴν ἡμέρα!...

Τὰ περίμενε αὐτὰ τὰ λόγια, τ' ἄκουγε κιόλας μέσα της. 'Ο Ντῖνος ὅμως ἔμενε ἀσάλευτος κι' ἀπόφευγε τὴ ματιά της. "Ενοιωθε ἡ Φανούλα παράξενα πλάγια τὴ ματιά του, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴ συναντήση. Κι' ἡ κυρία Κλειὼ καθόταν στὴν πολυθρόνα της ἀσάλευτη, σαστισμένη.

Πάντως, πρώτη αὐτὴ ἔλυσε τὴ στενόχωρη σιωπή. Μὲ φωνὴ τρυφερή, μητρική, ψιθύρισε:

— Φανούλα... Θὰ ἤθελες... θὰ προτιμοῦσες... νὰ γίνῃ ὁ γάμος σας, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ οἰκονομικά, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ ὑποφέρετε τὸν πρῶτο καιρό;

"Πέσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πεθερᾶς της ἡ κοπέλλα, ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά. 'Ο Ντῖνος τὴν κύτταζε πάντα σκοτεινὸς καὶ δὲ σάλευε ἀπὸ τὴ θέσι του.

'Η Κλειὼ ὅμως ἔβαλε τὶς φωνές:

— "Ας εἶσαι εὐλογημένη, κορούλα μου, ποὺ ἤπρες τὸ θάρρος ν' ἀνακινήσῃς τὸ ζήτημα. 'Απόψε ξαγρύπνησα κι' ἐγώ. Δὲν ξέρω τί εἶχα καὶ δὲ μὲ κολλοῦσε ὕπνος κι' ὅλο ἐσὺ στριφογύριζες στὴ σκέψι μου, καὶ βασανιζόμουν, ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσα νὰ σοῦ προτείνω ἐγώ. Οὔτε καὶ στὸ γυιό μου θὰ τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ. Τί ἔχει νὰ σοῦ προσφέρῃ ὁ δύστυχος; Τόσο λίγα... Κι' ἂν δὲ στὸ ζήτησε τόσον καιρό, τὸν νοιώθω. Εἶναι ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ σὲ βλέπῃ νὰ ὑποφέρῃς.

— "Ετσι ὅμως ὑποφέρω πιὸ πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, στριμωγμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γερόντισσας.

Τὴ φίλησε αὐτὴ ὁρμητικὰ καὶ φώναξε μὲ φωνὴ νεανικὴ ἀπὸ τὴν εὐτυχία:

— Ντῖνο! Τ' ἄκουσες; Τί ἔπαθες; 'Απολιθώθηκες; Πρέπει νὰ εἶσαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄντρας τοῦ κόσμου. 'Η ἀγάπη τῆς Φανούλας εἶναι τόση, ποὺ ξεπερνάει τὴ λογική της... Λοιπόν, παιδιά μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ δική μου, λέω ν' ἀποφασίσετε νὰ παντρευτῆτε...

— Εἶσαι τρελλή, μάννα;

'Η φωνὴ τοῦ Ντίνου ἀκούστησε ἀπότομη, κοφτή. Τὸ πρόσωπό του ἔχασε τὴν ἀπάθειά του, ζωντάνεψε, τὰ μάτια του πῆραν μιὰν ἀνήσυχη λάμψι, πούκανε τὴν καρδιὰ τῆς Φανούλας νὰ φτερουγίση.

— Πῶς; φώναξε ἡ Κλειὼ κεραυνοχτυπημένη. Μήπως ἔχεις ἀντίρρησι ἐσύ;

— Ἀρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες στὸ δωμάτιο ὁ νέος, λὲς καὶ τὸν ἔκαιγαν ἀπὸ κάτω οἱ σόλες τῶν παπουτσιῶν του.

— Ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ εἶχε ἀντίρρησι; ἀπόκριθηκε, χωρὶς πάντα νὰ κατάλαβῃ τὴν ἄρραβωνιαστικιά του. Ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ καταλάβαινε, ὅτι ἕνας τέτοιος γάμος θὰ ἦταν καθαρὴ αὐτοκτονία;

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, Ντῖνο! Γιατί;

— Ἔχεις καμμιὰ ἀγάπη ν' ἀντέχῃ στὴ δοκιμασία μιᾶς τόσο σκληρῆς φτώχειας, μιᾶς τόσο σκοτεινῆς ἀβεβαιότητος; Κάναμε τόσον καιρὸ ὑπομονὴ γιὰ νὰ γνωρίσουμε κι' ἐμεῖς κάποια εὐτυχία μιὰ ἡμέρα. "Αν εἶναι νὰ τὰ ποδοπατήσουμε ὅλα τώρα ἀπὸ ἀνυπομονησία...

Μιλοῦσε στὴ μητέρα του, χωρὶς νὰ κυττάζῃ τὴν ἄρραβωνιαστικιά του, λὲς καὶ δὲ χρωστοῦσε προπάντων στὴ Φανὴ μιὰ ἐξήγησι.

'Η Φανὴ ἔτρεμε σύγκορμη. Τὰ μάτια της ἔκαιγαν ἀπὸ τὰ δάκρυα, κι' αἰσθανόταν ἀόριστα μιὰν ἀνείπωτη ταπείνωσι. Κι' ὅμως ἔνοιωθε πὼς ἔπρεπε νὰ δώσῃ μάχη. Δὲν ἦταν μονάχα γιὰ τὴν ἀγάπη της. "Ηταν γιὰ τὸ παιδί της.

«Γιὰ τὸ παιδί μου...» συλλογίστηκε καὶ τῆς φάνηκε ἀπίθανη αὐτὴ ἡ λέξι.

"Ενα σύγκρυο πέρασε στὸ κορμί της. Γύρισε καὶ κύτταξε ἄθελά της Ἱκετευτικὰ τὸν ἀγαπημένο της. "Αθελά του συνάντησε κι' αὐτὸς τὴ ματιά της. Καὶ τότε, μὲ βήματα ἀποφασιστικά, πῆγε κοντά της.

### 'Η λονικὴ

— Φανούλα, τῆς εἶπε κοφτά. Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, καὶ πὼς θὰ ἦταν μιὰ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα, ἂν μπορούσαμε νὰ ἑνώσουμε τώρα κιόλας τὴ ζωή μας. Θὰ ἦταν ὅμως ἔγκλημα ἐκ μέρους μου ἂν δεχόμουν ἀπὸ σένα μιὰ τέτοια θυσία.

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια, ὁλόφωτα:

— Θυσία; ψιθύρισε. Δὲ σοῦ μιλῶ γιὰ θυσία. "Ισα-ἴσα, σοῦ λέω, ὅτι δὲ μπορῶ νὰ νοιώσω ἀλλοιώτικα εὐτυχία...

Κούνησε γεμρικὰ τὸ κεφάλι του.

— Φανούλα... ἂς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό. Κάνε μου τὴ χάρι. 'Εσὺ τὸ θέλεις μιὰ κι' ἐγὼ δέκα. 'Αλλὰ νὰ μπορῇ νὰ γίνῃ! Γιὰ τὴν ὥρα δὲ γίνεται. Τὸ καταλαβαίνεις πὼς δὲ γίνεται;

Τὸν κύτταξε βαθειά, κι' ἀποκρίθηκε, μὲ φωνὴ σταθερή:

— "Οχι. Ντῖνο. Καταλαβαίνω πώς, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, θὰ εἶναι ἡ σωτηρία μας αὐτὸς ὁ γάμος.

— Νομίζεις, ὅτι θὰ εἶναι παρηγοριὰ νὰ νοιώθω τὴ γυναῖκα μου νὰ πεινάη;

— Δὲ θὰ πεινάσουμε, Ντῖνο. Μὲ δυὸ μισθούς...

— Μὲ δυὸ δεκάρες, τρία στόματα...

— Σάμπως καὶ τώρα;

— Εἶσαι ἐλεύθερη, Φανούλα. Εἶσαι ἐλεύθερη... Δὲν ἐξαγοράζεται μὲ τίποτα ἡ ἐλευθερία σου.

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴν ἐλευθερία μου; Τί νὰ τὴν κάνω; Βάρος μοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐλευθερία...

— Θὰ ἤθελες νὰ παντρευτοῦμε τώρα ἀμέσως κιόλας;

— Αὔριο κιόλας! τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ὅλη της τὴν καρδιά!

Κι' εἶχε ξεχάσει τί συμφέρον εἶχε ἡ ἴδια μ' αὐτὸ τὸ γάμο. Τώρα, στὴν ἀπάντησί της, κρυβόταν μονάχα ὁ πόθος τῆς ἐρωτευμένης κοπέλλας νὰ ἑνώση τὴ ζωή της μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ὁ πόθος τῆς ἐρημης. τῆς ὀρφανῆς, νὰ νοιώση τὴ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ, ν' ἀποκτήση μιὰ μάννα, νὰ χαρίση τὴν ἀγάπη της μέσα στὸ σπίτι της.

Περίμενε πάλι. "Ηταν σίγουρη πιὰ πὼς ὁ Ντῖνος θὰ τὴ φιλοῦσε τρελλά, κι' ἂς ἦταν κι' ἡ μητέρα του μπροστά καὶ θὰ τῆς ἔλεγε πὼς πήγαινε νὰ φωνάξῃ κιόλας τὸν παπᾶ.

'Ο Ντῖνος ὅμως στεκόταν σκοτεινός, μὲ τὸ βαρὺ σύννεφο στὸ μέτωπό του καὶ φαινόταν πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ πρίν.

'Η μητέρα του νεύριασε.

— Κύττα τον! Κύττα τον! φώναξε. Μὰ τὸ Θεό, Φανούλα, δὲν ξέρω τί ἔχει πάθει τώρα τελευταῖα τὸ παιδί μου. Αὐτὴ ἡ κατάστασί του μὲ τρελλαίνει. Λείπει ὅλη μέρα, γυρίζει μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κοιμᾶται ἐλάχιστα, τρώει ἐλάχιστα... Κάποια μυστικὴ ἔγνοια τὸν βασανίζει, Φανούλα μου...

Χτύπησε ὁ Ντῖνος τὴ γροθιὰ του στὸ τραπέζι μὲ μιὰ κίνησι ἄξαφνα μανιασμένη.

— Τί κουταμάρες λές, μάννα; Μυστικὴ ἔγνοια: Θὰ τὸ κάνης μυθιστόρημα! Σιγὰ-σιγὰ θὰ πιστέψῃ κι' ἡ Φανή, ὅτι ἔχω καμμιὰ περιπέτεια...

— Δικαίωμά της νὰ πιστέψῃ ὅ,τι θέλει, φώναξε μὲ ἀγανάκτησι ἡ μάννα. 'Εγώ, ἂν ἦμουν στὴ θέσι της, δὲ θὰ γύριζα πιὰ νὰ σὲ κυττάξω! Τὴν ἠθρε καλὴ καὶ τὴν κάνεις ὅ,τι θέλεις... Μὴν τὸν ἀκοῦς, Φανούλα. 'Αφησέ μας μόνους, ἀπόψε. Εἶμαι σίγουρη πὼς ὡς αὔριο θἄχῃ ἀλλάξει γνώμη.

Σηκώθηκε ἡ Φανούλα. Δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια της καὶ βιαζόταν νὰ φύγῃ, πρὶν κυλήσουν. Φίλησε τὴν Κλειὼ τρυφερὰ κι' αὐτὴ τῆς ψιθύρισε:

— Μὴ στενοχωρίεσαι. Ἔλα ξανὰ αὔριο... "Οπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, θἄχῃ ἀλλάξει γνώμη. Εἶναι φοβιτσιάρης! Φοβᾶται γιὰ σένα, κορούλα μου. Σ' ἀγαπάει τόσο! Φοβᾶται μὴν ὑποφέρῃς. 'Αλλὰ σὲ νοιώθω. Καλύτερα νὰ παντρευτῆτε... "Ελα ξανὰ αὔριο...

'Ο Ντῖνος τὴ συνώδευε ἕξω στὴ σκάλα.

— Τί σοῦ ψιθύριζε ἡ μάννα; τὴ ρώτησε.

Σήκωσε ἡ κοπέλλα τοὺς ὤμους της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Τῆς πῆρε τὰ δυὸ της χέρια μέσα στὶς χούφτες του, τὴν τράβηξε ἀπάνω του. 'Η φωνή του ἀκούστηκε δυστυχισμένη:

— Φανούλα... Γιὰ νὰ σοῦ λέω ἐγώ, ὅτι δὲ γίνεται, πρέπει νὰ καταλάβῃς, ὅτι δὲν τὸ λέω ἔτσι στὸν ἀέρα... Δὲ θὰ ἤθελα ἐγὼ νὰ γίνης γυναῖκα μου, ἀπόψε κιόλας; 'Αλλά, δὲ γίνεται ἀγάπη μου, δὲ γίνεται... Θἄμαστε κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι.

### 'Ανώφελη πάλη

Στὴν ἀρχὴ πέθαινε ἀπὸ ντροπή. "Επειτα ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφασι καὶ τοῦ τόλεγε κάθε μέρα. Πίστευε στὰ λόγια του, πὼς τὸ μόνο ἐμπόδιο ποῦβρισκε ὁ ἀγαπημένος της ἦταν, ὅτι ὁ γάμος τους θὰ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη, ἔτσι πρὶν ἐξασφαλίσουν τὰ οἰκονομικά τους.

— Ξεχνᾶς τὸ χρέος, τῆς ἔλεγε.

Κι' αὐτὴ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ πῆ, ὅτι ὁ Νίταρης θὰ τοῦ τὸ χάριζε.

"Ερεμε ὅμως καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν ἄκουγε νὰ τῆς πῆ ναί...

Δὲν ἄφηνε τὸ μυαλό της συνήθως νὰ προχωρήση. Τὴ νύχτα, ὡστόσο, τὶς ὧρες τῆς ξαγρύπνιας, χίλια φαντάσματα ὀρθώνονταν μπροστά της. 'Η πρώτη νύχτα τοῦ γάμου... ἐφιάλτης κάθε κοριτσιοῦ ποὺ βιάστηκε νὰ γνωρίση τὸν ἔρωτα.

— 'Εγὼ ὅμως εἶμαι ἀθῶα, εἶμαι ἀθῶα, γλυκειά μου Παρθένα, τὸ ξέρεις! Κι' ὅμως, ἂν τὸ καταλάβῃ, ἡ ταπείνωσι θὰ εἶναι ἴδια, ὅπως καὶ γιὰ τὸ πιὸ ἄγυαλο κορίτσι. Γιατί ποτὲ δὲ θὰ θελήσω νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. "Αν τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ γίνῃ καταστροφή! Μπορεῖ νὰ σκοτώση τὸ Νίταρη. Μπορεῖ ν' αὐτοκτονήση... Μπορεῖ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τότε πῶς θὰ ζήσουμε;

"Αλλος ἐφιάλτης, χειρότερος ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη, ἦταν ἡ σκέψι της πὼς θἄπαιρνε τὴν κατάστασι ὁ Βασίλης Νίταρης.

— "Εχουμε κλείσει μιὰ φριχτὴ συμφωνία. Πληρώνω ἐγὼ τὸ χρέος τοῦ Ντίνου. Θὰ τὸν συγκινήση ὁ γάμος μου; Θὰ πάψῃ νὰ ζητάη τὶς δόσεις; "Ισως ναί, ἴσως ὅμως καὶ ὄχι. Καὶ τότε;

»Τὸ μόνο ποὺ ἀποκλείεται νὰ γίνῃ, εἶναι νὰ εἶμαι γυναῖκα τοῦ Ντ

## ΤΟ «ΤΡΙΟ ΑΡΜΟΝΙΚΑ»

**ΠΡΟΣΩΠΑ:**

**ΛΑΚΗΣ:** Νεαρὸς μουσικὸς ποὺ παίζει κιθάρα κι' ἄλλα ἔγχορδα. Εἰκοσιέξη χρονῶν. **ΝΤΙΝΟΣ:** Συνάδελφός του ποὺ παίζει «ἀκκορντεόν». Εἰκοσιοχτὼ χρονῶν. **ΜΑΙΡΗ:** Νόστιμη, πικάντικη, ἀλμυροπιπεράτη, «ἐκρηκτικὴ ντιζέζ». Εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν. Γυναίκα τοῦ Ντίνου. **ΣΩΤΗΡΗΣ:** Ὁ «μάνατζερ», ἐ'Ατζέντης» ποὺ κλείνει «νούμερα» σὲ διάφορα ἐπαρχιακὰ «καμπαρὲ» καὶ ταβέρνες., Πενηντάρης.

### ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ καλλιτεχνικὸ καφενεῖο ὅπου συχνάζουν ἠθοποιοί, μουσικοί, ταχυδακτυλουργοί, ὀργανωταὶ «τιμητικῶν» κι' ἄλλοι ἀρτίστες, τρίτης, τετάρτης καὶ πάσης ἄλλης κατωβολτικῆς κατηγορίας).

ΣΩΤΗΡΗΣ (μπαίνει φουρτιόζος μὲ ὕφος θριαμβευτικό): Καλημέρα.

ΛΑΚΗΣ: Καλημέρα. Χαρούμενο σὲ βλέπω. Ἔκλεισες δουλειά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ὄχι. Ἀλλὰ πραγματικῶς εἶμαι χαρούμενος.

ΝΤΙΝΟΣ: Δὲν ἔκλεισες δουλειὰ καὶ εἶσαι χαρούμενος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μάλιστα. Εἶχα μιὰ ἐμπνευσι, ποὺ θὰ γεμίσουμε λεφτὰ κι' οἱ τέσσερις.

ΜΑΙΡΗ (μελαγχολικά): Ἀμ' ἀκούω ἐμπνεύσεις, τρέμω!

ΛΑΚΗΣ: Ἐσὺ τώρα, «τὴν καλὴ» πᾶς νὰ πιάσης;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ἀλλὰ τί; Τὴν κακή; Συνέλαβα ἐγὼ σχέδιο, ποὺ ἂν εἴμαστε σὲ θέσι νὰ περιοδεύσωμε τὶς μεγαλύτερες εὐρωπαϊκὲς λουτροπόλεις θὰ τρελλαινώμαστε στὰ λεφτά. Ἀλλά, δυστυχῶς...

ΝΤΙΝΟΣ: Ἐ' εἶσαι ἐπιχειρηματίας μὲ δίχως κεφάλαια! Λυπᾶσαι εἶναι τὸ «δυστυχῶς»!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ἔ, ναί κύριε! Μήπως σᾶς εἶπα ἐγὼ πὼς εἶμαι ὁ Σκούρας; Μυαλὸ πουλάω. Καὶ νομίζω πὼς ἀπὸ δάφτο διαθέτω ἀφθονο.

ΜΑΙΡΗ: Πολὺ πιθανόν. Πάντως.. δὲν ὑπάρχουν ἀγοραστές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τί «ἀγοραστές»;

ΜΑΙΡΗ: Κράτα τὰ λεφτά σου μὴ στὰ φάω!

ΝΤΙΝΟΣ: Τώρα τὸ ρίξαμε στὸ καλαμπούρι; Δὲν κυττᾶτε τὸ «μπατιρλίκι» μας ποὖχουμε φτάσει καλοκαιριάτικα στὴ φασολάδα μὲ διπλὴ μερίδα ψωμί;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί δὲν ἀρέσετε, γι' αὐτό!

ΜΑΙΡΗ: Γιατὶ δὲν ξέρεις νὰ μᾶς πλασάρης! Αὐτοὶ ποὺ ζητιοῦνται, εἶν' ἀπὸ μᾶς σκάλες κατώτεροι. Ἀλλὰ ἔχουνε «μάνατζερ»!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ὁ «μάνατζερ» τραγουδάει;

ΜΑΙΡΗ: Θὲς νὰ πῆς πὼς δὲν ἀρέσω ἐγώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ὄχι. Μόνη σου θ' ἄοεσες. Ἀλλὰ ὡς «τρίο» δὲν εἶσαστε φιρομαρισμένοι καὶ σοῦ λένε ὅλα τὰ μαγαζιὰ πὼς κανένας δὲν ξέρει τὸ «τρίο 'Αρμόνικα». Κι' ὅπου πᾶμε σκοτώνουνε μυῦγες.

ΛΑΚΗΣ: Γιατὶ μᾶς πᾶς στὰ χειρότερα κέντρα.

ΜΑΙΡΗ: Βέβαια, Φταίω 'γὼ ἂν τὸ ψάρι εἶναι μπαγιάτικο ἢ τὰ παϊδάκια μεντζεσόλες; Δὲν πάει ὁ κόσμος, γιατὶ δὲν τρώει, "Ὀχι γιατὶ τραγουδάω ἐγὼ ἄσχημα.

ΝΤΙΝΟΣ: Δὲ βρήκαμε τὸν ἔξυπνο τρόπο νὰ δημιουργήσουμε ντόρο γύρω ἀπ' τὸ «τρίο 'Αρμόνικα». Αὐτὸ εἶναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ἀρχίζουμε νὰ συμφωνοῦμε. Αὐτὸ βρῆκα ἐγώ!

ΝΤΙΝΟΣ: Αὐτὸ βρῆκες; "Ἐ, πές το ντέ!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μὰ δὲ μ' ἀφήνετε!.. (Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ ἐφημερίδα). 'Ορίστε! (Διαβάζει). «Οἱ δύο συνεργαζόμενοι γνωστοὶ φωτογράφοι καὶ φωτορεπόρτερ εἶν' ἐρωτευμένοι μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα, τὴ σύζυγο τοῦ ἑνός. Πολιτισμένοι ἄνθρωποι ἀπεφάσισαν ν' ἀφήσουν σ' ἐκείνην τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ποὺ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους ὅτι ἀγαπᾶ ἐξ ἴσου τὸ σύζυγό της καὶ τὸ συνεταῖρο του, ἀμφιταλαντεύεται χωρὶς ν' ἀποκλίνη ἀκόμα σὲ κανένα. Ἀπεφάσισαν λοιπόν, νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα μεγάλο ταξεῖδι στὰ ὡραιότερα μέρη τοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ αὐτοῦ, ἡ ἐπίμαχος «γόησσα» νὰ ἐκλέξη ποιόν ἀπ' τοὺς δυὸ προτιμᾶ ὁριστικῶς. Οἱ δύο ἄντρες ὅσο διαρκεῖ ἡ περιοδεία, δὲ θὰ τὴν ἐνοχλοῦν καθόλου μὲ τὸν ἔρωτά τους, ἄστε αὐτὴ νὰ μπορῆ νὰ κρίνη καὶ νὰ συγκρίνη ἀνεπηρέαστα μ' ἐντελῶς ἀντικειμενικὰ κριτήρια». Καταλάβατε;

ΜΑΙΡΗ: Τί νὰ καταλάβουμε;

ΛΑΚΗΣ: Τί σχέσι ἔχει τώρα ὁ ἀμερικάνικος αὐτὸς ἐξωφρενισμὸς μὲ τὴ δουλειὰ τὴ δική μας;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μεγάλη σχέσι, κύριε! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάνουνε ἁπλούστατα κι' ἐντελῶς δωρεὰν μιὰ πομπώδη κι' ἐξυπνη διαφήμισι, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου καὶ νὰ λανσάρουνε τὸν ἑαυτό τους. Τὸ ἴδιο θὰ κάνουμε καὶ μεῖς, Ἐσύ, κύριε Λάκη, εἶσαι ἐρωτευμένος ὡς τὰ μπούνια μὲ τὴ Μαίρη.

ΛΑΚΗΣ: Ἔγώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μάλιστα. Τῆς τὸ ἐξομολογήθηκες, λοιπόν...

ΛΑΚΗΣ: Πότε τῆς τὸ ἐξομολογήθηκα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τώρα τῆς τὸ ἐξομολογεῖσαι! Αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' ἐκεῖνη σοῦ δηλώνει πὼς δὲν τῆς εἶσαι καθόλου ἀδιάφορος, ἀλλ' ἀγαπᾶ συχνόνως καὶ τὸν ἄντρα της. Νὰ σᾶς ἔχη καὶ τοὺς δύο δὲν τὸ δέχεται, γιατ' εἶναι τίμια γυναῖκα. Πρέπει, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ λέτε καὶ στὸ Ντίνο, νὰ τῆς δώσετε μιὰ πίστωσι χρόνου, γιὰ νὰ διαλέξη ποιόν προτιμᾶ γιὰ ὁριστικό της σύζυγο. Αὐτὸ θὰ γίνη στὸ διάστημα μιᾶς μεγάλης «τουρνὲ» ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουμε!... Σὲ πληροφορῶ πὼς ὅπου πᾶμε θὰ εἶμαστε περιζήτητοι!... «Πατεῖς με πατῶσε» θὰ τρέχη ὁ κόσμος γιὰ δῆ τὸ παράξενο «τρίο» ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ὀνομάσουμε καὶ «τρίο τοῦ "Ερωτος»! «Τρίο ντὲλ ἀμόρε»!..

ΝΤΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι κι' ἄσχημη ἰδέα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ἄσχημη; Στὴν Ἀμερικὴ θὰ μοῦδιναν ἕναν οὐρανοξύστη γιὰ τοὺς τὴν παραχωρήσω.

ΛΑΚΗΣ: Ὄχι, μὴ σοῦ δίνανε τὸ «Σταίητ-Ντηπάρτμεντ»!

—'Ο κ. διευθυντής; Μόλις ἔφυγε!...

ΜΑΙΡΗ: Σταθῆτε, βρὲ παιδιά, νὰ σοβαρευτοῦμε. Πραγματικῶς δὲν εἶν' ἄσχημη ἰδέα. Τολμηρὴ λιγάκι...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μυστικό της. Ποῦ εἶναι τολμηρὴ καὶ πρωτότυπη!...

ΝΤΙΝΟΣ: Μόνο ποὺ γομίζω πὼς ἐγὼ θίγομαι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί θίγεσαι; Τί ἔπρεπε νὰ κάνης δηλαδή; Νὰ ἐγάλης μαχαῖρι νὰ τοὺς σφάξης;

ΜΑΙΡΗ: Μπᾶ, δὲ θίγεσαι. Κολοκύθια! "Ὑστερα ἐγὼ θὰ τονίζω πολὺ στὶς συνεντεύξεις, ποὺ θὰ μοῦ παίρνουν ὅτι ὁ Λάκης δὲ μοῦχει πιάσει οὔτε τὸ χέρι.

ΛΑΚΗΣ: Οὔτε συζήτησι. Κι' ἐγὼ θὰ τὸ λέω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μὰ τώρα μὲ σαχλαμάρες θ' ἀσχολούμεθα; Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι πῶς θὰ ὀργανωθῆ καλλίτερα ἡ δουλειά. Θὰ βάλουμε νὰ μᾶς γράψουνε καὶ εἰδικὰ τραγούδια... μπορεῖ καὶ μιὰ παρωδία... Νά, παραδείγματος χάριν: (Τραγουδάει).

«... Μὰ θαρρῶ πὼς θὰ τὰ μπλέξω, ἀπὸ τοὺς δυό, ἀπὸ τοὺς δυὸ ποιόν (θὰ διαλέξω».

ΛΑΚΗΣ: 'Ληδίες! Θὰ βροῦμε κάτι καλλίτερο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: "Εκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε εἶναι νὰ τὴν κυττᾶτε κι' οἱ δυὸ ξελιγωμένοι τὴν ὥρα ποὺ θὰ τραγουδᾶτε. Θέλω ποτάμια τὸ «σορόπι».

ΝΤΙΝΟΣ: Αὐτὸ εἶν' εὔκολο. Πῶς θ' ἀρχίσουμε νὰ μοῦ πῆς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θὰ τὸ τηλεφωνήσουμε στοὺς θεατρικογυράφους τῶν ἐφημερίδων. Κι' ἐγὼ θὰ γυρίσω τὰ κέντρα καὶ τὰ «βαριετὲ» νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουμε.

ΜΑΙΡΗ: Λὲς πὼς θὰ μᾶς ζητήσουνε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μ' αὐτὴ τὴ ρεκλάμα; Θὰ γαλάση ὁ κόσμος!... Σ' ἕξη μῆνες θὰ εἶμαστε στὴν τηλέορασι καὶ θάχουμε «κλείσει» τοὐλάχιστον πέντε ταινίες στὸ Χόλλυγουντ.

ΛΑΚΗΣ: Πρὸς τὸ παρὸν κύττα νὰ κλείσουμε καμμιὰ Λάρισα καὶ καμμιὰ Καλαμάτα.

### ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὴν ταβέρνα «Ξυλοκάρβουνα»).

ΝΤΙΝΟΣ (ποὺ ἔκτελεῖ καὶ χρέη «σπήκερ»): Κυρίες καὶ κύριοι, τώρα εἶναι ἡ ὥρα τοῦ «δημοψηφίσματος» ἢ μᾶλλον τοῦ «ἐρωτικοῦ προπό». "Ὀχι προγνωστικὰ ποδοσφαίρου, ἀλλὰ «προγνωστικὰ πό-θου» — τοῦ πόθου τῆς Μαίρης— καὶ «προγνωστικὰ πό-νου», τοῦ πόνου ἐκείνου ποὺ θ' ἀπορριφθῆ!

ΣΩΤΗΡΗΣ (κλακέρ): Μπράβοοο!

ΝΤΙΝΟΣ: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις σας. Προσέξτε πῶς διεξάγεται τὸ παιχνίδι. Θὰ σᾶς μοιράση ἡ Μαίρη σφραγισμένα χαρτοφάκελλα ποὺ στοιχίζουν εἰκοσι δραχμὲς τὸ ἕνα. Σεῖς θὰ γράψετε τὴν ὑπόδειξί σας. Ποιόν προτιμᾶτε νὰ διαλέξη ἡ Μαίρη; 'Εμένα ἢ τὸ Λάκη;... Μετὰ ἡ Μαίρη θ' ἀνέβη ἀπάνω καὶ θὰ πῆ «ποιόν διαλέγει γι' ἀπόψε». Δηλαδή, ποιόν θὰ διάλεγε, ἂν ἀπόψε ἦταν ἡ τελευταία βραδυὰ τῆς προθεσμίας κι' ἔπρεπε ν' ἀναγγείλη τὴν ὁριστική της ἀπόφασι. Καταλάβατε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναίαιαιαι!

ΦΩΝΕΣ: Ναίαιαιαι!

ΜΑΙΡΗ: 'Αρχίζω, λοιπόν, νὰ μοιράζω χαρτοφάκελλα.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Παρακαλῶ! Τὰ κέρδη;...

ΝΤΙΝΟΣ: Τὰ κέρδη μοιράζονται ὡς ἑξῆς: "Αν ἡ Μαίρη διαλέξη «Λάκη», ὅσοι ψήφισαν «Ντίνο» χάνουν. Τὸ ποσὸν ὕστερ' ἀπὸ ἀφαίρεσι ποσοστοῦ εἰκοσι τοῖς ἑκατό, γιὰ τὸ «τρίο» μας, θὰ μοιρασθῆ σ' αὐτοὺς ποὺ κέρδισαν.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Κι' ἂν διαλέξη «Λάκη» κι' ἔχουμε ψηφίσει ὅλοι «Λάκη»;

ΝΤΙΝΟΣ: Τότε κερδίζετε ὅλοι, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν κέρδη γιὰ νὰ μοιράσετε! Τὸ εἰκοσι τοῖς ἑκατό, ἀφαιρεῖται θέβαια!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπράβοοοο!...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Αἰσχος! "Ετσι χάνουν καὶ οἱ κερδίσαντες!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σοφόν, σολομώντειον!

ΜΑΙΡΗ: 'Αποκλείεται νὰ ψηφίσουν ὅλοι τὸν ἕνα! 'Ελᾶτε, μὴν καθιστερούμε!... Προσέξτε κάτι ἄλλο! "Ἐχω δικαίωμα νὰ πῶ πὼς ἐξακολουθῶ ν' ἀμφιταλαντεύομαι.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Τότε εἶναι ἰσοπαλία.

ΜΑΙΡΗ: 'Ακριβῶς. Κερδίζουν ὅσοι ἔχουν γράψει «Χί».

ΝΤΙΝΟΣ (σιγά): Πώ, πώ, παραδάκι! "Ὀλοι θὰ ἐγάζουνε εἰκοσάρια!...

### ΣΚΗΝΗ 3η

(Σὲ τρεῖς μῆνες στοῦ «Φλόκα» στὴ Θεσσαλονίκη).

ΜΑΙΡΗ (μὲ «δίζὸν» ἀρίστης ποιότητος καὶ ὕφος τοὐλάχιστον Σοράγιας): Σήμερα θὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι. Βαρυσήμαντο.

ΝΤΙΝΟΣ: Τί;

ΜΑΙΡΗ: Διαλέγω τὸ Λάκη!

ΝΤΙΝΟΣ: Γι' ἀπόψε, στὸ «προπό» μας;

ΜΑΙΡΗ: "Ὀχι, ἀγαπητέ μου. Διαλέγω τὸ Λάκη γιὰ πάντα! Θὰ χωρίσουμε καὶ θὰ τὸν παντρευτῶ!

ΛΑΚΗΣ: 'Ὀφεῖλεις νὰ τὸ παραδεχτῆς!

ΝΤΙΝΟΣ: Εἶσαι ἄτιμος!

ΜΑΙΡΗ: "Ἦταν ἐπικίνδυνο τὸ παιγνίδι! Παίζαμε μὲ τὴ φωτιά!

ΣΩΤΗΡΗΣ: 'Ελπίζω πὼς δὲ θὰ τὸ ἀνακοινώσουμε στὸν κόσμο!

ΝΤΙΝΟΣ (σηκώνεται): Θὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό! Θὰ σᾶς σφάξω!

ΜΑΙΡΗ: Παναγιά μου! (Φωνάζει) Βοήθεια!... Πρόσεξε Λάκη!

ΣΩΤΗΡΗΣ: "Ἐνας, νὰ τὸν σκοτώση! Εἶναι μεγάλη ρεκλάμα!

('Ο κόσμος τρέχει ἀπάνω τους. 'Αναστατώνεται τὸ σύμπαν).

### ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὴν ταβέρνα «Κόκκινες φλόγες»)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κυρίες καὶ κύριοι, κατόπιν τοῦ μαχαιρώματος τοῦ Λάκη ἀπὸ τὸ Ντίνο, ὁ Ντίνος εἶναι στὸ κρατητήριο κι' ὁ Λάκης στὸ νοσοκομεῖο, ἐκτὸς κινδύνου. Νὰ δοῦμε ἀπόψε ποιόν θὰ διαλέξη, ἡ κυρία Μαίρη. ("Ενα γκαρσόνι κάτι τοῦ ψιθυρίζει). "Α, ἡ κυρία Μαίρη δὲ θάρθη, Διάλεξε ὁριστικῶς τὸ Λάκη. "Ετσι τελείωσε, κυρίες μου καὶ κύριοι, ἡ πρωτότυπη αὐτὴ ἐρωτικὴ ἱστορία ποὺ βρῆκε ὅλως μιμητές! Μετὰ τὸ «τρίο 'Αρμόνικα», ἔχω ἕτοιμο νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος τὸ «Τρίο ντὲλ ἀμόρε»! Στὸ «τρίο» αὐτό, δυὸ γοητευτικὲς κοπέλλες διεκδικοῦν τὸν ἄντρα τῆς μιᾶς!... Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: «Μηχανὴ» ἀνοιξες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: 'Αγαπητέ μου κύριε, ἐγὼ «μηχανὴ» πῆγα ν' ἀνοιξω καὶ μὲ τὸ Ντίνο—Λάκη—Μαίρη. 'Αλλὰ βλέπετε, στὸ τέλος ἡ «σκηνοθεσία» ἔγινε πραγματικότης. Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη καὶ μὲ τούτους. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ σφαχτοῦνε μπροστά σας ἕνα βράδυ. 'Αλλὰ καὶ νὰ ξεμαλλιαστοῦν οἱ γυναῖκες, πάλι τὸ θέαμα θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον!...

### ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' ἕνα μῆνα τὸ καφενεῖο).

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εἶδες τί πάθαμε; Τὸ καινούργιο «τρίο» σφυρίχτηκε. 'Η Μαίρη κι' ὁ Λάκης δὲν πιάνουνε φράγκο. 'Εσὺ δὲν ἔχεις δουλειά.. Τὸ μόνο ποὺ μένει, εἶναι νὰ κάνης μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας καὶ νὰ ξανασμίξετε ὅλοι, ὡς «τρίο ρομάντικο» ἢ «τρίο ἰψενικό».

ΝΤΙΝΟΣ: Δὲν εἶν' ἄσχημη ἰδέα...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ



## ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΥ
## νὰ παραθερίζωμε

### Τὰ «μυστικὰ τῶν διακοπῶν» ὅπως τὰ ἐξηγοῦν οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες

Οἱ σοβαρότεροι Γερμανοὶ ἐπιστήμονες μιλοῦν, ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, γιὰ μιὰ νέα ἀσθένεια: τὴν «ἀσθένεια τῶν παραθεριστῶν». Φυσικά, δὲν πρόκειται γιὰ ἀσθένεια στὴν κυριολεξία, ἀλλὰ γιὰ ἕνα φαινόμενο, ποὺ γίνεται τὰ τελευταῖα χρόνια ὁλοένα συχνότερο. Τὸ φαινόμενο νὰ ἐπιστρέψουν πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἀδεια τους στὴν ἴδια ἢ καὶ στὴ χειρότερη ἀπὸ πρὶν ξεκινήσουν κατάστασι, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὑγείας.

Πρόσφατες στατιστικὲς ἀποδείξανε πὼς οἱ μισοὶ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς παραθεριστὲς γυρίζουν πίσω μὲ τὰ νεῦρα τους κλονισμένα καὶ τὴν ὑγεία τους σὲ κακὸ χάλι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ξαναρχίσουν ἀποδοτικὰ τὴ δουλειά τους, μὰ χρειάζονται τὴν ἀληθινὴ ξεκούρασι πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο τὴν χρειαζόντουσαν τὴ στιγμή, ποὺ ἔπαιρναν τὴν ἄδειά τους.

'Η αἰτία τοῦ φαινομένου εἶναι, κατὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονες, πὼς πολὺς κόσμος, ξεκινῶντας γιὰ τὴν ἐξοχή, δὲν ξέρει οὔτε πῶς οὔτε ποῦ πρέπει νὰ παραθερίση. Οἱ διακοπὲς ἔχουν κι' αὐτὲς τὰ μυστικά τους — κα ἰτὰ μυστικὰ αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξέρωμε, ἂν θέλωμε νὰ ἀποκομίσωμε ἀπὸ τὴ σύντομη περίοδο τῆς ἀδείας μας μιὰ θετικὴ ὠφέλεια.

Βασικὸ λάθος τῶν παραθεριστῶν στὴν ἐπιλογή μας εἶναι πὼς ξεκινᾶν πάντα μὲ κάποιο πρόγραμμα. 'Αλλὰ ἡ σημαντικώτερη προϋπόθεσι, γιὰ νὰ περάσωμε εὐχάριστες καὶ ξεκούραστες διακοπές, εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: Νὰ μὴν ἔχωμε κανένα πρόγραμμα! Γιατί; Γιατὶ ἡ οἱ διάφοροι ἀπρόβλεπτοι παράγοντες, ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσωμε στὸν τόπο τοῦ παραθερισμοῦ μας, θὰ μᾶς ἀνατρέψουν αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπογοητευτοῦμε καὶ νὰ ἐκνευριστοῦμε, ἢ τὸ πρόγραμμα θὰ ἐφαρμοστῆ, ὁπότε ἡ ἐξοχή θὲ θὰ μᾶς ἔχη προσφέρει τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπανάληψι τοῦ προγραμματισμένου ρυθμοῦ τῆς ζωῆς μας στὴν πόλι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ νοιώσωμε καμμιὰ ἀλλαγὴ καὶ καμμιὰ ξεκούρασι.

Πηγαίνοντας στὴν ἐξοχὴ —συμβουλεύουν οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες— ξεχάστε πὼς ἔχετε ρολό! "Αν, μάλιστα, παραλείπετε καὶ νὰ τὸ κουρντίζετε, θὰ ἔχετε κάνει μιὰ σοφὴ πρᾶξι! "Οσο γιὰ τὴν «ἀδράνεια» καὶ τὴ «μονοτονία» τῆς ζωῆς στὴν ἐξοχὴ — τῆς ζωῆς αὐτῆς, τῆς ἀνοργάνωτης καὶ ἀπρογραμάτιστης— δὲν πρέπει νὰ σᾶς φοβίζουν. 'Η ἀδράνεια καὶ ἡ μονοτονία, γιὰ ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

"Ἐνα σοβαρὸ ζήτημα εἶναι ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πῶς, καὶ τὸ ποῦ θὰ παραθερίσωμε. Στὴν ἐκλογὴ τοῦ τόπου τῶν διακοπῶν μας ἐπιδράλλεται νὰ παίξουν ἀποφασιστικὸ ρόλο ἡ ἰδιοσυγκρασία μας ἢ ἡ πάθησι, ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρομε.

Οἱ κοσμοπολιτικὲς πλάζ εἶναι καλὲς μόνο γιὰ ὅσους δὲν ἐργάζονται ὑπερβολικὰ καὶ δὲν ἔχουν ἐξαιρετικὰ ζωηρὴ ἀνάγκη γιὰ ἀνάγκη ξεκράσι. Γιὰ τοὺς ἄλλους, τὴν ἀνάπαυσι δὲ μπορεῖ νὰ τὴν προσφέρη παρὰ ἕνα χωριὸ ἢ ἕνα νησὶ ἀσύγκριτο ἀπὸ κόσμο.

Γιὰ τὰ παιδιά, προπαντὸς ὅταν εἶναι ἀναιμικά, καχεκτικὰ καὶ ἀνόρεχτα, ἐπιβάλλεται ἡ θάλασσα. 'Υπάρχουν περιπτώσεις παιδιῶν, ποὺ κέρδισαν 5 ἢ 6 κιλὰ ἐπειτα ἀπὸ παραμονὴ τεσσάρων μόλις ἑβδομάδων σ' ἕνα νησὶ ἢ παράλιο μέρος.

'Η θάλασσα ἐπίσης εἶναι ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμη γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν.

'Αντίθετα, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ σάκχαρο, ἡ ὑγρασία τοῦ θαλασσινοῦ βάρους εἶναι βλαβερή. Πρέπει νὰ προτιμήσουν τὴν ἐξοχὴ στὸ βουνό, ὅπως κι' ἐκεῖνοι, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ παθήσεις τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Οἱ καρδιακοὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὴ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα ὑψόμετρα. 'Ο παραθερισμὸς σὲ χαμηλὰ ὑψώματα ἢ σὲ κοιλάδα εἶναι ὁ καταλληλότερος.

σ' Ἐρεθιστικὲς» συνέπειες ἔχει ἡ θάλασσα καὶ γιὰ τὰ πολὺ νευρικὰ ἄτομα. Τὸ δάσος, ἀντίθετα, ἐξασκεῖ μιὰ πολύτιμη καταπραϋντική ἐπίδρασι.

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες τονίζουν ἀκόμη πὼς ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν, γιὰ νὰ εἶναι ἐπωφελὴς στὸν ὀργανισμό, δὲν πρέπει νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τέσσερις ἑβδομάδες. "Ἂς μὴ λησμονοῦμε —προσθέτουν— πὼς ἡ πρώτη ἑβδομάδα καταναλίσκεται ὁλόκληρη στὴν προσπάθεια τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ προσαρμοστῆ μὲ τὸ καινούργιο φυσικὸ περιβάλλον καὶ τὸ διαφορετικὸ κλίμα.

—'Εσύ, Μιστόκλη πότε θὰ κάνης τὸ πρῶτο σου μπάνιο;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

### ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

## ΠΑΙΖΕ ΚΑΙ ΓΕΛΑ

Παῖζε καὶ γέλα ὅσο μπορεῖς,
ἡ ἄνοιξι τὸ ὁρίζει,
φεύγει ἡ ζωή μας, τί θαρρεῖς
καὶ δὲν ξαναγυρίζει.

Παῖζε καὶ γέλα μὲ χαρὰ
κυλᾶ ἡ ζωὴ σὰν ρόδα
κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι δροσερά,
θὰ μαραθοῦν τὰ ρόδα.

★

Παῖζε καὶ γέλα...Τοὺς καϋμοὺς
παράτησέ τους μόνους,
ἔχεις καιρὸ γιὰ στεναγμοὺς,
ἔχεις καιρὸ γιὰ πόνους.

"Οταν τὰ νειάτα σοῦ γελοῦν,
τὴν πίκρα ἄσε στὴν ἄκρηα,
στὴν ἀνοιξί σου τί ὠφελοῦν
οἱ σκέψεις καὶ τὰ δάκρυα;

★

Παῖζε καὶ γέλα. Οἱ χαρὲς
δὲ διαρκοῦν αἰώνια,
θάρθουν καὶ μέρες θλιβερὲς
θάρθουν καὶ μαῦρα χρόνια.

"Ἐτσι ποὺ ἡ ζῆση μας περνᾶ
σβύνοντας κάθε λαύρα,
φέρνει τὰ χρόνια τὰ στερνὰ
τὰ σκοτεινὰ καὶ μαῦρα.

★

Παῖζε καὶ γέλα ὅσο μπορεῖς
ποτὲ μὴν περιμένης,
γιατὶ μεθαύριο θ' ἀπορῆς,
ποὺ μόνη σου θὰ μένης.

Τὶς ὧρες σου τὶς χαρωπὲς
δροσιὰ νὰ σὲ τυλίγη,
σκέψου καλύτερα καὶ πὲς
πὼς ἡ ζωὴ 'ναι λίγη.

★

Παῖζε καὶ γέλα... Σαϊτιὰ
τὸ γέλιο σου νὰ γίνη
καὶ συλλογίσου: 'Η φωτιὰ
ὅσο κι' ἂν κάψη... σβύνει...
Καὶ ἂν τὰ λόγια μου μπορῆς
πραγματικὰ νὰ νοιώσης,
παῖζε καὶ γέλα... Μὴ θαρρεῖς
ὅτι θὰ ξανανειώσης!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

## ΘΕΑΤΡΙΚΑ
## παρασκήνια

### Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ποὺ σημείωσε ὁ μουσικὸς θίασος τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ στὴν Πόλι, ἔγινε ἀφορμὴ σχεδίου καὶ ἄλλων καλλιτεχνικῶν «τουρνέ», στὴν Κύπρο, Ρόδο καὶ ἀργότερα στὴν 'Αμερική.

Στὶς «τουρνὲ» αὐτές, τὴ Λένα Παμέλλα, ποὺ ἔχει συμβόλαιο μὲ τὸ «'Ακροπόλ», θὰ ἀντικαταστήση ἡ 'Ιωάννα "Αλβα, καὶ τὸν Κώστα Δούκα, ποὺ ἔχει συμβόλαιο μὲ τὸ «Μετροπόλιταν», ὁ Πέτρος Κυριακός.

'Η ἐπιτυχία στὴν Πόλι τοῦ πρώτου μουσικοῦ θιάσου, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἦταν κάτι ἄνευ προηγουμένου.

'Από τὶς 8 τὸ πρωὶ τεράστιες οὐρὲς πολιορκοῦσαν τὰ ταμεῖα τοῦ θεάτρου καὶ ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰσιτήρια διεμαρτύροντο στοὺς ἠθοποιούς, ποὺ συναντοῦσαν στοὺς δρόμους:

— Τί κακὸ εἶν' αὐτό; Ἔλεγαν. "Ἤρθατε στὴν πόλι καὶ γιὰ μὴ μποροῦμε νὰ σᾶς δοῦμε;

Συγκινητικὴ ἦτα

# Οι μεγάλες ηδονές

## Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ὅπλα

Η σύγχρονη νέα κατέχεται ἀπὸ ἑνὰ ἐπικίνδυνο σύμπλεγμα. Φοβᾶται μήπως ἀποτύχῃ. Ὁ κινηματογράφος, τὰ μυθιστορήματα ποὺ διαβάζει, ἢ ἴδια ἡ ζωὴ ἴσως τῆς φωνάζουν πὼς πρέπει νὰ ἔχῃ θάρρος, πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ποδοπατήσῃ ὅλες τὶς παλιὲς προλήψεις κι' ὅτι ἡ συγκράτησι ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στὴν ἀποτυχία. Ἔτσι, εἶναι εὔκολο νὰ πέσῃ στὴν προκλητικότητα καὶ στὴν ξετσιπωσιά, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ναυάγιο ποὺ φοβᾶται.

Ἡ νέα τῶν δέκα ὀχτὼ χρόνων βρίσκεται, στ' ἀλήθεια, σὲ μιὰ δύσκολη καμπή. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ—κι' ἡ ἐπιτυχία, ὅπως εἴπαμε, εἶναι ὁ ἐφιάλτης ὅλων τῶν σημερινῶν κοριτσιῶν—ἐέρει πὼς πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλα τὰ ὅπλα της. Τὸ δυσάρεστο, ὅμως, εἶναι ὅτι χρησιμοποιεῖ περισσότερο τὰ κακὰ ὅπλα ἀπὸ τὰ καλά. Κι' ἄλλωστε, τὰ κακὰ ὅπλα τῆς ἐξασφαλίζουν μιὰ σίγουρη ἐπιτυχία. Τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐφήμερη δὲ μπορεῖ, δυστυχῶς, νὰ τὸ ἀντιληφθῇ.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ψυχολόγοι καταδίκασαν τὴν προκλητικότητα καὶ τὴν ξετσιπωσιὰ ποὺ ἀποτελοῦν ἀναμφισβήτητα τὰ χειρότερα ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ ἡ γυναῖκα ἔχει στὴ διάθεσί της. Ἡ ἐπιτυχία ποὺ παρέχουν εἶναι ψεύτικη καὶ ἀπατηλή.

«Ὁ ἄνδρας θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ συναντήσῃ στὴ νέα, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, τὸ αἴσθημα τῆς αἰδοῦς, γράφει ὁ Χάβελλοκ Ἔλλις. Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν αἰσθάνεται αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐνστικτώδους φόβου, ποὺ ἀποκαλοῦμε αἰδῶ, δὲν ἐλκύει ἐρωτικὰ τὸν μέσο καὶ ὑγιαλὸν ἄνδρα. Οἱ φαινομενικὲς ἐξαιρέσεις δὲν κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ τὸν κανόνα. Οἱ ἀκόλαστες γυναῖκες ἐπενεργοῦν σεξουαλικὰ καὶ μὲ κάποια δύναμι μόνο στοὺς ἄνδρες ποὺ ἔχουν διεστραμμένα σεξουαλικὰ ἔνστικτα. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, ἡ ἰσχυρὴ ἐπίδρασι ποὺ ἔχει ἡ αἰδὼς στὴ διαμόρφωσι τοῦ ἀνδρικοῦ πάθους εἶναι ἀναμφισβήτητη».

Κι' ὁ Στένταλ γράφει ἐπίσης:

«Ἡ αἰδὼς παρέχει στὸν ἔρωτα τὴ συνδρομὴ τῆς φαντασίας: τοῦ δίνει ζωή. Οἱ μητέρες διδάσκουν ἀπὸ πολὺ ἑνωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς αἰδοῦς στὰ κορίτσια τους ἀπὸ ἕνα αἴσθημα συναδελφοσύνης. Γιατὶ μεριμνοῦν προκαταβολικὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου ἢ τοῦ συζύγου ποὺ θὰ ἔχουν τὰ κορίτσια τους. Γιὰ μιὰ γυναῖκα ντροπαλὴ καὶ τρυφερὴ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ἑαυτό της νὰ κάμῃ μπροστὰ σ' ἕναν ἄνδρα κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖον νομίζει πὼς πρέπει νὰ κοκκινίσῃ.

Ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτὸ θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς τὸ θάνατο. Ἡ κάποια ἐλαφρὴ ἐλευθερία ποὺ παίρνει ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπιέται δίνει στὴ γυναῖκα μιὰ ζωηρὴ εὐχαριστησι γιὰ μερικὲς στιγμές.

Ἂν, ὅμως, ὁ ἄνδρας ἔχῃ τὸ ὕψος πὼς τὴν μέμφεται γι' αὐτὸ ἢ πὼς δὲν χάρηκε μὲ παραφορᾶ τὴν ἐλευθερία ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε, μιὰ τρομερὴ ἀμφιβολία γεννιέται μέσα στὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας. Τὸ ἐέχασμά της, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μήπως ἦταν θανάσιμο σφάλμα;...

Μιὰ γυναῖκα, λοιπόν, ἔχει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα μὲ τὸ μέρος της, ἂν τηρήσῃ συμπεριφορὰ ἐπιφυλακτική. Τὸ παιχνίδι εἶναι ἄνισο. Τὴν κάποια μικρὴ ἀπόλαυσι ποὺ αἰσθάνθηκε καὶ τὸ ὅτι φάνηκε λιγάκι περισσότερο τρυφερὴ κινδυνεύει νὰ τὰ πληρώσῃ μὲ ὀδυνηρὲς τύψεις καὶ μ' ἕνα αἴσθημα ντροπῆς, ποὺ κάνει κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀγαπημένο της λιγώτερο προσφιλῆ. Μιὰ βραδυὰ ποὺ πέρασε εὐχάριστα, ξένοιαστα καὶ χωρὶς νὰ σκέφτεται τίποτα πληρώνεται ἔτσι πολὺ ἀκριβά».

Κι' ὁ βαθὺς αὐτὸς ψυχολόγος τῆς ἀγάπης συνεχίζει:

«"Οσο γιὰ τὴν ὠφελιμότητα τῆς αἰδοῦς,μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ μητέρα τοῦ ἔρωτα... Ὁ μηχανισμὸς αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος δὲν ἔχει τίποτα τὸ πολύπλοκο. Ἡ ψυχὴ ἀπασχολεῖται μὲ τὸ νὰ ντρέπεται, ἀντὶ νὰ ἐπιθυμῇ. Ἡ γυναῖκα ἀπαγορεύει στὸν ἑαυτό της τὶς ἐπιθυμίες ποὺ ὁδηγοῦν στὶς πραγματοποιήσεις. Εἶναι φανερὸ ὅτι κάθε γυναῖκα τρυφερὴ καὶ ὑπερήφανη—αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, ἐπειδὴ ἔχουν μεταξύ τους σχέσι αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, εἶναι δύσκολο νὰ τὰ συναντήσωμε τὸ ἕνα χωρὶς τὸ ἄλλο—πρέπει νὰ συνηθίσῃ σὲ κάποια ἐπιφύλαξι, ἀκόμη καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐπιφυλακτικὴ στάσι της ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τοὺς δυσαρεστεῖ σὰν σεμνοτυφία... Τὸ μόνο ἀξιοκατάκριτο πρᾶγμα ποὺ βρίσκω στὴν αἰδὼ εἶναι ὅτι συνηθίζει τὴ γυναῖκα στὸ ψέμμα. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ψέμμα χρήσιμο καὶ πολλὲς φορὲς σωτήριο».

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν ὑποκρίνονται συνήθως τὶς ντροπαλές, ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ αἰδώ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουν τὴν ὠφελιμότητά της, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀνίκανες νὰ τὴν αἰσθανθοῦν».

Ὁ Μωρὶς Μπαρὲς ἔγραψε ὅτι κάθε νέα γίνεται μιὰ τουλάχιστον φορὰ στὴ ζωὴ της «τρελλὴ γιὰ τὸ σῶμα της». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς βρίσκεται ὅλος ὁ κίνδυνος. Ἡ νέα τοποθετεῖ ὅλους τοὺς πόθους, τὶς ἐλπίδες κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν προσωπικότητά της στὰ φυσικά της χαρίσματα, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὰ ἐπιδείξῃ μ' ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Τὰ κορίτσια σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία εἶναι σὰν νὰ ἔχουν τὸ διάβολο μέσα τους. Αὐτὴ ἡ τρέλλα μεταδίδεται καὶ στοὺς ἄνδρες. Μιὰ προκλητικὴ νέα διαβάζει σ' ὅλα τὰ ἀνδρικὰ βλέμματα τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸν πόθο. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ἔχῃ τὴν ψευδαίσθησι τῆς ἐπιτυχίας καὶ τοῦ θριάμβου.

Ἀλλ' ὅταν θελήσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ σὲ τὶ συνίστανται ἡ ἐπιτυχία κι' ὁ θρίαμβός της, βλέπει κατάπληκτη ὅτι εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτελῆ καὶ ταπεινὰ ὑλικά. Οἱ ἄνδρες τὴν ἐκτιμοῦν ἀνάλογα μὲ τὴν ἔντασι τοῦ πόθου ποὺ τοὺς προκαλεῖ. Δὲ μποροῦν νὰ τῆς ἀναγνωρίσουν καμμιὰ ἄλλη ἀξία. Ἡ νέα ποὺ «εἶναι τρελλὴ γιὰ τὸ σῶμα της» παραπονιέται τότε ὅτι δὲν τὴν κατάλαβαν. Ἀλλὰ ποιός φταίει γι' αὐτό; Μήπως ἡ ἴδια δὲ μίλησε στὰ κατώτερα ἔνστικτά τους καὶ δὲν ἠλέκτρισε τοὺς πόθους τους; Γιατὶ τώρα ζητᾶει κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτούς;

«Μιὰ νέα—λέει ὁ Ντομινὶκ Ντυμποὺρ—μπορεῖ νὰ καταχτήσῃ ἕναν ἄνδρα μὲ τρεῖς τρόπους: μὲ τὶς αἰσθήσεις, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ μυαλό. Οἱ καταχτήσεις τῶν αἰσθήσεων ὁδηγοῦν κάποτε σὲ συναρπαστικοὺς παροξυσμοὺς καὶ δημιουργοῦν λυσσαλέα πάθη. Ἀλλὰ μοιάζουν σὰν τὶς θύελλες. Μόλις ἡ ἀτμόσφαιρα ξεφορτωθῇ τὸ πλεόνασμα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ποὺ περιέχει, ὅλα ἠρεμοῦν ἀμέσως.

»Οἱ καταχτήσεις τῆς ψυχῆς εἶναι βαθεῖες καὶ σταθερές. Δὲν κάνουν θόρυβο, οὔτε σκορπίζουν ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις σὰν τὰ προτεχχήματα. Ἀλλ' εἶναι ἱκανὲς ν' ἀντιμετωπίσουν καὶ τὶς πιὸ σοβαρὲς ἀπειλές.

»Οἱ καταχτήσεις τοῦ μυαλοῦ, τέλος, ἔχουν τὴν ἀκαμψία ὅλων τῶν πραγμάτων ποὺ στηρίζονται στὴ λογική. Εἶναι ὑπέροχες, ἀλλὰ προϋποθέτουν μιὰ ἰδιαίτερη ροπὴ κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

»Ἡ καλύτερη τακτικὴ—καταλήγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς—εἶναι ἐκείνη ποὺ συνδυάζει καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς τρόπους. Κάθε μονόπλευρη ἀντιμετώπισι τῆς ἀγάπης ἀλλοιώνει τὴν πραγματικὴ οὐσία της καὶ τὴν ἐκθέτει στὸν κίνδυνο ἑνὸς γρήγορου τέλους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Προβλήματα τοῦ γάμου.

# ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

# Ιστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΕΣΑ στὶς παράξενες γνωριμίες ποὺ ἔχω συνάψει κατὰ καιροὺς, σ' ἐξαιρετικὴ θέσι ἔχω καταχωρήσει τὸ Λέανδρο. Μοῦ τὸν εἶχαν συστήσει κάτι φίλοι καὶ ὀφείλω νὰ πῶ πὼς μοῦ ἔκανε πρώτης τάξεως ἐντύπωσι. Ἦταν ἕνας κύριος μεταξὺ τριάντα καὶ πέντε, μὲ πολὺ συμπαθητικὸ πρόσωπο —γοητευτικὸ θὰ μποροῦσα νὰ πῶ. Ἀνάστημα πρὸς τὸ ψηλό, καλοφτιαγμένος καὶ ντυμένος μὲ ἄψογη, ἀλλὰ ὄχι χτυπητὴ κομψότητα καὶ μὲ κάποιον ἀέρα ἀριστοκρατικὸ στὸ σύνολό του. Θὰ μποροῦσες νὰ τὸν πάρῃς καὶ γιὰ Εὐρωπαῖο. Τὸ μόνο ποὺ διαφωνοῦσε μὲ τὸ προσεγμένο ἐκεῖνο σύνολο, ἦταν τὸ «τρέϊντς-κότ», ποὺ φοροῦσε, ὅταν δὲν ἔβαζε τὸ ἐξαίρετο καὶ καθαρώτατο παλτό του. Αὐτὸ τὸ «τρέϊντς-κότ» ἦταν πάντα τσαλακωμένο καὶ λίγο λερωμένο στὸ γιακᾶ. Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅταν εἶχα πιὰ τὸ θάρρος μαζί του καὶ περάσαμε στὸν ἐνικό, τοῦ ἔκανα τὴ σχετικὴ παρατήρησι. Πῶς αὐτὸς ὁ τόσο προσεκτικὸς στὸ ντύσιμό του, ἀνεχόταν αὐτὴ τὴ λεπτότατη ἔστω, λίγδα στὸ γιακᾶ του; Καὶ τί μοῦ ἀπαντάει;

— Ἀγαπητέ μου, τὸ ἀδιάβροχο ἢ ἡ καμπαρτίνα ἑνὸς καθὼς πρέπει κυρίου, ὀφείλουν πάντα νὰ εἶναι ἐλαφρῶς τσαλακωμένα καὶ λίγο λερωμένα. Αὐτὸ θεωρεῖται πολὺ σίκ!

Καὶ πρέπει νὰ πῶ ἀκόμα ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Λέανδρος ἦταν ἕνας κύριος μὲ ψηλή, ἀσθιὰ καὶ πλατειὰ μόρφωσι καὶ μὲ μιὰ εὐφράδεια ἀξιοθαύμαστη. Κι' ἐπὶ πλέον ἦταν αἰσθητικός. Ἔγραφε μάλιστα πολὺ καὶ ποῦ καὶ κανένα ἄρθρο στὰ φύλλα μὲ τὴν ὑπογραφή του, εἶχε δὲ τυπώσει κι' ἕνα βιβλίο ποὺ τὸ τιτλοφοροῦσε «Αἰσθητικὴ καὶ ὁμορφιά». Μοῦ τὸ χάρισε μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι καὶ τὸ βάλα στὴ βιβλιοθήκη μου, χωρὶς νὰ κόψω τὰ φύλλα, γιὰ νὰ μὴν τὸ καταστρέψω. Τόσο πολὺ τὸ σεβάστηκα. Ὅπως καὶ νάναι μοῦ δόθηκε πολλὲς φορὲς ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσω τὸ λεπτὸ καὶ καλλιτεχνικό του γοῦστο. Πῶς κατώρθωνε νὰ βρίσκῃ ἀνορθογραφίες σὲ χίλια δυὸ πράγματα, ποὺ σ' ἐμᾶς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, περνοῦν ἀπαρατήρητες; Ἔφτανε νὰ ρίξῃ ἕνα πρόχειρο βλέμμα σὲ μιὰ βιτρίνα, γιὰ νὰ σοῦ πῇ ἀμέσως τί ἦταν ἄσχημο καὶ ἀταλίαστο καὶ τὸβλεπες τότε κι' ἐσὺ ἀμέσως. Τὸ ἴδιο σ' ἕνα γυναικεῖο ἢ ἀντρικὸ ντύσιμο. "Ἤξερε τοὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς, τὶς χρωματικὲς ἁρμονίες καὶ ὅλα τὰ σχετικά. Ἔναν τέτοιο ἄνθρωπο θεώρησα μεγάλη μου τιμὴ ποὺ τὸν γνώρισα. Θᾶγαινα κερδισμένος ἀπὸ τὴ συναναστροφή του, ἀφοῦ, ὅπως λέγανε καὶ οἱ ἀρχαῖοι «μ' ὁποιον δάσκαλο καθίσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς».

Ξέροντας, λοιπόν, τὴν αἰσθητική του κατάρτισι, φαντάζεται κανεὶς μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμενα νὰ ἰδῶ τὴ φιλενάδα του. Μοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὴ καὶ πρόσθεσε σὰν ὑστερόγραφο:

— Ἐκεῖνα ποὺ μὲ τράβηξαν στὴν Ἀλίκη, εἶναι τὰ μάτια της!... Τέτοια μάτια πολὺ σπάνια τὰ βρίσκει κανεὶς σὲ γυναῖκα.

Τὴν περιμένᾳμε μαζὶ σ' ἕνα κοσμικὸ ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ. «Θέλω νὰ τὴ γνωρίσης κι' ἐσύ, Ἀπόστολε» μοῦ εἶχε πῇ. «Θέλω νὰ προσέξῃς τὰ μάτια της!» Καὶ τἄβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου: Δυὸ μάτια μαῦρα καὶ καταπληκτικά, γεμάτα πάθος, γοητεία καὶ μοιραιότητα. Ἀπὸ κεῖνα τὰ μάτια ποὺ μόλις σοῦ ἀπευθύνουν ἕνα τους βλέμμα αἰσθάνεσαι σεισμὸ μέσα σου καὶ σὰν νὰ σὲ χτύπησε κεραυνός.

— Νά τη! μοῦ λέει ξαφνικὰ ὁ Λέανδρος.

— Ποιά;

— Αὐτὴ ποὺ μπαίνει τώρα...

Μιὰ γυναῖκα, μᾶλλον ψηλὴ κι' ἐνδιαφέρουσα κατ' ὅλα τ' ἄλλα — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια της. Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀκόμα καὶ πρὸς τὸ μέρος μας, ἀλλὰ ἦταν φανερὸ πὼς δὲν μᾶς εἶχε ἀντιληφθῆ. Σηκώνεται ὁ Λέανδρος καὶ φωνάζει:

— Ἐδῶ, Ἀλίκη! Ἐδῶ!...

Καὶ τότε ἔρχεται κοντά μας. Καὶ βλέπω δυὸ μάτια ἐλαφρῶς γουρλωμένα, ποὺ πάνω τους τρεμάτια ἐλαφρῶς σαν νἄθελαν νὰ τὰ βοηθοπαίζαν τὰ βλέφαρα, σὰν νἄθελαν νὰ τὰ βοηθήσουν ἀνάλογα μὲ τὴν ἔντασι καὶ τὴν ἐκφραστικότητα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ τὸ ὅλο πρόσωπο καὶ ἡ ἐκφραστικότητα ἀπὸ τὰ μάτια τὴς ἀνθρώπου ἀνάλογα μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ, εἶχε δὲ τυπώσει κι' ἕνα βιβλίο ποὺ τὸ τιτλοφοροῦσε «Αἰσθητικὴ καὶ ὁμορφιά». Μοῦ τὸ χάρισε μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι καὶ τὸβαλα στὴ βιβλιοθήκη μου, χωρὶς νὰ κόψω τὰ φύλλα, γιὰ νὰ μὴν τὸ καταστρέψω. Τόσο πολὺ τὸ σεβάστηκα. Ὅπως καὶ νάναι μοῦ δόθηκε πολλὲς φορὲς ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσω τὸ λεπτὸ καὶ καλλιτεχνικό του γοῦστο. Πῶς κατώρθωνε νὰ βρίσκῃ ἀνορθογραφίες σὲ χίλια δυὸ πράγματα, ποὺ σ' ἐμᾶς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, περνοῦν ἀπαρατήρητες; Ἔφτανε νὰ ρίξῃ ἕνα πρόχειρο βλέμμα σὲ μιὰ βιτρίνα, γιὰ νὰ σοῦ πῇ ἀμέσως τί ἦταν ἄσχημο καὶ ἀταλίαστο καὶ τὸβλεπες τότε κι' ἐσὺ ἀμέσως. Τὸ ἴδιο σ' ἕνα γυναικεῖο ἢ ἀντρικὸ ντύσιμο. "Ἤξερε τοὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς, τὶς χρωματικὲς ἁρμονίες καὶ ὅλα τὰ σχετικά. Ἔναν τέτοιο ἄνθρωπο θεώρησα μεγάλη μου τιμὴ ποὺ τὸν γνώρισα. Θᾶγαινα κερδισμένος ἀπὸ τὴ συναναστροφή του, ἀφοῦ, ὅπως λέγανε καὶ οἱ ἀρχαῖοι «μ' ὁποιον δάσκαλο καθίσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς».

Ξέροντας, λοιπόν, τὴν αἰσθητική του κατάρτισι, φαντάζεται κανεὶς μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμενα νὰ ἰδῶ τὴ φιλενάδα του. Μοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτὴ καὶ πρόσθεσε σὰν ὑστερόγραφο:

— Ἐκεῖνα ποὺ μὲ τράβηξαν στὴν Ἀλίκη, εἶναι τὰ μάτια της!... Τέτοια μάτια πολὺ σπάνια τὰ βρίσκει κανεὶς σὲ γυναῖκα.

Τὴν περιμένα

στεροῦσαν ἀκόμα πιό πολύ καί στό ἀντίκρυσμά τους μέ πλημμύρισε ἕνα συναίσθημα συμπόνοιας. Ὁ Λέανδρος μοῦ ζήτησε τίς ἐντυπώσεις μου καί δέν δυσκολεύτηκα νά τοῦ τίς πῶ.

— Αὐτά τά πόδια της, ἐρέ Λέανδρε...

— Δέν εἶναι ἀριστούργημα;

— Μά πῶς εἶναι δυνατόν νά πέσης ἀπό τό ἕνα ἄκρο στ' ἄλλο; Ἐπειτα ἀπό κεῖνες τίς χορταστικές γάμπες τῆς Λιάνας, πού κάθε μιά ἔκανε γιά δύο σ' αὐτές ἐδῶ τῆς Παυλίνας, πού ἤμα ἐνώσης καί τίς δύο, μέ δυσκολία θά φτιάξης μία;

— Τά βρίσκεις ἀδύνατα, αἄ;

— Ἀδύνατα δέ θά πῆ τίποτα, Ὀδοντογλυφίδες.

— Λοιπόν, αὐτές οἱ ὀδοντογλυφίδες, ὅπως τίς λές, μέ συγκίνησαν στήν Παυλίνα. Εἶναι πόδια μέ ψυχή, ἀγαπητέ μου Ἀπόστολε. Ὅταν τά θλέπω ἔτσι ἀδύνατα σάν παραπονεμένα, ξυπνοῦν μέσα μου τά πιό λεπτά αἰσθήματα. Μοῦ φαίνονται σάν νἄχουν ἀνάγκη ἀπό τή στοργή μου, τή βοήθειά μου καί τήν ἀγάπη μου, γιά νά μπορέσουν νά σταθοῦν. Σάν νά ζητοῦν τήν προστασία μου. Ποδαράκια.. (αὐγολέμονο, σκέφτηκα). Ποδαράκια αἰθέρια, ἀπόκοσμα, σάν φευγαλέες νότες μακρυνῆς μουσικῆς, σάν ξερά κλαριά δέντρου, ἑτοιμα νά σπάσουν καί νά πέσουν στό πρῶτο φύσημα τοῦ βορηᾶ... Μέ νοιώθεις, Ἀπόστολε; Μέ νοιώθεις;

— Σέ νοιώθω. Ἀλλά δίνε της καί καμμιά μακαροναδα κάπου-κάπου...

★

Δέν τόν ἤνοιωσα. Ἀλλά σιγά - σιγά, ἡ συχνή συναναστροφή μαζί του, ἔφερε τ' ἀποτελέσματά της. Μοῦ ἔκανε προπαγάνδα, χωρίς νά τό ξέρω. Μιά μέρα μοῦ ἐξηγοῦσε πῶς, ἕναν κάποιον καιρό, εἶχε ἐστρελλαθῆ μέ μιά γυναίκα πού εἶχε στραβό στόμα. Τήν εἶχε πάθει τή δουλειά ἀπό μιά ψῶξι, πού τῆς ἄφησε αὐτό τό κουσοῦρι. Ὅταν γελοῦσε, λέει, τό μισό της πρόσωπο ἦταν γελαστό, ἐνῶ τό ἄλλο μισό ἔμενε ψυχρό καί ἀδιάφορο. «Ἦταν ἕνα εἶδος διχασμοῦ τῆς προσωπικότητος — μέ νοιώθεις, Ἀπόστολέ μου; Κι' ἐκεῖνο πού ἀγαποῦσα σ' αὐτήν, δέν ἦταν τό χαμογελαστό τιμῆμα τοῦ προσώπου της, ἀλλά τό ἄλλο, πού προσπαθοῦσα νά μελετήσω τήν ἔκφρασί του καί τό μυστήριό του. Ἐκεῖνο τό πρόσωπο γιά μένα ἦταν ὁ καθρέφτης τῆς ζωῆς, πού ὅλα της ἔχουν δυό δψεις. Ἦταν, σάν νά ποῦμε, ἡ μέρα καί ἡ νύχτα, τό γέλιο καί τό δάκρυ, τό ρόδο καί τό ἀγκάθι, τό καλό καί τό κακό, ἡ συν. νεφιά καί ἡ λιακάδα..»

— ... Ὁ πόλεμος καί ἡ εἰρήνη!

— Κι' αὐτό ἀκόμα... Νά, κύττα. ξε αὐτή τήν κοπέλλα ἀπέναντί μας.

— Ποιά;

— Αὐτήν μέ τή στραβή μύτη.

Τήν πρόσεξα. Ἦταν μιά γόστιμη κοπέλλα, πού θά τήν ἔλεγες ὁλόφορφη, ἄν δέν εἶχε αὐτό τό ἐλάττωμα: Τή μεγάλη μύτη, πού εἶχε λοξή κατεύθυνσι, πρός τ' ἀριστερά. Στήν ἀρχή αὐτή ἡ μύτη μοῦ φάνηκε σάν ἀνθρωπος πού ἔγερνε ἀπό τό μπαλκόνι, γιά νά χαιρετίση κάποιον πού ἔστριβε τή γωνία. Ἀλλά ὁ Λέανδρος μοῦ τήν ἐξεβείασε μέ τόσο ὁμορφα χρώματα, ὥστε ἀρχισα κι' ἐγώ νά τή θλέπω μέ τά δικά του μάτια:

— Αὐτή ἡ μύτη, Ἀπόστολέ μου, δείχνει ὑπερήφανο χαρακτῆρα καί πνεῦμα ἀνεξαρτησίας. Εἶναι μιά μύτη πού φανερώνει ἐξυπνάδα, πεῖσμα καί σταθερότητα αἰσθημάτων. Ἄν δέν ἤμουν τόσο ἐρωτευμένος μέ τά πόδια τῆς Παυλίνας, θά μποροῦσα νά τρελλαθῶ γι' αὐτή τή μύτη... Νά, Ἀπόστολε, σέ κυττάει.

— Ἡ μύτη;

— Ναί...

Ἡ κοπέλλα, σάν νά εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι μιλοῦσαμε γι' αὐτήν, κύτταξε πρός τό μέρος μας καί ἰδίως πρός τό δικό μου. Σέ λίγο σηκώθηκε νά φύγη. Καθώς περνοῦσε κοντά μας, μοῦ ἔρριξε ἕνα ὄλεμμα, σάν πρόσκλησι.

— Πήγαινε, μή χάνης τήν εὐκαιρία! μέ σκούντησε ὁ Λέανδρος.

Οὔτε κατάλαβα πῶς βρέθηκα ἔξω καί τήν ἀκολούθησα. Γύρισε, μέ εἶδε, συνέχισε τό δρόμο της, ξαναγύρισε, στάθηκε σέ μιά βιτρίνα, τήν πλησίασα, τῆς μίλησα. Δώσαμε ραντεβοῦ γιά τήν ἄλλη μέρα. Καί καταλήξαμε σέ ἔρωτα. Ποτισμένος μέ τό πνεῦμα τοῦ Λεανδρου, ἔβλεπα τώρα κι' ἐγώ τή μύτη τῆς Πέρσας σάν ἀνεκτίμητο στολίδι της. Δέν εἶχε τήν ἴδια γνώμη κι' ἐκείνη. Γιατί ἕνα ἐρώτου μέ ρώτησε:

— Γιατί μ' ἀγαπᾶς, Ντόλη;

— Γιά τή μύτη σου, Πέρσα.

Ξαφνιάστηκε.

— Γιά τή μύτη μου;

— Ναί. Εἶναι μιά μύτη πού ἐξαχρείζει στό σύνολό σου. Μιά μύτη πού δείχνει πνεῦμα ἀνεξαρτησίας, ἐξυπνάδα καί σταθερότητα αἰσθημάτων.

Πετάχτηκε ἐξαλλη:

— Νά, γιά νά μάθης νά εἰρωνεύεσαι, κτήνος!

Καί μοῦ ἀστράφτει ἕνα χαστοῦκι κατά πρόσωπο τόσο δυνατό, πού στράθωσε ἡ δική μου μύτη.

★

Τήν ἔχασα πιά κι' ἔκανα σάν τρελλός, γιά νά τήν ξαναδῶ. Τήν ἀναζήτησα ὡς καί στό σπίτι της:

— Ἔχει φύγει, μοῦ εἶπαν. Θά λείψη γιά δυό μῆνες!

Καί τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ἀκούω μιά γνώριμη φωνή στό δρόμο. Ἦταν ἡ Πέρσα. Γελοῦσε ὁλόκληρη.

— Δέν μέ ἀναγνωρίζεις, Ἀοιπόν, Ντόλη;

— Ἡ μύτη σου, ποῦ εἶναι ἡ μύτη σου, Πέρσα;

— Ἐκεῖνο τό ἐπεισόδιο πού ἔγινε μεταξύ μας, στάθηκε ἡ ἀφορμή νά πάρω τήν ἀπόφασι νά τή διορθώσω. Ἐπήγα στήν Εὐρώπη, ἔκανα αἰσθητική ἐγχείρησι καί τώρα ἔχω μιά μύτη καθώς πρέπει. Τή μίκρηνα καί τήν ἴσιωσα. Μά... δέ σέ θλέπω ἐνθουσιασμένο!

— Ὄχι, Πέρσα. Ἐγώ γιά τή μύτη σου σέ ἀγάπησα, δέ σοῦλεγα ψέμματα. Τώρα ἔχεις θέθαια μιά κανονική μύτη, ἀλλά μιά μύτη χωρίς προσωπικότητα. Δέ μοῦ κάνει, Πέρσα. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλά δέ μοῦ κάνει...

Τήν ἄφησα σύξυλη στό πεζοδρόμιο κι' ἔτρεξα, ἀπελπισμένος, νά συναντήσω τό Λέανδρο καί νά τοῦ διηγηθῶ τά καθέκαστα.

— Μπράβο Ἀπόστολε, μοῦ εἶπ' ἐκεῖνος. Σέ συγχαίρω. Ἄρχισες νά μπαίνης στά βαθύτερα νοήματα τῆς αἰσθητικῆς. Καί μήν ἀπελπίζεσαι. Ἀθριο θά σοῦ γνωρίσω μιά νέα μέ κομμένο αὐτί. Θά τρελλαθῆς!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✿✿

### Ἡ μυστηριώδης σκάλα

Πάνω ἀπό ἕνα αἰῶνα σπαζοκεφαλιάζουν τοῦ κάκου ὅλοι οἱ ἀρχιτέκτονες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, προσπαθῶντας νά λύσουν τό «Μυστήριο τῆς σκάλας τοῦ καταδίκου».

Πρόκειται γιά μιά σκάλα χωρίς ὑποστηρίγματα, ἔργο ἑνός καταδίκου ὀνόματι Χένρυ Ρέκτορ, πού εἶχε δικασθῆ καί καταδικασθῆ γιά φόνο, ἐδῶ καί 121 χρόνια, τό 1838.

Ὁ Ρέκτορ ἦταν ἱκανός ἀρχιτέκτων. Εἶχε ἐπίσης εἰδικευθῆ στό κόψιμο τῶν μαρμάρων. Ἐνῶ λοιπόν περίμενε τή θανατική του ἐκτέλεσι, στό Σινγκ-Σινγκ, εἶχε ἐπιτύχει τήν ἄδεια νά ἐργασθῆ κόβοντας τά μάρμαρα γιά τά σκαλοπάτια τῆς σκάλας κάποιου τριόροφου δημοσίου κτιρίου τοῦ Ἄλμπανυ (αὐτοῦ πού στεγάζει σήμερα τό Ἐφετεῖο).

Στά ἀρχικά σχέδια τῶν μηχανικῶν, ἡ σκάλα αὐτή εἶχε τά ἀπαιτούμενα ὑποστηρίματα καί κολῶνες. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν τά μάρμαρα, ἔτοιμα νά τά τοποθετηθοῦν στή θέσι τους, οἱ μηχανικοί παρατήρησαν μέ κατάπληξι πῶς δέν ὑπῆρχαν τά στηρίγματα αὐτά! Ὁ Ρέκτορ εἶχε ἀφίσει κατά μέρος τά ἐπίσημα σχέδια κι' εἶχε ἐφαρμόσει ἄλλα, δικά του...

Ναί, μά τώρα πῶς θά στηνόταν ἡ σκάλα; Οἱ μηχανικοί δήλωναν ὅτι τούς ἦταν ἀδύνατο... Τέλος, ἔστειλαν νά ζητήσουν ἐξηγήσεις ἀπ' τό θανατοποινίτη τοῦ Σινγκ—Σίνγκ, γιά τά στηρίγματα πού λείπανε. Ὁ Ρέκτορ ἐξήγησε τότε πῶς τάχε παραλείψει ἐπίτηδες.

— Στά δικά μου σχέδια δέ χρειάζονται, πρόσθεσε.

Ὕστερα πρότεινε νά τόν πάνε ἐπί τόπου, δεμένο καί μέ φρουρά, γιά νά δώση ὁδηγίες πῶς νά στήσουν τή σκάλα.

— Ἄν τά καταφέρω, καί γίνη ἡ σκάλα γερή, χωρίς τά ὑποστηρίγματα, θά μοῦ δώσετε χάρι; ρώτησε τόν κυβερνήτη τῆς Πολιτείας.

Ἐκείνος δέχθηκε. Καί πραγματικά, ὁ Ρέκτορ πέτυχε καί γλύτωσε ἔτσι ἀπ' τό θάνατο.

Ἡ περίφημη σκάλα διατηρεῖται ἀκόμα καί σήμερα, γερή καί ἀκλόνητη πάντα. Κι' οἱ ἀρχιτέκτονες δέν ἔγουν κατορθώσει ν' ἀνακαλύψουν τό μυστικό τοῦ Ρέκτορ.

## ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 747

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ναυτικό κέλευσμα. — Μονάς τοῦ στρατοῦ.
2 Ὀρεινή κωμόπολις τῶν Γρεβενῶν. — Ἀνοίγει τήν ὄρεξι.
3 Ἀρχή ὑποθέσεως. — Ζωοτροφή. — Παρουσιάζουν κενά. — Ἡ ψυχή στά γαλλικά.
4 Μάρκα αὐτοκινήτων. — Δέ λείπουν ἀπό κανένα θέατρο. — Ὄνομα πολλῶν στάρ τοῦ κινηματογράφου.
5 Μύτη βελόνας. — Μουσική σύνθεσις (πληθ.). — Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἑλληνικοῦ νομοῦ.
6 Ἦταν κατά τήν παράδοσι ὁ γενάρχης τῆς βασιλικῆς μακεδονικῆς δυναστείας. — Ἔχουν σχέσι μέ τή μύτη μας.
7 Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Ὁ καθένας. — Προδίδουν πολλές φορές ἕνα δολοφόνο.
8 Τίτλος δημογερόντων ἐπί Τουρκοκρατίας. — Θά σᾶς θυμίση τήν Ἀποκριά. — Χρηματοκιβώτιο.
9 Μάρτυς ἀπό τήν Αἴγυπτο, πού ἀποκεφαλίστηκε ἀπό τό Διοκλητιανό καί τιμᾶται τήν 11η Νοεμβρίου. — Τό μικρό ὄνομα κωμικοῦ, πού ἔκασε τό ταῖρι του.
10 Ἀστέρι τῆς ὀθόνης. — Ἰταλικό νησάκι στό ὁποῖο παραθερίζουν πολλοί πλούσιοι. — Ὡραιότατη γυναῖκα χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ζεύς μεταμορφώθηκε σέ κύκνο.
11 Κατά τή μυθολογία συνόδευε τον Διόνυσο, σήμερα ὅμως εἶναι μιά σκέπη στρίγγλα. — Τμῆμα καλλιεργημένου στρέμματος. — Ποταμός πού χωρίζει τή Βραζιλία ἀπό τήν Παραγουάη.
12 Σ' αὐτό γράφουν οἱ μικροί μαθηταί. — Ἐλεύθερος τέκτων.
13 Δέν περιλαμβάνεται στό καθαρό βάρος. — Θετικοί, βέβαιοι. — Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.
14 Πρόθεσι. — Ἕνας ἀπό τούς πρώτους δώδεκα ἀποστόλους τῆς φιλικῆς Ἑταιρείας, πού θανατώθηκε κατηγορούμενος γιά ἀπόπειρα προδοσίας — δώνηεν.
15 Στό ἀλφάβητο ἔχουν τήν ἀντίθετη σειρά. — Ναυτική βάσις τῆς Ἰταλίας. — Στολές γιά τό καλοκαίρι. — Ἀνεσταραμένο ἄρθρο.
16 Εἶναι ἄνω κάτω. — Ξένοιαστα.
17 Ἀνελεύθερα. — Βρίσκονται στόν οὐρανό (θηλ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Πήλινο πιάτο καί μεταφορικῶς ἀχρεῖο ὑποκείμενο. — Τό ἀκρωτήριο Ταίναρον.
2 Δυό προθέσεις, πού τά κάνουν θάλασσα. — Τό τελευταῖο μας κοστοῦμι.
3 Ἄνθρωπος (στά γαλλικά). — Πόλις τῆς Περσίας στήν ὁποία γεννήθηκε ὁ Σαδδῆ. — Ἡ μίτρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. — Αὐτά πρωτομαθαίνουμε.
4 Ἀφρικανός φύλαρχος. — Πόλις τῆς Δ. Ἰσπανίας μέ περίφημο παλαιό πανεπιστήμιο. — Χαρακτηρίζει τήν κρητική προφορά.
5 Βάζει ἕνα ἠθοποιό σέ δύσκολο θέσι. — Εἶναι ἐπικίνδυνες γιά τήν ὑγεία μας (καθ.). — Πρόθεσι.
6 Ἑλληνικώτατη ἄλλοτε κωμόπολις τῆς Μ. Ἀσίας, στό νομό Ἰκονίου. — Ἄξιες προσοχῆς.
7 Πράξις πού τιμωρεῖται. — Χαρακτηρίζει τούς Σκωτσέζους. — Πηγές νεροῦ.
8 Ἡγεμονικός οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Τουρκικός τίτλος. — Χαϊδευτικό γυναικείου ὀνόματος.
9 Σχισμή. — Ὑψίπεδο τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας.
10 Δυό Ἀμερικανοί ἀδελφοί, πού κατασκεύασαν τό πρῶτο ἀεροπλάνο μέ κινητῆρα. — Τό σχῆμα καί ἡ κατασκευή πλοίου. — Φρουτα.
11 Ἐπώνυμο στάρ τοῦ κινηματογράφου μέ ἀρκετά σκάνδαλα στό ἐνεργητικό της. — Γάλλος φίλος. — Σταθερό.
12 Ἀποκρουστικά. — Ἀρχαῖος λαός τῆς Μακεδονίας, πού ἦπρε μέρος στόν Τρωϊκό πόλεμο.
13 Ἦταν κατά τήν μυθολογία μας ἡ μητέρα τῶν Γιγάντων. — Ἑορτάζει στίς 6 Δεκεμβρίου. — ... Νόρρ: νέα στάρ τοῦ κινηματογράφου.
14 Χρηματικό ποσόν τῶν ἀραλείων. — Ἕνας τέτοιος ἀγών προκαλεῖ μεγάλες ἀπώλειες. — Ναυτικό παράγγελμα.
15 Ποιότης ἐκλεκτή — Κάτοικος περιοχῆς τῆς Πελοποννήσου. — Ὁ Ζεύς γιά νά τήν πλησιάσ(η) μεταμορφώθηκε σέ χρυσῆ βροχή. — Νότα.
16 Εἶδος μουσικῆς συνθέσεως. — Δέν ἐνθουσιάζει τή γεῦσι (οὐδ.).
17 Τά ψάρια αὐτά ζοῦν μέσα σε λίμνες — Κάτοικοι μιᾶς ἠπείρου.

ΝΙΚ. Ἰ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 746 στή σελ. 64



# Τά μαννεκέν ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

## Πῶς μπορεῖ μιά κοπέλλα να γίνη μαννεκὲν

Ἡ Ἄνοιξι ἔφτασε στήν Ἀθήνα. Στό γενικό ὄργασμό, στήν προετοιμασία καί στά ἀνοιξιάτικα ἀνθεστήρια, παίρνει μέρος καί ἕνας κόσμος, πού μᾶς δίνει ζωντανά λουλούδια: Ὁ κόσμος τῆς γυναικείας ἀνοιξιάτικης μόδας. Καί μαζί του συμπρωταγωνιστεῖ ἕνα μπουκέτο ἀπό ὡραῖα κορίτσια: Τά μαννεκὲν τῆς Ἀθήνας.

Μαννεκέν! Εἶναι οἱ κομψὲς ἱέρειες τῆς μεγάλης θεᾶς Μόδας. Γυναῖκες ἀεροδυναμικές, μέ ἁρμονικό βάδισμα, πού κινοῦν τό ἐνδιαφέρον ἢ καί τή ζήλεια τῶν ἄλλων γυναικῶν καί πού... ἠλεκτρίζουν τούς ἄντρες. Κοπέλλες μέ τό χαμόγελο πάντα στά χείλη, πού γίνονται ἡ ἐνσάρκωσι τῆς κομψῆς γυναίκας, πού παριστάνουν γιά λίγο, σάν ἠθοποιοὶ ἢ σά Σταχτοπούτες, τήν πλούσια, τή μεγάλη κυρία, σέ κοσμικὲς συγκεντρώσεις, στά πολυτελῆ ξενοδοχεία, στόν Ἱππόδρομο, στό τέννις, στίς βελουδένιες σάλλες τῶν οἴκων μόδας. Εἶναι οἱ ἀνάλαφρες γυναικεῖες σιλουέττες, πού μποροῦν νά δώσουν ψυχή σ' ἕνα φόρεμα, νά μαγνητίσουν τίς πελάτισσες τῶν καταστημάτων ἢ τῶν οἴκων μόδας καί νά τίς κάνουν νά πιστέψουν, ὁμορφες εἴτε ἄσχημες, λεπτὲς ἢ παχειές, καλοφτιαγμένες ἢ κακοφτιαγμένες, πῶς ἔτσι κομψές, σάν τά μαννεκέν, μποροῦν νά γίνουν ὅλες τους ἄν... ἀγοράσουν τό φόρεμα.

Ὅμως τά μαννεκὲν δὲν εἶναι μόνο ἡ ξέννοιαστη γοητεία ἢ ἡ μικρὴ ἢ μεγάλη διασημότητα. Εἶναι κι' αὐτὰ ἐργαζόμενες κοπέλλες, συχνά ἀπὸ ἀνάγκη καὶ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Πολλὲς φορές, μάλιστα, ὅταν τὸ μαννεκὲν τὸ βράδυ, κουρασμένο, τελειώνη τὴ δουλειά του ἢ καλύτερα τὸ ρόλο του καὶ βγάζει τὰ ὅμορφα ξένα φορέματα καὶ στολίδια, βάζει τὴν ποδιὰ τῆς νοικοκυρᾶς καὶ ἀγωνίζεται πάλι νὰ τὰ φέρη βόλτα μὲ τὰ λίγα χρήματα, ποὺ κερδίζει.

Ἄς γνωρίσουμε ὅμως καλύτερα κι' ἄς προσπαθήσουμε νὰ μποῦμε στὰ μυστικὰ τοῦ λίγο παράδοξου αὐτοῦ κόσμου τῶν μαννεκὲν καὶ συγκεκριμένα τῶν μαννεκὲν τοῦ τόπου μας, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται στὴν Ἑλλάδα, κυρίως ἀπὸ τὰ μαννεκὲν τῆς Ἀθήνας.

Πῶς, λοιπόν, ἕνα κορίτσι μπορεῖ νὰ γίνη μαννεκέν; Ὄχι, βέβαια, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, λένε οἱ «μαΐτρ» τῆς μόδας. οὔτε ἔχει ἀπόλυτη σημασία, ἂν ἁπλὸς εἶναι ὁμορφο.

Στὸ ἐξωτερικό, π. χ. στὸ Παρίσι, τὸ Λονδίνο, τὴ Βιέννη, ὑπάρχουν σχολὲς μαννεκέν, ὅπου μέσα σ' ἕνα-δυὸ χρόνια, οἱ μαθήτριες διδάσκονται εἰδικὴ γυμναστική, βάδισμα, τὸ πῶς πρέπει νὰ ἐπιδεικνύουν τὰ μοντέλα, κοινωνικὴ ἀγωγὴ καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται γιὰ νὰ εἶναι τέλεια μαννεκέν. Ἔτσι, μὲ τὸ δίπλωμα στὸ χέρι μποροῦν νὰ βροῦν δουλειά.

Ἐδῶ, τὴν τέχνη τοῦ μαννεκὲν τὴ μαθαίνουν σὲ κορίτσια, ποὺ τὰ βρίσκουν, εἴτε ἀπὸ τὰ καλλιστεῖα, ἀπὸ ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες, ἢ τυχαίως, οἱ ἀθηναϊκοὶ ραπτικοὶ οἶκοι. Μερικὰ μεγάλα σπίτια μόδας ἢ μπουτίκ, διατηροῦν ἕνα ὡς δυὸ μόνιμα μαννεκέν, ποὺ ἐργάζονται μὲ μισθὸ ἐπὶ 8 ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ ἐμφανίζουν σὲ κάθε πελάτισσα τὰ φορέματα, καπέλλα ἢ γουναρικὰ τῆς ἀρεσκείας της. Ἐπίσης τὰ μαννεκὲν μπορεῖ ταύτόχρονα νὰ εἶναι καὶ «βαντέζ», δηλαδὴ πωλήτριες ὑφασμάτων, γιὰ φορέματα μέσα στὸν οἶκο ραπτικῆς, ἢ τὴν μπουτίκ.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ ἐκτακτα μανεκκέν, ποὺ δὲν ἀνήκουν σ' ἕναν ὡρισμένο οἶκο, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ διάφορους οἴκους, ὅταν τὰ χρειάζωνται ἢ ὅταν γίνωνται μεγάλες ἐπιδείξεις μόδας.

Στὴν Ἀθήνα ὅμως, δὲν ἔχουν ἀκόμη μαννεκὲν-βεντέττες, τὰ λεγόμενα «μαννεκὲν βεντὲτ» τοῦ Παρισιοῦ, Λονδίνου κλπ. δηλαδὴ διάσημα μαννεκέν, ὅπως ἡ Μαλδίνα τοῦ παρισινοῦ οἴκου Ντεσσέ, ἢ Ἄϊδου Νίκολσον τοῦ Λονδίνου, ποὺ εἶχε ἔρθει πρὸ καιροῦ στὴν Ἀθήνα, ἡ περίφημη Μπετίνα, τὸ φλὲρτ τοῦ Ἀλῆ Χάν, καὶ ἄλλες, ποὺ πληρώνονται μεγάλα ποσά, γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἐπίδειξι. Τὰ μαννεκὲν τοῦ ἐξωτερικοῦ κάνουν ἐπιδείξεις ὄχι μόνο φορεμάτων, ἀλλὰ καὶ κοσμημάτων, κομμώσεων, παπουτσιῶν καὶ ὅλων τῶν ἀξεσουάρ τῆς γυναίκας.

★

Νὰ τώρα πῶς καθορίζουν οἱ μαῖτρ τῆς μόδας τὰ προσόντα ἑνὸς καλοῦ μαννεκέν: Ἀνάστημα πάνω ἀπὸ 1μ68. Σιλουέττα λεπτή, ὦμοι ἴσιοι ὄχι κυρτοί, πόδια μακρυὰ μὲ «σὲξ-ἀπὴλ» καὶ ὡρισμένες σωματικὲς ἀναλογίες. Τὸ ὡραιότερο παρισινὸ μαννεκέν, ἡ Μαλδίνα, ἔχει ὕψος 1μ69 περίμετρο στήθους 0,88 γοφῶν 0,88, μέσης 0.55. Πολὺ ρόλο παίζει τὸ κατάλληλο, κομψὸ βάδισμα μὲ μικρὰ βήματα. Οἱ εἰδικοὶ τῆς μόδας λένε, ὅτι πρέπει ἀκόμη τὸ μαννεκέν, ἐνῶ κινεῖται, νὰ κυττάζη στὰ μάτια κάθε πελάτισσα. σὰ νὰ ἔχη, ἂς ποῦμε, μιὰ ἀστραπιαία συνεννόησι μαζί της καὶ νὰ κινῆ τὰ χέρια μὲ ἀνάλαφρες, ἁπαλὲς κινήσεις, ὥστε ἔτσι μὲ χάρι, ἔκφρασι προσώπου καὶ φαντασία στὶς κινήσεις τοῦ σώματος, νὰ δίνη «ψυχὴ» στὸ φόρεμα, νὰ δείχνη τὸ «φασόν». δηλαδὴ τὸ ἰδιαίτερο τοῦ κάθε φορέματος, νὰ τὸ κάνη νὰ φαίνεται σὰν ἀληθινὸ καλλιτεχνικὸ δημιούργημα.

Τὸ μανεκὲν δίνει «ψυχὴ» στὸ φόρεμα...

Ἐπιδειξι μόδας σὲ ἀθηναϊκὸ οἶκο.

Ἕνα καλὸ μαννεκέν, λοιπόν, εἶναι καὶ λίγο-πολὺ ἠθοποιός, καλλιτέχνις. γι' αὐτὸ στὸ ἐξωτερικὸ προτιμῶνται γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ μπαλλαρίνες ἢ ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀθόνης. Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε ἡ ὡραιότης παίζουν μεγάλο ρόλο γιὰ τὸ καλὸ μαννεκέν. Ἕνα σπουδαῖο μαννεκὲν τοῦ Ντεσσὲ εἶναι ὡς 50 ἐτῶν, φοβερὰ ἀδύνατο, μὲ πολλὲς πανάδες στὸ δέρμα καὶ μὲ ἐλαφρὰς... κουτσὸ βάδισμα. Κι' ὅμως κάνει τὸ φόρεμα ποὺ θὰ δείξη, νὰ «μιλάη»!...

Τὰ παραπάνω μυστικὰ καὶ ὡρισμένους τρόπους καλῆς συμπεριφορᾶς μαθαίνουν οἱ ἀθηναϊκοὶ οἶκοι μόδας στὶς ἀρχάριες κοπέλλες, ποὺ θὰ προκρίνουν γιὰ μαννεκέν. Ἔτσι, σὲ δύο-τρία χρόνια, μποροῦν νὰ γίνουν καλὲς στὸν ἀρκετὰ δύσκολο καὶ κουραστικὸ ρόλο τους.

Τὰ περισσότερα μαννεκὲν ἐργάζονται γιὰ βιοπορισμό, τὰ μόνιμα μὲ μισθοὺς ἀπὸ 1.000 ὡς 1.500 δραχμὲς τὸ μῆνα. Συνήθως ξεκινοῦν γιὰ μαννεκὲν μὲ πολλὰ ἄλλα ὄνειρα, νὰ γίνουν διάσημες καλλιτέχνιδες, νὰ κάνουν ἕναν καλὸ γάμο κλπ. Ἡ τύχη παντὸς τίποτα δὲν ἀποκλείει. Μερικὰ μαννεκὲν εἶναι «μὲς» τῶν καλλιστείων ἢ παίζουν στὸν κινηματογράφο. Γενικὰ εἶναι ὁμορφα κορίτσια.

Κάτι ἄλλο ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι ἕνα μαννεκὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πῆ πολλὰ γιὰ τὶς προτιμήσεις τὸ γούστο καί... τὶς ἰδιοτροπίες τῆς Ἀθηναίας ποὺ θέλει νὰ ντυθῆ. Ὅλα πάντως τὰ ἀθηναϊκὰ μαννεκὲν συμφωνοῦν ὅτι ἡ Ἀθηναία ἔχει πολὺ γούστο καὶ ξέρει τί θέλει ὅταν πρόκειται νὰ διαλέξη ἕνα μοντέλο ἢ φόρεμα.

Ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ καλοντυμένες Ἀθηναῖες θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ὀφείλουν χάριτες στὴ συμπαθῆ αὐτὴ τάξι τῶν ἀθηναϊκῶν μαννεκὲν ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὶς εὐχαριστήσουν καὶ πού, χωρὶς ἀμφιβολία, συντελέσαν καὶ συντελοῦν στὸ νὰ ἔχη ἀναγνωρισθῆ σήμερα διεθνῶς ἡ κομψότης στὸ ντύσιμο τῆς Ἀθηναίας.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

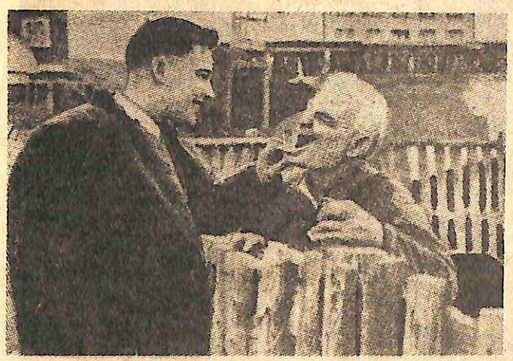

Ὁ γιατρὸς τοῦ Λαμπραντόρ, ἐνῶ κάνει τὴν ἐτήσια ἐπίσκεψί του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ψαράδες τῆς περιοχῆς.

## ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ ΕΡΗΜΙΤΕΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΑΝΤΟΡ

**Ζοῦν τὸ μισὸ χρόνο ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ περιμένουν τὸ καλοκαῖρι γιὰ ν' ἀρρωστήσουν!**

"Αν ὁ ἐρχομὸς τοῦ καλοκαιριοῦ φέρνει χαρὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν μικρῶν ψαράδικων χωριῶν τοῦ Λαμπραντόρ, στὶς βορειοανατολικὲς ἀκτὲς τοῦ Καναδᾶ, ἡ χαρὰ αὐτὴ εἶναι διπλή. Γιατί, ὅταν ἔρχεται τὸ καλοκαῖρι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀποκτοῦν ἐπιτέλους, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, τὸ δικαίωμα... νὰ ἀρρωστήσουν!

Θὰ πῆτε: Καὶ ποιός τοὺς ἐμποδίζει, ἀν... θέλουν, νὰ ἀρρωστήσουν καὶ τὸ χειμῶνα; Κανείς, ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ μιὰ χειμωνιάτικη ἀρρώστεια θὰ ἀποτελοῦσε ἀπὸ μέρους τους τὴν πιὸ μεγάλη ἀπρονοησία! Γιατί στὰ ψαράδικα χωριὰ τοῦ Λαμπραντόρ, τὰ πιὸ ἐρημικά, τὰ πιὸ ἀφιλόξενα, τὰ πιὸ δυσπρόσιτα ψαράδικα χωριὰ τοῦ κόσμου, δὲν ἐμφανίζεται ὁ γιατρὸς παρὰ μόνο ἀφοῦ καλοκαιριάσει! Ἐκεῖνοι, ποὺ θ' ἀρρωστήσουν τὸ χειμῶνα, δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ ἰδροῦν κάποια περίθαλψη.

Ὁ πρῶτος λευκός, ποὺ πάτησε τὸ πόδι του, τὸ 1535, στὴν περιοχὴ αὐτὴ τοῦ κόσμου, ὁ ἐξερευνητὴς Ζὰκ Καρτιέ, δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ φρίκη καὶ τὸ δέος, ποὺ ἔνοιωσε στὸ ἀντίκρυσμά της:

— Σίγουρα, εἶπε, αὐτὴ εἶναι ἡ χώρα, ποὺ χάρισε ὁ Θεὸς στὸν Κάϊν!

Ἀπὸ τότε, κανεὶς χαρακτηρισμὸς δὲ μπόρεσε νὰ δώσῃ πιὸ πιστὰ τὴν εἰκόνα, ποὺ παρέχουν οἱ ἀκτὲς τοῦ Λαμπραντόρ. Τὰ ψαράδικα χωριά, ποὺ δημιουργήθηκαν ἐκεῖ, γιατὶ ἡ θάλασσα εἶναι ἐξαιρετικὰ πλούσια σὲ ψάρι, εἶναι ἐντελῶς ἀπομονωμένα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Ἀκόμη καὶ τὰ ὀνόματά τους — «ἐδιοσκολοπλησίαστο λιμάνι», «Ἀσπρος βράχος» κλπ.— φανερώνουν πόσο ἐχθρικὴ εἶναι ἐκεῖ ἡ φύσι γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ποιός ἀδιάκοπος μόχθος χρειάζεται γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί της.

Ἀπὸ τὴν στεριὰ, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἐνδοχώρα. Πίσω ἀπὸ τὶς στενὲς λουρίδες γῆς, ὅπου ἔχουν χτισθῆ αὐτὰ τὰ χωριά, ὑπάρχουν ἀπροσπέλαστοι βράχοι. Καμμιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ κανεὶς αὐτοκινητόδρομος δὲν δδηγοῦν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Καναδᾶ στὰ χωριὰ τοῦ Λαμπραντόρ.

Μένει ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἡ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μονάχα ἕξη μῆνες τὸ χρόνο, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου ὡς τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅταν ἡ θάλασσα ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τοὺς πάγους. Σὲ μερικὰ χωριά, μάλιστα, ποὺ βρίσκονται ἀκόμη βορειότερα, ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἔξω κόσμο ἀπὸ τὴ θάλασσα δδὸ ἀρχίζει ἀκόμη ἀργότερα, στὰ τέλη Μαΐου.

"Ὁμως, οὔτε ἀεροπλάνο, σὲ περίπτωσι μιᾶς ἔκτακτης ἀνάγκης, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προσεγγίσῃ σ' αὐτὰ τὰ χωριὰ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα. Ἐλάχιστες εἶναι οἱ χειμωνιάτικες μέρες, ποὺ ἡ περιοχὴ ὁλόκληρη δὲ σαρώνεται ἀπὸ ἀνεμοθύελλες καὶ χιονοθύελλες, καὶ κανεὶς πιλότος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ διακινδυνεύσῃ. Ἔτσι, τὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε κάποτε ἡ καναδικὴ κυβέρνησι, νὰ ἐγκαταστήσῃ ἕναν ραδιοφωνικὸ πομπὸ στὸ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὰ τὰ χωριά, γιὰ νὰ στέλνεται, σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ἕνα σῆμα γιὰ τὴν ἀποστολὴ βοηθείας, ἐγκαταλείφθηκε, ἀφοῦ διαπιστώθηκε πώς, ἡ βοήθεια αὐτὴ θὰ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, νὰ περνᾶν οἱ χειμωνιάτικοι μῆνες γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν ψαράδικων χωριῶν σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἐφιαλτικὴ ἀπομόνωσι, ποὺ θὰ τσακίζε τὰ νεῦρα κάθε ἀνθρώπου, συνηθισμένου στὶς ἀνέσεις καὶ στὴν τρυφὴ τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ. Στὰ χωριὰ αὐτὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἠλεκτρικό, οὔτε ραδιόφωνο, οὔτε κινηματογράφος, οὔτε κὰν μιὰ ταβέρνα.

Ἡ σκληρὴ ζωή, ὁ ἀδυσώπητος ἀγώνας μὲ τὴν ἐχθρικὴ φύσι ἔχουν κάνει τοὺς ψαράδες τοῦ Λαμπραντόρ καὶ τὶς οἰκογένειές τους νὰ μὴν αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη γιὰ κανενὸς εἴδους ἀναψυχὴ — τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἀναψυχὴ ὅπως τὴν ἐννοοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἡ μόνη τους τέρψι εἶναι νὰ μαζεύωνται τὶς μακρυὲς χειμωνιάτικες νύχτες γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, πότε στὸ ἕνα καὶ πότε στὸ ἄλλο σπίτι καὶ νὰ διηγοῦνται ἱστορίες, καπνίζοντας μὲ ἡσυχες, ἀργὲς ρουφηξιὲς τὴν πίπα τους. Στὸ σπίτι, ἀλλοστε, τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀκτὲς τοῦ Λαμπραντόρ εἶναι ἀποκλεισμένες ἀπὸ στεριά, ἀέρα καὶ θάλασσα ἀπ' ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, κυλᾶει ὅλη σχεδὸν ἡ ζωή τους. "Οσο γιὰ τὰ παιδιά, οἱ μανάδες τους δὲν τ' ἀφήνουν νὰ ξεμυτίσουν παραέξω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χειμώνα ὡς τὸ τέλος του!

Στὰ χωριὰ αὐτά, δὲν ὑπάρχει ἐπίσης οὔτε ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα! Τὰ ὑφάσματα, τὰ ρούχα, τὰ παπούτσια καὶ τὰ ἄλλα εἴδη, ποὺ χρειάζονται οἱ θαλασσινοὶ αὐτοὶ ἐρημῖτες, τοὺς τὰ φέρνουν οἱ ἔμποροι, ποὺ καταπλέουν ἐκεῖ, ὅταν ἀνοίξουν οἱ θάλασσες, μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο, ποὺ μεταφέρει, μαζὶ μ' αὐτούς, καὶ τὸ γιατρό. Ὁ ἐρχομός τους καί, ἀκόμη περισσότερο, ὁ ἐρχομός τοῦ γιατροῦ, γιορτάζεται σὰν ἕνα χορμόσυνο κοσμοϊστορικὸ γεγονός!

Ὁ γιατρὸς ἀρχίζει τὴν περιοδεία του ἀπὸ τὸ νοτιώτερο καὶ φτάνει ὡς τὸ βορειότερο χωριὸ τῆς περιοχῆς, ὑποβάλλοντας σ' ἐξέτασι ὅλους τοὺς κατοίκους καὶ χορηγῶντας τοὺς τὰ φάρμακα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Ὁ ἴδιος ἐκτελεῖ καὶ χρέη ὀδοντιατροῦ, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται γιὰ κάποια ξεχωριστὰ σοβαρὴ περίπτωσι, ὁπότε ὁ ἄρρωστος στέλνεται μὲ τὸ πλοῖο ἢ τὸ ἐλικόπτερο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κοντυνότερες πόλεις. Τόσο ὁ γιατρός, ὅσο καὶ τὰ φάρμακα πληρώνονται ἀπὸ τὴν καναδικὴ κυβέρνησι. Ἔτσι, ὅποιος ἔχει τὴν καλὴ τύχη ν' ἀρρωστήσῃ τὸ καλοκαῖρι, νοσηλεύεται καὶ ἀνέξοδα!

Πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ γιατρὸς κάνει καὶ μιὰ δεύτερη περιοδεία στὰ χωριά, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ ἐπειτα τοὺς πελάτες του γιὰ ἕνα ὁλόκληρο ἐξάμηνο. Οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκεῖνοι ξέρουν πόσους θὰ ξαναδῆ, ὅταν γυρίσῃ, ἀν καὶ οἱ θαλασσινοὶ τοῦ Λαμπραντόρ εἶναι ἐγερὰ κόκκαλα. Δύσκολα ἀρρωσταίνουν καὶ οἱ περισσότεροι πεθαίνουν σὲ βαθειὰ γεράματα. Διαφορετικά, βέβαια, θὰ εἶχαν ξεκληριστῆ ἀπὸ καιρό, καθὼς μένουν χωρὶς γιατρὸ καὶ χωρὶς φάρμακα τοὺς μισοὺς μῆνες τοῦ χρόνου!

"Ως πρὶν ἀπὸ λίγα ἀκόμη χρόνια, ἂν συνέβαινε νὰ ξεσπάσῃ ἕνας παγκόσμιος πόλεμος στὶς ἀρχὲς τοῦ χειμώνα, οἱ κάτοικοι τῶν ψαράδικων χωριῶν τοῦ Λαμπραντόρ δὲ θὰ τὸ μάθαιναν πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπόμενη ἄνοιξι! Σήμερα, χάρις στὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἐλικοπτέρου, θὰ μάθαιναν τὸ μεγάλο αὐτὸ νέο κάπως νωρίτερα. Ἂν τύχῃ, στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα, νὰ ξεπροβάλῃ καμμιὰ σχετικὰ ἡσυχη μέρα καὶ οἱ μετεωρολογικοὶ σταθμοὶ δώσουν τὴν κατηγορηματικὴ διαβεβαίωσι πὼς θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ δεύτερη καὶ τρίτη, ἕνα ἐλικόπτερο ἀποφασίζει τὸ παράτολμο αὐτὸ ταξίδι ὡς τὰ ἄξενα ἀκρογιάλια τοῦ Λαμπραντόρ, γιὰ νὰ μοιράσῃ στοὺς ἐρημῖτες τὸ ταχυδρομεῖο, ποὺ ἔχει μαζευτῆ, καὶ μερικὲς φρέσκες ἐφημερίδες.

Ὡστόσο, τέτοιες παρενθέσεις καιρικῆς γαλήνης εἶναι σπανιώτατες σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ποὺ «ἐχάρισε ὁ Θεὸς στὸν Κάϊν». Συχνά, οἱ ψαράδες περιμένουν δυὸ ἢ καὶ τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ πάρουν ἕνα γράμμα ἀπὸ τοὺς ξενητεμένους δικούς τους ἢ νὰ διαβάσουν ἐφημερίδες. Οἱ πιὸ ἠλικιωμένοι τὸ δέχονται αὐτὸ μὲ ἀλύμπια ἀταραξία. Ξέροντας πὼς δὲ θ' ἀργήσῃ νάρθῃ τὸ καλοκαῖρι — ἕνα καλοκαῖρι μὲ θερμοκρασία μεσογειακοῦ χειμώνα! — ποὺ θὰ τοὺς προσφέρῃ ὅλες αὐτὲς τὶς χαρές. Οἱ νεώτερες, ὅμως, γενιές, ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὴν ἐκπληκτικὴ ἀντοχὴ καὶ τὴν στωϊκότητα, ποὺ ἀποτελοῦσε παράδοσι γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς ἐρημῖτες τοῦ Λαμπροντόρ.

Ὁλοένα καὶ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους ξενητεύονται, τραβῶντας γιὰ νοτιώτερα κλίματα, σ' ἀναζήτησι μιᾶς λιγώτερο σκληρῆς καὶ πιὸ ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἔτσι, πολλοὶ προβλέπουν πὼς δὲν ἀποκλείεται, σὲ μερικὲς δεκάδες χρόνια, νὰ ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ὁλωσδιόλου τὰ ψαράδικα χωριὰ τοῦ Λαμπραντόρ καὶ νὰ ἀπομείνουν μονάχα ἐκεῖ οἱ πολιοὶ κάτοικοί τους, τ' ἀγριοπούλια τῶν ἄξενων κάτασπρων βράχων...

ΩΩ

### 'Ο τυφλὸς κι' ὁ παράλυτος

Ὁ Ντράγκα Μπράνκοβιτς κι' ὁ Μπόζα Μαργιάνοβιτς κάνουν συχνὰ περίπατο μ' ἕνα ζευγὰρι ποδήλατα (τάντεμ) στοὺς δρόμους τῆς Ὀσιπάνικα, στὴ Γιουγκοσλαβία.

Ὡστόσο, ὁ Μπράνκοβιτς εἶναι παράλυτος καὶ δὲ μπορεῖ νὰ μεταχειριστῆ τὰ πόδια του, ἐνῶ ὁ Μαργκάνοβιτς εἶναι τυφλός! Ὅταν πηγαίνουν ὅμως μὲ τὸ διθέσιο ποδήλατό τους, ὁ παράλυτος κάθεται μπροστὰ καὶ κρατᾶει τὸ τιμόνι, ἐνῶ ὁ τυφλός, καθισμένος πίσω, γυρίζει τὰ πεντάλ.

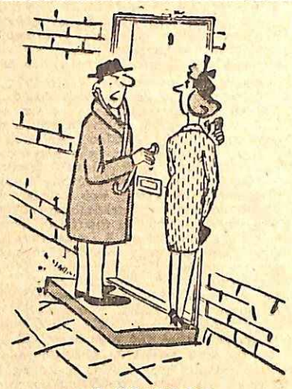

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

*— Ξαναχτύπα τὸ κουδοῦνι, Κατίνα. Ἀκούω κάποιον νὰ λέῃ σσστ!*

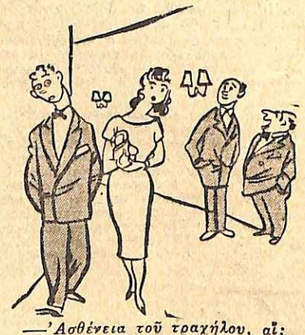

*— Ἀσθένεια τοῦ τραχήλου, αἴ;*

*— Ὄχι. Ἀλλὰ μπροστά τους, στὸ θέατρο, καθόταν ἕνας πολὺ ψηλὸς καὶ χοντρός!*

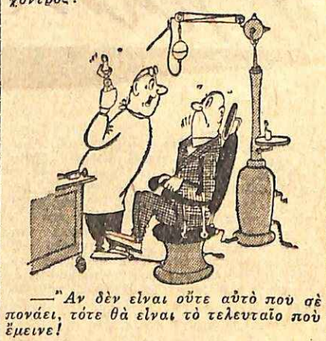

*— Ἂν δὲν εἶναι οὔτε αὐτὸ ποὺ σὲ πονάει, τότε θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο ποὺ ἔμεινε!*

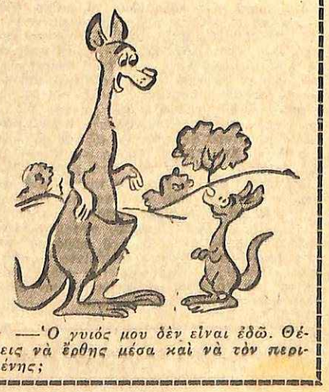

*— Ὁ γυιός μου δὲν εἶναι ἐδῶ. Θέλεις νὰ ἔρθῃς μέσα καὶ νὰ τὸν περιμένῃς;*



## Ἡ ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας
## ΚΡΑΤΑΕΙ ΜΟΝΟΝ 4 ΧΡΟΝΙΑ!

### Ἡ συμμετρία εἶναι μιὰ κενὴ λέξις

Οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν ἀνέκαθεν νὰ ἐκφράσουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας μὲ ἀριθμούς. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν πάρει ὡς μονάδα μετρήσεως τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ χεριοῦ, οἱ Ἕλληνες τὸ χέρι, οἱ Ρωμαῖοι τὸ κεφάλι. Ὁ Βιτρούβιος, ποὺ ἔζησε στὴν ἐποχὴ τοῦ Καίσαρος, ὑποστήριζε ὅτι ἕνα γυναικεῖο σῶμα ἦταν ὡραῖο, ὅταν ὁ ὀμφαλὸς βρισκόταν στὴ μέση τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τῶν ποδιῶν καὶ ὅταν τὸ σῶμα ὁλόκληρο ἀντιστοιχοῦσε σὲ 8 κεφάλια.

Κατὰ τὴν Ἀναγέννησι, ὁ μαθηματικὸς Ἀλμπέρτι τροποποίησε τὸν κανόνα τοῦ Βιτρουβίου καὶ ὥρισε ὅτι τὸ γυναικεῖο σῶμα, γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο, ἔπρεπε ν' ἀντιστοιχῆ σὲ 7½ κεφάλια.

Ὁ μεγάλος Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, ἐξ ἄλλου, ἤπρε ὡς μέτρο τὰ χείλη καὶ ὥρισε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀντιστοιχοῦν στὸ 1)118 τοῦ ἀναστήματος καὶ συνεπῶς ὅτι τὸ σῶμα ἔπρεπε ν' ἀντιστοιχῆ συνολικὰ σὲ 118 χείλη. Καθώρισε ἐπίσης τὸ ὕψος τοῦ προσώπου σὲ 12 χείλη.

Ἕνας ἄλλος καλλιτέχνης, ὁ γλύπτης Πέτερ Λέπτζ, χρησιμοποίησε τὰ γεωμετρικὰ σχήματα γιὰ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβέστερα τὶς ἀναλογίες τοῦ γυναικείου προσώπου. Καθώρισε, λοιπόν, ὅτι τὸ ἁρμονικὸ γυναικεῖο πρόσωπο ἔπρεπε νὰ ἐγγράφεται σ' ἕνα ἀστρο μὲ ἕξη αἰχμές, ποὺ θὰ σχηματιζόταν ἀπὸ δύο ἰσόπλευρα τρίγωνα.

Ἀναλυτικώτερα καθώρισε τὶς ἀναλογίες τοῦ γυναικείου σώματος ἕνας Γιαπωνέζος καλλιτέχνης τοῦ 17ου αἰῶνος. Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὅπως καὶ ὁ Βιτρούβιος, ὥρισε ὅτι τὸ συνολικὸ ὕψος ἔπρεπε νὰ ἦταν 8 κεφάλια, ὡς τὸ σαγόνι 7 κεφάλια, ὡς τὸ στῆθος 6 κεφάλια κι' ὡς τὸν ὀμφαλὸ 5 κεφάλια.

Κατὰ τοὺς ἑπόμενους αἰῶνες, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες, ἀσχολήθηκαν μὲ τὶς ἀναλογίες τοῦ γυναικείου σώματος καὶ οἱ γιατροί. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Πὼλ Ρισέ, ἀφοῦ μέτρησε ἑκατὸ ὡραιότατα μοντέλα Γάλλων γλυπτῶν καὶ ζωγράφων, κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα: Συνολικὸ ὕψος τοῦ σώματος 7½ κεφάλια, ὕψος τοῦ κορμιοῦ κάτι λιγώτερο ἀπὸ 4 κεφάλια, πόδια κάτι λιγώτερο ἀπὸ 4 κεφάλια, χέρια 3 κεφάλια, ποὺ κατανέμονταν ὡς ἑξῆς: χέρι ἀπὸ τὸν καρπὸ ὡς τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων, ἀπὸ τὸν καρπὸ ὡς τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ἀγκώνος, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ἀγκώνος ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς μασχάλης.

Ἕνας ἄλλος γιατρός, ὁ Γερμανὸς Ἐρνέστος Γουλιέλμος φὸν Μπροῦκε, καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας στὰ πανεπιστήμια τῆς Καινιγζβέργης καὶ τῆς Βιέννης καὶ γυιὸς ζωγράφου, ἔκανε μερικὲς πολὺ ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις γιὰ τὴ γυναικεία ὁμορφιά. Καὶ πρῶτα, καθώρισε τὴ διάρκειά της. Ἡ πραγματικὴ ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας, ὑποστήριζε, διαρκεῖ μόνο τέσσερα χρόνια, ἀπὸ τὰ 20 ὡς τὰ 24. Πρὶν ἀπὸ τὰ 20 εἶναι ἀκόμη ἄγουρη, μετὰ δὲ τὰ 24 ἀρχίζει νὰ ἐξασθενίζῃ. Τὴν ἐξήρτησε, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τέσσερις παράγοντες: ἀπὸ τὶς ἀκριβεῖς ἀναλογίες καὶ τὴν ἁρμονικὴ διαμόρφωσι τοῦ σκελετοῦ, ποὺ δὲν πρέπει νὰ σχηματίζῃ γωνιώδεις προεξοχές, ἀπὸ τὴ διάπλασι τῶν μυῶν, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τὸ σωστὸ μέτρο, ἀπὸ τὶς ἄψογες καμπύλες κι' ἀπὸ τὸ δέρμα ποὺ πρέπει νὰ εἶναι λεπτό, συμπαγὲς καὶ ἐλαστικό.

Ὁ φὸν Μπροῦκε διατύπωσε ἐπίσης τοὺς ἀκολουθους κανόνες: 1) Τὸ μέτωπο μιᾶς ὡραίας νέας δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ψηλό. 2) Ἡ γραμμὴ τῆς μύτης πρέπει νὰ εἶναι ἴσια καὶ ποτὲ κυρτή. 3) Ὁ ὡραῖος λαιμὸς εἶναι ψηλὸς καὶ στρογγυλός. 4) Τὸ χέρι δὲν πρέπει νὰ εἶναι μακρύ. 5) Τὰ δάκτυλα τοῦ κεριοῦ πρέπει νὰ λεπταίνουν ὅσο προχωροῦμε ἀπὸ τὴ θάσι πρὸς τὴν ἄκρη. 6) Τὰ κοντά, πλατειὰ καὶ ἴσια νύχια εἶναι ἀντιαισθητικὰ στὴ γυναῖκα. 7) Οἱ ὠμοπλάτες πρέπει νὰ εἶναι στρογγυλὲς καὶ νὰ μὴν προεξέχουν, οὔτε νὰ «παίζουν». 8) Τὰ στῆθη πρέπει νὰ εἶναι ψηλὰ καὶ σφιχτὰ κι' οἱ ἄκρες τους νὰ διευθύνονται πρὸς τὰ ἔξω κι' ὄχι πρὸς τὰ μέσα. 9) Ὄχι λακκοῦβες στὸ λαιμό. 10) Ἡ κοιλιὰ πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη, μὲ τὸν ὀμφαλὸ στὸ ἀνώτερο μέρος της. 11) Οἱ γοφοὶ πρέπει νὰ εἶναι ψηλοὶ καὶ νὰ μὴν προεξέχουν. 12) Τὰ πόδια, στὴν ὀρθία στάσι, πρέπει νὰ ἐφάπτωνται σὲ τέσσερα σημεῖα: στὸ ἐπάνω μέρος τῶν μηρῶν, στὸ γόνατο, στοὺς ἀστραγάλους καὶ στὴ φτέρνα. 13) Τὸ ὀμορφο πόδι ἔχει μακρὺ λαιμό (κοὺ ντὲ πιέ) καὶ τὸ δεύτερο δάκτυλο ἴσο μὲ τὸ πρῶτο. 14) Ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ἐλαφρὸ κνοῦδι, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο.

Ὁ φὸν Μπροῦκε ὑποστήριζε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ συμμετρία εἶναι κενὴ λέξι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος, οὔτε στὴν ἐξωτερική μορφή του. Τὰ δύο νεφρὰ δὲν εἶναι ἀπολύτως ὅμοια μεταξύ τους καὶ τὸ ἴδιο συνθαίνει μὲ τοὺς πνεύμονες, τοὺς δυὸ λοβοὺς τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καὶ τὰ δύο ἐγκεφαλικὰ ἡμισφαίρια.

Ἂν περάσωμε στὸ ἐξωτερικό, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ ὀμφαλὸς δὲ βρίσκεται ποτὲ σχεδὸν στὴ μέση τῆς κοιλιᾶς, ὅτι τὰ στῆθη δὲν ἔχουν τὸν ἴδιο ὄγκο τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὅτι τὸ δεξὶ χέρι εἶναι δέκα τοὐλάχιστον χιλιοστὰ μακρύτερο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ κι' ὅτι τὸ δεξὶ πόδι εἶναι 5 χιλιοστὰ πιὸ χαντρὸ ἀπὸ τὸ ἀριστερό.

Ἀλλ' οὔτε τὸ πρόσωπο εἶναι συμμετρικό. Τὰ ρουθούνια, τὰ μάγουλα καὶ τὰ μάτια δὲν εἶναι ποτὲ ἀπολύτως ἴσια τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Οἱ ἀρχαῖοι τὸ εἶχαν παρατέξει καὶ γι' αὐτὸ παρίσταναν τὴν Ἀφροδίτη ἀλλοίθωρη καὶ λίγο ξεγαρισμένη.

Ἡ ἔλλειψι συμμετρίας κι' ἡ ἀδυναμία νὰ ὑπαγάγωμε τὸ γυναικεῖο σῶμα σὲ αὐστηροὺς ἀριθμητικοὺς καὶ γεωμετρικοὺς κανόνες μᾶς κάνει νὰ λέμε ὅτι ἡ ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας εἶναι μυστήριο. Ἀλλὰ τὸ μυστήριο αὐτὸ μᾶς ἐλκύει καὶ μᾶς γοητεύει ἀκαταγώνιστα. «Ἂν ὑπάρχῃ κάποια στιγμὴ τῆς ζωῆς μας, ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ζήσωμε, ἔγραψε ὁ Πλάτων, αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀντικρύζομε τὴν ὁμορφιά».

ΩΩ

### Κρατάει τὰ...οἰκογενειακὰ βάρη

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες γαμήλιες τελετὲς τοῦ κόσμου εἶναι αὐτὴ ποὺ συνηθίζεται σὲ μιὰ μουσουλμανικὴ φυλὴ τῆς Ἰνδονησίας. Οἱ γάμοι διαρκοῦν τρεῖς ἡμέρες, σ' ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ νύφη πρέπει νὰ κρατᾶ διαρκῶς χαμηλωμένα τὰ μάτια της καὶ νὰ μὴν κυττάζῃ κανένα. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγγίζουν καθόλου τὰ πόδια της τὸ ἔδαφος. Γι' αὐτό, τῆς δίνουν ἕνα μεθυστικὸ ποτὸ κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τὴ σηκώνει στοὺς ὤμους του. Αὐτὸ συνεχίζεται ὥσπου νὰ ζεμεθύσῃ κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη θεωρεῖται πιὰ παντρεμένη.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΝΤΕΪ·ΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

## ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Τί κρυβότανε μέσα στὸ ἀρχαῖο βάζο τῶν "Ινκας; Καὶ γιατὶ σκόρπιζε γύρω του τὸ θάνατο; Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ὁ Μπάρτ Χάρντιν ἀλλὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τραβηχτῆ ἀπ' τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ἱστορία, μ' ὅλο ποὺ κινδύνευε συνεχῶς ἡ ζωή του. Κι' αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα, γιατὶ ὑπῆρχε ἕνας νόμος στὸ Μπροντγουαίν, νὰ μὴν καθυστερῆ κανεὶς ὅ,τι κρωτοῦσε στὸ Μόε Σέλιγκ. Κι' ὕστερα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ καλύτερου φίλου του καὶ νὰ προστατέψῃ τὴ κόρα του, ποὺ τὴ λάτρευε κρυφά. Ἔτσι, ἐξακολούθησε τὸν ἀγῶνα του μὲ τὶς σατανικὲς συνάμεις τοῦ ἐγκλήματος μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀγωνιῶδη καὶ ἐφιαλτικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ κρατᾶει ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

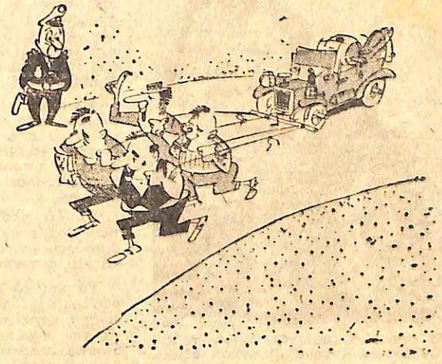

ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

*— Δὲν εἶναι βενζίνα, κύριε πόλισμαν. Τά... καύσιμα εἶναι γιὰ μᾶς!*

## Ἐπίκαιροι στίχοι

### ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΑΚΟΜΑ

Παρ' ὅλο ποὺ δὲν μπήκαμε στὴ ζέστη τὴ μεγάλη,
κάτι ψιλὰ ὁ πάγος μας τσιμπᾶει ἀγάλι-ἀγάλι
κι' ὅταν θἀρθοῦν ἀργότερα, οἱ μῆνες τῆς ἀκμῆς
μὴν περιμένῃς, φίλε μου, παγίωσιν τιμῆς του!

*

Κόθε πρωΐ, ἀπόγευμα καὶ μεσημέρι ἰδίως
τὶς βόλτες τὶς ἀπάνω του θὰ παίρνῃ αἰφνιδίως
καὶ κατὰ τὸν Ἰούλιον, ποὺ φλέγοντ' αἱ Ἀθῆναι
θὰ λέμε πὼς κι' ὁ... πάγος μας «φωτιὰ καὶ λαῦρα» (εἶναι!

### ΦΥΣΙΚΟ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟ

Καθημερνῶς πιὸ βίαιος ὁ Ἄντονυ γινότανε
καὶ διαρκῶς πιὸ βάναυσα τῆς Ἔγκιμπεργκ τῆς (φερνότανε,
ὡσότου αὐτὴ τὰ βίτσια του τοῦ τἀκοψε μαχαῖρι
καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωσε κάποιο πρωὶ στὸ χέρι!

*

Μετανοιωμένος, λέγεται, ὁ Στὴλ πὼς εἶναι τώρα
καὶ κοπανᾶ συνέχεια τὸ ἄδειο του κεφάλι,
γιατὶ δὲν ὑπελόγισε πὼς θἀρθῆ κάποια ὥρα
νὰ σπάσῃ τὸ «παγόδουνο» καὶ.. πάνω νὰ τοῦ βάλῃ!

### «ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ»

Μὲ σχετικὴ κατήφεια μαθαίνουν οἱ πολῖται
πὼς κι' ἄλλη ἀνατίμησι δερμάτων ἀπειλεῖται
καὶ πὼς τὰ ὑποδήματα, ἢ τὰ κοινῶς πατούμενα
ἐδῶ κι' ἐμπρὸς θ' ἀρχίσουνε νὰ γίνωνται... πε- (τούμενα

*

Σ' αὐτά, λοιπόν, τὰ δύσκολα τὰ χρόνια ποὺ περνᾶμε
μὲ τσόκαρα ἐνδέχεται σὲ λίγο νὰ γυρνᾶμε
γιατὶ παπούτσια... πέτσινα ἂν πάρουμε οἱ καϋμένοι,
θὰ βγοῦμε ἀπ' τὸν τσαγκάρη μας οἰκτρῶς... πετσο- (κομένοι!

### ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΒΕΡΕΣΕ

Χωρὶς κουβέντες ἄσκοπες καὶ περιττὲς παρόλες
γι' ἀπεργιακὸν ἀγῶνα τους μιλοῦν κι' οἱ παντοπῶ- (λες,
γιατὶ καμμιὰ ὑποστήριξι δὲν βλέπουνε κι' ἀβάντα
καὶ κάθε τους ὑπόμνημα στὰ...ράφια μπαίνει πάντα!

*

Νὰ κατεβάσουν σκέπτονται, γιὰ μέρες τὰ ρολλά,
γιατὶ παραμπιάσανε μὲ τὸ «ναί μέν, ἀλλά»
ἢ μᾶλλον τὸ κεφάλι τους βαρέθηκαν νὰ

Τὰ προϊόντα καὶ τῶν τριῶν τύπων δὲν ἔχουν καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀξία...

# Τὰ χάπια
## ΠΟΥ... ΔΕΝ ΑΔΥΝΑΤΙΖΟΥΝ

### Πῶς ἐνεργοῦν τὰ συστατικά τους

Ὁ ξένος τύπος —καὶ ἰδίως ὁ ἀμερικανικὸς — διαφημίζει κάθε τόσο διάφορα παρασκευάσματα γιὰ ὅσους καὶ ὅσες θέλουν νὰ χάσουν μερικὰ κιλά. Ἀλλ' εἶναι πραγματικὰ ἀποτελεσματικὰ αὐτὰ τὰ προϊόντα;

Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ποικιλία τους, μπορεῖ νὰ κατατἀταχοῦν σὲ τρεῖς τύπους, περιέχουν δὲ ὅλα τὶς ἴδιες 10 ἢ 12 βασικὲς οὐσίες, ἀλλὰ μὲ διάφορους συνδυασμοὺς καὶ ἀναλογίες.

1) Τὰ προϊόντα τοῦ πρώτου τύπου, σὲ καραμέλες ἢ σὲ δισκία, παίρνονται πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ κι' ἔχουν γιὰ βασικὰ συστατικά τους συμπεπυκνωμένο γάλα, ἀποβουτυρωμένο γάλα σὲ σκόνη, φυτικὲς οὐσίες, τεχνητὲς γλυκαντικὲς ὕλες, ζάχαρη καὶ ἄρωμα (κάποτε δὲ καὶ βιταμίνες).

Ἡ ἐνέργειά τους συνίσταται στὴν αὔξησι τῆς ποσότητος τοῦ σακχάρου στὸ αἷμα.

Κόβεται τότε ἡ ὄρεξι, κι' ἕνα λιτὸ γεῦμα, πτωχὸ σὲ θερμίδες, μᾶς φαίνεται πιὸ χορταστικό.

Μ' αὐτὸ τὸν ἁπλὸ τρόπο ἐπιδροῦν τὸ γάλα κι' ἡ ζάχαρη ποὺ περιέχουν αὐτὰ τὰ προϊόντα. Ἡ δεύτερη κρύβεται κάτω ἀπὸ ἀλλοιώτικες ὀνομασίες, π.χ. ἀναφέρεται ὡς «δεξτρόζη», ἢ «σουκρόζη».

Στὴν πραγματικότητα, ἡ δεξτρόζη δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μορφὴ σακχάρου, στὴν ὁποία μεταβάλλεται ἡ κοινὴ ζάχαρη μέσα στὸν ὀργανισμό μας.

Οἱ φυτικὲς προσμίξεις κάνουν ὀγκωδέστερα αὐτὰ τὰ προϊόντα, χωρὶς νὰ τοὺς προσθέτουν καθόλου θερμίδες.

Τὰ τεχνητὰ γλυκαντικὰ (ζαχαρίνη ἢ «σουκαρύλ») δίνουν μιὰ γλυκειὰ γεῦσι μὲ χημικὰ μέσα, δὲν ἔχουν θρεπτικὴ ἀξία, δὲν ἀνεβάζουν τὸ σάκχαρο τοῦ αἵματος καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ γνωστὴ ἐπίδρασι στὴν ὄρεξι.

Τὰ προϊόντα λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ τύπου δὲν εἶναι παρὰ τροφὲς κι' ἐπομένως, εἶναι φυσικὸ νὰ κόβουν τὴν ὄρεξι.

Σὲ τί ὠφελεῖ ὅμως ν' ἀποφεύγωμε τὸ φαγητό, τρώγοντας ἄλλο φαγητό;...

Πολλὰ τέτοια προϊόντα συνιστοῦν στὶς ὁδηγίες τους νὰ παίρνωνται μαζὶ μ' ἕνα ποτήρι νερό. Ὁ λόγος εἶναι γιατὶ κάθε ὑγρὸ γεμίζει τὸ στομάχι καὶ μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι μᾶς «χορταίνει» — ἀλλὰ μονάχα σ' αὐτό.

2) Στὸ δεύτερο τύπο ἀνήκουν τὰ προϊόντα ποὺ περιέχουν οὐσίες ποὺ ὑποτίθεται ὅτι φουσκώνουν μέσα στὸ στομάχι καὶ τὸ γεμίζουν μὲ μιὰ ζελατινώδη μάζα, ὥστε νὰ μὴ ζητάη πιὰ τροφή. Τὰ συστατικά τους εἶναι φυτικὲς γόμμες ἢ κυτταρίνη μὲ διάφορες μορφές.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὸ φούσκωμα αὐτὸ δὲν γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ στομάχι, ἀλλὰ στὰ ἔντερα, κι' ἑπομένως τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲ μπορεῖ νὰ κόψουν τὴν ὄρεξι. Ἐνεργοῦν μόνο σὰν ἧπια καθαρτικά.

3) Τὰ προϊόντα τοῦ τρίτου τύπου περιέχουν δραστικὰ φάρμακα διαφόρων εἰδῶν: χημικά, διουρητικὰ καὶ ἀνασιθητικά.

Τὰ χημικὰ διεγείρουν τὸ νευρικὸ σύστημα. Τὸ κοινότερο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ καφεΐνη. Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως νὰ τὴν ἀναζητήσωμε σὲ ἀκριβὰ ἰδιοσκευάσματα, ἀφοῦ ὑπάρχει σ' ἀρκετὴ ποσότητα στὸν καφὲ καὶ στὸ τσάϊ;

Τελευταίως, διαφημίζεται πολὺ ἕνα καινούργιο τέτοιο φάρμακο, ἡ «φαινυλπροπανολαμίνη»—ἢ «προπαδρίνη» —ποὺ χρησιμοποιεῖται στὶς ἀλλεργίες καὶ στὸ ἄσθμα. Ἀλλ' ἡ ἐνέργειά της εἶναι πολὺ ἥπια. Γιὰ νὰ δράση ἀποτελεσματικά, χρειάζονται σχετικὰ μεγάλες δόσεις, ποὺ προκαλοῦν ὅμως διάφορες παρενέργειες.

Ἀπαγορεύεται, ἐξ ἄλλου, σ' ὅσους πάσχουν ἀπὸ πίεσι, καρδιακὰ νοσήματα, διαβήτη ἢ ἀναιμαλίες τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος.

Τὰ διουρητικὰ φάρμακα (χλωριοῦχον ἀμμώνιον, κλπ.) ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τὶς πλεονάζουσες ποσότητες νεροῦ. Δὲν ἐπιδροῦν ὅμως καθόλου στὸ λίπος. Ἑπομένως, ἡ ἐνέργειά τους εἶναι ἐντελῶς προσωρινή, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἀργεῖ ν' ἀναπληρώση τὸ νερὸ ποὺ ἔχασε.

Τέλος, τὰ ἀνασιθητικὰ (βενζοκαΐνη) δὲν ἔχουν ἄμεση ἐπίδρασι στὴν ὄρεξι. Ναρκώνουν μόνο τὰ νεῦρα τῆς γεύσεως, ἔτσι ποὺ τὸ φαγητὸ δὲ μᾶς φαίνεται πιὰ νόστιμο καὶ ἐλκυστικό.

Οἱ βιταμίνες ποὺ περιέχονται σὲ πολλὰ προϊόντα, δὲν ἐλαττώνουν τὴν ὄρεξι. Ἀπεναντίας μάλιστα, τὴν αὐξάνουν. Ἀποτελοῦν ὅμως θρεπτικὰ συμπληρώματα, χρήσιμα γιὰ ὅσους ὑποβάλλονται σ' αὐστηρὴ δίαιτα. Ἀλλ' ὑπάρχουν σὲ δισκία, σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα κι' ἑπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὶς ἀναζητοῦμε σὲ ἀκριβὰ προϊόντα μὲ περίεργα ὀνόματα...

Συμπέρασμα: Ὅλ' αὐτὰ τὰ προϊόντα, καὶ τῶν τριῶν τύπων, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀξία. Μπορεῖτε νὰ κόψετε μιὰ χαρὰ τὴν ὄρεξί σας, εὔκολα καὶ φυσικά, μὲ τοὺς ἑξῆς τρόπους: Φᾶτε ἕνα κρακεράκι καὶ πῆτε ὕστερα ἕνα ποτῆρι νερό. Πάρτε ἕνα ζεστὸ ποτό. Φᾶτε ἕνα ζαχαρωτό. Πῆτε μιὰ γκαζόζα (ποὺ φουσκώνει τὸ στομάχι). Πῆτε ἕνα φλυτζάνι γαλλικὸ καφὲ (ποὺ γεμίζει τὸ στομάχι καὶ συγχρόνως διεγείρει τὰ νεῦρα μὲ τὴν καφεΐνη του). Πάρτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο δισκία βιταμίνης C, βάλτε ἕνα στὸ στόμα σας, ἀφῆστε το νὰ λυώση καὶ πῆτε νερὸ ἀπὸ πάνω. Λυώσετε σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ μιὰ μεγάλη κουταλιὰ σκόνη γάλα ἀποβουτυρωμένο καὶ πῆτε το. Ἀγοράστε ζελατίνη ἀπὸ τὸ μπακάλη, ἀνακατέψτε την μὲ νερὸ καὶ πῆτε αὐτὸ τὸ ποτό, ζεστὸ ἢ κρύο. Μασᾶτε τσίκλες (τὸ μάσημά τους κόβει κάπως τὴν πείνα, ἐνῶ συγχρόνως ἡ λίγη ζάχαρη ποὺ περιέχουν σᾶς προσφέρει μερικὲς θερμίδες).

Τέλος, προσπαθῆστε νὰ τρῶτε λιγώτερο καὶ νὰ κινῆσθε πιὸ πολύ.

Δοκιμάστε τα ὅλ' αὐτά, καὶ δὲ θὰ χάσετε τίποτα... Ἢ μάλλον, θὰ χάσετε μερικὰ κιλά!

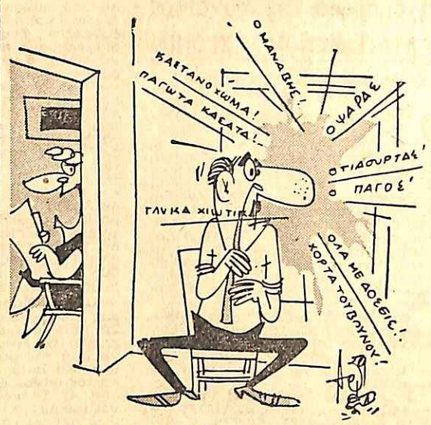


*— Διάβασες, Ἀντώνη; Δημοσιεύθηκαν τὰ θερινὰ ἀστυνομικὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ θορύβου!...*
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

✪✪

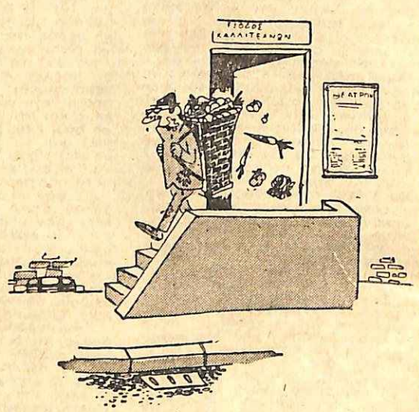


*Χωρὶς λόγια.*

✪✪

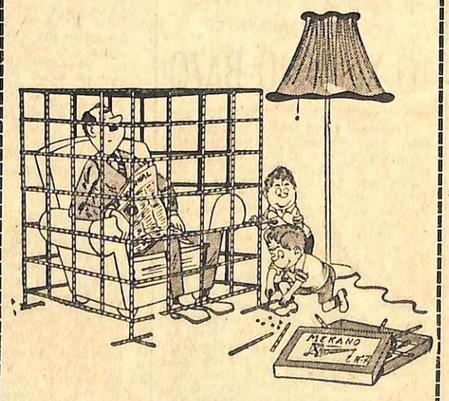


*— Περίμενε νὰ δῆς τί μοῦτρα θὰ κάνη ὅταν θὰ ξυπνήση!...*



# ΕΙΝΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

## Ὁ χαμὸς τοῦ παλληκαριοῦ

Ἡ Ἀναστασὼ τινάχτηκε ἀλαφιασμένη ἀπὸ τὸν ὕπνο της. Ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω της περίεργη. Ἡ Ροδούλα, ἡ μικρὴ θυγατέρα τοῦ καπετὰν Γιωργάκη Ντάβου, δὲν ἦταν στὸ κρεβάτι της. Μὲ πιασμένη ἀνάσα, κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες τοῦ παλιοῦ ξύλινου σπιτιοῦ, ποὺ βρισκόταν στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἔτρεμε ἡ ψυχή της, γιατὶ ὁ πατέρας τῆς ἀρχοντοπούλας τὴν εἶχε ἐμπιστευθῆ στὰ χέρια της, ὅσον καιρὸ θὰ ἔλειπε στὴν Ἤπειρο. Πολεμοῦσε στὸ πλευρὸ τοῦ Θοδωράκη Γρίβα καὶ κάθε τόσο τῆς ἔστελνε μηνύματα: «Τὰ μάτια σου στὴν κοπέλλα μου—τῆς παράγγελνε—γιατὶ μήτε μάνα ἔχει, μήτε ἀδέλφια. Σὰν θὰ γυρίσω μὲ τὸ καλό, ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήση νὰ βρῶ ἕνα ἄξιο παλληκάρι νὰ τὴν παντρέψω. Ὕστερα ἂς κλείσω γιὰ πάντα τὰ μάτια μου». Κι' ἡ Ἀναστασώ, ποὺ τὴν εἶχε ἀναθρέψει, σὰν δικό της σπλάχνο, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴν παραστρατήση ἡ Ροδούλα. Ἡ Ροδούλα, ποὺ ἡ ἀσύγκριτη διμορφιά της, ἦταν ζοκουσμένη σ' ὁλάκερη τὴ μικρὴ τότε Ἀθήνα. Ἤταν ἀνοιξι τοῦ 1855.

Ἡ γριὰ βάγια βγῆκε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ. Μοσχοβολοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα κι' οἱ ἀνθισμένες ἀκακίες σκορποῦσαν τὸ μεθυστικό ἄρωμά τους. Ἡ Ἀναστασὼ προχώρησε λίγα βήματα κι' ἄξαφνα στάθηκε. Στ' αὐτιά της ἔφτασε μιὰ βαθειὰ ἀντρικὴ φωνή, ποὺ ἔλεγε χαμηλόφωνα:

— Εἶσαι ἡ λατρεία μου κι' ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου! Ἀπὸ τότε ποὺ σὲ πρωτόδα, ἔνοιωσα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ κάνω χωρὶς ἐσένα. Ἄφισε ν' ἀγγίξω τὰ χείλη μου στὰ κρινοδάχτυλά σου. Ἡ ἀγάπη μας δὲν εἶναι ντροπή...

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε γλυκειά, τρυφερή, γεμάτη λαχτάρα καὶ σεμνότητα:

— Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶναι ντροπή, Γεώργιε! Μὰ ἐγὼ ντρέπομαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ὁ πατέρας μου πολεμᾶ στὴν Ἤπειρο καὶ μ' ἐμπιστεύθηκε στὴν καλή μου βάγια. Τὸ βρίσκεις λοιπὸν σωστὸ νὰ τὴν ξεγελᾶ κάθε βράδυ, γιὰ νὰρχωμαι νὰ σὲ συναντήσω; Ἄ, ἀγαπημένε μου! Οὔτ' ὁ Θεός, οὔτ' οἱ ἄνθρωποι, θὰ μοῦ τὸ συγχωρέσουν ποτὲ ἂν τὸ μάθουν.

Μεσολάβησε μιὰ μικρὴ σιγή. Ἡ Ἀναστασὼ, κρυμμένη πάντα στὴ σκιά, καρδιοχτυποῦσε. Δὲν εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ πλησιάση τὸ ἐρωτευμένο ἐκεῖνο ζευγάρι καὶ νὰ τοῦ χαλάση τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ἔβλεπε πὼς δὲν ἔκανε κακό. Κι' ὡστόσο σκεφτόταν ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ «ξεμυαλίση» τὴ μικρὴ τῆς ἀρχοντοπούλα; Καὶ ποῦ εἶχαν ἀνταμώσει γιὰ πρώτη φορά, ἀφοῦ δὲν τὴν ἄφινε οὔτε στιγμὴ μονάχη; Στὴν ἐκκλησία καὶ στὸν περίπατο, ἦταν πάντα μαζί της. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε, στὶς φιλενάδες της ἢ στὸ δημόσιο λουτρό, βρισκόταν πάντα στὸ πλευρό της. Πῶς τὰ εἶχαν καταφέρει νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ ποῦν τὸν ἔρωτά τους; Ἡ Ἀναστασὼ χαμογέλασε χωρὶς νὰ θέλη.

—Ἔτσι εἶναι τὰ νειάτα, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ γεροντικά της χείλη. Καὶ στὸ κλουβὶ νὰ τὰ κλείσης πάλι θὰ βροῦν τὸν τρόπο νὰ σοῦ ξεφύγουν. Πρέπει ὅμως νὰ μάθω ποιὸ εἶναι τὸ παλληκάρι. Γιατὶ ἂν εἶναι κανένας μπερμπάντης θὰ μὲ σφάξη σίγουρα ὁ καπετὰν Γιωργάκης.

"Εκανε νὰ πάη πρὸς τὸ μέρος τους ὅταν τὴν ἴδια στιγμὴ, ξανακούστηκε ἡ ἀντρικὴ φωνή:

— Δὲ θέλω νὰ στενοχωριέσαι γιὰ τίποτε, Ροδούλα. Ὁ πατέρας σου θὰ ξαναγυρίση γρήγορα. Τοῦτος ὁ πόλεμος δὲ θὰ βαστάξη πολύ. Ὁ θορωράκης Γρίβας κοντεύει νὰ μπῆ στὰ Γιάνενα. Μὰ θὰ τὸν σταματήσουν οἱ Μεγάλες Δυνάμεις. Αὔριο τὰ χαράματα, θὰ πάω νὰ σμίξω κοντά σου. Κοντὰ σὲ σένα, ποὺ θὰ σὲ κάνω κυρὰ καὶ βασίλισσα.

"Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀκούστηκε σὰν παράπονο μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα. Ἤταν σίγουρο πὼς ἡ Ροδούλα ἔκλαιγε. Βούρκωσαν τὰ μάτια τῆς Ἀναστασώς κι' ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσι της. Μιὰ καὶ τὸ παλληκάρι θὰ-φεύγε, ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐπέμβη, νὰ μὴν πῆ τίποτε στὴν ἀρχοντοπούλα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσε. Βιαστικὰ γύρισε μπρὸς πίσω στὴν κάμαρά της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι τὴ βαθειὰ ἀποκοιμισμένη. Ἡ Ροδούλα ἔκανε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθόρυβα, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήση.

"Ετσι πέρασε ἡ νύχτα, πέρασε ἡ ἄλλη μέρα κι' ἡ παρ' ἄλλη. Πάνω στὸ μῆνα, ἔφτασε ὁ καπετὰν Γιωργάκης Ντάβος στὸ ἀρχοντικό του. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει πραγματικὰ μὲ τὴν ἐπέμβασι τῶν ξένων Δυνάμεων. "Ὅλοι οἱ παλιοὶ ἀγωνιστὲς ποὺ ἔλπιζαν νὰ ξαναζήση ἡ ἐποποιία τοῦ 21, ἐπέστρεφαν ἀπογοητευμένοι στὰ σπίτια τους. Ὡστόσο ὁ πατέρας τῆς Ροδούλας, ἦταν εὐτυχισμένος ποὺ ξανάβρε τὴ θυγατέρα του ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει. Πάντα γέα καὶ τρυφερή, πάντα ὁμορφη κι' ἀνέγγιχτη. Καθὼς διάβαιναν ὅμως οἱ βδομάδες, ἡ ἀρχοντοπούλα ἄρχισε νὰ μαραζώνη. Τὴν ἔβλεπε ὁ καπετὰν Ντάβος μὲ μισὸ μάτι καὶ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τί συνέβαινε. Τὴν ἔβλεπε κι' ἡ Ἀναστασὼ κι' ἔλυωνε ἡ ψυχή της. Γιατὶ αὐτὴ ποὺ γνώριζε τὸ μυστικό της, ἔνοιωθε τὸν κρυφὸ πόνο της. Τὸν ἔνοιωθε κι' ὡστόσο ἀναρωτιόταν γιατί τάχα δὲν ἐρχόταν τὸ ἄγνωστο παλληκάρι νὰ τὴ ζητήση. Μήπως τὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀκούσει ἐκείνη τὴ νύχτα ἦταν ψεύτικα; Μήπως οἱ ὅρκοι κι' οἱ ὑποσχέσεις του, ἦταν μονάχα γιὰ νὰ ξεγελάση τὴ Ροδούλα;

Ξάφνου μιὰ βελονιὰ τρύπησε τὴν καρδιά της. Μιὰ τρομερὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μαρμαρώση στὴ θέσι της. Παρ' ὅλα αὐτὰ βρῆκε τὴ δύναμι καὶ ρώτησε τὸν καπετὰν Γιωργάκη:

— Μιὰ ποὺ τέλειωσε ὁ πόλεμος, γύρισαν ὅλα τὰ παλληκάρια στὰ σπίτια τους;

Ὁ γέρο ἀγωνιστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Γύρισαν ὅσοι μπόρεσαν νὰ γυρίσουν. Μὰ πολλοὶ ἀφησαν τὴ ζωή τους πάνω στὰ δοξασμένα βουνὰ τῆς Ἠπείρου. Δεκαεφτὰ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀπ' τὴν Ἀθήνα: Ὁ Ἀλέξανδρος Δρίβας, ὁ Ἰωάννης Σκαρλάτος, ὁ Γεώργιος Ὀλύμπιος, ὁ...

Μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἔκοψε τὴ φράσι του στὴ μέση. Κι' ἡ ἀρχοντοπούλα ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς βάγιας της. Ἔτρεξε ὁ πατέρας της σιμά της καὶ προσπάθησε νὰ τὴ συνεφέρη.

Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ σπεύση ἔντρομος στὸ γιατρό, στὸν Κρινάκο Τριανταφυλλίδη, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀποκλειστικὰ τὴν περιθάλψι τῶν παλιῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους. Συνήλθε στὸ μεταξὺ ἡ Ροδούλα, μὰ τώρα τὴν κατάκαιγε ὁ πυρετός. Ὁ καπετὰν Ντάβος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση.

— Σ' ἐξορκίζω, εἶπε στὴν Ἀναστασώ. Πές μου τί τρέχει; Μήπως τάχα ἀγαπᾶει τὸν Ὀλύμπιο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρης;

Ἡ δυστυχισμένη βάγια ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμμα. Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κρατήση περισσότερο τὸ μυστικό της, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν ἀλήθεια: Τί ἀκριβῶς εἶχε ἀκούσει ἐκείνη τὴ νύχτα κάτω στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Πράγμα παράξενο. Μήτε θύμωσε, μήτε ἀγανάκτησε ὁ γέρο ἀγωνιστής. "Επεσε μόνο σὲ βαθειὰ συλλογή, γιατὶ σκεφτόταν πὼς ἂν ἡ Ροδούλα ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὸ Γεώργιο Ὀλύμπιο, θὰ ἦταν γιὰ πάντα δυστυχισμένη. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, ποὺ πολεμοῦσε στὸ πλευρό του, εἶχε ἐξαφανιστῆ σὲ μιὰ ἐπίθεσι ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν κατάληψι τοῦ λόφου Καντινίτζα.

— Καὶ τώρα τί γίνεται; Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ καπετὰν Ντάβος. Πῶς θὰ τὴν παρηγορήσουμε, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα;

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ πυρετὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ καταπρώη τὴν τραγικὴ νέα, ποὺ μέσα στὸν πυρετό της ἔλεγε πράγματα ποὺ σπάραζαν τὴν καρδιά. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὡστόσο, «ἐκτακτος συγκίνησις ἐπεκράτει εἰς τὸ παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου καφενεῖον τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», τὸ ὁποῖον ἦτο τότε τὸ πολιτικὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν. Γηραιοὶ ἀγωνισταὶ ἀνεγίγνωσκον μία ἀπρόσμενον εἴδησιν, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς». Καὶ ἡ εἴδησι αὐτὴ ἔλεγε ὅτι τρεῖς αἰχμάλωτοι «οἵτινες εἶχον παραδοθῆ εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀρχὰς κατόπιν διαπραγματεύσεων», γύριζαν ἀπ' τὴν Ἤπειρο. Τὰ ὀνόματά τους δὲν εἶχαν ἀνακοινωθῆ ἀκόμη. "Ὅλοι τους ὅμως αἰσθάνονταν τὴ συγκίνησι νὰ τοὺς πνίγη. Ποιοὶ νὰ ἦταν ἀράγε οἱ τυχεροὶ ποὺ κατόρθωσαν νὰ ἐπιζήσουν;

"Ἦταν 12 Ἰουνίου 1855. Ὁ κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ «ἑκατέρωθεν» τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ καὶ νὰ ἐπευφημήση τοὺς τρεῖς πολεμιστές, ποὺ γύριζαν δοξασμένοι στὰ σπίτια τους. Κι' ἀξαφνα, ὁ καπετὰν Γιωργάκης Ντάβος ἔβγαλε μιὰ φωνή, καθὼς ἀντίκρυσε τοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ἦταν ὁ Γεώργιος Ὀλύμπιος! Τρέχοντας τότε, πῆγε κι' ὀρθώθηκε μπροστά τους. Τὸ ἀμάξι ποὺ τοὺς ἔφερνε στάθηκε ἀπότομα κι' ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγός, βλέποντας τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του νὰ τὸν κυττάζη μὲ δακρυσμένο βλέμμα, ἀνηφόρησε καὶ τράμαξε. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε τότε κοντά του, μὰ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ γέρο ἀγωνιστὴς καὶ τὸν ἀγκάλιασε τρέμοντας ὁλάκερος.

— Παιδί μου! ψιθύρισε. Σ' ἔσωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ σώσης κι' ἐσὺ τὴ θυγατέρα μου. Γιατὶ μονάχα ἐσὺ θὰ τῆς δώσης τὴν ὑγειά της. "Αν ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴ Ροδούλα μου, ἔλα στ' ἀρχοντικό μου...

Πῆγε ἐκεῖνος μὲ λαχτάρα νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ τῆς δώση ζωὴ ἀπ' τὴ ζωή του. Μὰ ἡ Ροδούλα δὲν ἔγινε καλά. Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἔμεινε πιστὸς στὴ μνήμη της γιὰ πάντα. Τὸ δραματικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο, ἐνέπνευσε τὸν Ἀχιλλέα Παράσχο κι' ἔγραψε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του ποιήματα: τὴν «Ἐπιστροφὴ τοῦ αἰχμαλώτου».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

"Ἔτρεξε ὁ πατέρας της σιμά της καὶ προσπάθησε νὰ τὴ συνεφέρη...

# ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

## Σύντομες εἰδησοῦλες

Τὸ δωδέκατο Φεστιβάλ τῶν Καννῶν ἔκλεισε μὲ τὴν ἀπονομὴ τῶν ἀκολούθων βραβείων:

Μέγα βραβεῖον (χρυσὸς κλάδος φοίνικος) στὸ φίλμ τοῦ Μαρσὲλ Καμοῦ «Ὀρφέο νέγκρο» (Γαλλία).

Καλύτερος σκηνοθέτης: Φρανσουὰ Τρυφὸ γιὰ τὸ φίλμ «400 χτυπήματα» (Γαλλία).

Ἔκτακτο βραβεῖο τῆς ἐπιτροπῆς: «Γ' ἀστέρια» τοῦ Κόνραντ Βόλφ (Βουλγαρία).

Βραβεῖον γυναικείας ἑρμηνείας: Σιμὸν Σινιορὲ γιὰ τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Ἀδωμάτιο στὴν κορυφή» (Ἀγγλία).

Βραβεῖον γυναικείας ἑρμηνείας: Δόθηκε συλλογικὰ στοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ ἀμερικανικοῦ φίλμ «Καταναγκασμός»: Ὄρσον Οὐέλλες, Ντὴν Στόκουελ καὶ Μπράντφορντ Ντίλμαν.

Μπίλλ Χάλεϋ ὁ Ἄγγλος βασιλιᾶς τοῦ ρόκ.

Διεθνὲς βραβεῖον: «Ναζαρὲν» τοῦ Μπουνιέλ (Μεξικό). Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Φεστιβὰλ συνεχάρη τὸν σκηνοθέτη γιὰ τὸ ἐμπνευσμένο καὶ τολμηρὸ αὐτὸ ἔργο του.

Βραβεῖον κωμῳδίας: «Πολύκαρπος» τοῦ Μάριο Σολντάτι, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ρενάτο Ρασὲλ (Ἰταλία).

Εἰδικὴ μνεία: «Ὁ λευκὸς ἐρωδιός» (Ἰσπανία).

Χρυσὸς φοῖνιξ γιὰ ταινία μικροῦ μήκους: «Οἱ πεταλοῦδες δὲ ζοῦν ἐδῶ» (Τσεχοσλοβακία).

★ Ποτὲ μέχρι σήμερα, ἡ ἀπονομὴ τοῦ μεγάλου βραβείου δὲν προκάλεσε τόσο γενικὴ ἱκανοποίησι. Μερικοὶ φανατικοὶ φίλοι τῆς 7ης Τέχνης εἶχαν φτάσει στὸ σημεῖο νὰ δηλώσουν πὼς θὰ ἔβαζαν φωτιὰ στὴν ἔδρα τοῦ Φεστιβάλ, ἂν ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἔδινε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ φίλμ τοῦ Καμοῦ «Ὀρφέο Νέγκρο».

★ Τὸ φίλμ «Ὀρφέο Νέγκρο» ἔχει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ συγκινητικὴ ἱστορία. Παραγωγός του εἶναι ὁ Γάλλος Σασὰ Γκορντίν, ποὺ μᾶς ἔδωσε κατὰ τὸ παρελθὸν μερικὲς μεγάλες ταινίες ὅπως «Ὁ ἡλίθιος», «Τὸ κορίτσι τοῦ δρόμου» μὲ τὴν Σιμὸν Σινιορέ, «Ἐρωτικὸ γαϊτανάκι» κ.ἄ. Τὰ οἰκονομικά του δὲν ἦταν καθόλου ἀνθηρὰ ὅταν ἀνέλαβε νὰ χρηματοδοτήσῃ τὸ φίλμ τοῦ Καμοῦ, εἶχε ὅμως ἐμπιστοσύνη στὸ σκηνοθέτη.

Ὅσο γιὰ τὸν Μαρσὲλ Καμοῦ, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συγχρονίσῃ τὸ θρῦλο τοῦ «Ὀρφέως», μεταφέροντάς τον στὰ πλαίσια τοῦ Καρναβαλιοῦ τοῦ Ρίο, μὲ ἥρωες Βραζιλιανοὺς καὶ μὲ τὴ γοητευτικὴ μαύρη Μαρπέσσα Ντάουν, ἡλικίας 18 χρόνων, στὸ ρόλο τῆς Εὐριδίκης. (Ἡ τελευταία κατάγεται ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ τῆς Πενσυλβανίας (Η.Π.Α.)). Ζήτησε λοιπὸν ἀπὸ διαφόρους παραγωγοὺς 500 μὲ 600 ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ του, μόνο ὅμως ὁ Σασὰ Γκορντὶν δέχθηκε νὰ ριψοκινδυνέψῃ, ἀλλὰ ὄχι περισσότερα ἀπὸ 100 ἑκατομμύρια φράγκα.

Ἔτσι τὸ 1957, ὕστερα ἀπὸ τὸ Καρναβάλι τοῦ Ρίο, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ὁποίου ὁ Καμοῦ γύρισε τὸ φίλμ του, ὁ σκηνοθέτης ἔμεινε ἀδέκαρος. Ὅπως ἀποκάλυψε δὲ ὁ ἴδιος στὶς Κάννες, ἡ ἔλλειψι χρημάτων τὸν ὑποχρέωσε νὰ γυρίζῃ μὲ τὰ πόδια στὸ Ρίο καὶ γνώρισε ἔτσι καλύτερα καὶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς ἥρωες τοῦ ἔργου του.

Ὅταν τελείωσε τὸ ἔργο του, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴν κατανόησι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ρίο, ὁ Καμοῦ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία μὲ τὸ φίλμ του, δὲν εἶχε ὅμως καὶ τὴν ταινία τοῦ ἤχου. Τοῦ τὴν εἶχαν κρατήσει στὸ τελωνεῖο, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τοὺς δασμούς. Ὁ Σασὰ Γκορντὶν μόλις εἶδε τὴ βουβὴ αὐτὴ κόπια ἐνθουσιάστηκε καὶ ἔσπευσε νὰ βρῇ στὴν Ἰταλία ἄλλα 50 ἑκατομμύρια φράγκα, ἐπιτρέποντας στὸν Καμοῦ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ Ρίο τὴν ταινία τοῦ ἤχου καὶ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του.

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες μιὰ ἑταιρεία ἐκμεταλλεύσεως ταινιῶν πρότεινε στὸν Σασὰ Γκορντὶν νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὸ ἔργο γιὰ 150 ἑκατομμύρια φράγκα, βεβαιώνοντάς τον πὼς τὸ ἔργο δὲ θὰ εἶχε ἐμπορικὴ ἐπιτυχία καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ ἦταν εὐχαριστημένος, ποὺ θὰ ἔπαιρνε πίσω τὰ χρήματά του. Ὁ Γκορντὶν ὅμως, παρὰ τὶς οἰκονομικές του δυσχέρειες, ἀρνήθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

— Περιμένετε τὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀξίζει πολλά!

Τὸ Φεστιβὰλ δὲ διέψευσε τὶς ἐλπίδες του καὶ τώρα θεωρεῖται βέβαιο πὼς μόνο ἡ ἀγορὰ τοῦ φίλμ ἀπὸ ξένες χῶρες θὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν 500 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ὁ Μαρσὲλ Καμοῦ, μετὰ τὴν ἐπιτυχία του δήλωσε: «Οἱ Ἀμερικανοὶ μοῦ πρότειναν ἕνα μακροχρόνιο συμβόλαιο. Ἀρνήθηκα ὅμως γιατὶ ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερία. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ποὺ ὁ φίλος μου Φρανσουὰ Τρυφὸ βραβεύτηκε κι' αὐτός. Εἶναι ὁ μόνος, ποὺ ὅταν βρίσκομουν στὴ Βραζιλία μοῦγραψε νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ λέγοντάς μου: «Μπράβο! Συνέχισε. Βρίσκεσαι στὸν καλὸ δρόμο».

★ Παράλληλα μὲ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τοῦ Φεστιβάλ, στὶς Κάννες ἡ διεθνὴς κριτικὴ βράβευσε τὰ κάτωθι φίλμ: «Χιροσίμα, ἀγάπη μου» τοῦ Ἀλαὶν Κεναὶ (Γαλλία) «Ἀράγκα» (Βενεζουέλα). Οἱ δὲ τεχνικοὶ βράβευσαν κι' αὐτοὶ τὰ φίλμ «Σελήνη τοῦ μέλιτος» (Ἰσπανία) καὶ «Ὄνειρο θερινῆς νυκτός» (ταινία μὲ μαριονέττες, ποὺ παρουσίασε ἡ Τσεχοσλοβακία).

★ Ἕνα παιδάκι τεσσάρων χρόνων, ὁ γιὸς τοῦ παραγωγοῦ Πάτρικ Πινιέρ, κινδύνευψε νὰ πνιγῇ σὲ μιὰ πισίνα, στὶς Κάννες, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ φίλμ «Ὀρφέο νέγκρο», Μαρπέσσα Ντάουν. Ἡ Μαρπέσσα γευμάτιζε μὲ τὸν μνηστῆρα της Τζὼρτζ Ἔρικ Βάντερ, ἐπίσης ἠθοποιό, 24 χρόνων, ὅταν εἶδε ξανικὰ τὸ παιδάκι, ποὺ ἔπαιζε στὴν ἄκρη τῆς πισίνας, νὰ πέφτῃ στὸ νερό. Ἡ στάρ ἔβαλε ἀμέσως τὶς φωνὲς κι' ἕνας φωτοπόρτερ, ὁ Ἀντρὲ Σονὶν ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα στὸ νερὸ κι' ἔσωσε τὸ παιδάκι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ θυθίζεται.

★ Φυσικὰ ἀπὸ τὸ φεστιβὰλ δὲν ἔλειψε καὶ τὸ ἀπαραίτητο σκάνδαλο. Οἱ φωτογράφοι, ποὺ παρακολουθοῦν τὸ Φεστιβάλ, διαλέγουν κάθε χρόνο γιὰ «θῦμα» τους μιὰ στάρλετ ἀπ' αὐτὲς ποὺ προσπαθοῦν νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τῶν παραγωγῶν. Τὴν περιμένουν στὴν πλάζ τὴν ὥρα ποὺ παίρνει τὸ μπάνιο της, μὲ μαγιὸ μπικίνι καὶ τὴν φωτογραφίζουν ἀφοῦ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάνω μέρος. Φέτος τὸ «θῦμα» τους ἦταν ἡ Γαλλίδα Ναταλὶ Νατιέ. Ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς φωτορεπόρτερ, θέλοντας νὰ καινοτομήσῃ, ἔπεσε δηθεν δίπλα της παρασύροντας καὶ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ μπικίνι, ποὺ μόλις κρατιόταν πάνω στὸ σῶμα τῆς ὡραίας στάρλετ.

★ Ἀπὸ τὸ Φεστιβὰλ δὲν ἔλειψε καὶ ὁ ἀφελὴς Νορμανδὸς χωρικὸς Γκαστὸν Λακαΐγ, ὁ ὁποῖος ἔφτασε ἐκεῖ συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ ὡραία ἀγελάδα. Ὁ Λακαΐγ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Κάρλτον» καὶ ἐκεῖ εἶπε στὸ θυρωρό, ποὺ τὸν σταμάτησε:

— Ποῦ εἶναι ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό; Εἶμαι ὁ ἀρραβωνιαστικός της καὶ τῆς ἔφερα ἕνα δῶρο... Ξέρω πὼς λατρεύει τὰ ζῶα.

Χρειάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη. Κι' ἔτσι ἡ Μπαρντό, χωρὶς νὰ παρευρεθῇ στὸ Φεστιβάλ, κατώρθωσε νὰ κάνῃ τὸν τύπο ν' ἀσχοληθῇ μ' αὐτήν.

★ Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Ἐλιζαμπετ Ταϊλὸρ καὶ ὁ Ἔντυ Φίσερ ἔφυγαν ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Βαρκελώνη, ὅπου τοὺς περίμενε ἕνα θαυμάσιο γιὼτ 200 τόννων, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κάνουν μιὰ μεγάλη κρουαζιέρα στὴ Μεσόγειο. Κατὰ τὴν παραμονή της στὴν Εὐρώπη ἡ Λίζ θὰ παίξῃ ἕνα ρόλο καὶ στὸ ἀρωματισμένο φίλμ τοῦ Μάϊκ Τὸντ (γιοῦ) «Τὸ ἄρωμα τοῦ μυστηρίου».

★ Ἑορτάζοντας τὴν 70η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ἀποκάλυψε πὼς πρόκειται νὰ γίνῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πατέρας. Εἶναι ἐδῶ καὶ 16 χρόνια σύζυγος τῆς Ὄνα Ὀ'νήλ, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα ἕβδομο παιδὶ τὸν προσεχῆ Δεκέμβριο.

★ Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή της στὸ Παρίσι, ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴ Μόσχα, ἡ Πασκὰλ Πετὶ ξανάφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ ρωσικὴ πρωτεύουσα. Τὸ ταξίδι δὲν ἔχει οὔτε ἐπαγγελματικά, οὔτε τουριστικὰ αἴτια, ἀλλὰ μόνο ἐρωτικά. Ἡ Πασκὰλ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της Τζιάνι Ἐσποζίτο, ἕνα Γάλλο καλλιτέχνη, ἱσπανικῆς καταγωγῆς, ποὺ εἴδαμε μεταξὺ ἄλλων καὶ στὸ φίλμ «Τὸ μεροκάματο τοῦ τρόμου». Οἱ δυὸ καλλιτέχνες γνωρίστηκαν στὴ Μόσχα, ὅπου ὁ Ἐσποζίτο κάνει μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων καὶ ἕνας κεραυνοβόλος ἔρωτας τοὺς ἕνωσε. Πιστεύεται πὼς θὰ παντρευτοῦν ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου, ποὺ θὰ χωρίζῃ τὴν Πασκὰλ ἀπὸ τὸν πρώην σύζυγό της Ζὰκ Πορτερέ.

★ Ὁ Πήτερ Λόρρε, ὁ ὁποῖος προσεβλήθη ἀπὸ ἡλίασι, γυρίζοντας στὴν Ἱσπανία τὸ πρῶτο «ἀρωματισμένο φίλμ» εἶναι τώρα πολὺ καλύτερα. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦν, δήλωσαν πὼς εἶναι πιὰ ἐκτὸς κινδύνου.

Ἡ Μαρία Μενεγκίνι Κάλλας.

★ Ἡ Μαρία Μενεγκίνι-Κάλλας θὰ βρίσκεται τὸν Ἰούνιο στὸ Λονδῖνο. Θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐκεῖ παραμονῆς της, γιὰ νὰ συζητήσῃ τὴν πρότασι, ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἀγγλικὸς κινηματογράφος, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ μὲ παρτεναὶρ τὸν Λῶρενς Ὀλίβιε.

★ Ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν ἔφτασε στὴ Νέα Ὑόρκη, προκειμένου νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ τὰ ἐξωτερικὰ ἑνὸς φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ γιὰ παρτεναὶρ τὴν Μίτσι Γκαίηνορ. Ὁ διάσημος Ἄγγλος ἠθοποιὸς ἀπεκάλυψε στοὺς δημοσιογράφους πὼς γνωρίζει καλὰ τὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὸ 1933. Τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὅμως τότε ὡς... πλασιὲ μιᾶς μεγάλης ἀγγλικῆς ποτοποιΐας.

★ Στὸ ἀνὰ τὸν κόσμο ταξίδι της, ἡ Μίλλυ Πέρκινς, θὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ τὸν Πάπα στὴ Ρώμη, ἀπὸ τὸ βασιλέα Μπωντουὲν στὶς Βρυξέλλες, ἀπὸ τὸν βασιλέα Φρειδερίκο στὴν Κοπεγχάγη, ἀπὸ τὴν βασίλισσα Τζουλιάνα στὸ Ἄμστερνταμ, ἀπὸ τὸν Τσῶρτσιλ στὸ Λονδῖνο καὶ ἀπὸ τὸν Μπὲν Γκουριὸν στὸ Τὲλ Ἀβίβ. Στὴν Ἀθήνα ἡ Μίλλυ θὰ γινόταν δεκτὴ ἀπὸ τὴν βασίλισσα Φρειδερίκη, ἂν δὲν τύχαινε ν' ἀπουσιάζῃ στὸ ἐξωτερικό.

★ Ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ περιμένει ἕνα ἕκτο παιδί, τὸ ὁποῖο θὰ γεννηθῇ τὸ φθινόπωρο. Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ δεύτερο, ποὺ ἀποκτᾶ μὲ τὴ σημερινή του σύζυγο Κάθυ Γκράντ.

★ Ἡ Γαλλίδα ἠθοποιὸς Μανγελὲν Ρομπενσὸν τραυματίστηκε ἀρκετὰ σοβαρὰ πέφτοντας ἀπὸ τὸ ποδήλατο, μὲ τὸ ὁποῖο συνηθίζει νὰ γυρίζῃ κάθε βράδυ στὸ σπίτι της, ἀπὸ τὸ παρισινὸ θέατρο, ὅπου παίζει.

★ Ὁ Βρεταννὸς Ἔλβις Πρίσλεϋ Μπίλλ Χάλεϋ, θεωρεῖται σήμερα ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πιὸ γερὸ κεφάλι. Πάνω στὸν ἔξαλλο ἐνθουσιασμό τους, οἱ θαυμαστές του ἔχουν σπάσει μέχρι σήμερα πάνω σ' αὐτὸ 12 κιθάρες!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

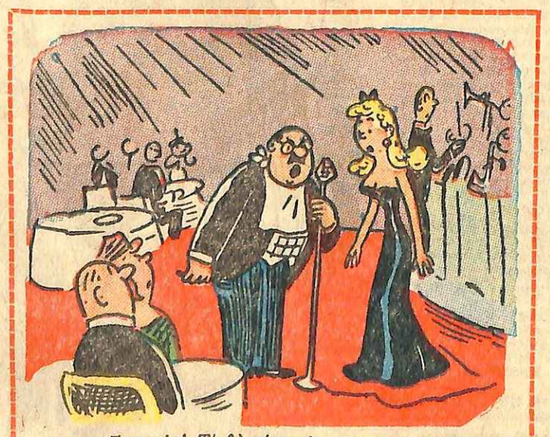

— Γκαρσόν! Τί θὰ γίνῃ μὲ κεῖνο τὸ μπιφτέκι;



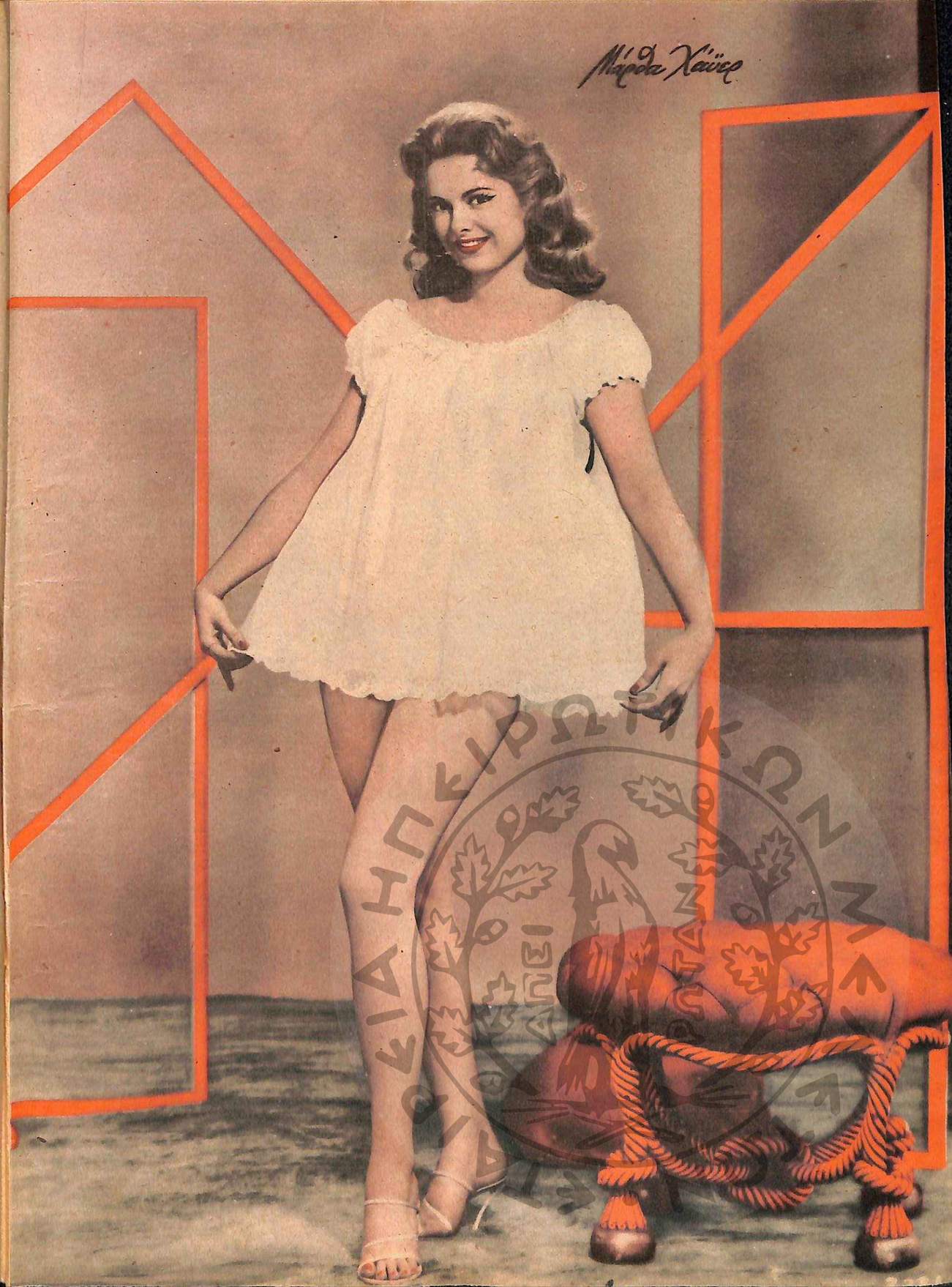

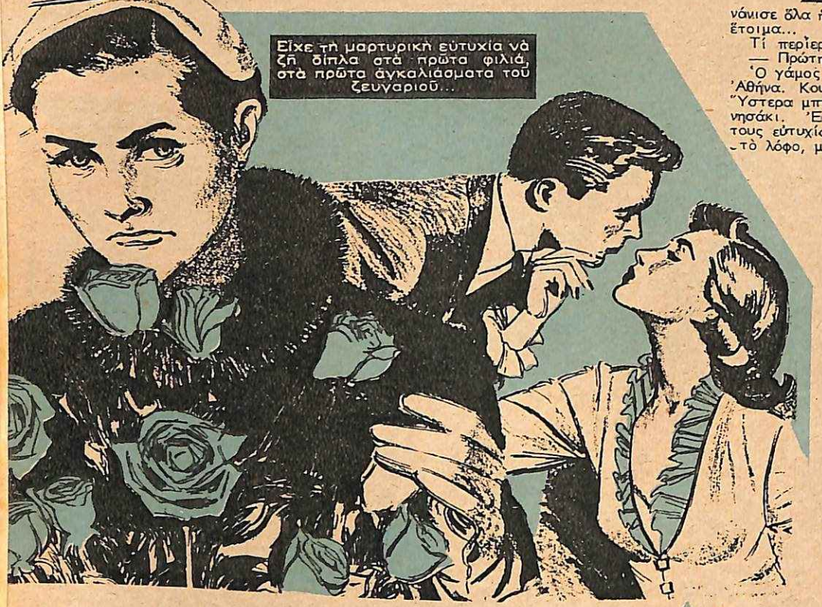


# Τὸ θαράξενο ΤΡΙΓΩΝΟ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ἀδερφὲς ἡ Μαίρη καὶ ἡ Λίνα, μὰ τόσο διαφορετικὲς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη: Ἡ Μαίρη, ἀσχημη, ἀδύνατη, κοντή, ἀσήμαντη. Ἡ Λίνα ψηλή, μὲ ἀγαλματένιο σῶμα, μὲ χαρακτηριστικὰ γλυκὰ — μιὰ πραγματικὴ καλλονή! Κι' ὅμως — τί περίεργο! — ἡ Μαίρη δὲ ζήλευε τὴ Λίνα. Ἀντίθετα, μάλιστα, σὰν πιὸ μεγάλη ἀδελφή, τὴν προστάτευε, τὴν καμάρωνε, τὴν ἀγαποῦσε... Δὲν τὴν ἐνοιαζε, ὅτι ὅλοι κυττάζανε τὴ Λίνα, ὅλοι αὐτὴν προσέχανε· μαζί τους τὴν πρόσεχε κι' ἡ Μαίρη, τὴν κύτταζε κι' αὐτή..

Μιὰ μέρα, γνώρισαν οἱ δυὸ ἀδελφὲς τὸν "Αλκη σ' ἕνα σπίτι φιλικό. "Ηταν ὄμορφος, ψηλός, χαριτωμένος, γεμάτος ὄνειρα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὸν εἶδανε, χτύπησε καὶ τῶν δυὸ ἡ καρδιά... Ὁ "Αλκης τὶς πλησίασε, τὶς πε-ριποιήθηκε καὶ τὶς δυό, εὐγενικά, πολιτισμένα· τὸ μυαλό του, ὅμως, τὸ ἤπρε — φυσικά! — ἡ Λίνα. Ἡ φτωχειὰ ἡ Μαίρη δὲν τοῦ προκάλεσε παρὰ μόνο τὸν οἶκτο...

Κι' αὐτὴ ὅμως τὸν ἀγάπησε τρελλά, μὲ πάθος! Δὲν τὸ εἶπε, βέβαια, πουθενά — σὲ ποιὸν μέσα στὴ ζεστασιὰ τῆς γοητείας του... Καί, ἀκόμα, εἶχε τὴν πικρὴ εὐτυχία νὰ ἐξυπηρετῆ τὸ ζευγάρι: Ἡ Λίνα, σὰν ὅμορφη, δὲν εἶχε ἐλευθερία πολλὴ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ Μαίρη, σὰν πιὸ μεγάλη — καὶ ἀσήμαντη... — μποροῦσε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε... Δὲν τῆς ἀπαγορεύανε τίποτα — τί νὰ τῆς ἀπαγορέψουνε τῆς φτωχειᾶς. πού, καὶ νὰ ἤθελε, ἦταν ἀδύνατο νὰ στραβοπατήση;...

Ἔτσι, ἡ Μαίρη καταδικάστηκε νὰ προστατέψη τὸ εἰδύλλιο, ποὺ γινότανε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της: Αὐτὴ πήγαινε τὰ γράμματα τοῦ "Αλκη στὴ Λίνα καὶ τῆς Λίνας στὸν "Αλκη... Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ εἶχε καθημερινὴ ἐπαφὴ μ' ἐκεῖνον ποὺ λάτρευε: "Ακουγε τὴ φωνή του, μεθοῦσε ἀπὸ τὰ λόγια του... Δὲν τὴν ἐνοιαζε ποὺ ἡ φωνὴ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἄλλη καὶ ποὺ τὰ λόγια ἐκφράζανε μιὰ λατρεία, ποὺ δὲν τῆς ἀνῆκε... Ἡ Μαίρη ἔβλεπε τὸν "Αλκη, τὸν ἄκουγε — κι' αὐτὰ τῆς ἐφτανε...

Καί, λίγο-λίγο, εἶχε τὴν ἐξαίσια εὐτυχία νὰ τῆς κολλήσουνε τὴν τόσο τιμητικὴ ρετσινιά, ὅτι ὁ "Αλκης εἶχε κάτι μαζί της! Τὰ σχόλια αὐτῶν, ποὺ «ἀνακαλύψανε» τὸ εἰδύλλιο, ἤτανε κάθε ἄλλο παρὰ τιμητικὰ γιὰ τὴ φτωχειὰ τὴν ἄσκημη: «Μωρέ, γυναῖκα, ποὺ βρῆκε νὰ διαλέξη ὁ "Αλκης, ὅμορφο παιδί!...». Αὐτὰ δὲν τ' ἄκουγε ἡ Μαίρη· τὰ διαισθανόταν καὶ πικραινότανε... Τὴν πίκρα της ὅμως τὴν ἔκανε εὐτυχία τὸ ὅτι ἔβλεπε τὸν "Αλκη καὶ ζοῦσε διαρκῶς κοντά του...

★

Καί, μιὰ μέρα, ἡ Λίνα κι' ὁ "Αλκης ἀποφασίσανε νὰ φύγουνε μαζί! Τὸ ἄκουσε ἡ Μαίρη καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς πείση, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουν αὐτό... Γιατὶ καταλάβαινε ἡ φτωχειά, ὅτι, ἂν φεύγανε, θὰ τὸν ἔχανε! Σὰ νὰ καταλάβανε τὴ μυστικὴ σκέψι της, ἡ Λίνα κι' ὁ "Αλκης. τῆς εἴπανε, ὅτι θὰ τὴν παίρνανε μαζί τους!

— Μά, βέβαια... τῆς ἐξήγησε ἡ Λίνα, ἐνῶ τὴ φίλαγε. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ σὲ ἀφίσουμε νὰ βρῆς τὸ μπελὰ σου ἀπὸ τὴ μαμά, ἀπὸ τὸ μπαμπά;...

— Βέβαια... συμφώνησε κι' ὁ "Αλκης, ὅταν τοῦ εἶπε ἡ Μαίρη τὴ σκέψι τῆς Λίνας. "Οπου πᾶμε, θὰ ἔρθης κι' ἐσύ... Ἀδερφή μας δὲν εἶσαι;...

Ἀδερφή τους... Τί πικρὸς τίτλος! Μιὰ φορά, ἀφοῦ δὲν εἶχε, δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ ἔχη κανέναν ἄλλο, καλὸς ἤτανε κι' αὐτός...

Κι' ἔτσι, ἕνα γλυκὸ ἀπομεσήμερο, τὸ σκάσανε κι' οἱ τρεῖς! Τὰ κατάνισε ὅλα ἡ Μαίρη, καὶ τὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων τὰ βρῆκε ἕτοιμα...

Τί περίεργη ἀπαγωγή! Ὁ "Αλκης ἀστειεύτηκε:

— Πρώτη φορὰ ἄνθρωπος ἔχει κλέψει δυὸ γυναῖκες μαζί!

Ὁ γάμος ἔγινε σ' ἕνα μικρὸ ἐρημοκλήσι, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Κουμπάρα, φυσικά — ποιὸς ἄλλος; — ἡ Μαίρη... "Υστερα μπῆκανε στὸ βαπόρι καὶ τραβήξανε γιὰ ἕνα γραφικὸ νησάκι. Ἐκεῖ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σπεγάσανε τὴν καινούργια τους εὐτυχία σὲ κάποιο νησιώτικο σπιτάκι, κρεμασμένο ψηλά, τὸ λόφο, μὲ τὴ θάλασσα, καθρέφτη γαλανό, ἀπὸ κάτω του... Δίπλα στὴ Λίνα καὶ στὸν "Αλκη, σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ ἔβλεπε πίσω, στὸν κῆπο, κάθησε ἡ Μαίρη. Καὶ εἶχε τὴ μαρτυρικὴ εὐτυχία νὰ ζῆ δίπλα στὰ πρῶτα φιλιὰ τοῦ ζευγαριοῦ, σπὰ πρῶτα ἀγκαλιάσματά του — πάντα χωρὶς ζήλεια, χωρὶς κακία...

Πέρασε ἔτσι αὐτὸ ποὺ λέγεται στὴν καθομιλουμένη τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος «μήνας τοῦ μέλιτος».

Οἱ γονεῖς τῆς Λίνας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, συχωρήσανε τὴν ἀπαγωγή.

"Αλλωστε, ὁ "Αλκης ἤτανε παιδὶ καλὸ κι' ἡ κόρη τους δὲ θὰ κακοπερνοῦσε... Μποροῦσε, λοιπόν, τὸ ζευγάρι — τὸ τρίο δηλαδή... — νὰ γυρίση στὴ Ἀθήνα...

Γύρισε. Τὰ φτιάξανε μὲ τοὺς γονεῖς τους καὶ πιάσανε ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι. Πάντα οἱ τρεῖς τους...

"Αλλωστε, τώρα ἦταν ἀκάμα πιὸ πολὺ ἀπαραίτητη ἡ παρουσία τῆς Μαίρης: Σὲ λίγο, ἡ Λίνα θὰ γινότανε μητέρα... Ἀπὸ τώρα ἡ φτωχειὰ ἡ Μαίρη λάτρευε τὸ παιδάκι, ποὺ θὰ γεννιότανε — τὸ παιδὶ τοῦ ἀγαπημένου της!...

Πόσο περίμενε νὰ τὸ ἀγκαλιάση μὲ λαχτάρα, νὰ τὸ σφίξη στὸ στῆθος της — μιὰ καὶ δὲν εἶχε ποτὲ καταφέρει νὰ σφίξη τὸν πατέρα του, ποὺ λάτρευε!...

Καί, μιὰ μέρα, τὸ παιδὶ γεννήθηκε. Ἦταν ἀγοράκι.

Ἡ Μαίρη τὸ ἄρπαξε μὲ λαχτάρα, τοῦ χάρισε τὴ στοργή της, τὸ ἀγκάλιασε μὲ τὶς πιὸ τρυφερὲς φραντίδες της... Ἔγινε μάννα του πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ μάννα του τὴν ἴδια... Ἔτσι, ἡ Λίνα κι' ὁ "Αλκης δὲ νοιώσανε τὴν ἐνόχλησι τοῦ μωροῦ, ἀφοῦ τὸ ἀνέλαβε μὲ τόσο ὁλοκληρωτικὴ προθυμία ἡ Μαίρη...

Ἐκεῖ ἀφοσιώθηκε. Μιὰ καὶ δὲν εἶχε κερδίσει τὸν ἔρωτα, δέθηκε μὲ πάθος στὴ στοργή...

★

... Καὶ περάσανε τὰ χρόνια...

Τὸ παιδάκι μεγάλωσε, ἔγινε ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι — ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο ὁ πατέρας του!...

Καὶ ἡ θεία του δὲ χόρταινε νὰ τὸ κυττάζη... Δὲ χόρταινε νὰ τὸ φιλάη... Ὅταν ἔκλεινε τὸ Νικάκη στὴν ἀγκαλιά της, εἶχε τὴν ἐξαίσια αὐταπάτη, ὅτι ἔκλεινε τὸν "Αλκη τὸν ἴδιο...

Καί, σιγὰ-σιγὰ. ἦρθε ὁ χειμώνας. Γιὰ τοὺς τρεῖς πρωταγωνιστὲς τῆς μελαγχολικῆς αὐτῆς Ἱστορίας... Τὰ μαλλιά τους γκριζάρανε, τὰ πρόσωπά τους ρυτιδωθήκανε.

Τώρα ὁ Νικάκης ἦταν ἕνας ὄμορφος ἔφηβος — ὅπως ὁ πατέρας του, ὅταν τὸν εἶχανε πρωτογνωρίσει ἡ Μαίρη καὶ ἡ Λίνα... "Ενας ἔφηβος, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ μαμά του, ἀγαποῦσε τὸ μπαμπά του — λάτρευε ὅμως κυριολεκτικὰ τὴ «θείτσα» του...

Κι' αὐτὴ ἡ λατρεία ἦταν γιὰ τὴ φτωχειά, ποῦχε στερηθῆ τὸν ἔρωτα, ἡ πιὸ γλυκειὰ ἀνταμοιβή — τῆς στερημένης ζωῆς της, ἡ μοναδικὴ εὐτυχία της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

## ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΙΜΑ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ!

"Ενας ἔμπορος τοῦ Πόρτ Μόρεσμπυ, στὴ Νέα Γουϊνέα, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὅταν πῆρε τελευταίως ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιο οἶκο τῆς Ἰαπωνίας, ποὺ τοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ στείλη... δεῖγμα ἀπὸ αἷμα δράκοντος!

«"Αν ἔχετε ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος, στεῖλτε μας δεῖγμα καὶ τιμὲς — ἔλεγε τὸ περίεργο γράμμα. Ἐφόσον συμφωνήσωμε θὰ σᾶς δώσωμε παραγγελία».

Ὁ ἔμπορος νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα. "Υστερα ὅμως ἐξακρίβωσε, ὅτι τὸ γράμμα ἦταν γνήσιο, κι' ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε δυστυχῶς νὰ διαθέση οὔτε δράκοντες, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ αἷμα τους!

Πιθανώτατα, οἱ Γιαπωνέζοι ἐννοοῦσαν τὶς γιγάντιες σαῦρες τοῦ νησιοῦ Κομοντό, ποὺ μοιάζουν σὰ δράκοντες. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἀνακαλύφτηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1912. Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος τοῦ Λονδίνου φιλοξενοῦσε δυὸ τέτοιες σαῦρες, μήκους 2½ μέτρων. Γιὰ τὴ σύλληψί τους εἶχαν χρησιμοποιηθῆ εἰδικὲς παγίδες, μὲ σφαγμένα γουρουνάκια γιὰ δόλωμα. Ὅταν οἱ σαῦρες πήγαιναν ν' ἁρπάξουν τὸ δόλωμα, τὶς ἔπιανε μιὰ θηλειὰ καὶ τὶς αἰχμαλώτιζε.

Τὰ ζῶα αὐτά, στὴν αἰχμαλωσία, μπορεῖ νὰ γίνουν πολὺ ἥμερα. "Ενα ἀπ' αὐτὰ εἶχε μεταφερθῆ πρὸ 30 ἐτῶν στὴν αἴθουσα συνεδριάσεων τῆς Ζωολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ τὸ μελετήσουν τὰ μέλη της. Δὲν ἦταν δὲ κλεισμένο στὸ κουβί, ἀλλὰ περιφερόταν ἐλεύθερα μέσα στὴν αἴθουσα, χωρὶς νὰ πειράζη κανένα.

# Ἡ δίαιτα ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

## Τρόφιμα, βιταμίνες, συνταγὲς γιὰ τὴν καλλονὴ

Ἡ βάσι τῆς καλλονῆς εἶναι ἡ καλὴ τροφή. Τρώγοντας ὅ,τι πρέπει, ἐξασφαλίζετε ὡραῖα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιά, γερὰ καὶ στιλπνὰ νύχια, δόντια ἄσπρα καὶ κανονικὰ καὶ δέρμα καθαρὸ καὶ δροσερό.

Ἂς δοῦμε λοιπὸν τί πρέπει νὰ περιέχη ἡ δίαιτα μιᾶς ὄμορφης γυναίκας.

Γιὰ τὰ νύχια.— Γιὰ νᾶναι μακρυά, γερὰ καὶ καλοφτιαγμένα, τὰ νύχια χρειάζονται πρωτεῖνες. Κι' αὐτὲς θὰ τὶς βρῆτε στὸ κρέας, στὰ ψάρια, στ' αὐγά καὶ στὰ γαλατερά. Ἀλλὰ τὰ νύχια σας χρειάζονται ἐπίσης σίδηρο καὶ θειάφι. Τὸ πρῶτο στοιχεῖο ὑπάρχει στὸ μαΐντανό, στὸ σπαρνάκι, στὶς φακές, στὸ μοσχαρίσιο συκότι. Τὸ δεύτερο, στὰ κουνουπίδια, στὸ λάχανο καὶ στὰ κρεμμύδια.

Ἂν τὰ νύχια σας παρουσιάζουν ἀδυναμία, πάρτε βιταμίνες Β κομπλὲξ σὲ δισκία. Παίρνετε ἐπίσης 3 φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ ζελατίνη σὲ σκόνη, διαλυμένη σὲ χυμὸ φρούτου.

Γιὰ τὸ δέρμα.— Οἱ βιταμίνες Α, Β καὶ C εἶναι οἱ βασικὲς τροφὲς τοῦ δέρματος. Τρῶτε κρέας, ψάρια, γαλατερά, καὶ πίνετε ἄφθονο γάλα. Ὁ μαΐντανὸς εἶναι πλούσιος σὲ βιταμίνη Α.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι πολὺ ξηρό, παίρνετε μουρουνόλαδο σὲ δισκία.

Οἱ βιταμίνες Β ὑπάρχουν στ' αὐγά, στὸ συκότι, στὸ κουάκερ. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πάρετε δισκία πολυβιταμινοῦχα.

Θὰ βρῆτε τὴ βιταμίνη C στὰ «ξυνὰ» φρούτα (λεμόνια, πορτοκάλια, μανταρίνια), καθὼς καὶ στὰ πράσινα χορταρικά. Βράζετε χορταρικὰ μὲ λίγο νερὸ καὶ πίνετε τὸ ζουμί τους. Τρῶτε ἄφθονα σῦκα, ἂν θέλετε νἀχετε λεῖο δέρμα.

Γιὰ τὰ δόντια.— Τὰ δόντια ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ ἀσβέστιο καὶ ἄλλα μεταλλικὰ ἅλατα. Γιὰ τὴν καλὴ διατήρησί σας πρέπει νὰ περιέχη βιταμίνες Α καὶ D (κρέας, ψάρι, γαλατερά). Ἂν χρειάζεται, παίρνετε μουρουνόλαδο ἢ ἀσβέστιο σὲ δισκία. Τρῶτε πορτοκάλια, λεμόνια, σέλινο, ὠμὸ λάχανο, καρότα, δηρο καὶ βιταμίνη C.

Τὸ φθόριον, ποὺ ὑπάρχει στὰ σκόρδα, στὰ πράσα καὶ στὸ μαΐντανό, κάνει ἄσπρα τὰ δόντια. Ὁ φωσφόρος, ποὺ περιέχεται στὰ ψάρια, βοηθεῖ τὸ ἀσβέστιο νὰ κάνη τὴ δουλειά του. Τέλος, καρότα), γιὰ νὰ τονώνωνται τὰ δόντια καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὰ οὖλα.

Γιὰ τὰ μαλλιά.— Χρειάζονται ζωϊκὸ λίπος γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν τριχῶν καὶ βιταμίνες Β γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ τριχωτοῦ δέρματος. Πίνετε πολὺ γάλα, τρῶτε γιαοῦρτι κι' ὅλα τὰ γαλατερά. Θὰ βρῆτε τὴν ἀπαιτουμένη βιταμίνη Β στὸ συκότι, στὰ νεφρά, στ' αὐγά, στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας. Τὸ θειάφι, ποὺ κάνει τὰ μαλλιὰ γυαλιστερά, ὑπάρχει στὸ κουνουπίδι, στὸ λάχανο καὶ στὰ κρεμμύδια (χάνεται ὅμως, ἂν τὰ παραβράσετε). Γιὰ νὰ διατηρηθῆ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας, χρειάζεσθε σίδηρο καὶ χαλκό, ποὺ θὰ τὰ βρῆτε στὰ δαμάσκηνα, στὰ σταφύλια, στὶς σταφίδες, στὸ μαΐντανὸ καὶ στὰ μύγδαλα. Τέλος, συντελεῖ στὸ μάκρυμα τῶν μαλλιῶν ὁ φωσφόρος, ποὺ ὑπάρχει στὰ ψάρια καὶ στὰ θαλασσινά.

Νὰ τώρα μερικὲς συνταγὲς γιὰ τὴν καλλονή, μὲ πρώτη ὕλη τους διάφορα τρόφιμα:

Ἐλαιόλαδο.— Πρὶν ἀπ' τὸ μπάνιο σας, κάνετε στὰ μπράτσα σας ἕνα ἐλαφρὸ μασσὰζ μὲ λάδι καὶ ἁλάτι. Θὰ γίνουν μαλακὰ καὶ λεῖα.

Ἂν σπάζουν εὔκολα τὰ νύχια σας, βουτᾶτε τα σὲ χλιαρὸ ἐλαιόλαδο.

Τὸ μασσὰζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος μὲ λάδι συνιστᾶται γιὰ τὰ πολὺ ξηρὰ μαλλιά.

Αὐγά.—Ἕνας κροκὸς αὐγοῦ ἀποτελεῖ θαυμάτσιο τονωτικὸ γιὰ τὰ μουντὰ μαλλιά. Τὸν σπάζετε μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι καὶ κάνετε μ' αὐτὸν μασσὰζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος, μετὰ τὸ λούσιμο. Ξεπλένεσθε ὕστερα μὲ νερὸ ἐλαφρὰ χλιαρὸ (ὄχι ζεστό!).

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ τὸ χτυπᾶτε ὥσπου ν' ἀσπρίση κι' ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας.

Κουάκερ.— Μιὰ φοῦχτα κουάκερ μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σας ἐξαφανίζει τὰ σπειράκια τῆς πλάτης.

Διορθώνει ἐπίσης τὴ γλυφάδα τοῦ νεροῦ, ποὺ βλάπτει τὸ δέρμα.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ κοσκινίσετε τὸ κουάκερ, νὰ πάρετε τὸ λεπτὸ ἀλεύρι, νὰ τ' ἀνακατέψετε μὲ χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ νὰ φτιάξετε ἔτσι μιὰ «μάσκα» περίφημη γιὰ λιπαρὰ δέρματα.

Μέλι.— Παίρνετε μιὰ κουταλιὰ μέλι, τὴν ἀναλιγώνετε στὸν ἀτμὸ νεροῦ ποὺ βράζει, κι' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας. Εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πάλαιότερα καὶ καλλίτερα καλλυντικά, ἰδίως γιὰ ξηρὰ δέρματα.

Λεμόνι.— Μὴν πετᾶτε τὶς λεμονόκουπες. Χώνετε μέσα τοὺς ἀγκῶνες σας, γιὰ νὰ τονωθῆ καὶ νὰ γίνη λεῖο τὸ δέρμα τους.

Μετὰ τὸ λούσιμο, ξεπλένετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ ποὺ περιέχει τὸ ζουμὶ ἑνὸς λεμονιοῦ. Κάνει πολὺ καλό, ἰδίως στὰ ξανθὰ μαλλιά.

Τέλος, τὸ λεμόνι καθαρίζει τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὰ δάχτυλα.

Πατάτες.— Τρῶτε τὶς βραστὲς πατάτες μὲ τὴ φλοῦδα τους, γιατὶ περιέχει κάλιον, ποὺ ἡσυχεῖ καὶ χαλαρώνει τὰ τεντωμένα νεῦρα καὶ χαρίζει τὴν ὀμορφιὰ τῆς γαλήνης.

### Προτιμᾶτε... τὶς κοντές!

Ἕνα γραφεῖο στατιστικῶν ἐρευνῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὴ μελέτη ὅλων τῶν διαζυγίων, ποὺ ἐκδοθήκανε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1958 στὴν ἀμερικανικὴ αὐτὴ μεγαλούπολι, καὶ τῶν αἰτίων, ποὺ τὰ προκάλεσαν, κατάληξε στὴν περίεργη διαπίστωσι πὼς ἀποτελεῖ σφάλμα νὰ παντρεύεται κανεὶς γυναῖκα ψηλή!

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὰ 70% τῶν περυσινῶν διαζυγίων, γιὰ τὰ ὁποῖα φταίνε οἱ γυναῖκες — καὶ ποὺ εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα φταίνε οἱ ἄντρες — οἱ διαζευγμένες εἶναι ἀναστήματος ἀρκετὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτριο.

Οἱ κοντές, ἀντίθετα — διαπιστώνει τὸ ἴδιο γραφεῖο—ἔχουν πιὸ ἥπιο χαρακτήρα καὶ εἶναι συνήθως, πολὺ καλύτερες νοικοκυρὲς ἀπὸ τὶς ψηλές.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο, ποὺ παρατηρεῖται ἀνάμεσα στὶς ψηλὲς καὶ στὶς κοντές, παρατηρεῖται, μὲ τὴν ἴδια ἀντιστοιχία, ἀλλὰ σὲ μικρότερο ποσοστό, ἀνάμεσα στὶς ξανθὲς καὶ στὶς μελαχροινὲς ἢ καστανές. Πρόγιμα, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐκλογὴ συζύγου εἶναι ἡ ἐκλογὴ μιᾶς ψηλῆς καὶ ξανθειᾶς γυναίκας!

Συναρπαστικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ

# Ἐστρελλίτα

## "ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἐστρελλίτα, συνεχίζοντας τὴν ἀφήγησί της, ἐξιστορεῖ στὸ δὸν Κάρλο τὶς δραματικὲς συνθῆκες τοῦ θανάτου τοῦ βασιλιᾶ Φιλίππου καὶ τὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν. Ἀπευθύνεται κατόπιν στὰ ἀδελφικὰ αἰσθήματα τοῦ δὸν Κάρλον καὶ τὸν ἱκετεύει νὰ δώση χάρι στὸ Φερνάντο. Ὁ βασιλιᾶς δέχεται, στὸ τέλος, νὰ δώση αὐτὴ τὴ χάρι, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ἐστρελλίτα νὰ τοῦ παραδώση τὸ δακτυλίδι καὶ τὴν περγαμηνὴ καὶ νὰ μὴν ξαναμίλη λόγο σὲ κανένα γιὰ τὴν καταγωγή της. Ἕνας ἄλλος ὅρος του εἶναι ὅτι ἡ Ἐστρελλίτα θὰ μπῆ σὲ μοναστήρι, γιὰ νὰ ἐξαγοράση τὰ σφάλματα τοῦ Φερνάντο. Ἡ νέα δέχεται πρόθυμα αὐτοὺς τοὺς ὅρους καὶ ἀναλαμβάνει νὰ πληρώση τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ μπῆ στὸ μοναστήρι μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ μητέρα της. Φεύγει κατόπιν κρατώντας στὸ χέρι της τὸ χαρτὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ Φερνάντο. Ὁ βασιλιᾶς, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ «περίπτερο τῆς βασίλισσας», βρίσκει μπροστά του τὸν δὸν Ἰνίγκο Βελάσκο.

5ον — "Α, ναί, ἔχετε δίκιο, εἶπε. Μπορεῖτε ν' ἀναγγείλετε στὸ δὸν Ρουῖζ ντὲ Τορίλλας, ὅτι ἔδωσα χάρι στὸ γυιό του.

Κι' ἐνῶ ὁ δὸν Ἰνίγκο ἔτρεχε στὴν πλατεία τῶν Ἀλβίζι, γιὰ ν' ἀναγγείλη αὐτὴ τὴν εὐχάριστη εἴδησι στὸν παλιό φίλο του, ὁ βασιλιᾶς συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν αὐλὴ τῶν Λεόντων.

### Ἡ ἐπίθεσι

Ἡ Ἐστρελλίτα βρισκόταν ἀπὸ κάμποση ὥρα στὸ δουνό. Προχωροῦσε γρήγορα γιὰ νὰ φερη τὸ συντομώτερο τὴν εὐχαριστη εἰδησι στὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευε.

Ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ Φερνάντο εἶχε παρακολουθήσει μὲ τὸ βλέμμα του τὴ νέα, ὥσπου τὴν ἔχασε ἀπὸ μπροστά του, ἀνάμεσα στὶς φλογες καὶ τοὺς καπνούς, ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ παντοῦ.

Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε ἁπλωθῆ τώρα σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος. Δὲν ἀκούγονταν πιὰ οἱ φωνὲς τῶν θηρίων, ὅπως πρωτύτερα. Ὅλα εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο. Ἄλλα εἶχαν καῆ ζωντανὰ κι' ἄλλα εἶχαν πνιγῆ ἀπὸ τοὺς καπνούς. Ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἔφθανε στ' αὐτιὰ τοῦ δὸν Φερνάνδου ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸν καταρράκτη.

Ὁ Φερνάντο, ἀφοῦ παρακολούθησε κάμποσες στιγμὲς αὐτὸ τὸ μεγαλόπρεπο καὶ τραγικὸ θέαμα, ξαναγύρισε μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ ἐξαπλώθηκε πάνω σὸ μικρὸ κρεβάτι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος. Χίλιες-δυὸ σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θυμόταν μὲ συγνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θυμόταν μὲ συγκίνησι τὴ δόνα Φλώρ, ποὺ εἶχε φανταζεῖ στὰ μάτια του σὰ φωτεινὸ μετέωρο. Ποῦ νὰ βρισκόταν τώρα; Κι' ἡ γλυκειὰ Ἐστρελλίτα, ποὺ εἶχε ἀφηφήσει ὅλους τοὺς κινδύνους, γιὰ νὰ τὸν σώση, εἶχε κατορθώσει ἄραγε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δάσος, ἢ εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν τοῦ βασιλιᾶ; Οἱ μορφὲς αὐτῶν τῶν δύο γυναικῶν διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέσα στὴ σκέψι του.

Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ἡ κούρασι ποὺ ἔνοιωθε σ' ὅλο του τὸ σῶμα ὑπερίσχυσε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, κατὰ τὰ χαράματα, ἄκουσε ἕναν περίεργο θόρυβο, ποὺ τοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή, ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ δάσους. Ἀλλ' ὄχι, ὁ θόρυβος αὐτὸς ἦταν πολὺ κοντυνός. "Εμοιαζε σὰν ἕνα ἀδιάκοπο σφυροκόπημα ποὺ ἀκουγόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Θάλεγες πὼς ἦταν κάποιος, ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξη μιὰ τρύπα μέσα στὸ βράχο, ὅπου βρισκόταν ἡ σπηλιά.

Δὲν τοῦ ἔμεινε τότε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Οἱ ἐχθροί του εἶχαν ἀνακαλύψει σίγουρα τὸ κρησφύγετό του κι' ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν μιὰ τρύπα ποὺ θὰ τὴ γέμιζαν κατόπιν μὲ μπαρούτη κι' ἐκρηκτικὲς ὕλες, γιὰ νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὸ βράχο.

Ὁ Φερνάντο σηκώθηκε κι' ἐξέτασε προσεχτικὰ τὸ ἀρκεβούζιό του. Βρισκόταν σὲ καλὴ κατάστασι. Εἶχε, ἐξ ἄλλου, μέσα σ' ἕνα δερμάτινο σάκκο εἴκοσι φυσέκια. Ὅταν ἐξαντλοῦσε τὰ φυσέκια, θὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ μαχαίρι του.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξέτασι, πῆγε στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς κι' ἀκούμπησε τὸ αὐτί του πάνω στὴν πέτρα. Ὁ θόρυβος ἀκουγόταν τώρα πιὸ ἔντονος ἀπὸ πρίν. Οἱ ἐχθροί του εἶχαν κάμει σίγουρα προόδους.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὅμως, ὁ θόρυβος σταμάτησε ὁλότελα.

Ὁ Φερνάντο δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήση αὐτὸ τὸ σταμάτημα. Ἀλλὰ καὶ τὸ μόνο, ποὺ μποροῦσε νὰ κάμη, ἦταν νὰ περιμένη.

Εἶχε καθήσει τώρα σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του. Ἦταν, βέβαια, πολὺ δυσάρεστο τὸ ὅτι οἱ ἐχθροί του προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν, τινάζοντάς τον μαζὶ μὲ τὸ βράχο στὸν ἀέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ περίμενε τὴ σωτηρία του. Κι' εἶχε σοβαρὲς ἐλπίδες γι' αὐτό. Πρῶτα-πρῶτα, βασιζόταν στὴν ὑποστήριξι τοῦ δὸν Ἰνίγκο. Κι' ἔπειτα, εἶχε λόγους νὰ πιστεύη πὼς τὸ διάδημα τῆς Ἐστρελλίτας δὲ θὰ ἔμενε ἄκαρπο, μὲ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ συναντήση τὸ βασιλιά.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὡστόσο, ὅτι λογάριαζε περισσότερο τὴν ὑπόσχεσι τοῦ δὸν Ἰνίγκο παρὰ τὸ διάδημα τῆς μικρῆς του φίλης, ποὺ τὴν παράξενη ἱστορία της δὲν τὴν εἶχε πολυπιστέψει.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις του αὐτὲς τὸν ἔβγαλε ὁ ἴδιος θόρυβος, ποὺ εἶχε ἀκούσει καὶ πρωτύτερα. Ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ εἶναν ξαναρχίσει τὴ δουλειά τους.

Ὁ Φερνάντο ἔκαμε τὴ σκέψι, ὅτι τὸ καλύτερο ἦταν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἀλλὰ ἐξ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ περιμένη τὴ νύχτα. Ἄν, ὅμως, οἱ ἐχθροί του εἶχαν τελειώσει ὡς τότε τὴ δουλειά τους κι' ἔβαζαν τὸ φουρνέλο;

Ὄχι, δὲ θὰ ἦταν σωστὸ νὰ περιμένη τὴ νύχτα. Ἔπρεπε νὰ βγῆ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Μιὰ σκέψι πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γιατὶ δὲ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει κι' ἡ Ἐστρελλίτα; Τὸ δύσκολο θὰ ἦταν νὰ κατεδῆ ὡς τὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου. Θὰ ἔβλεπε κατόπιν πρὸς τὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθύνη τὰ βήματά του.

Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του καὶ βγῆκε σιγὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἀλλὰ ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μιὰ σφαίρα σφύριξε κοντὰ στ' αὐτιά του.

Οἱ ἐχθροί του, λοιπόν, τὸν εἶχαν δῆ.

Ὁ Φερνάντο, χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος του, προφυλάχτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Τρεῖς στρατιῶτες στέκονταν σ' ἕνα γειτονικὸ βράχο καὶ τὸν ἔδειχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μὲ τὸ χέρι τους. Τὸ ἐλαφρὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ, ποὺ ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἔδειχνε πὼς ἀπ' αὐτοὺς προερχόταν ὁ πυροβολισμός.

Ἀλλ' ὁ Φερνάντο δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀφίνουν ἀναπάντητη μιὰ ποόκλησι. Στήριξε τὸ ἀρκεβούζιο στὸν ὦμο του καὶ σκόπευσε ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς τρεῖς στρατιῶτες ποὺ ἐαναγέμιζε τὸ ὅπλο του. Ὁ στρατιώτης, αὐτὸς ἦταν σίγουρα ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε πυροβολήσει.

Ἡ σφαίρα ἔφυγε ἀμέσως. Ἀπὸ τὴ θέσι, ποὺ βρισκόταν ὁ Φερνάντο, εἶδε τὸ στρατιώτη ν' ἀφίνη τὸ ὅπλο ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ παλαντεύεται σὰ νὰ ἦταν μεθυσμένος. Κύλησε ὕστερα μὲ τὸ κεφάλι στὸ βράθρο, ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπὸ τὸ βράχο.

Ἀκούστηκαν ἀμέσως φωνές. Οἱ στρατιῶτες ἤξεραν τώρα ποῦ βρισκόταν ἐκεῖνος ποὺ ἐηπούσαν.

Ὁ Φερνάντο ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ ἐαναγέμιση τὸ ὅπλο του. Ἔπειτα ἐαναπροβάλε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ἀλλ' οἱ δύο ἄλλοι στρατιῶτες εἶχαν χαθῆ. Σ' ὅλη τὴν ἔκτασι ποὺ μποροῦσαν ν' ἀγκαλιάσουν τὰ μάτια του, δὲ φαίνοταν κανείς. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὁ θόρυβος ποὺ τὸν εἶχε ἀνησυχήσει, ξαναρχισε. Κάπου-κάπου, μιὰ μικρὴ πέτρα κυλοῦσε στὴν πλαγιὰ τοῦ βράχου. Ἦταν φανερὸ, ὅτι οἱ ἐχθροί τοῦ βρίσκονταν ἀπὸ τὰ ἀντίθετο μέρος τοῦ βράχου κι' ὅτι συνέχιζαν τὴ δουλειά τους, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Ὁ κίνδυνος, λοιπόν, δὲν εἶχε περάσει. Εἶχε μόνο παραμερίστη γιὰ τὴ στιγμή.

Ὁ Φερνάντο ξαναμπῆκε τότε στὴ σπηλιὰ καὶ κάθησε πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὴν ἐργασία ποὺ γινόταν στὴν ἀντίθετη πλαγιὰ τοῦ βράχου καὶ ταὐτόχρονα νὰ ἐπιτηρῆ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Πέρασε ἔτσι ὡς μιὰ ὥρα. Καὶ, ξαφνικά, νόμισε πὼς εἶδε ἕναν ἴσκιο, ποὺ ἀπλωνόταν σιγὰ-σιγὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἦταν ὁ ἴσκιος ἑνὸς στρατιώτη, ποὺ κατέβαινε ἀργὰ ἀπὸ πάνω. Θάλεγες πὼς κρεμόταν στὸ κενό. Ἀλλ' ὁ Φερνάντο πρόσεξε ἕνα σχοινί, ποὺ τὸν συγκρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Δὲ δυσκολεύτηκε τότε νὰ καταλάβη τί εἶχε συμβῆ. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν πυροβολισμό του, οἱ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ βράχο, ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς κι' ἀπὸ κεῖ εἶχαν κατεβάσει μὲ σχοινὶ ἕνα σύντροφό τους.

— Εἶναι περισσότερο ξέυπνοι ἀπὸ ὅ,τι εἶχα φαντασθῆ, ψιθύρισε ὁ Φερνάντο.

Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐπιθέσεως δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

Ὁ στρατιώτης, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ σχοι-

### ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

#### Ἔργον εὐχῆς

Ἂν κι' ἀφορμὲς ὅλο ζητῶ
κρίσεις νὰ κάνω κι' ἐπικρίσεις
μετὰ χαρᾶς ἐπικροτῶ
τὶς ("ὀδικὲς τὶς συντηρήσεις")!
Καὶ τὸ φωνάζω, ὅσο μπορῶ,
πὼς εἶναι ἡ μόνη μας σπατάλη,
ποὺ πιάνει τόπο σταθερὸ
μέσ' στῆς ζωῆς τὴν παραζάλη!

Εἶναι τὰ μόνα τὰ λεφτὰ
ποὺ δὲν πηγαίνουνε χαράμι,
ἂν καὶ θὰ γίνουνε κι' αὐτὰ
πίσσα, χαλίκι καὶ κατράμι!
Γιατὶ θὰ κλείνωνται συχνὰ
τάφροι, χαντάκια καὶ λακκοῦθες
καὶ τῶν ὀδῶν μας τὰ κενὰ
δὲ θὰ τὰ στέλνουνε γιὰ... βροῦθες·

"Εργα θὰ γίνουν σοβαρὰ
μὲ τὰ κονδύλια ἐκεῖνα
κι' ἀπὸ λιμνάζοντα νερὰ
θ' ἀπολυτρώσουν τὴν Ἀθῆνα!
Γι' αὐτὸ, χωρὶς ὑπερβολὴ,
κάθε μπεκρῆς τ' ἀποθαυμάζει
κι' ἔργα, ποὺ λές, (χαινωφελῆ)
κι' οἰνο-φελῆ τὰ ὀ- (νομάζει!)

«Μπράβο!») φωνάζει (ἀναφανδόν,
ὁποιος δίψα γιὰ ὀ- (νοποσία,
γιατὶ ἡ συντήρησις (ὀδῶν
τοῦ ἐπιτρέπει... ὀρ- (θοστασία!
Ἐνῶ ἀλλοιῶς ὁ κα- (ψερὸς
πάντα θὰ παίρνη (κουτρουβάλες
καὶ θὰ θυμίζη εὐχε- (ρῶς,
τὶς... («κυλιόμενες (τὶς σκάλες»)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

νὶ προστατευόταν ἀπὸ μιὰ ἀτσαλένια πανοπλία, ποὺ τοῦ σκέπαζε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ κορμὶ καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μεγάλη ἀσπίδα. Τὰ χίλια χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ βασιλιὰς σ' ὁποιον θὰ τοῦ πήγαινε τὸν Φερνάντο ζωντανὸ ἢ νεκρό, τὸν εἶχαν παρακινήσει ν' ἀψηφήση τὸν κίνδυνο.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πατήση τὰ πόδια του πάνω στὸ βράχο, ἔνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε κι' ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς γέμισε ἀπὸ καπνό.

Ὁ Φερνάντο εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὸ χτύπημά του. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ διαπεράση οὔτε τὴν ἀσπίδα, οὔτε τὴν πανοπλία. Καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ κάμη κάτι ἄλλο. Σκόπευσε τὸ σχοινί, ποὺ κόπηκε στὰ δύο. Ὁ στρατιώτης κύλησε ἀμέσως μέσα στὸ βάραθρο, ὅπου ἔπεφταν τὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ καταρράκτη.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ βράχο, ἔκαμαν ἄλλες δυὸ παρόμοιες ἀπόπειρες. Ἀλλὰ κι' οἱ τρεῖς εἶχαν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Κάθε φορὰ τὸ σχοινὶ κοβόταν κι' ὁ τολμηρὸς ποὺ ἀποφάσιζε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του, κατρακυλοῦσε μέσα στὴν ἄβυσσο.

Οἱ στρατιῶτες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τριπλὴ αὐτὴ ἀποτυχία, δὲν ξανάκαμαν τὴν ἴδια ἀπόπειρα. Κάθε κίνησι σταμάτησε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Φερνάντο. Μόνον ὁ μιναδόρος συνέχιζε ἀδιάκοπα τὴ δουλειά του.

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα. Ἦρθε, τέλος, ἡ νύχτα. Τὰ σκοτάδια ἔκαναν τώρα μεγαλύτερο τὸν κίνδυνο. Δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ μαντέψη τὶς προθέσεις καὶ τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του.

Ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν, ὅτι ὁ θόρυβος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς σπηλιᾶς πλησίαζε ὁλοένα. Ὁ Φερνάντο ἔκαμε τότε δυὸ σημαντικὲς παρατηρήσεις. Ἡ μία ἦταν, ὅτι ὁ θόρυβος δὲν ἀκουγόταν στὴν πέτρα, ἀλλὰ σ' ἕνα μέρος, ποὺ ὑπῆρχε μόνο χῶμα. Ἡ δεύτερη ἦταν, ὅτι ὁ ὑποθετικὸς μιναδόρος δὲ χρησιμοποιοῦσε ἐργαλεῖα. Θάλεγες πὼς ἔσκαβε μὲ τὰ χέρια του.

— Περίεργο! ψιθύρισε ὁ Φερνάντο.

Τὸ περίεργο ἦταν, ὅτι οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλιᾶ, ἀντὶ γιὰ λοστάρια καὶ σφυριά, χρησιμοποιοῦσαν τὰ χέρια τους.

Ὁ Φερνάντο ἔκαμε σὲ λίγο καὶ τρίτη παρατήρησι, ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο σημαντικὴ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες. Στὸ μέρος αὐτὸ δούλευε ἕνας μόνο ἄνθρωπος. Ἡ βαρειὰ ἀναπνοή του ἀκουγόταν τώρα καθαρά. Σὲ λίγο, θἄπεφτε καὶ τὸ τελευταῖο στρῶμα τοῦ χώματος, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω, ψιθύρισε ὁ Φερνάντο μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς κι' ἔβγαλε ἔξω τὸ κεφάλι του. Προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη κάποια κίνησι ἢ νὰ ξεχωρίση κάποιο θόρυβο. Ἀλλ' οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτα. Οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλιᾶ πιθανὸν ξεκουράζονταν περιμένοντας τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὶς προσπάθειές τους.

Ἔμενε μόνον ὁ ἀκούραστος μιναδόρος, ποὺ δούλευε ἀπὸ εἴκοσι τέσσερες ὧρες μὲ ἐλάχιστες μόνο διακοπές.

Ὁ Φερνάντο, χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ξαναγύρισε στὸ μέσος, ὅπου ἀκουγόταν ὁ θόρυβος. ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του κι' ἄοχισε νὰ σκάβη τὸ χῶμα. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ περιμένη τὸν ἀντίπαλό του, θὰ πήγαινε νὰ τὸν συναντήση.

Τὸ σκάψιμο κράτησε λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Τὸ τελευταῖο στρῶμα τοῦ χώματος ἔπεσε, τέλος, ἀφίνοντας ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Καὶ τότε ὁ Φερνάντο εἶδε πὼς ὁ ἀντίπαλός του ἦταν μιὰ μεγάλη μαύρη ἀρκούδα, ποὺ στηριζόταν στὰ δυὸ πισινά της πόδια.

Τὰ καταλάβαινε ὅλα τώρα. Ἡ ἀρκούδα αὐτή, μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστη ὑπομονή της, βλέποντας τὶς φλόγες νὰ ὑψώνονται ἀπὸ παντοῦ, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκάβη τὸ χῶμα, γιὰ νὰ φτιάξη ἕνα σίγουρο καταφύγιο.

Μόλις τρία ἢ τέσσερα βήματα χώριζαν τὸ ζῶο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ ἀρκούδα ἔβγαλε ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σκέψι πέρασε μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Φερνάντο. Ἡ ἀρκούδα εἶχε φτιάξει μιὰ ὑπόγεια σήραγγα, ποὺ τερματιζόταν στὴ σπηλιά. Αὐτὴ ἡ σήραγγα θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ νὰ φύγη καὶ νὰ γλυτώση ἔτσι ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ βασιλιᾶ. Ἀλλ' ἔπρεπε πρῶτα νὰ ξεκαθαρίση τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὴν ἀρκούδα.

Ἕνα χαμόγελο ξέσφιξε τὰ χείλη του.

— Σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπε μιλῶντας στὸ ζῶο. Εἶσαι ἡ γριὰ ἀρκούδα τοῦ Μουλχάκεν. Παρακολουθοῦσα τὰ ἴχνη σου τὴ στιγμή, ποὺ ἡ Ἐστρελλίτα μὲ φώναξε γιὰ νὰ τρέξω στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαύρου βασιλιᾶ». Σὲ ξαναβρῆκα κατόπιν στὸ δέντρο, ὅπου θέλησα ν' ἀνεβῶ, γιὰ νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ἡ φωτιά. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζί σου. Ἀλλὰ πρέπει, εἴτε μὲ τὸ καλὸ εἴτε μὲ τὸ κακό, νὰ περάσω ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ ἀνοιξες. Ἐμπρός, τέμπο!

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαχαιριοῦ του, τὸ μουσοῦδι τοῦ ζῶου. Τὸ αἷμα ἔτρεξε ἀμέσως κι' ἡ ἀρκούδα ἀποτραβήχτηκε μερικὰ βήματα, βγάζοντας ἕνα μουγκρητό.

Ὁ Φερνάντο πέρτσε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ προχώρησε μέσα στὴ σήραγγα.

Ἀλλ' ἡ ἀρκούδα τοῦ ἔφραξε τὸ πέρασμα.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Φερνάντο. Ἕνας μόνο ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θὰ περάση. Ἀπομένει νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ εἶναι.

Σὰ νὰ εἶχε καταλάβει τὰ λόγια του, ἡ ἀρκούδα ξανάβγαλε ἕνα καινούργιο μουγκρητό, ποὺ ἦταν ὅμως. πιὸ ἀπειλητικὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές.

Ἀπλώθηκε κατόπιν ἡ σιωπή. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀναμετροῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὸ βλέμμα. Τὰ ἀτία τοῦ ζώου ἔμοιαζαν μὲ δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα. Δὲν κουνιόνταν οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἡ σταθερότητά τους εἶχε κάτι τὸ τρομακτικό.

Ὁ Φερνάντο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ζῶο, περίμενε τὴν ἐπίθεσί του, νομίζοντας πὼς ἦταν καλύτερο νὰ τοῦ ἀφίση τὴν πρωτοβουλία.

Ἀλλὰ τὸ ζῶο στεκόταν πάντα ἀκίνητο.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχασε, στὸ τέλος, τὴν ὑπομονή του. Καθὼς προχωροῦσε μέσα στὸ ἄνοιγμα, εἶχε σκοντάψει πάνω σὲ πέτρες. Περπατῶντας πάνω σ' αὐτές, τὰ πόδια του, μποροῦσε νὰ ξεχωρίση τὶς διαστάσεις καὶ τὸ σχῆμα τους. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τοῦ φάνηκε πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ μυτερή. Ἔσκυψε ἀμέσως, τὴ σήκωσε βιαστικὰ κι' ἔχοντας γιὰ στόχο τὰ ἀτία τοῦ ζώου, τὴν πέταξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ἡ πέτρα αὐτὴ ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξη στὰ δύο τὸ κεφάλι ἑνὸς ταύρου. Ἡ ἀρκούδα, ὡστόσο, δὲ φάνηκε νὰ κλονίστηκε ἀπὸ τὸ χτύπημα. Λύγισε μόνο τὰ μπροστινά της πόδια κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὰ ξανάνοιξε. Στεκόταν πάντα ἀκίνητη στὴν ἴδια θέσι.

Ὁ Φερνάντο προσπαθοῦσε νὰ βρῆ καὶ δεύτερη πέτρα γιὰ νὰ τῆς τὴ ρίξη. προτοῦ ὁρμήση πάνω της. Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ ἀρκούδα ἀνασηκώθηκε στὰ πισινά της πόδια.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ ἀντίπαλός της. Τὸ ἀποφάσισες!

Ἔφερε ταύτόχρονα τὸ δεξί του χέρι στὸ στῆθός του. Μὲ τὸ χέρι αὐτὸ κρατοῦσε τὸ μαχαῖρι του, μὲ τὴν αἰχμὴ γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀρκούδας.

— Ἐμπρός! ξαναεῖπε. Ἂς ἀγκαλιαστοῦμε!

Τὸ ἀγκάλιασμά τους ἦταν τρομερό. Ὁ Φερνάντο ἔνοιωσε τὰ νύχια τοῦ ζώου νὰ ξεσχίζουν τὶς σάρκες του. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μαχαῖρι του χωνόταν στὸ στῆθος τοῦ ζώου κι' ἡ αἰχμὴ τοῦ ἔφτανε στὴν καρδιά του.

Ἀνθρωπος καὶ ζῶο κύλησαν τότε χάμω. Τὸ αἷμα ἔτρεχε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὸ στῆθος τῆ' ἀρκούδας.

## Ἡ φιλοξενία

Ἀλλά, προτοῦ συνεχίσουμε τὴν ἀφήγησί μας, πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Γρανάδα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὸ δὸν Ἰνίγκο καὶ τὴν κόρη του.

Φτάνοντας στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀνδαλουσίας, ὁ δὸν Ἰνίγκο, χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμή, εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ δὸν Ρουΐ ντὲ Τορρίλας, γιὰ νὰ ζητήση τὴ φιλοξενία του.

Ἀλλ' ὁ πατέρας τοῦ Φερνάντο εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ ξημερώματα, γιὰ νὰ πάη στὴν πλατεῖα τῶν Ἀλμπίτζι, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ βασιλιάς. Στὸ σπίτι του βρισκόταν μόνο ἡ γυναῖκα του.

Μ' ὅλο ποὺ εἶχε περάσει τὰ σαράντα, ἡ δόνα Μερσεντὲς ἦταν ἀκόμη πολὺ ὄμορφη. Στὴ Γρανάδα ὅλοι ἐγκωμίαζαν τὴ σωφροσύνη καὶ τὴν ἀρετή της. Δυσκολεύονταν μόνο νὰ ἐξηγήσουν τὴ βαθειὰ μελαγχολία, ποὺ ἦταν ἀπλωμένη πάντα στὸ πρόσωπό της. Ἴσως ἔκρυβε μέσα στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της κάποιο μεγάλο μυστικό. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ εἶχε μαντέψει ποτέ.

Βλέποντας τὸ δὸν Ἰνίγκο μπροστά της, ἡ δόνα Μερσεντὲς ἄφησε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της ἔγινε ἀμέσως κατακόκκινο.

Ἀλλ' αὐτὸ κράτησε μόλις μιὰ στιγμή. Τὸ πρόσωπό της ξαναβρῆκε ἔπειτα τὴ συνηθισμένη ὠχρότητά του.

Ἕνας προσεχτικὸς παρατηρητής, ὡστόσο, μάταια θ' ἀναζητοῦσε σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ποὺ ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὴν ὁμορφιά του, τὴν ἠρεμία ποὺ εἶχε μερικὲς στιγμὲς πρωτύτερα.

Δὲν ἦταν μικρότερη ἡ ταραχή, ποὺ δοκίμασε ὁ δὸν Ἰνίγκο, βλέποντας τὴ σύζυγο τοῦ παλιοῦ του φίλου. Στεκόταν τώρα ἀκίνητος μπροστά της, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προφέρη οὐτε λέξι.

Ἡ δόνα Φλῶρ κύτταζε ἔκπληκτη τὸν πατέρα της καὶ τὴ δόνα Μερσεντές. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήση τὴν ξαφνικὴ ταραχὴ καὶ τῶν δύο.

Ὁ δὸν Ἰνίγκο κατάφερε, τέλος, νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του καὶ τότε εἶπε. μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμη σταθερή.

— Σενόρα, εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἐπισκέπτομαι τὴ Γρανάδα, ἀπὸ τότε ποὺ γύρισα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Καὶ σκέφτηκα πὼς θὰ ἦταν ντροπὴ γιὰ μένα νὰ πάω νὰ μείνω σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἢ νὰ ζητήσω φιλοξενία ἀπὸ κάποιον ἄλλον εὐπατρίδη κι' ὄχι ἀπὸ τὸ δὸν Ρουΐ, ποὺ εἶναι ἕνας παλιὸς καὶ πολὺ ἀγαπητός μου φίλος.

Κι' ἡ δόνα Μερσεντὲς εἶχε ξαναβρῆ ἐπίσης τὴν ψυχραιμία της.

— Σενόρ, ἀπάντησε, χωρίς, ὅμως, νὰ σηκώση τὰ μάτια της γιὰ νὰ τὸν κυττάξη, ἂν φερνόσαστε διαφορετικά, ὁ δὸν Ρουΐ θὰ σκεφτόταν, ὅτι τόσο αὐτὸς ὅσο κι' ἡ γυναῖκα του ξέπεσαν στὴν ἐκτίμησί σας κι' ἐπειδὴ θὰ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν εἶχε κάμει τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴν περιφρόνησί σας, θὰ ζητοῦσε σὰ δικαστὴς τὸ λόγο ἀπὸ μένα, σὰ νὰ ἤμουν ἐγὼ ὑπεύθυνη γι' αὐτήν.

Ἡ δόνα φλῶρ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη τὸν πατέρα της καὶ τὴν οἰκοδέσποινα. Κάτω ἀπὸ τὰ τυπικὰ κι' εὐγενικὰ λόγια τους, μάντευε κάποια δυνατὴ συγκίνησι, ποὺ τὴν αἰτία της δὲ μποροῦσε νὰ τὴ μαντέψη.

— Θὰ ἤμουν ἀνάξιος νὰ φέρω τὸ ὄνομα τῶν προγόνων μου. εἶπε ὁ δὸν Ἰνίγκο, μὲ τὸν πομπῶδη τόνο ποὺ εἶναι προσφιλὴς σ' ὅλους τοὺς Ἰσπανούς, ἂν γινόμουν ἀφορμὴ γιὰ νὰ κάμη ὁ ἀγαπητὸς φίλος μου παρόμοιες σκέψεις. Ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε τριάντα ὁλόκληρα χρόνια καὶ θὰ ἤθελα ἡ ἐπίσκεψί μου στὸ σπίτι του νὰ τοῦ φερη μονο χαρά... Θα μοῦ ἐπιτρέψετε, σενόρα, προσσεσε, νὰ σας παρουσιάσω τὴν κορη μου δόνα Φλωρ καὶ νὰ σὰς ζητησω και γι' αὐτην τη φιλοξενία σας.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, το σπιτι μου εἶναι καὶ δικό σας, απαντησε ἡ δόνα Μερσεντές. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη σας, θὰ εἶναι τιμὴ γιὰ μένα ἂν θελήση να μὲ δη σὰ μητέρα της ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ θὰ μείνετε ἐδῶ. Θὰ μοῦ εἶναι πολὺ ἐυχάριστο νὰ σταθῶ σὰ μητέρα κοντά της... Ἡ γενναιοδωρία τοῦ δὸν Ρουΐ ἐξαφάνισε ὅλη τὴν παλιὰ αἴγλη τοῦ σπιτιοῦ του. Θὰ προσπαθήσω, ὡστόσο, τὸ πέρασμά σας ἀπὸ δῶ ν' ἀφίση σὲ σᾶς καὶ στὴν κόρη σας τὴν πιὸ καλὴ ἀνάμνησι.

Ἡ γενναιοδωρία. ποὺ ὑπαινισσόταν ἡ δόνα Μρσεντὲς ἦταν οἱ μεγάλες ἀποζημιώσεις, ποὺ ὁ δὸν Ρουΐ εἶχε πληρώσει στὶς οἰκογένειες τῶν δύο ἀλγκουαζίλ, ποὺ σκότωσε ὁ γυιός του. γιὰ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε ἀξίωσί τους καὶ τὸ σημαντικὸ ποσὸν ποὺ ἔδωσε στὸ μοναστήρι σὰν «προῖκα» τῆς ἀδελφῆς τοῦ δὸν Ἀλβάρο, ποὺ ὁ Φερνάντο εἶχε στείλει στὸν ἄλλο κόσμο, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μονομαχία τους, ποὺ ἀφηγηθήκαμε σ' ἄλλο κεφάλαιο. Ἡ γενναιοδωρία αὐτή, ἂν καὶ ἀξιέπαινη, ἦταν ὅμως πολὺ περίεργη, γιατὶ ὁ δὸν Ρουΐ δὲν εἶχε δείξει ποτὲ ἰδιαίτερη στοργὴ γιὰ τὸ γυιό του.

Πίσω ἀπὸ τὴ δόνα Μερσεντές, εἶχε ἐμφανισθῆ ἕνας ὑπηρέτης. ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕναν ἐπιχρυσωμένο δίσκο μὲ φρούτα καὶ κρασὶ τοῦ Ξερές, τὸ περίφημο αὐτὸ κρασί, ποὺ μοιάζει σὰν ὑγρὸ χρυσάφι καὶ ποὺ εἶναι τόσο εὐχάριστο στὴ γεῦσι.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς. ἀφοῦ κουβέντιασε λίγο μὲ τοὺς φιλοξενουμένους της, ἐφυγε γιὰ νὰ δώση στοὺς ὑπηρέτες της τὶς διαταγές της. Αὐτὲς οἱ διαταγὲς ἦταν πολὺ ἁπλές. Ἡ δόνα Φλῶρ θὰ ἔμενε στὸ δικό της δωμάτιο κι' ὁ πατέρας της στὸ δωμάτιο τοῦ δὸν Ρουΐ.

Αὐτὸ ὅριζαν οἱ νόμοι τῆς φιλοξενίας. Οἱ οἰκοδεσπότες ἔπρεπε νὰ παραχωρήσουν στοὺς φιλοξενουμένους τους τὰ καλύτερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ τους. Καὶ τὰ καλύτερα δωμάτια ἦταν, βέβαια, ἐκεῖνα ὅπου ἔμεναν οἱ ἴδιοι. Κάθε Ἰσπανὸς ποὺ θὰ φιλοξενοῦσε στὸ σπίτι του ἕνα φίλο του, θἄκανε τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ κι' ὁ φιλοξενούμενος δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴν προτίμησι. γιατὶ ἡ ἄρνησί του θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ θανάσιμη προσβολὴ εἰς βάρος τοῦ οἰκοδεσπότη.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς ξαναγύρισε σὲ λίγο, γιὰ νὰ ὁδηγήση τοὺς φιλοξενουμένους της στὰ δωμάτιά τους.

Ὁ δὸν Ἰνίγκο, ἀφοῦ πλύθηκε καὶ ἄλλαξε ροῦχα, ἔτρεξε ἀμέσως στὴν πλῆν τῆς Γρανάδας, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸ βασιλιά, ποὺ εἶχε ἀναγγελθῆ, στὸ μεταξύ, ἡ προσέγγισί του στὴν πόλι. Πῆρε κατόπιν μέρος στὴν ἀκολουθία τοῦ δὸν Κάρλου κι' ἔτσι εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήση, ἂν κι' ἀπὸ κάποια ἀπόστασι, τὴν ταπεινὴ ἱκεσία ποὺ ὁ δὸν Ρουΐ ντὲ Τορίλλας ἔκαμε γονατιστὸς στὸ βασιλιά.

Ὅταν ἡ πομπὴ ξεκίνησε καὶ πάλι, ὁ δὸν Ἰνίγκο ἔτρεξε κοντὰ στὸν παλιό του φίλο, γιὰ νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ κάμη γνωστό, ὅτι εἶχε πάει μαζὶ μὲ τὴν κόρη στὸ σπίτι του. Ἔμαθε τότε τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ὁ δὸν Ρουΐ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ βασιλιὰ καὶ ὁ δὸν Ρουΐ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ ἴδιος σκεφτόταν νὰ τὸν χάρηκε γιατὶ κι' ὁ ἴδιος σκεφτόταν νὰ τὸν παρακαλέση γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα.

Ὁ δὸν Ρουΐ ἔμαθε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅτι ὁ ἀρχιδικαστὴς στὸν ὁποῖο ὁ βασιλιὰς τοῦ εἶχε συστήσει ν' ἀπευθυνθῆ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ δὸν Ἰνίγκο. Τὸ ψυχρὸ ὕφος τοῦ δὸν Κάρλου, ὡστόσο, δὲν τοῦ ἄφησε πολλὲς ἐλπίδες. Γι' αὐτό, ἄκουσε χωρὶς μεγάλο ἐνθουσιασμὸ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ φίλου του, ὅτι θὰ ἐξασκοῦσε ὅλη τὴν ἐπιρροή του, γιὰ νὰ κάμη τὸ βασιλιὰ ν' ἀλλάξη γνώμη.

Ἔτσι, ὅταν ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὸ φίλο του, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.

Ἡ δόνα Μερσεντές, βλέποντας τὴ λύπη ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό του, κατάλαβε ἀμέσως πὼς τὸ διάβημά του εἶχε ἀποτύχει κι' ἀπόφυγε νὰ βρεθῆ στὸ πέρασμά του. Τὴν ἀναγγελία γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ δὸν Ἰνίγκο καὶ τῆς κόρης του τὴν ἔκαμε στὸν κύριό του ὁ Βιτσέντε, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ παλιὸς κι' ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τῆς οἰκογενείας.

## Ἡ ἀναγγελία

Ὁ δὸν Ἰνίγκο, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τῆς Ἀλάμπρας, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σύντομη συνομιλία του μὲ τὸ βασιλιά, τοῦ κάτομη συνομιλία του μὲ τὸ βασιλιά, τοῦ κάτομη συνομιλία του μὲ τὸ βασιλιά, τοῦ κάκου ἀναζήτησε στὴν πλατεῖα τῶν Ἀλπίτζι τὸν πατέρα τοῦ Φερνάντο, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλη τὴ χαρμόσυνη εἴδησι. Πῆρε τότε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα Βίβα-Ράμπλα, κοντὰ στὴν κεντρικὴ πύλη τῆς Γρανάδας.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πέρασε πολὺ χαρούμενα. Προτοῦ ξαναγυρίση στὰ ἀνάκτορα, ὁ δὸν Ἰνίγκο κουβέντιασε κάμποση ὥρα μὲ τὸν παλιὸ φίλο του γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἱσπανίας καὶ γιὰ τὸ νεαρὸ βασιλιά της, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὴ κόκκινη γενειάδα, ποὺ ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς προηγούμενους βασιλιάδες τῆς Ἀραγωνίας καὶ τῆς Καστίλλης.

## Μάταιες ἔρευνες

Ἡ Ἐστρελλίτα. ποὺ βιαζόταν νὰ φέρη στὸ Φερνάντο τὴ βασιλικὴ χάρι, δὲν εἶχε σταματήσει οὔτε στιγμὴ κι' ἔφτασε κατὰ τὸ σούρουπο στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαύρου Βασιλιᾶ». Ἡ κατσίκα τῆς ἄλλοτε προπορευόταν κι' ἄλλοτε τὴν ἀκολουθοῦσε.

Ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ στρατιῶτες βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἔ, ἐσύ, ὁμορφούλα, μὲ τὴν κατσίκα! τῆς φώναξαν. Ἔλα πιὸ κοντὰ νὰ σὲ δοῦμε.

Ἡ νέα δὲν εἶχε λόγο νὰ τοὺς ἀποφύγη καὶ προχώρησε θαρραλέα στὸν ἀξιωματικὸ ποὺ διοικοῦσε τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα. Ὅταν ἔφτασε μπροστά του, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὴν περγαμηνὴ καὶ τοῦ τὴν ἔδειξε.

— Διαβάστε την, τοῦ εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς στάθηκε σὲ προσοχή, βλέποντας τὴ βασιλικὴ σφραγῖδα. Μιὰ ζωηρὴ ἔκπληξι ζωγραφίστηκε κατόπιν στὸ πρόσωπό του, καθὼς διάβαζε αὐτὸ τὸ χαρτί.

— Κρῖμα! εἶπε, ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα. Ἄδικα σκοτώθηκαν οἱ τέσσερις στρατιῶτες μου, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὼς χρειάστηκε νὰ κάψουμε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ δάσους. γιὰ νὰ πιάσουμε αὐτὸ τὸ ληστή.

Ξαναδιάβασε κατόπιν τὸ χαρτί, σὰ νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν εἶχε κάμει λάθος.

— Ἀφοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκαν σὲ σένα, πρέπει νὰ τοῦ τὸ πᾶς μόνη σου, εἶπε ἔπειτα.

— Καὶ φυσικὰ θὰ τοῦ τὸ πάω, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα.

— Μπορεῖς τότε νὰ συνεχίσης τὸ δρόμο σου, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Θάθελα, ὅμως, νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή... Ὅταν κατορθώσης νὰ τὸν βρῆς, πρέπει νὰ τοῦ φωνάξης ἀπὸ μακρυὰ τί λέει αὐτὸ τὸ χαρτί, γιατί, διαφορετικά, φοβάμαι πὼς θὰ σοῦ κάμη τὴν ὑποδοχή, ποὺ ἔκαμε καὶ στοὺς στρατιῶτές μου.

— Ὤ, δὲν ἔχω τίποτα νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὸ Φερνάντο, ἀπάντησε ἡ Ἐστρελλίτα. Ἐμένα μὲ ξέρει.

— Δὲ θὰ πρέπει νὰ εἶσαι περήφανη γιὰ τὴ γνωριμία του, τῆς εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Ἐμπρός, συνέχισε τὸ δρόμο σου καὶ καλὴ τύχη!

Ἡ Ἐστρελλίτα ξανάφυγε τρέχοντας. Ἄφησε σὲ λίγο τὸ δρόμο καὶ κατέβηκε στὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τῆς ἦταν πιὸ εὔκολο ν' ἀνεβῆ στὴ σπηλιά.

Ἀκολουθῶντας αὐτὴ τὴν κοίτη, ἔφτασε ὡς τὸ μέρος, ὅπου ἔπεφτε μὲ ὁρμὴ ὁ καταρράκτης. Ἡ κατσίκα της, ποὺ προπορευόταν, ἄφησε ξαφνικὰ μιὰ μικρὴ κραυγὴ κι' ἔπειτα ξαναγύρισε πρὸς τὰ πίσω.

— Τί νὰ τρόμαξε τὴ Μάσσα; ἀναρωτήθηκε ἡ νέα, ποὺ ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ.

Μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ πρώτου στρατιώτη, ποὺ εἶχε κατρακυλήσει μέσα στὸ βάραθρο... Ἡ νέα λοξοδρόμησε πρὸς τὰ δεξιά, ἀλλὰ τὰ πόδια της σκόνταψαν πάνω σὲ δεύτερο πτῶμα. Λίγο πιὸ κάτω βρῆκε καὶ τρίτο.

Τὰ τρία αὐτὰ πτώματα ἔδειχναν καθαρὰ

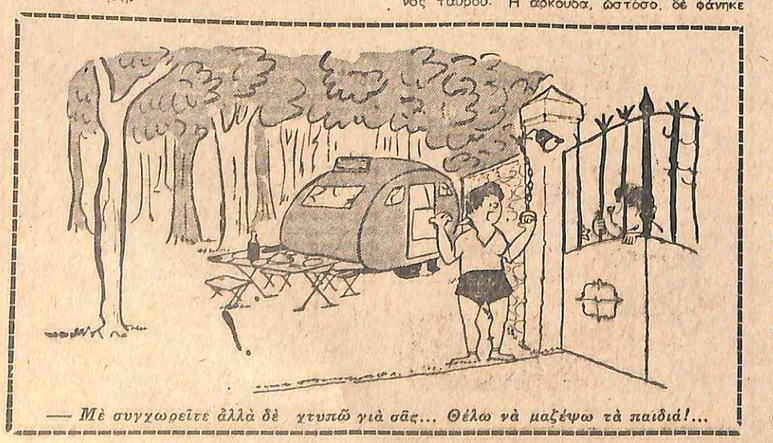

*— Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ δὲ χτυπῶ γιὰ σᾶς... Θέλω νὰ μαζέψω τὰ παιδιά!...*

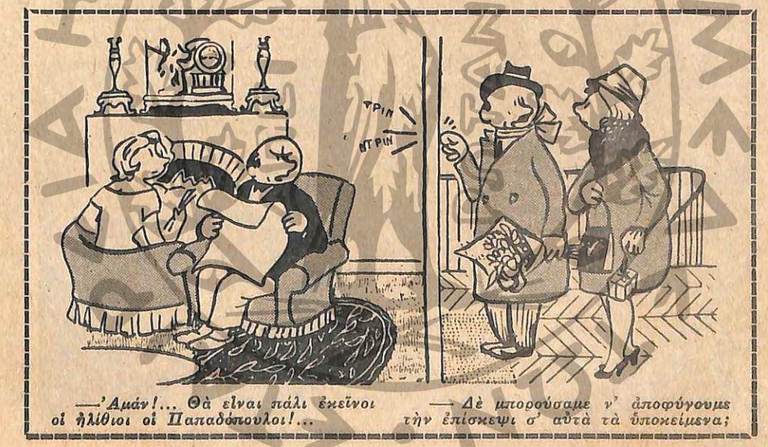


*—'Αμάν!... Θὰ εἶναι πάλι ἐκεῖνοι οἱ ἠλίθιοι οἱ Παπαδόπουλοι!...*

*— Δὲ μπορούσαμε ν' ἀποφύγουμε τὴν ἐπίσκεψι σ' αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα;*

πᾶς στὸ μέρος αὐτὸ εἶχε συναφθῆ μιὰ ἄγρια πάλη. 'Αλλ' ὁ Φερνάντο τί εἶχε ἀπογίνει;

Ἡ 'Εστρελλίτα, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγωνία, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη στὸ βράχο. Ἔφτασε, τέλος, στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσο δυνατά, ποὺ τῆς φαινόταν πὼς θἄβγαινε ἀπὸ τὸ στῆθος της.

— Φερνάντο! φώναξε.

'Αλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Προχώρησε τότε μέσα στὴ σπηλιά. Ἦταν μουσκεμένη στὸν ἱδρῶτα. 'Αλλ' αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, ἕνα ψυχρὸ ρεῦμα, ποὺ τῆς πάγωσε τὸ κορμί.

'Απὸ ποῦ, λοιπόν, προερχόταν αὐτὸ τὸ ρεῦμα; Ἡ σπηλιὰ δὲν εἶχε ἄλλη ἔξοδο.

— Φερνάντο! ξαναφώναξε.

'Αλλ' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε ἀπάντησι. Καί, πράγμα παράξενο, ἡ ἠχὼ δὲν ἔκαμε τὴ φωνή της νὰ ξαναγυρίση στ' αὐτιά της ὅπως γινόταν ἄλλοτε... Τῆς φαινόταν τώρα πὼς στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ξαναΐδη. Μήπως λοιπόν, ὀνειρευόταν;

Κατάφερε, τέλος, νὰ βρῆ τὸ λυχνάρι της καὶ τὸ ἄναψε. 'Αλλ' ἡ φλόγα του ἔσβυσε ἀμέσως. Μέσα στὴ σπηλιὰ σχηματιζόταν ἕνα ρεῦμα, ποὺ δὲν τὸ θυμόταν ποτὲ ἄλλοτε.

Ξανάναψε τότε τὸ λυχνάρι της καί, προστατεύοντας τὴ φλόγα του μὲ τὸ χέρι της, προχώρησε πρὸς τὸ ἄνοιγμα. Πῆγε ἀπὸ τὴν πρώτη σπηλιὰ ὑπῆρχε καὶ δεύτερη.

Ἡ κατσίκα, ποὺ τὴν εἶχε ἀκολουθήσει ὡς ἐκεῖ, τδβαλε, ξαφνικά, στὰ πόδια καὶ δὲ σταμάτησε παρὰ μόνο ὅταν ἔφτασε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Ὅλα αὐτὰ φάνηκαν πολὺ παράξενα στὴν 'Εστρελλίτα. Χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος της, ὡστόσο, πέρασε τὸ ἄνοιγμα καὶ προχώρησε στὴ δεύτερη σπηλιά. Καὶ τότε εἶδε ἕνα μαυρουδερὸ ὄγκο, ποὺ βρισκόταν στὸ χῶμα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ 'Εστρελλίτα νόμισε πὼς τὸ λυχνάρι θἄφευγε ἀπὸ τὰ χέρια της. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ νικήση τὴ λιποψυχία της κι' ἔσκυψε πάνω σ' αὐτὸ τὸν ὄγκο, ποὺ σκόρπιζε ὀλόγυρα μιὰ ἀποπνικτικὴ ὀσμή. Ἡ ὀσμὴ αὐτὴ σίγουρα εἶχε τρομάξει τὴν κατσίκα καὶ τὴν εἶχε κάμει νὰ φύγη.

Ἡ 'Εστρελλίτα δὲ δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίση τὴ μαύρη ἀσκούδα. Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν πληγή της εἶχε σχηματίσει μιὰ κοκκινωπὴ λάσπη γύρω.

Κατανικώντας τὴν ἀποστροφή της, ἡ νέα ἔσκυψε πάνω στὸ ζῶο καὶ τὸ ἀγγίξε μὲ τὸ χέρι της. Τὸ σῶμα του ἦταν ἀκόμη ζεστό. Δὲν εἶχε περάσει, λοιπόν, πολλὴ ὥρα ἀπὸ τότε ποὺ δέχτηκε στὸ στῆθος τὸ χτύπημα ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ θάνατο... 'Από τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν ποδιῶν του κρέμονταν μερικὰ κομμάτια ὑφάσματος ποὺ ἡ 'Εστρελλίτα τὰ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Προέρχονταν ἀπὸ τὸ μανδύα τοῦ Φερνάντο.

Τὸ υποτίριο εἶχε λυθῆ τώρα. Ἡ νέα δὲ δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη ὅτι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴν ἀσκούδα, ἦταν ὁ Φερνάντο. Εἶχε φύγει κατόπιν ἀπὸ τὴν ὑπόγεια σήραγγα.

Ἡ σήραγγα εἶχε μῆκος τριάντα περίπου μέτρων. Ἡ 'Εστρελλίτα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἔκανε λάθος στοὺς ὑπολογισμούς της, ἀκολούθησε αὐτὴ τὴ σήραγγα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ ἀντίθετο μέρος.

Ὁ Φερνάντο λοιπὸν εἶχε σωθῆ. 'Αλλὰ ποῦ εἶνε πόει;

Ἡ 'Εστρελλίτα ἔψαξε ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα. 'Αλλὰ δὲν κατάφερε ν' ἀνακαλύψη ποιθενὰ τὰ ἴχνη του. Σὲ δυὸ ἢ τρία μέρη συνάντησε μόνο μερικὰ ἀποσπάσματα ὑφασμάτων. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ τὰ διοικοῦσαν διάδασαν ὄχι χωρὶς δυσαρέσκεια τὴ βασιλικὴ διαταγή. Πῆραν κατόπιν τοὺς ἄντρες τους κι' ἔφυγαν, γιατὶ δὲν εἶχαν πιὰ λόγο νὰ μένουν περισσότερο στὸ βουνό. Οἱ φωτιές ποὺ εἶχαν ἀνάψει, ἀφοῦ καταβρόχθισαν τὰ πάντα, ἔσβυσαν σιγὰ-σιγά. Μόνο ἐδῶ κι' ἐκεῖ καίγονταν ἀκόμη μερικοὶ θάμνοι ἢ κάποιο μοναχικὸ δέντρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

## Η ΣΤΑΡ ΜΕ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐρωτικά της σκάνδαλα, ἡ Ἕβα Μπάρτοκ, ἡ διάσημη Οὐγγαρέζα καλλιτέχνις καὶ πρώην σύζυγος τοῦ Κούρτ Γιοβρίγκενς, ἀπασχολεῖ συχνὰ τὸν τύπο καὶ μὲ τὰ καπέλλα της. Εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει φορέσει στὸ κεφάλι της τὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ καπέλλα, ποὺ κατασκευάστηκαν ποτέ. Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμα γιὰ ν' ἀναγγείλη τὴν ὁριστικὴ της ρῆξι μὲ τὸν πρίγκηπα Σὶβ τῆς Παλιτάνα φόρεσε τὸ ἐκκεντρικὸ αὐτὸ καπέλλο — κασκέτο ποὺ θυμίζει πολὺ παρισινὸ μάγκα.

Η «ΜΙΣ ΑΓΓΛΙΑ 1959»
Πρώτη ἀπ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἡ 'Αγγλία ἐξέλεξε τὴν «Μίς» της γιὰ τὸ 1959. Στὴν τελικὴ φάσι τῶν καλλιστείων, ποὺ ἔγιναν στὸ Λονδίνο νυκτὸς ἀνεδείχθη ἡ Παμέλα Σῆρλε, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὸ ζηλευτὸ τίτλο τῆς «Μὶς Ἀγγλία 1959» κέρδισε καὶ διάφορα βραβεῖα συνολικῆς ἀξίας 400.000 δραχμῶν.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
Ἡ μικρούλα Ντεμπόρα Μπίσμπυ σφίγγει μὲ δύναμι στὴν ἀγκαλιά της τὸ φίλο της Φρέντυ Μπρίσσόν, ποὺ τῆς ἔσωσε τὴ ζωή. Στὸ Χιοῦστον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ Ντεμπόρα ἔπαιζε, κοντὰ στὸ ποτάμι, ὅταν ξαφνικὰ γλύστησε κι' ἔπεσε μέσα σ' αὐτό. Γιὰ καλή της τύχη ὅμως, ὁ Φρέντυ τὴν εἶδε καὶ γνωρίζοντας πὼς ἡ φίλη του δὲν ἤξερε κολύμπι, ἔπεσε ἀμέσως κι' αὐτὸς στὸ νερὸ καὶ τὴν κράτησε στὴν ἐπιφάνεια, ζητῶντας συγχρόνως βοήθεια. Ἡ Ντέμπυ εἶναι πέντε χρόνων, ἐνῶ ὁ σωτήρας της εἶναι τεσσάρων!...

## Τὸ κορίτσι - θαῦμα ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

**Ἡ εἰκοσάχρονη πρώην ἐργάτρια, ποὺ ἔγινε ζάπλουτη ἀπὸ τὸ συγγραφικὸ ταλέντο της**

ΥΠΑΡΧΕΙ σήμερα στὸ Λονδίνο μιὰ κοπέλλα 20 μόλις ἐτῶν, ποὺ κερδίζει, ἀπὸ τὴ δουλειά της μόνο, χωρὶς νὰ ἔχη «κανένα περιουσιακὸ στοιχεῖο, ποὺ νὰ τῆς ἀποφέρη εἰσοδήματα, πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα! 17.000 δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα εἰσπράττει ἡ νεαρώτατη Σῆλα Ντελάνεϋ ὡς συγγραφικὰ δικαιώματα ἀπὸ ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου, ὅπου παίζεται τὸ ἔργο της «Μιὰ σταγόνα μέλι» καὶ 85.000 δραχμὲς ἀπὸ ἕνα θέατρο τοῦ Μπροντγουαίη, ποὺ ἔχει ἀνεβάσει μιὰ ὀπερέττα της. Ἂν στὰ σεβαστὰ αὐτὰ ποσὰ προσθέσετε καὶ 1,5 ἑκατομμύριο δραχμές, ποὺ εἰσπραξε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ γύρισμα σὲ ταινία τοῦ θεατρικοῦ της ἔργου, ποὺ ἀναφέραμε, θὰ συμφωνήσετε πὼς αὐτὸ τὸ «κορίτσι-θαῦμα», ὅπως ἀποκαλοῦν τὴ Σῆλα οἱ θαυμαστὲς τοῦ συγγραφικοῦ της ταλέντου, βίκαια θεωρεῖται καὶ ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πολύφερες νύφες τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου! Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἡ Σῆλα Ντελάνεϋ δὲν ἔχει πρὸς τὸ παρὸν καμμιὰ πρόθεσι νὰ παντρευτῆ, γιατί, ὅπως διαβεβαιώνει, δὲ βρέθηκε ἀκόμη ὁ ἄντρας ποὺ θὰ τὴν συγκινήση.

Ὡστόσο, ἡ εἰκοσάχρονη αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ κερδίζει σήμερα τόσα χρήματα, ὥστε νὰ μὴν ἔξερη τί νὰ τὰ κάνη καὶ ποὺ χαρακτηρίζεται σὰν μιὰ δεύτερη Φρανσουὰζ Σαγκάν, μεγάλωσε μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια καὶ δὲ μπόρεσε οὔτε τὶς γυμνασιακὲς σπουδές της νὰ τελειώση! Τὸ 1955, ὅταν τῆς ἔμεναν ἀκόμη δυὸ χρόνια στὰ σχολικὰ θρανία γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη τὸ ἀπολυτήριό της, ὑποχρεώθηκε νὰ κλείση τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά της καὶ νὰ δουλέψη, πρῶτα ταξιθέτρια σ' ἕναν κινηματογράφο καὶ μετὰ ἐργάτρια σ' ἐργοστάσιο, γιὰ νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένειά της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ δεκαεξάχρονη τότε Σῆλα δὲν εἶχε ἀκόμη ὑποψιασθῆ τὸ συγγραφικό της ταλέντο καὶ δὲν τῆς κόστισε καθόλου ποὺ παράτησε τὸ σχολεῖο. Ὅμως δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη καὶ διαφορετικά. Τὰ τέσσερα μικρότερα ἀδέρφια της δὲν ἦταν ἀκόμη σὲ θέσι νὰ ἐργαστοῦν καὶ ὁ πατέρας της, σωφὲρ ταξί, δὲν κατάφερνε νὰ θρέψη μόνος του τόσα στόματα.

Ἡ μέρα, ποὺ ἔκρινε τὸ μέλλον τῆς Σῆλα Ντελάνεϋ, ἦταν ἕνα Σαββατόβραδο, ποὺ πῆρε μιὰ φίλη της ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ πῆγαν στὸ θέατρο, ὅπου παιζόταν ἕνα ἔργο τοῦ Τέρενς Ράττιγκαν. Τὸ συμπέρασμα, ποὺ ἔβγαλε ἡ Σῆλα, ὅταν τέλειωσε ἡ παράστασι, ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἔβλεπε θεατρικὸ ἔργο μὲ ἀξιώσεις.

— Δὲν ἦταν κακό, δήλωσε στὴ φίλη της. 'Αλλὰ εἶμαι σίγουρη πὼς ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ γράψω κάτι πολὺ καλύτερο!

Ἡ φίλη της γέλασε μὲ τὴν ἀπλοϊκή, καθὼς πίστευε, αὐτοπεποίθησι τῆς Σῆλα, ἐκείνη, ὅμως, τὸ ἔβαλε πεῖσμα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς ἀποδείξη πὼς θἄβαζε κάτω τὸν Τέρενς Ράττιγκαν!

Τὴν ἄλλη μέρα, θυσιάζοντας τὰ σχέδια ποὺ εἶχε γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές της, ζήτησε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο νὰ τῆς δώσουν ψωλίτερα τὴν δεκαπενθήμερη ἄδειά της. Καί, ὡλίς τὴν πῆρε, κλείστηκε στὸ σπίτι της καὶ στρώθηκε στὴ δουλειά. Τὸ βράδυ τῆς δέκατης πέμπτης μέρας εἶχε κιόλας ἕτοιμο τὸ πρῶτο θεατρικό της ἔργο: ἕνα δράμα σὲ τέσσερις πράξεις.

Μὲ τὸ ἔνστικτό της, ἡ νεαρὴ ἐργάτρια μάντευε πὼς εἶχε γράψει κάτι πάρα πολὺ καλό. Σὲ ποιὸ θέασο, ὅμως, θὰ τὸ ἔβινε γιὰ νὰ τῆς τὸ ἀνεβάσση; Ὁ θεατρικὸς κόσμος τῆς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος.

Τέλος, βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Ἦταν ἕνας θίασος νέων, ποὺ γύριζε στὶς ἐπαρχίες ἀνεβάζοντας τολμηρὰ καὶ πρωτοπορειακὰ ἔργα, χωρὶς καθόλου νὰ σκοτίζεται γιὰ τὴν τοιμειακή τους ἐπιτυχία. Ἡ Σῆλα τοὺς πλησίασε, τοὺς ἔδωσε τὰ χειρόγραφά της καί, σ' ἕνα μῆνα, δοκίμαζε τὴν δυνατὴ συγκίνησι τῆς πρεμέρας τοῦ πρώτου ἔργου της στὴ σκηνή. Ἀλλὰ ἀκόμη πιὸ δυνατὴ στάθηκε ἡ συγκίνησί της, ὅταν διάβασε τὶς κριτικὲς στὶς ἐφημερίδες. Ὅλες τὴν χαρακτήριζαν σὰν τὸ κορίτσι-θαῦμα, τὸ κορίτσι—φαινόμενο, ποὺ ἔφερνε καινούργιο αἷμα στὸ θέατρο.

Ἂν τὸ πρῶτο της ἔργο ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, τὸ δεύτερο, τὸ «Μιὰ σταγόνα μέλι», ἦταν ἕνας θρίαμβος. Καὶ τὸν ἴδιο θρίαμβο σημείωσε μιὰ ὀπερέττα, ποὺ ἔγραψε, καὶ ποὺ ἔσπευσε νὰ τῆς τὴ ζητήση ἕνα θέατρο τοῦ Μπροντγουαίη.

Σήμερα, ἡ φτωχὴ κόρη τοῦ σωφὲρ, ἡ πρώην ἐργάτρια, πλέει στὸν πλοῦτο. Ἔχει δική της ἐπαυλι, δικό της αὐτοκίνητο—μιὰ σπόρ Σεβρολὲτ τελευταῖο μοντέλο—καί, τὸ κυριώτερο γιὰ τὴν ἴδια, εἶναι σὲ θέσι νὰ ἱκανοποιῆ τὸ σουνηθίστο γιὰ μιὰ γυναῖκα βίτσιο της γιά... τὰ ἐκλεκτὰ πούρα, ποὺ τῆς τὰ φέρνουν, μὲ εἰδικὴ παραγγελία, ἀπὸ τὴν Βραζιλία!

# Μπορεῖτε νὰ γηλώσετε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑ 25

## Πῶς θὰ κερδίσετε πέντε ἑκατοστὰ

ΚΑΤΑ γενικὸ κανόνα, ἡ γυναῖκα συμπληρώνει τὴν ἀνάπτυξί της στὰ 21 χρόνια κι' ὁ ἄνδρας στὰ 25. Ὑπάρχουν, βέβαια, πολλὲς ἐξαιρέσεις αὐτοῦ τοῦ κανόνος. Ἔτσι, δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις κοριτσιῶν ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ψηλώνουν καὶ μετὰ τὰ 21 ἢ νέων ποὺ παίρνουν ἀνάστημα καὶ μετὰ τὰ 25. Ἀναφέρονται ἐπίσης περιπτώσεις, ἂν καὶ πολὺ σπάνιες, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ψηλώνουν καὶ μετὰ τὰ 40! Σ' ἄλλες περιπτώσεις, τὸ ἀνάστημα παραμένει κάτω ἀπὸ τὸ μέτριο ὡς τὰ 20 ἢ τὰ 22 κι' ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται κατόπιν, γιὰ νὰ ξεπεράση πολλὲς φορὲς τὸ κανονικό.

'Αλλ' ἂς στηριχτοῦμε στὸν κανόνα, ποὺ λέει ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῶν μὲν κοριτσιῶν σταματάει στὰ 21 τῶν δὲ ἀγοριῶν στὰ 25. Δὲ μπορεῖ, λοιπόν, νὰ γίνῃ τίποτα ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία; 'Αναμφισβήτητα ναί. Ἂν τὸ θέλετε πραγματικά, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀκόμη καὶ 5 ἑκατοστά. Εἴπαμε ἂν τὸ θέλετε πραγματικά. 'Αλλ' ἡ ἐπιθυμία μόνο δὲ φθάνει. Πρέπει καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξετε συστηματικά. Τὸ νὰ κερδίσετε μερικὰ ἑκατοστὰ πρέπει, δηλαδή, νὰ τὸ κάμετε ἔργον σας.

Τὰ μέσα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ψηλώσετε εἶναι τρία: δίαιτα, φάρμακα, γυμναστική.

Ἂς δοῦμε χωριστὰ τὸ καθένα.

### α) Δίαιτα

Οἱ τροφὲς ποὺ εὐνοοῦν τὸ ἀνάστημα εἶναι ἐκεῖνες ποὺ περιέχουν βιταμίνη Α (ἀντζοῦγες, καρότα, βωδινὸ καὶ χοιρινὸ σηκώτι, γάλα, κραμβολάχανο) καὶ βιταμίνες Β (βωδινὸ καὶ χοιρινὸ σηκώτι, αὐγά, φασόλια, κουνουπίδια, σπανάκια, φυστίκια, τυρί, γάλα). Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, τὸ χαμηλὸ ἀνάστημα τῶν Ἰαπώνων ὀφείλεται στὸ ὅτι ὡς προχτὲς ἀκόμη οἱ θρησκευτικοὶ νόμοι τους τοὺς ἀπαγόρευαν νὰ τρέφωνται μὲ γάλα ἀγελάδας ἢ κατσίκας.

### β) Φάρμακα

Οἱ βιταμίνες Α καὶ Β ἐνδείκνυνται ἰδιαιτέρως.

Ὅταν μιλοῦμε, ὅμως, γιὰ φαρμακευτικὴ ὑποβοήθησι τῆς ἀναπτύξεως, ἐννοοῦμε κυρίως τὴν ὁρμονοθεραπεία.

Οἱ δύο ἀδένες ποὺ ἐπιδροῦν στὴν ἀνάπτυξι εἶναι ἡ ὑπόφυσις καὶ ὁ θυρεοειδὴς ἀδήν.

Ἡ ὑπόφυσις ἢ μυξαδὴν περιλαμβάνει δύο λοβούς, τὸν ἐμπρόσθιο καὶ τὸν ὀπίσθιο. Ἡ ὑπολειτουργία τοῦ ἐμπροσθίου λοβοῦ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀναστήματος καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση ἀκόμη καὶ σὲ νανισμό. Ἡ ὑπολειτουργία τοῦ ὀπισθίου λοβοῦ, ἀντίθετα, προκαλεῖ τάσι πρὸς παχυσσαρκία, μὲ ἀπόθεσι λίπους στὸ κατώτερο ἰδίως μέρος τοῦ σώματος καὶ διανοητικὴ ὀκνηρία. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ ὑπερλειτουργία τοῦ προσθίου λοβοῦ δημιουργεῖ γιγαντισμὸ μὲ συμπτώματα ψυχικοῦ παιδισμοῦ. Ὁ γιγαντισμὸς παρατηρεῖται κυρίως στὰ ἀγόρια. Ἐνῶ ἡ ὑπερλειτουργία τοῦ ὀπισθίου λοβοῦ, ποὺ παρατηρεῖται συνηθέστερα στὶς γυναῖκες, προκαλεῖ ἀκρυμεγαλία, δηλαδὴ αὔξησι μόνο τῶν ἄκρων (ποδιῶν, χεριῶν, δακτύλων), ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ διανοητικὴ νωθρότητα καὶ ἔλλειψι ὁρμῶν.

Ἡ ὑπολειτουργία, ἐξ ἄλλου, τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος (ὑποθυρεοειδία) παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὸ μυξοίδημα, ἐνῶ ἡ ὑπερλειτουργία (ὑπερθυρεοειδία) προκαλεῖ αὔξησι τοῦ ἀναστήματος.

Ἂν ἀφήσωμε κατὰ μέρος τὶς παθολογικὲς καταστάσεις τοῦ γανισμοῦ καὶ τοῦ μυξοιδήματος, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ τὸ ἀνάστημα παραμένει κάτω ἀπὸ τὸ μέτριο ἔχομε ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος ἢ τῆς ὑποφύσεως ἢ καὶ τῶν δύο μαζί.

Αὐτὴ ἡ ὑπολειτουργία καλὸν εἶναι νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ νὰ ἀντιμετωπίζεται ἐγκαίρως μὲ τὰ κατάλληλα μέσα. 'Αλλ' ἡ ἐνίσχυσι τοῦ ὀργανισμοῦ μὲ ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς ἀδένος καὶ ὑποφύσεως μπορεῖ νὰ ἐπιδράση εὐνοϊκὰ στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀναστήματος καὶ ἀργότερα. Αὐτὴ ἡ ἐνίσχυσι εἶναι ἀπαραίτητη σὲ κάθε περίπτωσι ποὺ θέλομε νὰ ἐπιτύχωμε αὔξησι τοῦ ἀναστήματος. Πρέπει, ὅμως, νὰ γίνεται πάντοτε κάτω ἀπὸ ἰατρικὸ ἔλεγχο. Οἱ αὐτοσχεδιασμοὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο μποροῦν νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Παλαιότερα, ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴν ὑποβοήθησι τῆς ἀναπτύξεως στὶς γυναῖκες ἡ φολλικυλίνη. 'Αλλ' ἡ ὁρμόνη αὐτὴ ἔχει κάποτε ἀπρόβλεπτες συνέπειες καὶ γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ σήμερα τὴν ἀποφεύγουν.

### γ) Γυμναστική

Μεταξὺ τῶν σπονδύλων βρίσκονται, ὡς γνωστόν, μικροὶ κυκλοτερεῖς χόνδροι, οἱ καλούμενοι δίσκοι. Οἱ δίσκοι αὐτοὶ συμπιέζονται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τοὺς σπονδύλους, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ σμίκρυνσι τοῦ ἀναστήματος. Ὁ σκοπὸς τῶν ἀσκήσεων ποὺ ὑποδεικνύομε εἶναι νὰ κάμη τοὺς σπονδύλους νὰ ἐεσφίξουν καὶ νὰ δώσουν στοὺς δίσκους τὴν κανονική τους ἀνάπτυξι.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Κρεμασθῆτε ἀπὸ ἕνα δοκάρι (ἢ ἀπὸ μιὰ πόρτα) κι' ἀφῆστε τὸ σῶμα σας νὰ ταλαντευθῆ ἐπὶ ἕνα λεπτό.

Αὐτὴ τὴν ἄσκησι θὰ τὴν κάνετε 30—40 φορὲς μοιράζοντάς τις σὲ διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας.

2) Κρεμασθῆτε ἀπὸ τὸ ἴδιο δοκάρι, ὄχι, ὅμως, μὲ τὰ χέρια, ἀλλὰ μὲ τὰ γόνατα. Τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

3) 'Ανάσκελα στὸ πάτωμα, μ' ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸν τράχηλο. Σηκώστε τὰ πόδια καὶ χτυπήστε δέκα φορὲς στὴ σειρὰ μὲ τὶς φτέρνες σας τὸ πάτωμα, ὅσο πιὸ μακρυὰ μπορεῖτε.

4) Στὴν ἴδια στάσι ὅπως καὶ προηγουμένως, ἀλλὰ μὲ λυγισμένα τὰ γόνατα. Θὰ χτυπήσετε μὲ τὰ χέρια τὸ πάτωμα, ὅσο πιὸ μακρυὰ μπορεῖτε.

5) Μπρούμυτα, μὲ τὰ χέρια στὸν τράχηλο. 'Ανασηκώστε τὸ κεφάλι καὶ τὸ θώρακα ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε, εἴκοσι φορὲς στὴ σειρά.

6) Περπατῆστε ἐπὶ δυὸ λεπτὰ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, μ' ἕνα σακκουλάκι ἄμμο στὸ κεφάλι. Τὴν ἄσκησι αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν κάνετε 10—20 φορὲς κάθε μέρα.

Τὶς ἀνωτέρω ἀσκήσεις μπορεῖτε νὰ τὶς κάνετε ὡς τὰ 40 χρόνια, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἰατρικὴ ἀντένδειξι. Ἡ ἐπίδρασί τους στὸ ἀνάστημά σας θὰ εἶναι πολὺ εὐεργετική.

### ΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ ΜΕ ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ

Μιὰ κοπέλλα, στὸ Γιορκσάϊρ τῆς 'Αγγλίας, εἶχε τὴν πρωτότυπη ἔμπνευσι νὰ ξεσκίση ὅλα τὰ παλιὰ ἐρωτικὰ γράμματά της καὶ νὰ γεμίση μ' αὐτὰ ἕνα μαξιλάκι, πάνω στὸ ὁποῖο γνώτισε, στὴν ἐκκλησία, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της!

«Δὲν μοῦκανε καρδιὰ νὰ τὰ πετάξω! ἐξήγησε. Σκέφθηκα ἄλλωστε πὼς, ἂν θελήσω κάποτε νὰ τὰ ξαναδιαβάσω, θὰ περάσω εὐχάριστα τὴν ὥρα μου συναρμολογώντας τὰ ἕνα - ἕνα!»

**Ἄνω:** Γιὰ νὰ φτάση στὸ ἀνάστημα ποὺ θέλει, ἡ νέα αὐτή, πρέπει νὰ κάνη μιὰ εἰδικὴ δίαιτα, νὰ παίρνη εἰδικὰ φάρμακα καὶ νὰ κάνη εἰδικὲς ἀσκήσεις. **Στὸ μέσον:** Τὰ δύο θέλη δείχνουν τὴ ζώνη ὅπου γίνεται ἡ αὔξησι τοῦ ὀστοῦ σὲ μῆκος. Οἱ κόνδροι ποὺ βρίσκονται στὰ δύο ἄκρα ἑνωματοῦνται ἀπὸ τὸ ὀστοῦν καὶ ἀντικαθιστῶνται ἀπὸ ἄλλους. **Κάτω, ἀριστερά:** Ἡ ὑπόφυσις ἢ μυξαδὴν βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ δὲ θυρεοειδὴς ἀδὴν στὸ ἐμπρόσθιο μέρος τοῦ λαιμοῦ, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸν λάρυγγα. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀδένες ἔχουν ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὸ ἀνάστημα. **Δεξιά:** 1) Κανονικοὶ δίσκοι. 2) Συμπεπιεσμένοι δίσκοι. Οἱ σπόνδυλοι σφίγγονται ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

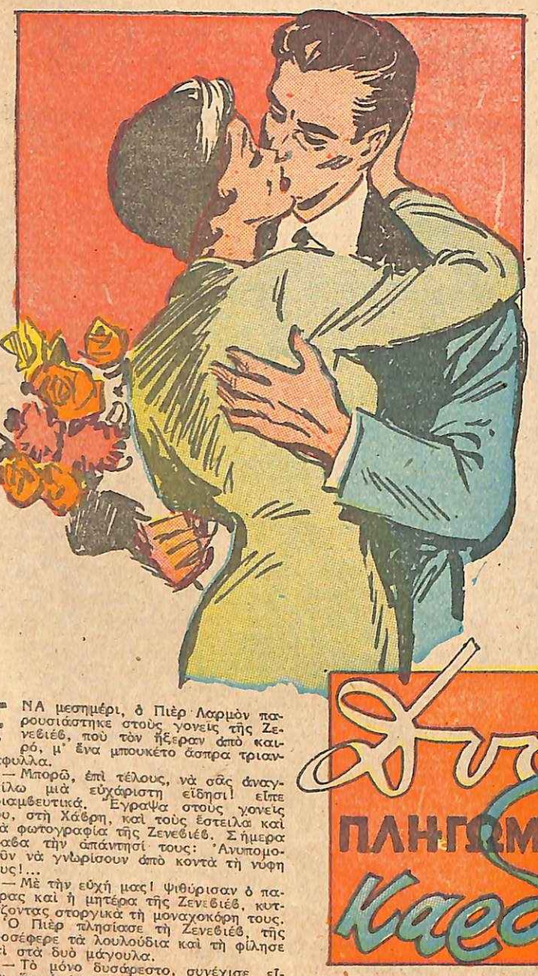

# Δύο πληγωμένες καρδιές

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ μεσημέρι, ὁ Πιὲρ Λαρμὸν παρουσιάστηκε στοὺς γονεῖς τῆς Ζενεβιέβ, ποὺ τὸν ἤξεραν ἀπὸ καιρό, μ' ἕνα μπουκέτο ἄσπρα τριαντάφυλλα.

— Μπορῶ, ἐπὶ τέλους, νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ εὐχάριστη εἴδησι! εἶπε θριαμβευτικά. Ἔγραψα στοὺς γονεῖς μου, στὴ Χάθρη, καὶ τοὺς ἔστειλα καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς Ζενεβιέβ. Σήμερα ἔλαβα τὴν ἀπάντησί τους: 'Ἀνυπομονοῦν νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὴ νύφη τους!...

— Μὲ τὴν εὐχή μας! ψιθύρισαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ζενεβιέβ, κυττάζοντας στοργικὰ τὴ μοναχοκόρη τους.

Ὁ Πιὲρ πλησίασε τὴ Ζενεβιέβ, τῆς προσέφερε τὰ λουλούδια καὶ τὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα.

— Τὸ μόνο δυσάρεστο, συνέχισε, εἶναι ὅτι ἡ ἑταιρία μου μὲ στέλνει γιὰ τρεῖς μῆνες στὸ Μαρόκο. Μόλις ἐπιστρέψω, θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας...

— Θὰ περιμένω, Πιὲρ! εἶπε ἡ Ζενεβιέβ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρά.

*

Πέρασαν ἕνας, δυὸ μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Ζενεβιέβ εἶχαν τακτικὴ ἀλληλογραφία. Καὶ οἱ δυό τους, σὲ κάθε γράμμα τους, διετύπωναν τὴν ἴδια ἐπιθυμία: «Πότε θὰ ξανασμίξουμε γιὰ νὰ μὴ χωρισουμε ποτὲ πιά;»

Μιὰ νύχτα, ὁ πατέρας τῆς Ζενεβιέβ ἔπαθε καρδιακὴ κρίσι. Στὸ μικρὸ χωριὸ ποὺ ἤμεναν λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Μασσαλία, δὲν ὑπῆρχαν τὰ κατάλληλα θεραπευτικὰ μέσα. Καὶ ἡ Ζενεβιέβ πῆρε τὸ ποδήλατό της καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Μασσαλία, νὰ προμηθευθῆ μερικὲς ἐνέσεις.

Ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δάσος, κάποιος τὴν στοιμάτησε ἀπότομο. Ἔνοιωσε στὸ πρόσωπό της μιὰ βαρειά, λαχανιασμένη ἀναπνοή, ποὺ μύριζε κρασί, καὶ ὕστερα...

Ὅταν συνῆρθε, βρέθηκε ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της. Εἶδε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της νὰ σκύβουν ἀπὸ πάνω της καὶ νὰ τὴν κυττάζουν μὲ δακρυσμένα μάτια. Ὁ πατέρας της ἔγινε, λοιπόν, καλά: Ποιὸς τοῦ πῆγε τὶς ἐνέσεις;.. Εἶχε ξεκινήσει μὲ τὸ ποδήλατό της γιὰ τὴ Μασσαλία, ὅταν ἐαφνικά...

Καὶ τότε ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια: Ἐκείνη τὴ νύχτα,—πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες,—ἔπεσε θύμα τῆς κτηνωδίας ἑνὸς μ θυσιμένου. Οἱ γονεῖς της προσπάθησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Ἐκείνη, ὅμως, κόντευε νὰ τρελλαθῆ μὲ τὴ σκέψι ὅτι δὲν ἦταν πιὰ ἄξια νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Πιὲρ.

Κι' ἐκεῖνο ποὺ τὴν πείραζε περισσότερο ἦταν ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε πάρει οὔτε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Πιὲρ, ἐνῶ ἄλλοτε τῆς ἔγραφε μέρα παραμέρα! Γιατί ἄραγε;

Τέλος, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ περίμενε μὲ τόση λαχτάρα:

«Ἡ σιωπή σου, Γενεβιέβη, εἶναι γιὰ μένα ἀπόδειξι ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά, ὅτι δὲν εἶναι πιὰ δυνατὸ νὰ γνωρίσουμε μαζὶ τὴν εὐτυχία. Σοῦ δίνω πίσω τὸ λόγο σου. Μπορεῖς νὰ χαρίσης σ' ἄλλον τὴν καρδιά σου... Ὅσο γιὰ μένα, θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω...»

Ὁ Πιὲρ τὰ εἶχε μάθει ὅλα, ἀλλοίμονο! ἄγνωστο ἀπὸ ποιὸν καλοθελητή. Καὶ τῆς γύρνοῦσε τὶς πλάτες, χωρὶς οἶκτο... Ἕνας θολὸς πέπλος σκέπασε τὰ μάτια τῆς Ζενεβιέβ. Ἔκανε μερικὰ βήματα παραπατώντας, —καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

Ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Πιὲρ τὴν κράτησε πολὺν καιρὸ στὸ κρεβάτι, σὲ κατάστασι ἀναισθησίας. Ὅταν συνῆρθε ἀπὸ τὴ νάρκη της, ἡ μητέρα της τὴν πληροφόρησε ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θὰ γινόταν μητέρα.

— Πρέπει ἐπίσης νὰ σοῦ πῶ, προσέθεσε, ὅτι ὁ... ἔνοχος, ποὺ εἶναι ιώρα φυλακή, φαίνεται εἰλικρινὰ μετανοιωμένος γιὰ τὴν πράξι του. Εἶναι ἕνας ἐργατικός, ποὺ ἔτυχε νὰ πιῆ λίγο παραπάνω καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε... Μά, εἶναι ἕτοιμος νὰ σὲ στεφανωθῆ...

— Δὲ μοῦ χρειάζεται ἡ συμπόνια του! φώναξε ἡ Ζενεβιέβ. Θέλω νὰ πεθάνω!...

Ὡστόσο, τὸ μικρὸ πλάσμα, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸ νοιώθη νὰ σκιρτᾶ μέσα της, τὴν κράτησε στὴ ζωή.

— Δὲ θέλω πιὰ νὰ ξέρω τίποτα γιὰ τὸν Πιὲρ! εἶπε στὴ μητέρα της. Θὰ φροντίσω, ὅμως, γιὰ τὸ παιδί μου... σὰν νὰ εἶχα ἀγαπήσει τὸν πατέρα του.

Οὔτε κἂν παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο, νὰ ἐπιβαρύνη περισσότερο μὲ τὴν κατάθεσί της τὴ θέσι τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ δικηγόρος της ἔκανε ἐξ ὀνόματός της τὴ δήλωσι ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσαν τὴ δίωξι τοῦ ἐργάτου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Ζενεβιέβ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Τὸ ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τῆς χαμογέλασε. Ἡ ζωὴ ἄρχισε ν' ἀποκτᾶ καὶ πάλι νόημα γι' αὐτήν.

Πέρασε ἕνας μῆνας.

Μιὰ μέρα, ἡ Ζενεβιέβ πῆρε ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ Πιὲρ ἕνα γράμμα ποὺ τὴν ἀναστάτωσε:

«...Ἡ ἀπελπισία μονάχα μὲ κάνει σήμερα ν' ἀποφασίσω νὰ σοῦ γράψω... Ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ τὸ πήραμε πιὰ ἀπόφασι πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας γιὰ τὸ γυιό μας... Ὁ Πιὲρ, βαθειὰ πικραμένος μαζί σου, μᾶς ἀπαγόρευσε νὰ σοῦ γράψουμε.. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κι' ἐγὼ σ' ἔκρινα αὐστηρὰ γιὰ τὴ διαγωγή σου... Σήμερα, ὅμως, μιὰ δυστυχισμένη μητέρα σοῦ τὸ ζητάει ὡς χάρι νἀρθῆς νὰ δῆς τὸ γυιό της, ποὺ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ σ' ἀγαπᾶ... Ἴσως ἡ ἐπίσκεψί σου τοῦ κάνη καλό...».

Ἡ Ζενεβιέβ διάβασε καὶ ξαναδιάβασε δέκα φορὲς τὸ γράμμα αὐτό, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση ὡρισμένα σημεῖα του, ποὺ ἦταν σκοτεινὰ καὶ ἀκατανόητα. Κατάλαβε, ὅμως, πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Πιὲρ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος καὶ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ!...

Ἔπρεπε νὰ πάη ἀμέσως νὰ τὸν δῆ. Μά, ἔμενε στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς Γαλλίας. Δυὸ μερόνυχτα μὲ τὸ τραίνο...

Καὶ ἄλλη ἀναποδιά: Ὁ πατέρας της ἔπαθε ξαφνικὰ καινούργια καρδιακὴ κρίσι. Δὲ μποροῦσε, βέβαια, ν' ἀφήση μόνη τὴ μητέρα της σὲ τόσο δύσκολες στιγμές. Ἐξ ἄλλου, λάτρευε τὸν πατέρα της. Εἶχε φανῆ τόσο καλὸς μαζί της!

*

Μόλις ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα—καὶ ἀφοῦ πέρασε κάθε κίνδυνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της,—ἡ Ζενεβιέβ μπόρεσε νὰ φτάση στὸ σπίτι τοῦ Πιὲρ, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Χάθρη.

Σὲ λίγο, βρισκόταν μπροστὰ στὴ μητέρα του. Πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπε. Ἦταν μιὰ κοντοσωμη γρηοῦλα, μὲ γλυκειὰ καὶ πονεμένη ἔκφρασι.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ὀργησα νἀρθῶ! εἶπε ἡ Ζενεβιέβ. Συνέβη, ὅμως, κάτι στὸν πατέρα μου... ὄχι σοβαρό...

— Γι' αὐτὸν τὸ λόγο μονάχα καθυστέρησες; ρώτησε, μὲ δυσπιστία, ἡ μητέρα.

— Ναί.... Διαφορετικά, θὰ ἔτρεχα ἀμέσως νὰ δῶ τὸν Πιὲρ... Ἀχ! δὲ φαντάζεστε πόσο λυπήθηκα γι' αὐτὸ ποὺ ἔπαθε... Πῶς εἶναι τώρα; Ἐδῶ τὸν ἔχετε; Μπορῶ νὰ τὸν δῶ;...

— Ἤμουν πολὺ θυμωμένη μαζί σου,—ψιθύρισε ἡ μητέρα, χωρὶς ν' ἀπαντήση στὰ ἐρωτήματα τῆς Ζενεβιέβ,—ἐπειδὴ τὸν ἀπαρνήθηκες τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ σὲ χρειαζότανε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Πρώτη φορὰ σὲ βλέπω... καὶ καταλαβαίνω γιατί ὁ γυιός μου σ' ἀγάπησε τόσο πολύ.. Ἐσύ, ὅμως...

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε! τραύλισε ἡ Ζενεβιέβ. Ὁ Πιὲρ, ἀπεναντίας, θέλησε νὰ διακόψη κάθε δεσμὸ μαζί μου, νομίζοντας πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσα...

— Ἀρχίζω τώρα ἐγὼ νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα! ψιθύρισε ἡ μητέρα.

— Νά... ὅταν ὁ Πιὲρ ἔμαθε, δὲν ξέρω ἀπὸ ποιόν, τί συμφορὰ μὲ βρῆκε, μοῦ γύρισε τὶς πλάτες μ' ἕνα παγερὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὸ Μαρόκο...

— Ποιὰ συμφορά;

Ἡ Ζενεβιέβ ἐξιστόρησε, τότε, στὴ γερόντισσα, κοκκινίζοντας τὸ πάθημά της. Ἡ μητέρα, ἀντὶ νὰ τὴν περιφρονήση, τὴν κύτταξε, ἀπεναντι ἀπορημένη στοργή.

... Καὶ τότε ἡ Ζενεβιέβ ἔμαθε κατάπληκτη γιατὶ ὁ Πιὲρ εἶχε σταματήσει ἐαφνικὰ νὰ τῆς γράφη,—γιὰ νὰ τῆς στείλη, λίγο ἀργότερο, τὸ σύντομο σημειωμα ποὺ τὴν εἶχε ρίξει σὲ ἀπόγνωσι.

Μιὰ μέρα ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ χτύπησε ἄσχημα. Πέρασε πάνω ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα σὲ ἀφασία. Ὅταν συνῆρθε, ἔμαθε ὅτι θὰ ἔμενε παράλυτος καὶ ἀπὸ τὰ δύο του πόδια... Κι' ἐπειδὴ εἶχε κι' αὐτὸς καιρὸ φορηθῆ τὸ πάθημά του, καὶ δὲν τὸν ἤθελε πιά. Καὶ τῆς ἔγραψε, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξη ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι ἀπέναντί του.

Ἡ Ζενεβιέβ δὲν ἤξερε τί ἀτύχημα συνέβη στὸ μνηστήρα της, ὅπως κι' ἐκεῖνος ἀγνοοῦσε τὴ δική της συμφορά...

— Θεέ μου!... φώναξε, ὅταν συνῆρθε ἀπὸ τὸν πρῶτο κλονισμό, Ὦ! ἂν μ' ἀγαποῦσε ἀκόμα ὁ Πιὲρ, ὅπως τὸν ἀγαπῶ ἐγώ!... Ἂν ἤξερε νὰ μὲ πάρη μαζί μὲ τὸ παιδί μου, θὰ ἤμουν σκλάβα του στὴν ὑπόλοιπη ζωή μου! Ποῦ εἶναι τώρα; Δὲ μπορῶ νὰ τὸν δῶ...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ ὡρμησε στὸ δωμάτιο ὁ Πιὲρ.

Ἂν δὲν προλάβαινε νὰ κρατήση τὴ Ζενεβιέβ, ἐκείνη θὰ ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησί της.

— Μά... πεφτατάς καλά. Βλέπω! ψιθύρισε. Τὰ πόδια σου δὲν ἔχουν πιὰ τίποτα...

— Πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἤμουν ἀκόμα παράλυτος! ἀποκρίθηκε ὁ Πιὲρ. Ποὺ πέντε ὅμως ἡμερῶν μὲ ξαναπήγανε στὴ Χάθρη, μοῦ ἔκαναν καὶ ἄλλες ἀκτίνες—κι' ἔγινε τὸ θαῦμα νὰ ξανασταθῶ στὰ πόδια μου!

Στὸ μεταξύ, ἡ μητέρα εἶχε ἀποσυρθῆ διακριτικὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Πήγαινε νὰ βρῆ τὸν ἄνδρα της νὰ τοῦ πῆ τὰ νέα...

—Σ' ἄκουσα νὰ λές στὴ μητέρα μου τί... τί σοῦ συνέβη! συνέχισε, κομπιάζοντας, ὁ Πιὲρ. Φαίνεται πὼς ἡ ἀγία αὐτὴ γυναῖκα θὰ σοῦ ἔγραψε, ὅταν ἤμουν παράλυτος, μὴ γνωρίζοντας τί ἔπαθες, γιὰ νἀρθῆς μονάχα, μπορέσαμε νὰ μάθουμε κι' οἱ δυὸ μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: ὅτι ἀγαπιόμαστε πάντα ὅπως πρώτα...

— Μά... τὸ παιδί μου;..

— Δὲ φταίει ἐσύ γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Τὸ παιδί σου θὰ γίνῃ καὶ δικό μου παιδί... Ἐξ ἄλλου, δὲ θὰ τὸ ἀφήσουμε ὁλομόναχο... Θὰ τοῦ δώσουμε ἀδελφάκι.

Ἔσφιξε τὴ Ζενεβιέβ στὰ στῆθη του, καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο ἀπαλά, τρυφερά, σὰν νὰ ἔβλεπε σὲ μιὰ κόρη τὸ φιλὶ τοῦ ἀδερφοῦ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΛΕΜΠΑ



Ὁ Πιὲρ προσέφερε τὰ λουλούδια στὴ Ζενεβιέβ καὶ τὴ φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα.

# Θρυλικές μορφές τῆς ἀρχαιότητος

## Θάλεστρις, ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων

ΔΕΝ εἶχε ἀκομη ξημερώσει. Καθισμένες σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου, στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης σπηλιᾶς, οἱ γυναῖκες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ συμβούλιο τῶν ἀμαζόνων, ἐξέταζαν ἕνα-ἕνα τὰ ζητήματα ποὺ τὶς ἀπασχολοῦσαν. Μὲ περισκέψι καὶ χωρὶς βιασύνη. Βρῆκαν, στὸ τέλος, τὴ λύσι γιὰ ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Γι' αὐτό, μ' ὅλο ποὺ τὸ κουβέντιασαν κάμποσες φορές, δὲν κατάφεραν νὰ πάρουν ἀπόφασι. Κι' ἦταν ἀπ' ὅλα τὸ πιὸ σημαντικό.. Ἡ νεαρὴ βασίλισσά τους, ἡ Θάλεστρις, εἶχε κλείσει τὰ 18 της χρόνια. Σὲ λίγο, θἄπρεπε νὰ κόψη τὸ δεξιό της μαστό, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐμποδίζη στὸ χειρισμὸ τοῦ τόξου. Καί, στὸ μεταξύ, τῆς χρειαζόταν ἕνας ἐφήμερος σύζυγος, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε μητέρα. Ἂν τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννιόταν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἕνωσι ἦταν ἀγόρι, θὰ τὸστελναν στὸν πατέρα του. Ἂν, ὅμως, ἦταν κορίτσι, θὰ τὸ μεγάλωναν σύμφωνα μὲ τὰ αὐστηρὰ ἔθιμά τους, γιὰ νὰ διαδεχτῆ μιὰ μέρα τὴ μητέρα του στὸ θρόνο.

Οἱ ἀμαζόνες περιφρονοῦσαν τοὺς ἄντρες καὶ τοὺς λογάριαζαν μόνο, ὅταν ἤθελαν νὰ γίνουν μητέρες ἢ ἀκόμη ὅταν ζητοῦσαν νὰ βροῦν γιὰ μερικὲς στιγμὲς κοντά τους λίγη χαρά. Μὰ καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, τοὺς ἔπαιρναν μὲ τὴ βία κι' ὕστερα τοὺς ἔδιωχναν, χωρὶς κακία ἴσως, ἀλλὰ καὶ χωρὶς λύπη. Κάποτε, ὅταν ἡ βία ἦταν ἀαύμφορη, τοὺς δελέαζαν μὲ τὸ χρῆμα.

Ἰὸ ζήτημα ἦταν, λοιπόν, ἀν τὸν ἄντρα ποὺ θἄκανε μητέρα τὴ νεαρὴ βασίλισσά τους θὰ τὸν ἔκλεβαν, ὅπως τὶς παρακινοῦσαν τὰ πολεμοχαρῆ ἐνοτικά τους ἢ θὰ τὸν ἀγόραζαν.

Ἀλλὰ μιὰ πολεμικὴ ἐπιχείρησι ἦταν, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὄχι μόνο δύσκολη, ἀλλὰ κι' ἀπερίσκεπτη. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας βρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ νεαροῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας, ποὺ εἶχε ἐπιβάλει στοὺς λαούς της τοὺς νόμους του. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε ἀδιαφορήσει γιὰ τὶς ἀμαζόνες, εἴτε γιατὶ τὶς θεώρησε ἀκίνδυνες, εἴτε γιατὶ δὲν ἤθελε νἀρθῆ σ' ἀνοιχτὴ σύγκρουσι μαζί τους. Ἀλλὰ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ προκαλέσουν τὴν ὀργή του.

— Πέρασε ὁ καιρός, ποὺ μπορούσαμε νὰ κλέβουμε τοὺς ἄντρες, ποὺ μᾶς ἄρεσαν, ἀφοῦ πρῶτα ρημάζαμε τὶς χῶρες τους, εἶπε ἡ γεροντότερη ἀπὸ τὶς ἀμαζόνες. Ὁ νεαρὸς ἀητὸς ποὺ μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὴ Μακεδονία σκέπασε μὲ τὶς φτεροῦγες του βασίλεια καὶ πολιτεῖες κι' Ἑπνίξε κάθε ἄλλη δύναμι ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική του. Καί, βέβαια, δὲ μποροῦμε νὰ τὰ βάλουμε μαζί του. Ἀλλ' εὐτυχῶς, τὸ χρυσάφι δὲ μᾶς λείπει. Μποροῦμε, λοιπόν, ν' ἀγοράσουμε μ' αὐτὸ τὸν ἄντρα ποὺ ταιριάζει στὴ βασίλισσά μας. Μιλῆστε, καλές μου συντρόφισσες... Στὰ ταξίδια μας, κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς, ἔχει δῆ πολλοὺς ὁμορφους καὶ γεροδεμένους ἄντρες. Ἂς τοὺς ἐξετάσουμε ἕναν-ἕναν κι' ἂς διαλέξουμε τὸν κτλύτερο ἀνάμεσά τους.

— Ἐγὼ προτείνω τὸν Εὐρύαλο, ἀπὸ τὴν Πτερία, εἶπε μιὰ ἄλλη. Κατάγεται ἀπὸ μεγάλη γενιὰ κι' εἶναι ὁμορφος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα.

— Ἀλλὰ καὶ τρυφηλὸς σὰν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Φρυγίας... παρατήρησε τρίτη. Ἀντί, λοιπόν, γιὰ τὸν Εὐρύαλο, θἄπρεπε νὰ προτιμήσουμε τὸ Νικάνορα ἀπὸ τὸ Γόρδιο, ποὺ ὅλες ξέρουμε τὴν ἀπαράμιλλη ἀνδρεία του, γιατὶ πολεμήσαμε μαζί του. Ὑστερεῖ ἴσως 'σ' ὁμορφιά, ἀλλὰ δὲ θὰ βροῦμε κανένα πιὸ δυνατὸ ἀπ' αὐτόν.

Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε, ξαφνικά, μέσα στὴ σπηλιά:

— Σωπάστε ὅλες! Κουβεντιάζετε τόση ὥρα γιὰ τὸν ἄντρα, ποὺ πρέπει νὰ μοῦ ἀγοράσετε, σὰ νὰ ἤμουν ἀνίκανη νὰ τὸν βρῶ μόνη μου!

Ἐκείνη, ποὺ εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν ἡ Θάλεστρις. Εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι της κι' εἶχε πάει νὰ σταθῆ στὴ μέση τοῦ ἡμικυκλίου.

— Δὲν εἶμαι, λοιπόν ὁμορφη καὶ δὲ μπορῶ μὲ τὴν ὀμορφιά μου νὰ ξυπνήσω τὸν ἔρωτα σ' ἕνα ἀντρίκιο στῆθος; ρώτησε. Γιατί μὲ κυττάζετε ἔτσι; Δὲ θέλω οὔτε νὰ κλέψω, οὔτε ν' ἀγοράσω τὸν ἄντρα ποὺ θὰ μὲ κάνη μητέρα. Θὰ τὸν βρῶ μόνη μου καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ μ' ἀγαπήση.

Οἱ ἄλλες ἀπόρησαν γιὰ τὰ λόγια της.

— Μιλᾶς γι' ἀγάπη, ἀφοῦ ξέρεις πὼς αὐτὸ τὸ αἴσθημα εἶναι ἀνάξιο σὲ μιὰ ἀμαζόνα; τῆς εἶπε μιὰ ἀπ' ὅλες.

— Μίλησα γιὰ τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσω, ἀπάντησε ἡ Θάλεστρις. Δὲν εἶπα, ὅμως, πὼς θ' ἀγαπήσω κανένα!

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν βρῆς τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ σ' ἀγαπήση;

Ἡ Θάλεστρις ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένη.

— Ἡ σκιψι μου τὸν ξέρει, ἀπάντησε ἔπειτα. Φοβᾶμαι μόνο μήπως δὲν τὸν προφτάσω...

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ λόγια, βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά, πῆδησε στ' ἄλογό της κι' ἔφυγε μ' ἕναν τρελλὸ καλπασμό.

Ἡ Θάλεστρις ἔτρεξε ὅλη τὴν ἡμέρα κι' εἶχε νυχτώσει πιὰ ὅταν ἔφτασε στὸ μακεδονικὸ στρατόπεδο, ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα, τὴν καλουμένη γαλατική.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ μακεδονικὲς φάλαγγες θὰ συνέχιζαν τὴν πορεία τους πρὸς τὴν Κιλικία κι' ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε ἀφίσει ἀπόλυτη ἐλευθερία στοὺς στρατιῶτες του νὰ διασκεδάσουν, ὅπως ἤθελαν ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ γυναῖκες κυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα στὶς σκηνὲς κι' οἱ φουροὶ δὲν πολυπρόσεχαν ἐκεῖνες ποὺ ἔρχονταν ἢ ποὺ ἔφευγαν. Ἔτσι, ἡ Θάλεστρις δὲ δυσκολεύτηκε νὰ περάση μέσα στὸ στρατόπεδο.

Τὸ πρῶτο βῆμα εἶχε γίνει. Ἔπρεπε τώρα νὰ φτάση στὴ σκηνὴ τοῦ βασιλιᾶ κι' ἡ νεαρὴ ἀμαζόνα χρειάστηκε ὅλη τὴν πονηρία της γι' αὐτό. Σώρθηκε σύρριζα στὴ σκηνὴ του καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ φουρὸς γύρισε τὶς πλάτες του, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ρυθμικὸ βηματισμό του, ἀνασήκωσε τὸ πανὶ τῆς πόρτας καὶ πέρασε μέσα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ὁλομόναχος. Ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα δέρμα λιονταριοῦ, μὲ τὴ ράχη ἀκουμπισμένη σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια, κατέστρωνε μέσα στὸ μυαλό του τὰ σχέδια γιὰ τὶς καινούργιες καταχτήσεις του. Βλέποντας αὐτὴ τὴν ἄγνωστη νέα, ἀπόρησε:

— Ποιὰ εἶσαι καὶ πῶς ἤρθες ἐδῶ; τὴ ρώτησε.

Ἡ Θάλεστρις χαμογέλασε χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Ποιὰ εἶσαι καὶ πῶς ἤρθες ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὁ Ἀλέξανδρος, παραξενεμένος, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά της.

— Εἶσαι πολὺ ὁμορφη, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ πῶς ἤρθες ἐδῶ;

Ἡ Θάλεστρις χαμογέλασε καὶ πάλι χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Δὲν ἔχεις φτιασιδωμένο πρόσωπο σὰν τὶς Αἰγύπτιες, οὔτε βαρειὰ βραχιόλια καὶ κρίκους στοὺς ἀστραγάλους, σὰν τὶς γυναῖκες τῆς Ἀσίας, συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸ πρόσωπό σου εἶναι λιγώτερο λευκὸ ἀπὸ μιᾶς Ἑλληνίδας καὶ δὲν ἔχεις τὰ μαλλιά σου πλεγμένα σὲ μακριὲς πλεξίδες, ὅπως κάνουν οἱ νέες τῆς Μακεδονίας... Εἶσαι, ὅμως, πιὸ ὁμορφη ἀπ' ὅλες!

— Ἁπλωσε ταὐτόχρονα τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν τραβήξη κοντά του. Ἀλλ' ἡ νέα ξέφυγε κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πλάγια.

— Ἔχεις τὸ λυγερὸ κι' εὐκίνητο κορμὶ τῆς ἐλαφίνας, τῆς εἶπε γελῶντας ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ βγάλης τὸ φόβο ἀπὸ τὴν ψυχή σου... Πές μου τί θέλεις; Κοσμήματα, χρυσάφι;... Θὰ ἔχης ὅ,τι ζητήσης!

Ἡ νέα στήλωσε τὰ μεγάλα μάτια της πάνω του.

— Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου! ἀπάντησε.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ βλέμμα του.

— Ἀλλ' εἶσαι τόσο νέα! εἶπε. Τί μπορεῖς νὰ ξέρης ἀπὸ τὴν ἀγάπη;

— Δὲν ξέρω τίποτα, μεγάλε βασιλιᾶ, ἀπάντησε ἡ Θάλεστρις. Ἀλλὰ θέλησα νὰ τὴ μάθω ἀπὸ σένα. Νὰ γιατὶ ἦρθα ἐδῶ... Εἶσαι ὡραῖος σὰ θεός κι' ἡ φωνή σου δὲν εἶναι σκληρή, ὅπως τῶν στρατιωτῶν σου...

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Ἀλέξανδρος βρέθηκε κοντά της καὶ τὰ χέρια του τὴν ἀγκαλιασαν. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Θάλεστρις δὲν προσπάθησε νὰ ξεφύγη...

Ἰὸ ἄλλο πρωΐ, προτοῦ ἀκόμη ξημερώση, ἡ Θάλεστρις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ λιονταριοῦ, ποὺ τὸ εἶχε μοιραστῆ ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὸν Ἀλέξανδρο, ξαναφόρεσε τὸν κοντὸ χιτῶνα της, ἔδεσε στὸν τράχηλό της τὰ πλούσια μαλλιά της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σκηνῆς. Ἀλλ' ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ μὴν κάμη θόρυβο, δὲν τὸ κατάφερε ὡς τὸ τέλος. Ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς ξύπνησε ξαφνικά.

— Γιατὶ φεύγεις; τῆ ρώτησε.

— Πρέπει νὰ πάω στοὺς δικούς μου, ποὺ θ' ἀνησυχήσουν, ἂν δὲ μὲ δοῦν, ἀπάντησε ἡ Θάλεστρις.

— Θὰ ξαναγυρίσης;

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήση, τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ὁ Ἀλέξανδρος σηκώθηκε ἀμέσως. ντύθηκε βιαστικὰ κι' ὥρμησε κι' αὐτὸς ἔξω... Ἡ Θάλεστρις ὅμως εἶχε βγῆ κιόλας ἀπὸ τὸ στρατόπεδο κι' ἦταν ἀνεβασμένη στ' ἄλογό της.

— Θὰ ξαναγυρίσης; τῆς φώναξε μὲ ἀγωνία.

— Ἴσως, τοῦ ἀπάντησε. Μάθε, μεγάλε βασιλιᾶ, ὅτι ἐκείνη ποὺ τῆς χάρισες τὴν ἀγάπη σου, εἶναι ἡ Θάλεστρις, ἡ βασίλισσα τῶν ἀμαζόνων... Ζοῦσα ὡς χτὲς μὲ τὸ μεγάλο πόθο νὰ γίνω ἀπὸ σένα μητέρα. Ἂν γεννήσω ἀγόρι, θὰ σοῦ τὸ φέρω ἡ ἴδια καὶ θἀρθῶ νὰ μείνω κοντά σου, ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι, ὡσπου νὰ μὲ βαρεθῆς...

Χτύπησε κατόπιν τ' ἄλογό της κι' ἔφυγε καλπάζοντας μέσα στὸ ἀδύνατο φῶς τῆς αὐγῆς.

Μὰ τὸ παιδί, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο δὲν ἦταν ἀγόρι. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεῖδε ποτὲ πιά.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ γυναῖκα τοῦ Πόθ

'Η ἐρωτικὴ ἀποτυχία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες αἰτίες δυστυχίας..

# ΤΙ ΕΙΝΑΙ ἡ εὐτυχία;

### Ποιοὶ εἶναι οἱ παράγοντες ποὺ τὴν ἐξασφαλίζουν

"Ἐχουν δοθῆ διάφοροι ὁρισμοὶ τῆς εὐτυχίας. Γιὰ τὸ φιλόσοφο Ἔμερσον, εὐτυχία εἶναι ἡ φιλία. 'Ο Ρόμπερτ Στήβενσον ἦταν εὐτυχισμένος ὅταν σκεπτότανε δίπλα στὸ τζάκι.

Γιὰ τὸ παιδί, ἡ εὐτυχία μπορεῖ νὰ βρίσκεται σ' ἕνα κωνάκι παγωτό, γιὰ τὸ νέο στὴν κοπέλλα τῶν ὀνείρων του, γιὰ τὸ γέρο σ' ἕνα καλὸ βιβλίο καὶ μιὰ πίπα...

Τί γνώμη ἔχει ἡ ἐπιστήμη γιὰ τὴν εὐτυχία;

Ἐδῶ καὶ 25 χρόνια, ὁ δόκτωρ Ράϋμοντ Ντάτζ, πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ψυχολογικῆς Ἑταιρίας, ἔλεγε μὲ παράπονο ὅτι «ἡ θεωρία τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς μένει στὸ ἴδιο περίπου ἐπίπεδο ποὺ τὴν ἄφησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι».

'Αλλ' ἂς δοῦμε μερικὲς ἀπὸ τὶς γνῶμες γιατρῶν, κοινωνιολόγων, ψυχολόγων κι' ἐκπαιδευτικῶν πάνω στὸ τόσο ἐνδιαφέραν αὐτὸ θέμα:

1) Ποιὰ εἶναι ἡ βάσι τῆς εὐτυχίας; — 'Ο Νεοϋορκέζος νευρολόγος Χένρυ Χάρτ ἔδωσε ἕνα ἐπιτυχημένο ὁρισμό: «Οἱ βασικὲς πηγὲς τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ ὑγεία, ἡ οἰκονομικὴ ἀσφάλεια, ἡ προσαρμογὴ στὸ περιβάλλον, ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀγάπη κι' ἡ κατάλληλη ἐργασία». Ἐξ ἄλλου, μιὰ ἔρευνα μεταξὺ ἑκατοντάδων προσώπων κατέληξε στὰ ἑξῆς συμπεράσματα: 1) 'Η εὐχαριστησι ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ ἡ ἐπιτυχία σ' αὐτὴν εἶναι μιὰ βάσι τῆς εὐτυχίας. 2) Οἱ παντρεμένοι εἶναι εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς ἀνύπαντρους. 3) 'Η ἐρωτικὴ ἀποτυχία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες αἰτίες δυστυχίας. 4) 'Η ἀγάπη πρὸς τὴν φύσι συμβάδιζει μὲ τὴν εὐτυχία. 5) 'Η καλὴ ὑγεία στὰ παιδικὰ χρόνια συντελεῖ σὲ μιὰ εὐτυχισμένη ζωή. 6) Μεγάλη σημασία ἔχει ἡ ἐπιτυχία στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

2) 'Ο χαρακτὴρ μας ἐπηρεάζει τὴν εὐτυχία μας;—Ναί. Γιατὶ οἱ ψυχολόγοι διακρίνουν δυὸ εἰδῶν εὐτυχία: 1) Τὴν ἐξωτερική, ποὺ τὴν βρίσκαμε στοὺς φίλους μας, στὰ παιδιὰ μας, σὲ μιὰ καλοπληρωμένη ἐργασία, σ' ἕνα εὐχάριστο σπιτικό, καὶ 2) τὴν ἐσωτερική, ποὺ στηρίζεται στὴν ὑγεία, τὸν ἀλτρουισμό, τὴ χαρὰ μὲ τὴν διάθεσι τῆς θρησκευτικὲς ἀρχές, κλπ. 'Η δεύτερη λοιπὸν ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸ χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου.

3) Οἱ συνηθισμένοι ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς ἰδιοφυεῖς; — Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σχέσι μεταξὺ νοημοσύνης καὶ εὐτυχίας. Ἕνας ἠλίθιος μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχέστερος ἀπὸ ἕνα σοφὸ καθηγητή, ὅπως μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ τὸ ἀντίθετο.

4) 'Η εὐτυχία (ἢ ἡ ἔλλειψή της) ἐπηρεάζει τὴν ὑγεία μας; —'Ασφαλῶς! Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι τριῶν διακεκριμένων Ἀμερικανῶν γιατρῶν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ φτώχεια, οἱ στενοχώριες καὶ τὰ οἰκογενειακὰ βάσανα συντελοῦν στὴν ἐμφάνισι τῆς ρευματοειδοῦς ἀρθρίτιδος. Ἕνας Νεοδορκέζος δὲ γεροντολόγος βεβαιώνει ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει γιὰ ὅλες σχεδὸν τὶς ἀρρώστειες.

5) Τὸ χρῆμα εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν εὐτυχία; — Μιὰ ἔρευνα μεταξὺ ἀνθρώπων ἄνω τῶν 60 ἐτῶν ἔφερε τέταρτο τὸ χρῆμα στὸν κατάλογο τῶν δέκα βασικῶν παραγόντων τῆς εὐτυχίας —ἔπειτα ἀπὸ τὴν καλὴ ὑγεία, τὴν πίστι στὸ θεὸ καὶ τὴ φυσικὴ φαιδρότητα. "Οχι πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι περιφρουροῦσαν τὸ χρῆμα. Κάθε ἄλλο! 'Αλλὰ ἡ ζωή τοὺς εἶχε διδάξει πὼς δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μονάχα γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν εὐτυχία—ἰδίως δὲ ὅταν δὲν τὸ χρειάζεται κανεὶς γιὰ βασικὲς ἀνάγκες του, ἀλλὰ γιὰ περιττὲς πολυτέλειες.

6) Ποιοὶ εἶναι εὐτυχέστεροι, οἱ ἄντρες ἢ οἱ γυναῖκες; — Φαίνεται ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγαλύτερη ἱκανότητα εὐτυχίας ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Μποροῦν ὅμως ἐπίσης νὰ γίνουν δυστυχέστερες, γιατὶ εἶναι πιὸ συναισθηματικὲς καὶ ἀντιδροῦν πιὸ ἔντονα στοὺς παράγοντες ποὺ προκαλοῦν τὴ δυστυχία.

'Ο ψυχίατρος δόκτωρ Ντέβιντ Φὶνκ λέει: «Οἱ μελέτες μου ἀπέδειξαν ὅτι, ὅταν ἔχουν ἱκανοποιηθῆ οἱ ἐπιθυμίες μιᾶς γυναίκας γιὰ σπίτι, οἰκογένεια κι' ἕνα ἀγαπημένο σύντροφο, αὐτὴ εἶναι εὐτυχέστερη ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ βρίσκεται στὴν ἴδια θέσι».

7) Ποιὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ κανεὶς στὸ γάμο; — Οἱ δόκτορες Μποῦργκες καὶ Κότρελ διατύπωσαν τρεῖς βασικὲς θεωρίες γιὰ τὴν εὐτυχία στὸ γάμο: 1) Ἂν εἴχατε εὐχάριστη παιδική ἡλικία κι' ἁρμονικὲς σχέσεις μὲ τοὺς γονεῖς σας, θὰ εἶναι πιθανώτατα εὐτυχισμένος κι' ὁ γάμος σας. 2) Ἂν ἀνήκετε στὴν ἴδια θρησκεία μὲ τὴ γυναῖκα σας, ὁ γάμος σας ἔχει μεγαλείτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας. Τὸ ἴδιο ἰσχύει κι' ὅταν ὑπάρχῃ ὁμοιότης στὰ κοινωνικὰ ἐνδιαφέροντα, στὴ μόρφωσι καὶ στὶς πνευματικὲς ἱκανότητες. 3) Ἂν παντρευτῆτε στὴν κατάλληλη ἡλικία, οὔτε πολὺ μικρός, οὔτε πολὺ μεγάλος, θὰ εὐτυχήσετε περισσότερο.

8) Σὲ ποιὰ περίοδο τῆς ζωῆς τους εἶναι πιὸ εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι; —'Η ἐρώτησι αὐτὴ ἔγινε σὲ 450 ἀνθρώπους ἄνω τῶν 65 ἐτῶν. Οἱ μισοὶ λοιπὸν ἀπάντησαν πὼς τὰ εὐτυχέστερα χρόνια τῆς ζωῆς τους ἦταν ἀπὸ τὰ 25 ὡς τὰ 45. Μόνο τὰ 20ο) ο θεωροῦσαν εὐτυχέστερη περίοδο τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία τους, καὶ μόνο τὰ 7ο) ο προτιμοῦσαν τὰ παιδικά τους χρόνια.

9) 'Η εὐτυχία παρουσιάζει «κύκλους»; — «Ναί!» λέει ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας, ἀφοῦ μελέτησε ἐπὶ 25 χρόνια αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ρώτησε πάνω ἀπὸ 1.000 ἄτομα κάθε ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως. "Οπως διαπίστωσε, ὁ κάθε «κύκλος» εὐτυχίας τῶν ἐφήβων διαρκεῖ 2 ἑβδομάδες περίπου, τῶν δὲ ἐνηλίκων 5—6 ἑβδομάδες. Ἔπειτα ἀκολουθεῖ μιὰ ἴση χρονικὴ περίοδος, ποὺ ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τὸν ἑαυτό του δυστυχισμένο, ἢ τοὐλάχιστον λιγώτερο εὐτυχισμένο. Αὐτὲς οἱ διακυμάνσεις ὀφείλονται ἴσως σὲ περιοδικὲς μεταβολὲς τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ δίνουν τὸ συναίσθημα τῆς εὐεξίας.

✪✪

### Ἀρωματισμένα πουκάμισα

Μιὰ νέα ἐξωφρενικὴ μόδα στὰ ἀνδρικὰ πουκάμισα, προερχομένη, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορά, ὄχι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὰ ἀπὸ τὴν.., Κίνα, πραγματοποίησε, τελευταία, τὴν εἰσβολή της στὴν Εὐρώπη. Τὰ ἀνδρικὰ αὐτὰ πουκάμισα εἶναι «ἐμπριμέ», ὅπως καὶ τὰ ἀμερικάνικα, καὶ ἐπὶ πλέον.., ἀρωματισμένα!

'Η ἐιωφάνισίς τους ἔγινε στὰ καταστήματα τοῦ 'Ανατολικοῦ Βερολίνου, ποὺ τὰ εἰσήγαγε ἀπὸ τὴν Σαγκάη, καὶ γνωρίζουν ἐξαιρετικὴ ζήτησι, προπαντὸς ἀπὸ τὴ νεολαία. Τὰ μοντέλα τῶν ἀρωματισμένων κινέζικων πουκαμίσων ἔχουν περίεργα ὀνόματα —ὅπως («Λοπρος Γάτος»), «Ἐλάφι», («Ἱπτάμενο Ψάρι») κλπ.—καὶ μπορεῖ νὰ τὰ ζητήσῃ κανεὶς σὲ τέσσερα διαφορετικὰ ἀρώματα: τριαντάφυλλου, βιολέττας, λεμονιοῦ καὶ μέντας. Τὰ δυὸ τελευταῖα, ποὺ θεωροῦνται σὰν σχετικὼς «ἀνδροπρεπέστερα», εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ζητιοῦνται περισσότερο.



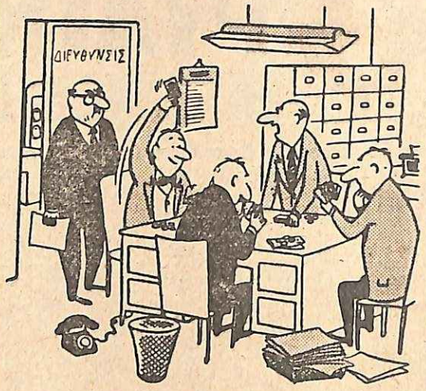


*—'Ο μισθὸς ποὺ μᾶς δίνετε, κύριε διευθυντά, φτάνει μόνο γιὰ ἕνα!... Καὶ κυττᾶμε ἐδῶ ποιὸς θὰ τὸν πάρῃ!*

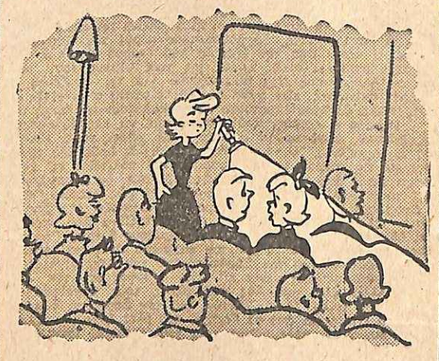

*—"Αειντε, δῶσε της τὸ πουρμπουὰρ νὰ φύγῃ!*

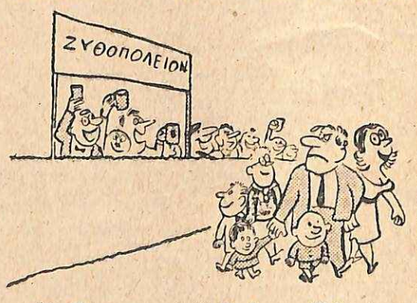


*—'Ο Κώστας, παιδιά! Γειά σου, Κώστα, παλιόφιλε!*

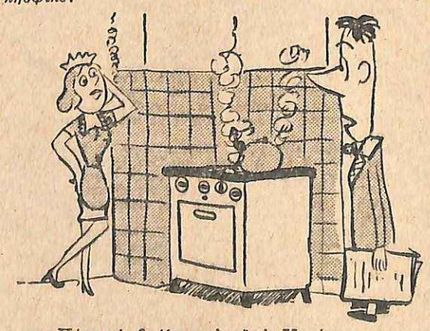

*—Πόσο τὰ βράζεις τ' αὐγὰ Μαρίκα;*
*—"Οσο βαστάει ἕνα τσιγάρο, κύριε!*

# Η ΟΜΟΡΦΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

## Περίπατοι στὴν 'Αττικὴ

Ἀν σήμερα τὸ Γαλάτσι εἶναι ἕνας μεγάλος συνοικισμός, δὲ συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα. Τότε, διατηροῦσε ἀκόμη ὅλη τὴ γραφικότητα τοῦ ἀττικοῦ τοπίου. "Ενα ἐκκλησάκι, τῆς 'Αγίας Γλυκερίας, καὶ μιὰ πηγὴ μὲ ἄφθονο τρεχούμενο νερὸ—ποὺ θεωρεῖτο ἄριστο γιὰ τὸ στομάχι—θὰ συναντοῦσε ὁ διαβάτης, φθάνοντας στὸ Γαλάτσι. "Ολη ἡ περιοχή, ἀπὸ τὸ Γαλάτσι πρὸς τὰ Πατήσια καὶ τοὺς Ποδαράδες, ποὺ σήμερα εἶναι πυκνοκατοικημένη, σκεπαζόταν στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας ἀπὸ ἀμπέλια, δένδρα καὶ εἰδυλλιακὲς ρεματιές. 'Από τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ Γαλάτσι, παραστέκαν οἱ πλαγιὲς τῶν Τουρκοβουνίων, ποὺ ἔφεραν τὸν καθαρὸ ἀέρα μυρωμένο ἀπὸ τὰ θυμάρια καὶ τ' ἀγριολούλουδα τῆς ἀττικῆς γῆς.

Τὸ ὄνομα Γαλάτσι, κατὰ τὴν πιθανώτερη ἐκδοχή, ὀφείλεται σὲ μιὰ παλιὰ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, τῶν Γαλάκη, ποὺ θὰ εἶχαν τὸ κτῆμα τους στὴν τοποθεσία ἐκείνη. Τὸ ὄνομα τῶν Γαλάκη μὲ τὴν ἀθηναϊκὴ προφορὰ ἔγινε Γαλάτση καὶ κατόπιν ἡ τοπωνυμία οὐδετεροποιήθηκε σὲ Γαλάτσι. Τὸ ἴδιο ἔχει συμβῆ καὶ μὲ ἄλλα τοπωνυμικὰ τῆς Ἀθήνας. "Οπως, ἀπὸ τὰ κτήματα τῆς μεσαιωνικῆς οἰκογένειας τῶν Γουδῆ, ὀνομάστηκε, οὐδετεροποιημένο κι' αὐτό, τὸ ἱστορικὸ Γουδὶ καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν 'Αθηναίων Κολοκύνθη, ἡ Κολοκυνθοῦ.

Λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ Γαλάτσι βρίσκεται ἡ "Ομορφη Ἐκκλησιά. 'Εδῶ, ἡ σκηνογραφία τοῦ τοπίου εἶναι διαφορετική. Δὲν παρουσιάζει τὴν εἰδυλλιακὴ γραφικότητα τοῦ παληοῦ Γαλατσιοῦ, οὔτε τῶν ἄλλων ρωμαντικῶν τόπων τῆς 'Αττικῆς, μὲ τὶς βαθύσκιες ρεματιές, τὶς νεραϊδοπλεγμένες σπηλιὲς καὶ τοὺς γελαστοὺς λόγγους.

'Η περιοχὴ τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς ἔχει μιὰ αὐστηρὴ δωρικότητα. Τὸ ἔδαφος εἶναι ἀνοικτὸ καὶ ἐλεύθερο, πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς. Γυμνοὶ λόφοι—παρακλάδια τῶν Τουρκοβουνίων—τὴν τριγυρίζουν. Καὶ σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς προβάλλει χαριτωμένη ἡ βυζαντινὴ ἐκκλησιὰ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου. 'Ο λαὸς ὅμως παραμόρισε τὸ ὄνομα τοῦ Καβαλλάρη 'Αγίου καὶ τὴν ἔξρει ὡς "Ομορφη Ἐκκλησιά. Καί, ἀσφαλῶς, ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς 'Αθηναίους θὰ γνωρίζουν γιὰ ποιὸν ἅγιο τιμᾶται ἡ ἐκκλησιὰ αὐτή, ποὺ ἡ ἡλικία της μετριέται μὲ πολλοὺς αἰῶνες...

Γιατί, ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν ἀρχαία 'Ελλάδα, ἡ περιοχὴ τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς ἦταν κατοικημένη. Διάφορα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα, ποὺ βρέθηκαν γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξι ἀρχαίου ἱεροῦ καὶ νεκροταφείου στὴ θέσι ἐκείνη, τουλάχιστον ἀπὸ τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα. Ἴσως τὸ ἀρχαῖο ἱερὸ νὰ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν 'Αθηναῖο ἥρωα Θησέα. Καί, καθὼς εἶναι γνωστό, τὰ ἱερὰ τοῦ Θησέως μετατράπηκαν, μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ χριστιανισμοῦ, σὲ ἐκκλησίες ἀφιερωμένες στὸν τροπαιοῦχο ἥρωα τῆς νέας θρησκείας, τὸν "Αγιο Γεώργιο, ποὺ σκότωσε τὸ δράκοντα, ὅπως ὁ Θησεὺς τὸν περίφημο Μινώταυρο τῆς Κρήτης...

'Οπωσδήποτε, ἡ "Ομορφη Ἐκκλησία, εἴτε καθαγιάστηκε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς στὴ μνήμη τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, εἴτε ἐκ διαδοχῆς ἀπὸ τὸ Θησέα ἢ ἄλλο θεὸ ἢ ἥρωα, βρίσκεται στὴ θέσι ἐκείνη ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια. 'Η ἀρχικὴ ἐκκλησία, ποὺ χτίστηκε κατὰ πάσα πιθανότητα τὸν 11ο αἰῶνα, ἔχει σήμερα παταραμορφωθῆ ἀπὸ τὶς διάφορες προσθῆκες, ποὺ ἔγιναν σὲ νεώτερες ἐποχές. Τὸ βλέπει κανεὶς καθαρὰ ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀκανόνιστο σχῆμα τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸ διαφορετικὸ ὕψος ποὺ ἔχουν οἱ στέγες της. Κοντὰ στὸν ἀρχικὸ βυζαντινὸ ναὸ ἔχει προστεθῆ, στὴ μεσημβρινὴ πλευρά, τὸ παρεκκλήσιο ποὺ ἔφτιαξαν οἱ Καθολικοὶ παπάδες τὴν ἐποχὴ τῆς Φραγκοκρατίας. 'Αργότερα, ἐπὶ τουρκοκρατίας, προστέθη καὶ ὁ ἀκαλαίσθητος νάρθηκας.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν παραμόρφωσι, ποὺ ὑπέστη ὁ βυζαντινὸς αὐτὸς ναός, παραμένει πάντοτε—μὲ τὴ βοήθεια καὶ τοῦ σημαντικοῦ τοπίου ποὺ τὸν περιβάλλει—ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα καὶ ἀξιόλογα, ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης καὶ ἱστορίας, χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς 'Αττικῆς. Καὶ δικαίως ὁ λαὸς τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα τῆς "Ομορφης Ἐκκλησίας.

'Εκεῖ ὅμως, ποὺ συνεπαίρνει τὸν ἐπισκέπτη ἡ γοητεία εἶναι ἀπὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας. Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς «μουσεῖον ἁγιογραφίας» μὲ τὶς σωζόμενες εἰκόνες ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὅσες ἀφῆκαν οἱ καταστροφὲς καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ 1863. Τὴν ὑποβλητικότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ τὴν κάνουν ἀκόμη ἐντονώτερη οἱ μαυρισμένες ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ ἁγιογραφίες καὶ ὁ διάκοσμος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐργάστηκαν ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια ὡς σήμερα. Τὸ τέμπλο τῆς ἐκκλησίας ἔγινε τὸ 1743, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ μιὰ ἐπιγραφὴ πάνω ἀπὸ τὴν 'Ωραία Πύλη. 'Από τὶς ἁγιογραφίες, ποὺ μερικὲς εἶναι ἀρίστης τέχνης, ἄλλες ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὸ τέμπλο καὶ ἄλλες σὲ κατοπινὰ χρόνια. Οἱ περισσότερες εἶναι τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνα. Πάντως λιγοστὰ εἶναι τὰ δείγματα, τόσο στὸ ἐξωτερικὸ ὅσο καὶ στὸ ἐσωτερικό, ποὺ σώζονται ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ βυζαντινὴ ἐκκλησία. Θὰ πρέπει νὰ μνημονεύσωμε ἀκόμη ὅτι ἡ "Ομορφη Ἐκκλησία διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάστασι, χάρις στὶς φροντίδες καὶ τὴ δαπάνη τοῦ τελευταίου ἰδιοκτήτου της Βεῖκου.

Ποίος ἦταν ὁ πρῶτος «κτίτωρ» τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι γνωστό. 'Ο Δημήτριος Καμπούρογλου κάνει τὴν ὑπόθεσι ὅτι ἡ "Ομορφη Ἐκκλησία θ' ἀνῆκε στὴ μεγάλη βυζαντινὴ οἰκογένεια τῶν Πλατυπόδων, ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ βασιλεύουσα κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν 'Αθήνα. Τὰ κτήματα τῆς οἰκογενείας τῶν Πλατυπόδων—τῶν Ποδαράδων, ὅπως τοὺς ἔλεγε ἐπὶ τὸ δημοτικότερο ὁ λαός—ἐκτείνονταν σὲ ὅλη τὴν κοντινή μὲ τὴν "Ομορφη Ἐκκλησία περιοχή, στὴν ὁποία ἀφῆκαν καὶ τὸ τοπωνυμικὸ Ποδαράδες. Οἱ Πλατύποδες, λοιπὸν ἢ κάποια ἄλλη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς 'Αθήνας, ὑπῆρξαν οἱ χορηγοὶ καὶ «κτίτορες» τῆς "Ομορφης Ἐκκλησίας, ποὺ χρησίμευσε καὶ ὡς καθολικὸ μοναστηριοῦ. Τὸ ὅτι ἡ "Ομορφη Ἐκκλησία, εἴτε στὰ βυζαντινὰ χρόνια, εἴτε κατόπιν, ἦταν μοναστηριακὸς ναός μᾶς τὸ βεβαιώνουν ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐνδείξεις, καὶ οἱ μισοσβυσμένες μορφὲς τῶν δύο ἀσκητῶν στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας, ποὺ πληροφοροῦν τὸν εἰσερχόμενο ὅτι πρόκειται περὶ μοναστηριοῦ. "Ισως στὰ σημερινὰ κτίσματα τοῦ περιβόλου νὰ ὑπῆρξαν κάποτε τὰ κελιὰ τῶν μοναχῶν. Κάποιος ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς αὐτοὺς ἔχει ἀποθανατίσει στὰ ἀκιδογραφήματα τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς τὶς εὐχὲς ποὺ ἔκανε γιὰ δύο ἐπιφανέστατα πρόσωπα τῆς Παληᾶς 'Αθήνας: «Κύριε—λέει ἡ μιὰ ἐπιγραφή—βοήθει τοῦ δούλου Σου Στεφάνου τοῦ Λύκου, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ τόνε φυλάξῃ ἐν ἡμέρα κρίσεως». «Κύριε, —λέει ἡ ἄλλη ἐπιγραφή—βοήθει τοῦ δούλου Σου Νέρη Γερένη».

Οἱ δύο οἰκογένειες, τῶν Λύκων καὶ τῶν Γερένηδων, εἶναι ἀπὸ τὶς παλαιότατες τῆς 'Αθήνας. Βρίσκονται στὸ ἀθηναϊκὸ ἀρχοντολόγιο ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐποχή. Στὴν οἰκογένεια τῶν Λύκων ἀνῆκε καὶ ἡ περίφημη ἐκκλησία Σωτῆρα τοῦ Λυκοδήμου, ποὺ εἶναι γνωστὴ σήμερα ὡς ρωσικὴ ἐκκλησία τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων. 'Από τὴν οἰκογένεια τῶν Γερένηδων ἦταν καὶ ὁ γνωστὸς πατριάρχης 'Ιεροσολύμων Παρθένιος. 'Η ἀθηναϊκὴ παράδοσι ἀναφέρει γιὰ τὸν Παρθένιο Γερένη, ποὺ ἐπὶ 30 χρόνια ἦταν πατριάρχης 'Ιεροσολύμων μὲ μεγάλη ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δράσι, ὅτι τὸ 1766 ἀφῆκε τὸν πατριαρχικὸ θρόνο του γιὰ λόγους ὑγείας καὶ γήρατος. Τὸ 1770 ἤρθε στὴν 'Αθήνα γιὰ νὰ δῇ τὴν ὑπερεκατοντούτιδα μητέρα του. Εὑρισκόμενος στὴν 'Αθήνα ὁ Γερένης καὶ κατεβαίνοντας τὴ σκάλα τῆς Μητροπόλεως ἔπεσε, λόγω μυωπίας καὶ ἡλικίας (κόντευε τὰ ἐνενήντα), καὶ σκοτώθηκε. 'Η ἐνθύμησι τοῦ τραγικοῦ του θανάτου εἶχε παραμείνει ζωηρὴ κατόπιν ἐπὶ δεκαετηρίδες στὴν 'Αθήνα τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας.

Οἱ οἰκογένειες τῶν Λύκων καὶ τῶν Γερένηδων θὰ ὑπῆρξαν, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τοὺς δωρητὲς τοῦ μοναστηριοῦ τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς γιὰ ν' ἀναφέρωνται μὲ εὐχὲς στὰ διασωθέντα ἀκιδογραφήματα. Καὶ βέβαια δὲ θὰ ἦταν οἱ μόνες οἰκογένειες ἀπὸ τὶς ἀρχοντικὲς τῆς Παλαιᾶς 'Αθήνας, ποὺ θὰ ἐνδιαφέρθηκαν καὶ θὰ ἔδωσαν χρήματα γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ διάκοσμο τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς.

'Η "Ομορφη Ἐκκλησιά, ὅπως εἶναι σήμερα στὸ Γαλάτσι.

"Αν ὅμως ὑπῆρξαν, σὲ παλαιότερους χρόνους, πολλοὶ ποὺ φρόντισαν γιὰ τὴν ὡραία αὐτὴ βυζαντινὴ ἐκκλησία, δὲν ὑστέρησαν ὡστόσο σὲ νεώτερες ἐποχὲς καὶ οἱ... ἀμελεῖς τοῦ ἐχθροί της. Κατὰ πρῶτα, πρῶτα οἱ αἰώνιοι ἐχθροὶ κάθε μνημείου: ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐγκατάλειψι. Ἔπειτα, στὸν ἐφτάχρονο πόλεμο, ποὺ ἔγινε στὴν 'Αττικὴ κατὰ τὴν 'Ελληνικὴ 'Επανάστασι, ἡ "Ομορφη Ἐκκλησιὰ θὰ ἀκολούθησε τὴν τύχη τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, ποὺ ἐρημώθηκαν καὶ ἔπαθαν καταστροφές.

Μεγαλύτερη ὅμως συμφορὰ τὴ βρῆκε τὸ 1868, ὅταν οἱ λῃστὲς, ποὺ κατέφειναν καὶ στὴν 'Αθήνα τὴν ταραχώδη περίοδο τῆς Μεταπολιτεύσεως, τῆς ἔβαλαν φωτιὰ καὶ τὴν ἔκαψαν κατὰ μεγάλο μέρος. Καὶ δὲν ἐφθάναν οἱ καταστροφὲς ἀπὸ τὸ χρόνο, τὸν πόλεμο, καὶ τὴν πυρκαϊά, ἀλλὰ προστέθηκαν σ' αὐτὲς καὶ οἱ ἐγκληματικὲς προλήψεις τῶν ἀνθρώπων, ποὺ φρόντιζαν νὰ βγάζουν τὰ μάτια ἀπὸ τοὺς ἁγίους τῶν ἐκκλησιῶν! Τὸ προβάδισμα ἀνῆκε στὶς γεροῦς 'Αθηναίες, ποὺ εἶχαν γιὰ πρόληψι καὶ πίστευαν πὼς ἂν ἔβγαζαν τὸ μάτι κάποιου ἁγίου, θὰ ἔβλεπαν τὸ νέο ποὺ θὰ γίνοταν ἄντρας τους. Ἔπειτα ἔρχονται οἱ τσοπάνηδες, ποὺ ἔβγαζαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα μάτι ἁγίου, στὶς εἰκόνες τῶν ἐξωμοκκλησιῶν, κάθε φορὰ ποὺ θὰ ψόφαγε ἕνα πρόβατό τους. "Ηταν κάτι μεταξὺ προλήψεως καὶ ἐκδικήσεως!...

Εὐτυχῶς, ποὺ στὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα ἕνας Βεῖκος, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ σουλιωτικὴ οἰκογένεια τῆς 'Επαναστάσεως, εἶχε τὴν ἔμπνευσι ν' ἀγοράσῃ τὴν περιοχὴ τῆς "Ομορφης Ἐκκλησιᾶς καὶ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι. 'Ο ἴδιος φρόντισε νὰ περισώσῃ, ν' ἀναστηλώσῃ καὶ ν' ἀξιοποιήσῃ, ὅ,τι εἶχαν ἀφήσει ἀπὸ τὴν ὡραία βυζαντινὴ ἐκκλησία, ὁ χρόνος καὶ οἱ ἐπιδρομὲς τῶν λῃστῶν, τῶν τσοπάνηδων καὶ τῶν ἐρωτόλημπτων δεσποινίδων τῆς Παλαιᾶς 'Αθήνας...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

# Ἐπιστήμη καὶ ἄθλος

## Ποτισθῆτε μὲ ἀρνητικὸ ἠλεκτρισμό!...

### Τὸ καλύτερο ἐλιξήριο μακροζωΐας

Ἕνας διαπρεπὴς Ἰταλὸς ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Λουΐτζι Σπολβερίνι, ἀνακάλυψε ἕνα καινούργιο ἐλιξήριο νεότητος καὶ μακροζωΐας, ποὺ διαφέρει, ὅμως, ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα γιατὶ δὲν εἶναι οὔτε ὑγρό, οὔτε σκόνη, οὔτε ἐκχύλισμα, οὔτε κανενὸς εἴδους ὄρρος. Αὐτὸ τὸ ἐλιξήριο ἀνήκει στὴν περιοχὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἶναι, μ' ἁπλούστερα λόγια, ἠλεκτρικῆς φύσεως.

Στὴν ἀνακάλυψη αὐτοῦ τοῦ ἐλιξηρίου ὁ καθηγητὴς Σπολβερίνι ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὴν παρατήρησι ὡρισμένων βιοφυσικῶν φαινομένων.

Ἀναρωτηθήκατε π. χ. ποτὲ γιατὶ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια κυκλοφοροῦν μέσα στὶς ἀρτηρίες καὶ τὶς φλέβες, χωρὶς νὰ σμίγουν μεταξύ τους, γιὰ ν' ἀποτελέσουν μιὰ ἑνιαία μᾶζα; Αὐτὸ γίνεται γιατὶ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, καθὼς καὶ οἱ πρωτεϊνικὲς οὐσίες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ αἷμα, ἔχουν ἀρνητικὴ ἠλεκτρικὴ φόρτισι. Ἀπωθοῦνται, λοιπόν, ἀμοιβαῖα κι ἔτσι δὲ σμίγουν ποτὲ μεταξύ τους.

Ἀλλὰ νὰ μιὰ ἄλλη ἐρώτησι: Πῶς τὰ κύτταρα κατορθώνουν νὰ συγκρατοῦν τὶς ὠφέλιμες οὐσίες καὶ ν' ἀποβάλλουν τὶς τοξικές. Τὴν ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου θὰ μᾶς τὴν δώση καὶ πάλι ἡ ἠλεκτρικὴ φόρτισι. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ κύτταρα, ὅταν εἶναι φορτισμένα μὲ ἀρνητικὸ ἠλεκτρισμό, γίνονται περισσότερο διαπεραστὰ ἀπὸ τὸ ὀξυγόνο κι' ἀπὸ τὶς διάφορες οὐσίες ποὺ περιέχονται μέσα στὸ αἷμα. Ἀποβάλλουν ταυτόχρονα τὶς τοξικὲς οὐσίες ποὺ συσσωρεύονται μέσα σ' αὐτά.

Ἀλλὰ κι' ἡ ἀναπνοή, ὅπως κι' ἡ λειτουργία τῶν πνευμόνων εἶναι ἐπίσης ἠλεκτρικὰ φαινόμενα.

Μιλοῦμε συνήθως γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ ὀξυγόνου. Κι' ὡστόσο, ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνα ζῶον μπορεῖ νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία, μ' ὅλο ποὺ βρίσκονται μέσα σὲ περιβάλλον πλούσιο σὲ ὀξυγόνο. Γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξη, ὁ καθηγητὴς Σπολβερίνι ἔκαμε τὸ ἀκόλουθο πείραμα:

Ἔβαλε μέσα σ' ἕναν κύλινδρο ἀπὸ γυαλὶ σκυλιὰ καὶ κουνέλια κι' ἔκλεισε τὸ ἄνοιγμά του μὲ βάττα, γιὰ νὰ φιλτράρη μ' αὐτὴν τὸν ἀέρα ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὶς ἄλλες βλαβερὲς οὐσίες. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχασαν τὴν ὄρεξι καὶ τὴ ζωηρότητά τους. Τὴν τρίτη ἡμέρα παρουσίασαν διάφορες διαταραχές: διάρροια, ψύξι τῶν ἄκρων, σπασμοὺς καὶ πέθαναν ὅλα τὴν τέταρτη ἢ τὴν πέμπτη ἡμέρα. Ἡ αὐτοψία ἀπέδειξε ὅτι ὁ θάνατός τους ὠφείλετο σὲ ἔλλειψι ὀξυγόνου.

Κι' ὡστόσο, τὰ ὄργανα ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸν κύλινδρο ἔδειχναν τὴν παρουσία στὸ ἐσωτερικὸ του κανονικῆς ἀναλογίας ὀξυγόνου. Τὰ σκυλιὰ κοὶ τὰ κουνέλια εἰσέπνεαν, λοιπόν, τὸ ὀξυγόνο ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

Ἀλλὰ τότε πῶς εἶχαν πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία; Ἡ ἐξήγησι βρίσκεται στὴ βάττα. Τὰ μόρια τοῦ ὀξυγόνου, περνώντας ἀπ' αὐτήν, ἔχαναν τὸν ἀρνητικὸ ἰονισμό τους κι' ἔτσι δὲν εἶχαν πιὰ καμμιὰ δύναμι. Τὴν ἀκρίβεια αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως ἀπέδειξε ἕνα ἄλλο πείραμα ποὺ ἔγινε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μόλις, ὅμως, τὰ ζῶα ποὺ ἦταν κλεισμένα μέσα στὸν κύλινδρο ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ὄρεξι καὶ τὴ ζωηρότητά τους, ὁ καθηγητὴς Σπολβερίνι εἰσήγαγε μ' ἕνα σωληνίσκο ἰόντα ἀρνητικὰ φορτισμένα. Τὰ ζῶα ξαναβρήκαν τότε τὴ ζωηρότητα καὶ τὴν ὄρεξί τους. Δὲν ἀρκεῖ, λοιπόν, τὸ ὀξυγόνο, συμπεραίνει ὁ Ἰταλὸς καθηγητής. Πρέπει ἐπίσης μιὰ ποσότης ἀπ' αὐτὸ νὰ εἶναι ἰονισμένη ἀρνητικά. Καὶ ξέρομε ὅτι δὲν εἶναι ἰονισμένο ὁλόκληρο τὸ ὀξυγόνο ποὺ περιέχεται στὴν ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ μόνον ἕνα μικρὸ μέρος του. (Ἰονισμὸς ἢ ἰόντωσις καλεῖται ἡ διάσπασις τῶν μορίων τοῦ ἀέρος ἢ ἑνὸς ἀερίου σὲ ἀντιθέτως ἠλεκτρισμένα ἀθροίσματα, τὰ λεγόμενα ἰόντα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀθροίσματα ἔλκεται ἀπὸ τὸν ἑτερώνυμο πόλον).

Σ' αὐτὸ τὸ λόγο ὀφείλεται ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ποὺ ἔχει ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ στὴν ὑγεία. Ὅσο ψηλότερα ἀνεβαίνομε τόσο περισσότερο ἰονισμένος εἶναι ὁ ἀέρας. Στὸν ἴδιο λόγο ὀφείλεται ἡ ρωμαλεότης καὶ ἡ μακροζωΐα τῶν ὀρεσιβίων καὶ γενικώτερα τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπαίσθου.

Στηριζόμενος στὶς ἀνωτέρω παρατηρήσεις, ὁ καθηγητὴς Σπολβερίνι κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1) Οἱ ἠλεκτρικὲς φορτίσεις τῶν κυττάρων τροφοδοτοῦν τὴ ζωή.

2) Οἱ φορτίσεις αὐτὲς ὀφείλονται στὸ ὀξυγόνο καὶ πραγματοποιοῦνται μὲ τὴν ἀναπνοή.

3) Ὠφέλιμα στὸν ὀργανισμὸ εἶναι μόνο τὰ ἀρνητικὰ ἰόντα, δηλαδὴ ἐκεῖνα ποὺ φέρουν ἀρνητικὴ ἠλεκτρικὴ φόρτισι. Ἐκεῖνα ποὺ φέρουν θετικὴ ἠλεκτρικὴ φόρτισι, ἀντίθετα, εἶναι βλαβερά. Ὅταν ὁ ὀργανισμὸς τροφοδοτῆται ἐπὶ μακρὸ χρόνο μὲ θετικὰ ἰόντα, ἡ ζωὴ σταματάει.

Ἡ ὑγεία, ἡ ρώμη καὶ τὰ νειάτα ἐξαρτῶνται, λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἀρνητικὰ ἰόντα ποὺ εἰσάγομε στὸν ὀργανισμό μας. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐλιξήριο τοῦ καθηγητοῦ Σπολβερίνι, δηλαδὴ τὰ τεχνητῶς παρασκευαζόμενα ἀρνητικὰ ἰόντα. Ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων καθώρισε, μάλιστα, τὶς δόσεις τους γιὰ ὡρισμένες παθήσεις. Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ἐφήρμοσε αὐτὴ τὴ θεραπεία, τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἐξαίρετα.

Ἡ θεραπεία μὲ ἀρνητικῶς ἠλεκτρισμένα ἰόντα ἐνδείκνυται σὲ περιπτώσεις ἀνωμαλιῶν τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος (ὑπέρτασι - ὑπότασι), καταθλιπτικῶν ἢ νευροψυχικῶν καταστάσεων, κυκλοφοριακῶν παθήσεων, διαταραχῶν τοῦ μεταβολισμοῦ τῆς ὅλης, ὑπερλειτουργίας ἢ ὑπολειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος κτλ. Ἀλλά, γενικώτερα, τὰ ἀρνητικὰ ἰόντα ἀποτελοῦν ἕνα θαυμάσιο μέσον γιὰ τὴν παράτασι τῆς νεότητος καὶ τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν γηρατειῶν. Ὄχι, λοιπόν, φάρμακα, ὀρροὺς καὶ ὁρμόνες, ἀλλ' ἀρνητικῶς φορτισμένα ἰόντα. Σ' αὐτὰ κρύβεται τὸ μυστικὸ τῆς νεότητος καὶ τῆς μακροζωΐας.

✿✿

### Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη

Ἡ πενικιλλίνη, ποὺ παραμένει πάντοτε τὸ ἰσχυρότερο ἀπὸ τὰ ἀντιβιωτικά, δὲν εἶναι τελείως ἀκίνδυνη. Ἀλλά, γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβέστεροι, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι μηδαμινός. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώθηκαν στὸν Παγκόσμιο ὀργανισμὸ Ὑγείας, στὰ 10 ἑκατομμύρια ἐνέσεις πενικιλλίνης οἱ 3 εἶναι θανατηφόρες. Τὰ κρούσματα παρατηροῦνται συνήθως σὲ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν ἀναφυλακτικὲς ἐκδηλώσεις (ἄσθμα, ἐκζέμα κτλ.). Ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ ὑποβληθῆ πολλὲς φορὲς καὶ ἐπὶ μακρὰ σειρὰ ἐτῶν σὲ θεραπεία μὲ πενικιλλίνη. Ἀλλά, ἐφ ὅσον κάποια ἀπὸ τὶς ἐνέσεις προκαλεῖ ἔντονα ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσουν στὸ θάνατο

### Ἀλλεργία ἀπ' τὸ νίκελ

Τὸ δέρμα ὡρισμένων ἀτόμων ἐρεθίζεται ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ νικέλινα ἀντικείμενα (πόρπες ζωῶν, ψεύτικα κοσμήματα, κλπ.). Ἀλλὰ κι' ὁ ἐρεθισμὸς ποὺ προκαλεῖ κάποτε ὁ μετάλλινος σκελετὸς τῶν ματογυαλιῶν, ὀφείλεται συνήθως στὸ νίκελ καὶ τὸ χαλκὸ ποὺ περιέχει. Τὸ χρυσάφι δὲν προκαλεῖ ποτὲ τέτοιο ἀλλεργικὸ ἐρεθισμό.

### Ἀντιβιωτικὰ γιὰ τὰ κριθαράκια

Τὸ τόσο ἐνοχλητικὸ «κριθαράκι» εἶναι μιὰ μόλυνσι τοῦ βολβοῦ μιᾶς τρίχας τῶν βλεφάρων. Στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, στὸ Λονδίνο, ἐξετάσθηκαν 20 ἄτομα ποὺ ἔβγαζαν συνεχῶς «κριθαράκια». Στὰ 94% λοιπὸν ἀπ' αὐτούς, βρέθηκε μέσα στὶς ἐκκρίσεις τῆς μύτης τους «χρυσίζων στα φυλόκοκκος» (ἕνα μικρόβιο πυογόνο). Οἱ γιατροὶ τοὺς θεράπευσαν μὲ μιὰ ἀλοιφὴ μὲ ἀντιβιωτικό, ποὺ τοὺς ἔβαζαν στὰ ρουθούνια τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα ἐπὶ 10 μέρες. Στοὺς 14, σταμάτησαν πιὰ τὰ «κριθαράκια», ὅταν ἔλειψε ἡ μόλυνσι τῆς μύτης. Στοὺς 6 ἄλλους χρησιμοποιήθηκε γιὰ δοκιμὴ μιὰ κοινὴ ἀλοιφὴ χωρὶς ἀντιβιωτικό. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔβγαλαν 20 «κριθαράκια» στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα. Ὁ καλύτερος τρόπος θεραπείας φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ χρῆσι ἀντιβιωτικῶν στὰ βλέφαρα καὶ στὴ μύτη συγχρόνως.

### Τὸ ἕλκος τοῦ στομάχου εἶναι κληρονομικό;

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Λεβρὰ ὑποστηρίζει ὅτι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὸ ἕλκος τοῦ στομάχου ὀφείλεται σὲ κληρονομικὴ προδιάθεσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὰ κυριότερα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπων μὲ παρομοία προδιάθεσι εἶναι τὰ ἀκόλουθα: ἰσχνότης, ματὸρο τρίχωμα, νευρικὴ ἰδιοσυγκρασία, μακρόστενη διάπλασι. Τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴν προδιάθεσι παρουσιάζουν ἐλάττωσι τῆς ἀντοχῆς τοῦ βλεννογόνου τοῦ στομάχου καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὑπόκεινται στὸ ἕλκος.

### Τὸ κάπνισμα καὶ τά... ποντίκια

Τὰ ποντίκια δὲν καπνίζουν καὶ οὔτε θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ κάμη κανεὶς νὰ βάλουν ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο στὸ στόμα τους. Μερικοὶ ἐπιστήμονες, ὡστόσο, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καπνίσματος στὸν ὀργανισμό τους, χορήγησαν ἐπὶ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα μιὰ μικρὴ καθημερινὴ δόσι νικοτίνης σ' ἕναν ἀριθμὸ ποντικιῶν. Τὰ συμπεράσματα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης δὲν εἶναι διόλου καθησυχαστικά. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ποντίκια γέννησαν νεογνὰ νεκρὰ καὶ ἄλλα ἔφεραν στὸν κόσμο νεογνὰ μὲ τερατώδεις παραμορφώσεις τοῦ σκελετοῦ. Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα θὰ πρέπει νὰ τὰ προσέξουν ἰδιαίτερα οἱ μέλλουσες μητέρες ποὺ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ καπνίζουν.

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΜΕΤΑΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ ΨΙΤΤΑΚΙΑΣΙ

Μποροῦν τὰ περιστέρια νὰ μεταδώσουν στὰ παιδιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἀρρώστια τῶν παπαγάλων, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα ψιττακίασις; Τὸ 7ο Συνέδριο τῶν παθολόγων γιατρῶν, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Νυρεμβέργη, ἀπεφάνθη πὼς ἡ μετάδοσι αὐτὴ εἶναι δυνατή. Τὰ περιστέρια καὶ γενικὰ τὰ πουλιά, μποροῦν νὰ μεταδώσουν τὴν ψιττακίασι μόνο ὅταν ὁ ἄνθρωπος τ' ἀφίνει νὰ παίρνουν τὴν τροφή τους ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἂς προσέξουν, λοιπόν, τὰ παιδιὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τρέφουν παθολογικὴ ἀγάπη γιὰ τὰ πουλιὰ κι' ἂς μὴ τ' ἀφίνουν ποτὲ νὰ πλησιάζουν τὸ ράμφος τους στὰ χείλη τους.



# ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ κατὰ τῆς φαλάκρας

### Μεταλλικὰ ἄλατα, τὸ «πρῶτο γάλα» κλπ.

Ἡ ΦΑΛΑΚΡΑ ἀποτελεῖ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τὸν ἐφιάλτη τῆς ἀνθρωπότητος. Θὰ κατορθώσωμε ἄραγε νὰ γλυτώσωμε κάποτε ἀπ' αὐτόν; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔπαψαν ποτὲ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῆς τῆς μάστιγος, πού, στὶς ἡμέρες μας, ἀπειλεῖ στὸν ἴδιο σχεδὸν βαθμὸ τὰ γυναικεῖα κεφάλια ὅσον καὶ τὰ ἀντρικά. Ἔτσι, τὸ δερματολογικὸ ἰνστιτοῦτο τοῦ Παρισιοῦ ἀνεκοίνωσε τελευταία τὴν ἀνακάλυψι τριῶν λυούργιων μέσων καταπολεμήσεως τῆς φαλάκρας.

Στὴν ἀνακάλυψι τοῦ πρώτου οἱ ἐπιστήμονες ὡδηγήθηκαν ἀπὸ τὴν παρατήρησι ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ χορηγοῦνται ἐναντίον τοῦ γαστρικοῦ ἕλκους καὶ ποὺ ἢ ἐπίδρασί τους συνίσταται στὸ ὅτι περιορίζουν τὶς ἐκκρίσεις τοῦ στομάχου, ἐπιδροῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὶς ἐκκρίσεις τῶν σιμηγματορροϊκῶν ἀδένων τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαίτερα τοῦ κρανίου. Μέσα στὶς ἐκκρίσεις αὐτῶν τῶν ἀδένων θρίσκεται ἕνα ὀξύ, τὸ καλούμενον λινολεϊκόν, ποὺ καταστρέφει τὶς ρίζες τῶν τριχῶν καὶ προκαλεῖ ἔτσι τὴ φαλάκρα.

Οἱ δύο οὐσίες ποὺ ἐπιδροῦν περισσότερο στοὺς σιμηγματορροϊκοὺς ἀδένες εἶναι ἡ καολίνη καὶ τὸ τιτάνιον. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες συνιστοῦν νὰ χρησιμοποιοῦμε αὐτὰ τὰ δύο μεταλλικὰ στοιχεῖα μὲ τὴ μορφὴ σκόνης, μὲ τὴν ὁποίαν πουδράρομε τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τὸ θράδυ, πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκλισι. Οἱ σκόνες αὐτὲς ἐπενεργοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως καὶ ἕνα στρῶμα τάλκ πάνω σ' ἕνα λιπαρὸ λεκὲ ποὺ ἔπεσε στὰ ροῦχα μας. Ἀπορροφοῦν, δηλαδή, τὰ λιπαρὰ στοιχεῖα. Τὸ πρωΐ, ἕνα καλὸ σαπούνισμα μὲ ἕνα οὐδέτερο σαποῦνι θὰ ἐξαφανίση αὐτὲς τὶς σκόνες μαζὶ μὲ τὶς ἐκκρίσεις τῶν σιμηγματορροϊκῶν ἀδένων ποὺ ἔχουν συσσωρευθῆ γύρω σ' αὐτές. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα φέρνει κι' ἕνα καλὸ θούρτσισμα.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐνδείκνυται στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ φαλάκρα ὀφείλεται σὲ ἄφθονη σιμηγματόρροια, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει στὶς περισσότερες περιπτώσεις. Φυσικά, ἡ καολίνη καὶ τὸ τιτάνιο δὲν προκαλοῦν τὴν ἐμφάνισι νέων τριχῶν, ἀλλὰ σταματοῦν τὴν πτῶσι τῶν παλιῶν.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος, ποὺ δὲν ἀποκλείει, ἀλλωστε, τὴν πρώτη, εἶναι ἡ καλουμένη τοῦ «πρώτου γάλακτος». Πρῶτο γάλα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἀγελάδα ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸν τοκετό. Τὸ γάλα αὐτὸ σταματάει τὴν ἄφθονη σιμηγματόρροια καὶ προλαμβάνει, συνεπῶς, τὴ φαλάκρα. Τὸ πρῶτο γάλα εἰσάγεται μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις στοὺς γλουτούς. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασί του εἶναι δραβυτάτη, ἂν καὶ ἐξαιρετικὰ ἔντονη. Τὰ πρῶτα εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα ἐμφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ 50—60 ἐνέσεις.

Ἡ τρίτη μέθοδος στηρίζεται σὲ μιὰ παρατήρησι ποὺ εἶχε γίνει ἀπὸ καιρό. Ὅπως ὅλοι ξέρομε, κάθε κούρασι σωματική ἢ ψυχική, οἱ ἀποογητεύσεις, οἱ συγκνήσεις, οἱ ἀντιξοότητες κλπ. ἔχουν δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὰ νευρικὰ ἐγκεφαλικὰ κέντρα καὶ στὴν ὑπόφυσι ποὺ ρυθμίζει τὴ λειτουργία καὶ τῶν ἄλλων ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Ἡ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας τῶν ἐν λόγω ἀδένων ἐπηρεάζει λοιπὸν καὶ τοὺς σιμηγματορροϊκοὺς καὶ προκαλεῖ ἀφθονώτερη ἔκκρισι σιμήγματος. Ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, οἱ ἐπιστήμονες σκέφτηκαν νὰ καταφύγουν στὰ ἠρεμιστικὰ φάρμακα, ποὺ ἐπενεργοῦν μὲ διπλὸ τρόπο. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἠρεμοῦν τὸ νευρικὸ σύστημα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀποκαθιστοῦν τὴ διαταραχθεῖσα ἰσορροπία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ρυθμίζουν τὴν ἔκκρισι τοῦ σιμήγματος καὶ προλαμβάνουν τὴ φαλάκρα.

Ἄλλα μέσα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς φαλάκρας εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ παρατεταμένο, ἀλλ' ἐλαφρὸ μασσάζ, μὲ πομμάδες ποὺ περιέχουν βιταμίνη Α ἢ μὲ κροκοὺς αὐγῶν λυωμένους μέσα σὲ λίγο ροῦμι.

2) Ἐφαρμογὲς τοῦ καλουμένου τεχνητοῦ ἡλίου, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Οἱ συνεδρίες ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ 2 λεπτὰ γιὰ νὰ καταλήξουν στὰ 10—15. Τ' ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιτυγχάνονται μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο εἶναι συνήθως ἱκανοποιητικά.

3) Στὶς γυναῖκες ἡ φαλάκρα ἐιμφανίζεται συνηθέστερα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνοληξίας, ἢ λίγον καιρὸ πρὶν ἀπ' αὐτήν. Οἱ ἐπιστήμονες τὴν ἀποδίδουν στὴ διαταραχὴ τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ ἐπέρχεται κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἐφαρμόζεται κυρίως ἡ ὁποθεραπεία, ποὺ πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε κάτω ἀπὸ ἰατρικὸ ἔλεγχο.

*— Εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα τοῦ διευθυντοῦ μου. Τὴν κάλεσα σὲ τραπέζι γιὰ νὰ βοηθήση λίγο τὴν αἴτησί μου γιὰ αὔξησι.*

# Οἱ ὑποχονδριακοὶ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

### Εἶναι θύματα μιᾶς νευρώσεως

Υ ΠΑΡΧΟΥΝ σ' ὅλο τὸν κόσμο μυριάδες ἀνθρωποι, ποὺ δὲν πάσχουν ἀπὸ καμμιὰ συγκεκριμένη ἀσθένεια, κι' ὅμως ὑποφέρουν καὶ βασανίζονται σὰν κολασμένοι. Εἶναι ἄτομα κάθε κοινωνικῆς τάξεως, φύλου καὶ ἡλικίας. Ἀποτελοῦν μιὰ μόνιμη πελατεία τῶν γιατρῶν καὶ δὲ θρίσκουν ὠφέλεια μὲ κανένα φάρμακο ἢ θεραπεία.

Πρόκειται γιὰ τοὺς ὑποχονδριακούς, τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού, ἐπειδὴ δὲν πῆγε καλὰ ἡ ζωή τους γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, ἐκφράζουν τὶς ἐσωτερικές τους συγκρούσεις μὲ φανταστικοὺς πόνους στὰ χέρια, στὴν καρδιά, στὸ κεφάλι, κλπ.

Ἀρκεῖ νὰ νοιώση ὁ ὑποχονδριακὸς λίγη ναυτία, γιὰ νὰ πιστέψη πὼς ἔχει σκωληκοειδίτιδα, χολοκυστίτιδα ἢ καρκίνο! Ἀρχίζει τότε νὰ παρακολουθῆ ἀγρυπνία τὸ πεπτικό του σύστημα. Κι' ἔτσι χειροτερεύει τὴν κατάστασι, γιατὶ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι κανένα ὄργανο τοῦ σώματός μας δὲ μπορεῖ νὰ λειτουργήση κανονικὰ ὅταν ἀσχολούμεθα συνεχῶς μαζί του.

Πηγαίνει ἔπειτα νὰ τὸν ἐξετάση ἕνας εἰδικὸς γιατρός. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοῦ δηλώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα, ὁ ὑποχονδριακὸς θυμώνει μαζί του καὶ τὸν θεωρεῖ ἀνίκανο στὴν ἐπιστήμη του! Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ἔγραψε κάποτε σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους γιατροὺς τῆς Ἀμερικῆς: «Δὲν κάνατε τίποτα γιὰ μένα... Εὔχομαι νὰ πάη κατὰ διαβόλου ἡ κλινική σας καὶ νὰ κλείση... Ἂν μὲ συναντήσετε ποτὲ στὸ δρόμο, παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ μιλήσετε!» Εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν, ἐπειδὴ ὁ γιατρός τοῦ δήλωσε πὼς τὰ συμπτώματά του ὑπῆρχαν μονάχα στὴ φαντασία του.

Ἡ ὑποχονδρία ἦταν γνωστὴ ἀκόμα καὶ στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες καὶ τοὺς Ρωμαίους, ποὺ γράφανε συχνὰ γι' αὐτήν.

Ὁ περίφημος Φρόϋτ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς ψυχαναλύσεως, χαρακτήριζε τὴν ὑποχονδρία σὰν «μιὰ πραγματικὴ νεύρωσι, στὴν ὁποία ὁ πάσχων κλείνει τὴν ψυχική του ἐνέργεια μέσα στὸν ἑαυτό του, ἀντὶ νὰ τὴν ἐξωτερικεύη, καὶ γίνεται ἔτσι ναρκισσιστικὸς τύπος». Ἄλλοι ψυχίατροι τὴ θεωροῦν σὰν μιὰ ἐκδήλωσι «συμπλέγματος κατωτερότητος» ἢ σὰν «μιὰ ψυχασθένεια καὶ ἀνικανότητα ἀντιμετωπίσεως τῆς πραγματικότητος».

Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, οἱ ὑποχονδριακοὶ προκαλοῦσαν τὶς εἰρωνεῖες τοῦ κόσμου καὶ τὸν οἶκτο τῶν γιατρῶν, σὰν ἕνα εἶδος ψυχοπαθῶν.

Ἀργότερα ὅμως ἐγκαινιάσθηκε ἡ ψυχοσωματικὴ ἰατρική. Κι' οἱ γιατροὶ παραδέχθηκαν τότε ὅτι οἱ συναισθηματικὲς συγκρούσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ὡρισμένες γνήσιες ἀσθένειες: ὑπέρτασι, ἑλκώδη κολίτιδα, παχυσαρκία, δερματοπάθειες, ἡμικρανία, ἄσθμα, πεπτικὰ ἕλκη. Τὸ ἄσθμα π.χ. μπορεῖ νὰ προέλθη ἀπὸ τὸ χωρισμὸ ἑνὸς παιδιοῦ ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἢ ὑπέρτασι ἀπὸ μιὰ συγκρατημένη ἔχθρα, οἱ δερματοπάθειες ἀπὸ ἕνα ἰσχυρὸ πόθο γιὰ φυσικὸ ἔρωτα, κλπ.

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ἑρμηνεύθηκε σωστὰ ἡ ὑποχονδρία, σὰν μιὰ μορφὴ νευρώσεως.

«Στὶς περισσότερες ἴσως περιπτώσεις, ἡ ὑποχονδρία προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἀπώλεια —πραγματικὴ ἢ φανταστική— ἑνὸς ἀγαπητοῦ προσώπου ἢ ἀντικειμένου» λέει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Γκρίνκερ, εἰδικὸς στὶς ψυχοσωματικὲς καὶ ψυχιατρικὲς ἐρεύνες. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ σπρώχει τότε ὑποσυνείδητα τὸ θυμό του ἐναντίον ἑνὸς ὀργάνου τοῦ σώματός του. Ἕνα συναίσθημα ἐνοχῆς τὸ σπρώχνει στὴν αὐτοτιμωρία».

Πῶς ὁ γιατρὸς θ' ἀντιληφθῆ ἂν ὁ πελάτης του εἶναι ὑποχονδριακός; Θὰ τὸν βοηθήσουν οἱ αὐτὰ τὰ ἑξῆς σημεῖα:

Οἱ ὑπερβολικὲς ἐκκρίσεις του κατὰ τὴν περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων του.

Ἡ ἐπιμονή του νὰ τὸν ἐξετάση ὁ γιατρὸς μόνο στὸ μέρος ὅπου πονάει, ἐνῶ κάθε ἄλλη ἐξέτασι τοῦ σώματός του τοῦ φαίνεται χαμένος κόπος.

Ἡ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία καὶ νευρικότης του (ὅλα τὸν ἐνοχλοῦν, ἀκόμα καὶ τὸ φῶς, καὶ γι' αὐτὸ φοράει μέσα στὸ σπίτι ἀκόμα γυαλιά).

Ὡστόσο πρέπει πάντοτε νὰ βεβαιωθῆ ὁ γιατρὸς μὲ λεπτομερεῖς ἐξετάσεις πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὀργανικὴ ἀνωμαλία. Μόνο τότε θ' ἀναζητήση τὴ νεύρωσι.

Ἡ θεραπεία τῆς ὑποχονδρίας εἶναι μακροχρόνια, δύσκολη καὶ προβληματική. Μόνον ὅταν ὁ γιατρὸς ἀποκτήση ψυχικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν πάσχοντα καὶ ἀνακαλύψη γιὰ ποιὸ λόγο πραγματικὰ εἶναι δυστυχισμένος, θὰ μπορέση νὰ προσπαθήση νὰ τὸν κάνη γ' ἀντιμετωπίση τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ καθορίση ἕνα νέο πρόγραμμα ζωῆς.

# Ε.ΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἕνα εὔθυμο πάρτυ στὸ ὑπαιθρο. Ἀπὸ ἕνα σκληρὸ παιχνίδισμα τῆς τύχης — ἴσως ὅμως καὶ λίγο ἀπὸ δική του ἐπιπολαιότητα — Ἐκεῖνος βρίσκεται σφιγμένος ἀνάμεσα στὰ δροσερὰ πολυθόρυβα καὶ χαρούμενα νειάτα, ἔτσι, ποὺ ἡ ὥριμότης του νὰ ὑφίσταται δεινὴ δοκιμασία... Ἐκείνη, ἀνάλαφρη σὰν πεταλοῦδα, ξανθειὰ σὰν ἡλιαχτίδα, γαλανὴ σὰν οὐρανὸς τῆς ἀνοιξῆς, ἀναλαμβάνει τὸ ρόλο τοῦ ὡραίου —κι' ἀπρόσιτου— πειρασμοῦ...).

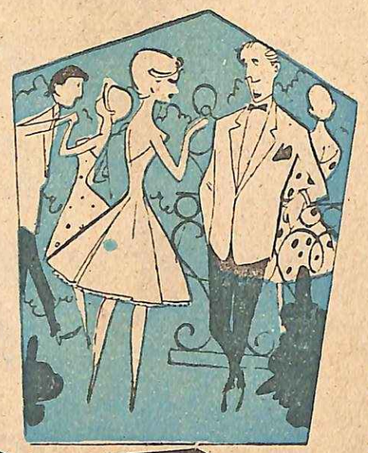

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ σᾶς πῶ. Ἐμένα δὲ μοῦ ἄρεσαν ποτὲ τὰ παιδαρέλια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτιμᾶς τοὺς γέρους; Τί εὐγενικὴ ἰδιοτροπία!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ὅταν λέω τοὺς γέρους δὲν ἐννοῶ βέβαια καὶ τὰ χούφταλα! Οἱ ὥριμοι ἄντρες εἶναι αὐτοὶ ποὺ διατηροῦν τὴ μεγάλη γοητεία... Τὰ γκρίζα μαλλιὰ πάντα σκεπάζουν πεῖρα, σοβαρότητα αἰσθημάτων, θετικότητα, διάρκεια... Ἐνῶ τὰ μαῦρα ἢ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς σκεπάζουν ἀνύπαρκτα μυαλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει μὲ ἱκανοποίησι): Τί αὐστηρότης γιὰ τοὺς συνομηλίκους σας!

ΕΚΕΙΝΗ: Τοὺς ἀντιπαθῶ γενικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πονηρά): Μήπως σᾶς ἔχει κάψει κανένας;

## ΦΥΓΗ μαθοσλά ΣΤΟ ΓΕΛΟΙΟ

ΕΚΕΙΝΗ (ἐγωϊστικά): Ἐγὼ δὲν καίγομαι εὔκολα! Εἶμαι σὰν αὐτὸ τὸ ζωάκι — πῶς τὸ λένε; — ποὺ ζῆ στὴ φωτιὰ καὶ... δροσίζεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐννοεῖτε τὴ σαλαμάνδρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα. Εἶμαι σαλαμάνδρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπράβο σας! Μεγάλο προτέρημα... Καὶ... δὲ σᾶς φαίνεται!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Φαίνομαι εὔφλεκτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ φαίνεστε ἀναίσθητη...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι αἴσθημα ἡ ἀνησία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ. Ἔτσι τὸ παίρνετε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι εἶναι... Αὐτοὶ ποὺ λέγονται αἰσθηματίες εἶναι οἱ ἀνόητοι... Καὶ ὁ κόσμος τοὺς κοροϊδεύει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταλαβαίνω... Ζήτημα ἐγωϊσμοῦ...

ΕΚΕΙΝΗ: Στοιχειώδης ἄμυνα... (Τὸν κυττάζει): Λέγαμε, λοιπόν, ὅτι τὰ γκρίζα μαλλιὰ εἶναι προτιμώτερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει βιασμένα): Ἢ τὰ ἀνύπαρκτα... Γιατί, ὅσα δὲ γκριζάρουνε, πέφτουνε...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ἡ φαλάκρα μοῦ ἀρέσει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, μὰ τότε, ἐσεῖς εἴσαστε φαινόμενο ἰδιοτροπίας!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια): Γιατί; Ἡ φαλάκρα χαρίζει κύρος! Ὁ συνδυασμὸς φαλάκρας καὶ γκρίζων μαλλιῶν δημιουργεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ φτάνει αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Φτάνει καὶ περισσεύει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί καλὴ ποὺ εἴσαστε! Καλὴ κι' εὐγενικιά... Ἀπὸ τὴ μετριότητα ποὺ χετε μπροστά σας προσπαθεῖτε νὰ βγάλετε ὁμορφιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀστραφτερὴ ὁμορφιὰ ποὺ γοητεύει. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ὁμορφιά, ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν ὀνομάσουμε «ὁμορφιὰ μάτ»!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁμορφιὰ μάτ;! Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε χαριτωμένη καὶ στὶς ἐκφράσεις σας...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ προκλητικὴ κοκεταρία): Γιατί, ποὺ ἀλλοῦ μὲ βρίσκετε χαριτωμένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, καὶ στὰ γούστα σας, φυσικά... Στὸν τρόπο ποὺ σκεπτόσασστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐσεῖς εἴσαστε χαριτωμένος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Ἀφῆστε με ἐμένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ σᾶς ἀφίνω καθόλου! Εἴσαστε ἕνας ὑπέροχος συνδυασμὸς εὐγενικῶν προτερημάτων...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πικρὴ εἰρωνεία): Γκρίζων μαλλιῶν, φαλάκρας, ρυτίδων...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴν εἴσαστε ἄδικος στὸν ἑαυτό σας! Ἐγὼ βρίσκω ὅτι μὲ τὰ προσόντα σας μπορεῖτε νὰ ἀγαπηθῆτε ἀξιόλογα!

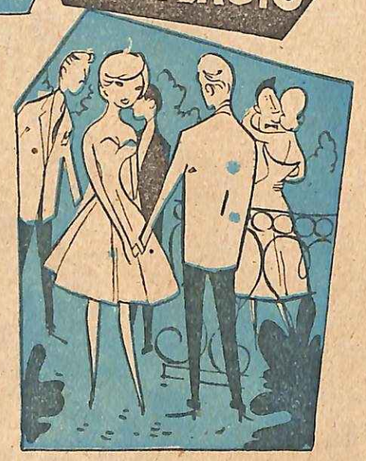

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὰ χέρια μὲ νεανικὸ ἐνθουσιασμό): Πῆτε μου, τί θὰ κερδίσετε ἂν μὲ δῆτε τρελλὸ στὰ πόδια σας;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀφίνει τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ τὸν κυττάζει φλογερά): Γιατί στὰ πόδια μου; Ἀλλοῦ εἶναι ἡ θέσι σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ;

ΕΚΕΙΝΗ: Στὴν ἀγκαλιά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάνει νὰ τὴ σφίξη, ὅμως, τὰν νὰ συνέρχεται, ἀφίνει τὰ χέρια της σχεδὸν μὲ φρίκη): Ἄ, ὄχι! Θὰ ἦταν, ἀπλούστατα, τερατῶδες!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀγγελικὴ ἀφέλεια): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ εἶναι γιὰ νὰ ρωτᾶτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι μόνο ρωτάω, ἀλλὰ ἀπορῶ γεμάτη ἔκπληξι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιγή): Τὴν ἀπάντησι στὴν ἀπορία σας πιὸ καλὰ νὰ σᾶς τὴ δώσῃ ἕνα τραγούδι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ τὸν τίτλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Γεράματα...»

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔ! Θὰ εἶναι σαχλό! Δὲ θέλω νὰ τὰ ἀκούσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅμως θὰ τὸ ἀκούσετε... Γιατὶ εἶναι κομμένο καὶ ραμμένο ἀπάνω στὴν περίπτωσί μου! (Ἀπαγγέλλει σιγά, κυττάζοντάς την μελαγχολικὰ στὰ μάτια).

«Τί κρῖμα νάρθῃς μέσ' στὸ δρόμο μου
— κι' ἑτοιμαζόμουν πιὰ νὰ φύγω.. —
Τὸ κεφαλάκι σου στὸν ὦμο μου
ἀκούμπησε το λίγο...
Ἂς ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ πέρασε
νὰ τὸν γυρνοῦσα πίσω...
Τί κρῖμα ποὺ ἡ καρδιά μου γέρασε
προτοῦ νὰ σ' ἀγαπήσω!...
Τὰ κουρασμένα μου γεράματα
διψοῦν στὰ χεῖλη σου τὰ νειάτα...
Μοιάζουνε μὲ γλυκοχαράματα
τὰ μάγουλά σου τὰ δροσάτα...
Ἤρθες, καὶ μ' ἕνα σου μουρμούρισμα
— Τί θαῦμα ἀπίστευτο! φαντάσου:
Ἀπ' τοῦ χειμώνα τὸ τουρτούρισμα
νὰ βρῶ τὴν ἀνοιξι κοντά σου...»

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη, μὲ δακρυσμένους τοὺς οὐρανοὺς τῶν ματιῶν της): Τί ὄμορφοι στίχοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τὶ ἀληθινοί!

ΕΚΕΙΝΗ (πιάνει τώρα αὐτὴ τὰ χέρια του): Ἀφοῦ εἶναι ἀληθινοί, ἀφῆστε με νὰ μεταδώσω ἀνοιξι στὸ χειμώνα σας... Δηλαδή, ποιὸ χειμώνα; Ἐδῶ μποροῦμε δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γιὰ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἐπιεικὴς ποὺ εἴσαστε!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι εἰλικρινής... Ἀνάμεσα στὴν ἀνοιξι καὶ στὸ φθινόπωρο, δὲ μεσολαβεῖ παρὰ λίγο ἀνόπτο καλοκαῖρι... Ἂς τὸ πηδήξουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Ἂς μείνουμε ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε... Οἱ ἐποχὲς γίνανε γιὰ νὰ ὑποδιαιροῦν βασικὰ τὴ ζωή... Ἀλλοῦ ἡ ἀνοιξι μὲ τὴν ξανθειὰ φύσι ποὺ χαμογελάει μὲ τὰ χεῖλη τῶν καινούργιων καλύκων, ἀλλοῦ τὸ πυρωμένο καλοκαῖρι, ἀλλοῦ τὸ χλωμὸ φθινόπωρο, ἀλλοῦ ὁ παγερὸς χειμῶνας. Σὲ κάθε ἐποχὴ ἀντιστοιχεῖ καὶ ὡρισμένη συνομοταξία ἀνθρώπων ποὺ ἀπέχουν βασικὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον... Δὲν ὑπάρχει τρόπος, πιστέψτε με, νὰ ριχτοῦνε γέφυρες ποὺ νὰ ἑνώσουνε τὶς ἐποχές...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπίμονη): Ὅταν ὑπάρχη διάθεσι, ὅλα γίνονται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι... Ὄχι... Εἶναι φοβερὰ τὰ ἐκβιαστικὰ ζευγαρώματα, ποὺ προκαλοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὴν ἀπογοήτευσι, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἐξευτελισμό!

ΕΚΕΙΝΗ: Λόγια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πραγματικότης. Ἁπλῆ κι' ἀδιόψευστη πραγματικότης... Ἡ πεῖρα τῶν γκριζῶν μαλλιῶν μοῦ ἐπιβάλλει τὴ σωτήρια ἄμυνα... (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπογοητευμένη — πιὸ πολὺ πεισματωμένη ποὺ δὲν κατάφερε νὰ ὑποτάξη τὴν ὡριμότητά του στὰ δροσερά της νειάτα): Φεύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτροπάδην! Ζητῶ σωτηρία μὲ τὴν ἐπαίσχυντη φυγή!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἴσαστε δειλός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς γελοιοποίησης; Ἀπερίγραπτα δειλός! Καί... λίγο σοφὸς νομίζω.

ΕΚΕΙΝΗ: Σοφός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ἡ φυγὴ μπροστὰ στὸ γελοῖο εἶναι νίκη... (Μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο): Χαιρετῶ τὴν πιὸ δροσερή, τὴν πιὸ γλυκειά — μὰ καὶ τὴν πιὸ ἀπρόσιτη...— ἀνοιξι... (Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ γοητεία της μελαγχολικὸς μὰ ἱκανοποιημένος...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

### ΓΝΩΜΙΚΑ

Τὸ στόμα τοῦ φρόνιμου ἀνθρώπου εἶναι στὴν καρδιά του κι' ἡ καρδιὰ τοῦ ἄφρονος στὸ στόμα του, γιατὶ ὅ,τι ἀκούει ἢ ξέρει τὸ λέει καὶ σ'τοὺς ἄλλους.

Κομφούκιος

Εἶναι μεγάλο κακὸ τὸ νὰ μὴν ἔχη κανεὶς ἀρκετὴ ἐξυπνάδα, γιὰ νὰ μιλάη ὁμορφα, οὔτε ἀρκετὴ κρίσι γιὰ νὰ σιωπᾶ.

Λὰ Μπριγιὲρ

Βλέπεις ἕναν ἄνθρωπο ποὺ λέει πολλά; Μπορεῖς νὰ θαυμάσῃς περισσότερο σ' ἕναν ἄφρονα παρὰ σ' αὐτόν.

Σολομῶν

Ἡ πεῖνα, τὸ κρῦο, τὰ κουρέλια, ἡ σκληρὴ ἐργασία, ἡ περιφρόνησι, ἡ ὑποψία, οἱ ἄδικες προσβολὲς εἶναι δυσάρεστα πράγματα. Τὸ χρέος, ὅμως, εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μαζί.

Κρόλεῦ

Πολλοὶ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι καταστράφηκαν, γιατὶ ἦταν πολὺ τυχεροὶ στὰ πρῶτα τους βήματα.

Σέστεφηλιν

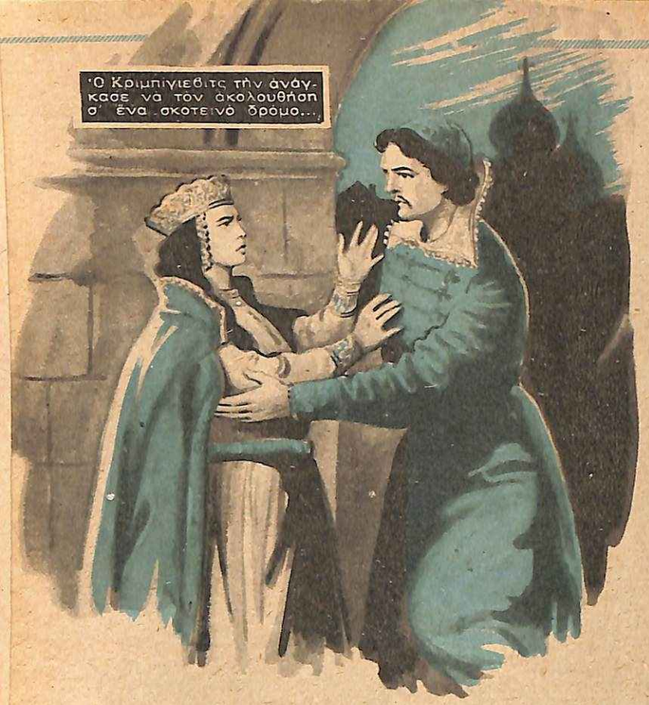


# ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ τῆς Ἀλιόνα

**ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ**

Ὁ γλέντι εἶχε φουντώσει. Ὁ Ἰβὰν ὁ Τρομερὸς διασκέδαζε μαζὶ μὲ τοὺς βογιάρους, τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς αὐλικούς του. Τὸ κρασὶ εἶχε λύσει τὶς γλῶσσες τους κι' εἶχε δώσει φτερὰ στὰ πόδια τους. Ἄλλοι τραγουδοῦσαν, ἄλλοι χόρευαν κι' ὅλοι χαίρονταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νεαρὸ Κριμπίγιεβιτς, ποὺ ἦταν ὁ ἀγαπημένος σωματοφύλακας τοῦ τσάρου. Αὐτὸς οὔτε τραγουδοῦσε, οὔτε χόρευε, οὔτε ἔπινε. Στεκόταν παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους κι' εἶχε τὸ κεφάλι του γερμένο στὸν ἕνα του ὦμο, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ τὸ κρατήσῃ ὄρθιο ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ συλλογή.

Ἀλλά, σὲ κάποια στιγμή, τὸ ἀστραφτερὸ βλέμμα τοῦ Ἰβὰν ἔπεσε πάνω του. Ὁ τσάρος ξαφνιάστηκε στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα ὀργίστηκε καὶ χτύπησε τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Ὅταν τὸ φεγγάρι σηκώνεται στὸν οὐρανό, τὰ ἄστρα χαίρονται, χαρὰ τοῦ βασιλιά σου;

Ὁ νεαρὸς σωματοφύλακας σήκωσε σαστισμένος τὸ κεφάλι του.

— Ἔχεις δίκιο, ἀφέντη, ἀπάντησε. Εἶναι μεγάλο τὸ ἔγκλημά μου... Διώξε με ἀπὸ μπροστά σου ἢ πρόσταξε νὰ μὲ σκοτώσουν, μὰ δὲ μπορῶ νὰ τραγουδήσω, οὔτε νὰ χορέψω.

— Πιὲς τοὐλάχιστον, εἶπε ὁ τσάρος. Τὸ κρασὶ θὰ διώξῃ τὴ λύπη σου καὶ θὰ φέρῃ τὴ χαρὰ στὴν καρδιά σου.

Ὁ νέος χαμογέλασε πικρά.

— Ἀλλοίμονο, ἀφέντη, ἀπάντησε, ἡ πυρκαϊὰ τῆς καρδιᾶς δὲ σβύνει μὲ τὸ κρασί.

Ὁ τσάρος ἀπόρησε γιὰ τὰ λόγια του.

— Τί σοῦ λείπει, λοιπόν, γιὰ νἄσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε. Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ σοῦ τὸ δώσουν.

— Ὅλα μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ δώσῃς, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ λείπει, ἀπάντησε ὁ Κριμπίγιεβιτς. Ὅταν καβαλλικεύω τ' ἄσπρο ἄλογό μου, σφιχτοζωσμένος μὲ τὴ μεταξωτή μου ζώνη καὶ φορῶ στραβὰ τὸ βελούδινο σκούφο μου, ὅλες, παντρεμένες κι' ἀνύπαντρες, μὲ καμαρώνουν καὶ κρυφομιλᾶνε καὶ μόνο μιὰ δὲ σηκώνει τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὲ κυττάξῃ. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάω περπατάει σὰν κύκνος, τὰ μάτια της κυττάζουν τρυφερὰ ὅπως τῆς περιστέρας κι' ἡ φωνή της εἶναι πιὸ γλυκειὰ κι' ἀπὸ τοῦ ἀηδονιοῦ.

— Ὑπάρχει, λοιπόν, μιὰ γυναῖκα τόσο ὄμορφη; ρώτησε ὁ τσάρος. Καὶ πῶς τὴ λένε;

Ὁ Κριμπίγιεβιτς δὲ μπροῦσε νὰ κρύψῃ τίποτα ἀπὸ τὸν ἀφέντη του. Ἔσκυψε καὶ τοῦ ψιθύρισε τὸ ὄνομά της:

— Ἀλιόνα Δημητρίεβνα.

— Καλά, παλληκάρι μου, εἶπε ὁ τσάρος. Θὰ κάνω τὴν καρδιὰ τῆς περιστέρας σου νὰ μαλακώσῃ... Πάρε τὸ δαχτυλίδι μου μὲ τὸ μεγάλο ρουμπίνι πάρε καὶ τὸ μαργαριταρένιο γιορντάνι μου καὶ πήγαινε νὰ τὰ δώσῃς στὴν ἀγαπημένη σου.

Ὁ Κριμπίγιεβιτς ντράπηκε νὰ πῇ πὼς ἡ γυναῖκα, ποὺ ἀγαποῦσε ἦταν παντρεμένη μὲ τὸν πλούσιο ἔμπορο Στέφανο Καλασνίκωφ. Ἀλλωστε, δὲν τὸν εἶχε ρωτήσει γι' αὐτὸ ὁ τσάρος.

Πέρασε κάμποσος καιρός

Ὁ Καλασνίκωφ, γυρίζοντας ἕνα βράδυ, δὲ βρῆκε τὴ γυναῖκα του στὸ σπίτι. Οἱ ὑπηρέτριές της τοῦ εἶπαν πὼς εἶχε φύγει ἀπὸ νωρίς, γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία.

Τί ἔκανε, λοιπόν, τόσες ὧρες;

Ἡ Ἀλιόνα γύρισε τέλος. Ἦταν κατάχλωμη καὶ φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας της.

Αὐτὴ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Δὲν ἔπαθα τίποτα, ἄντρα μου, ἀλλὰ κόντεψα νὰ πάθω μιὰ μεγάλη ντροπή, τοῦ ἀπάντησε, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε πὼς, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὴν ἔπιασε ὁ Κριμπίγιεβιτς καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο. Ἐκεῖ τῆς φανέρωσε τὴν ἀγάπη του, τὴν ἔσφιξε μὲ παραφορὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε. Ἀλλ' ἡ Ἀλιόνα δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Τὸν ἔσπρωξε μὲ ὁρμὴ κι' ἔπειτα τὄβαλε στὰ πόδια...

Ὁ Καλασνίκωφ πρασίνισε ἀπὸ τὸ κακό του.

— Αὐτὴ ἡ προσβολὴ μόνο μὲ αἷμα μπορεῖ νὰ ξεπλυθῇ! φώναξε, ἀγριεμένος.

Τὴν ἴδια νύχτα φώναξε τοὺς δυὸ μικρότερους ἀδελφούς του καὶ τοὺς ἀφηγήθηκε τὴν προσβολή, ποὺ ὁ Κριμπίγιεβιτς εἶχε κάμει στὴ γυναῖκα του.

— Καὶ τώρα νά ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόφασί μου, τοὺς εἶπε, τελειώνοντας. Αὔριο, στοὺς ἀγῶνες ποὺ θὰ γίνουν μπροστὰ στὸν τσάρο, θὰ βγῶ γιὰ νὰ παλέψω μὲ τὸν Κριμπίγιεβιτς. Ἂν μὲ σκοτώσῃ, θὰ πάρετε τὴ θέσι μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια μας... Νὰ τί ζητάω ἀπὸ σᾶς. Ὁρκισθῆτε μου, πὼς θὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς εἶπα.

— Τὸ ὁρκιζόμαστε, ἀπάντησαν μ' ἕνα στόμα οἱ δυὸ ἀδελφοί του. Εἶσαι ὁ πατέρας μας καὶ τὸ χρέος μας εἶναι νὰ κάνουμε πάντα ὅ,τι μᾶς λές.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μεγάλη πλατεῖα μπροστὰ στὸ Κρεμλῖνο ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο.

Σὲ μιὰ ψηλὴ ἐξέδρα καθόταν ὁ τσάρος μὲ τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς ἄρχοντες.

Ὁ πρῶτος, ποὺ ἐμφανίστηκε στὴν παλαίστρα ἦταν ὁ Κριμπίγιεβιτς.

— Ποιὸς θέλει ν' ἀγωνισθῇ μαζί μου; ρώτησε.

Ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε τότε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος κι' ἀνέβηκε στὴν παλαίστρα.

— Ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά σου, γιὰ νὰ ξέρῃ ὁ παπᾶς ποιὸν νὰ μνημονέψῃ στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία; τὸν ρώτησε ἀγέρωχα ὁ Κριμπίγιεβιτς.

Ὁ ἀντίπαλός του προσκύνησε τὸν τσάρο, ποὺ καθόταν στὴν ἐξέδρα κι' ὕστερα τὸ Κρεμλῖνο μὲ τὶς ἅγιες ἐκκλησίες. Καὶ στὸ τέλος χαιρέτησε τὸ λαό, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα. Ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ εἶπε:

— Μὲ λένε Στέφανο Καλασνίκωφ. Οἱ γονεῖς μου ἦταν τίμιοι καὶ τίμια μ' ἀνάθρεψαν. Ἀκολούθησα πάντα τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ποτὲ δὲν πρόσβαλα τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου...

Ὁ Κριμπίγιεβιτς χλώμιασε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Μετάνοιωνε τώρα γιατὶ εἶχε πάρει μέρος σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἔπρεπε νὰ παλέψῃ μὲ τὸν ἄντρα τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε.

Ἡ πάλη ἄρχισε ἀμέσως. Ὁ Κριμπίγιεβιτς ἀγωνιζόταν μὲ τέχνη. Ἀλλ' ἦταν τόση ἡ ὁρμὴ τοῦ Καλασνίκωφ, ποὺ δυσκολευόταν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Λίγη ὥρα ἀργότερα, σωριαζόταν νεκρός, κάτω ἀπὸ τὰ τρομερὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ τσάρος ὀργίστηκε τότε καὶ πρόσταξε νὰ ὁδηγήσουν μπροστό του τὸν Καλασνίκωφ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε τὴν τόλμη νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀτρόμητο σωματοφύλακά του.

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε. Σκότωσες μὲ τὴ θέλησί σου τὸ καλύτερο παλληκάρι μου, ἢ ἦταν τυχαῖο τὸ χτύπημα ποὺ τοῦδωσε τὸ θάνατο;

— Μὲ τὴ θέλησί μου τὸν σκότωσα, ἀπάντησε ἄφοβα ὁ Καλασνίκωφ.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Τὸ λόγο ἀνθρώπινα αὐτὰ δὲ μποροῦν νὰ τὸν ἀκούσουν. Μὰ ὁ Θεὸς τὸν ξέρει!

Ὁ Ἰβὰν τὸν καταδίκασε τότε νὰ πεθάνῃ. Μὰ τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι τὸ θάρρος του καὶ γι' αὐτὸ πρόσταξε τὸ δήμιο νὰ φορέσῃ τὰ γιορτινά του καὶ ν' ἀκονίσῃ τὸ τσεκοῦρι του σὰν ξυράφι. Ἔδωσε ἐπίσης ἐντολὴ νὰ χτυπήσῃ ἡ μεγάλη καμπάνα τοῦ Κρεμλίνου, τὴ στιγμή, ποὺ θἄπεφτε τὸ κεφάλι τοῦ Καλασνίκωφ.

— Ἔτσι, εἶπε, θὰ μάθουν ὅλοι στὴ Μόσχα πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ πεθαίνει ἔχει τὴν εὔνοια τοῦ τσάρου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

✪✪

**ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΘΑ... ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ!**

Μονάχα στοὺς ζωολογικοὺς κήπους τὰ ἐγγόνια καὶ τὰ δισέγγονά μας θὰ μποροῦν νὰ βλέπουν τοὺς τελευταίους ζωντανοὺς ἐκπροσώπους τοῦ γένους τῶν μυιῶν καὶ τῶν κουνουπιῶν! Μιὰ ὁμάδα Γερμανῶν καὶ Ἀμερικανῶν σοφῶν ἀνακάλυψε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, μιὰ ὁρμόνη, ποὺ θὰ προκαλῇ τὴν αὐτοκτονία τῶν ἐντόμων.

Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ διαπιστώσανε πώς, ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὰ διάφορα ἐντομοκτόνα ἀρχίσανε νὰ χάνουν τὴν ἀποτελεσματικότητά τους, ἐπειδὴ τὰ ἔντομα τὰ εἴχανε συνηθίσει. Προσανατολίσανε, λοιπόν, σὲ νέες κατευθύνσεις τὶς ἔρευνές τους καὶ τὸ προϊόν, στὸ ὁποῖο καταλήξανε, εἶναι μιὰ ὁρμόνη, ἡ ἴδια, ποὺ συντελεῖ στὴ μεταμόρφωσι τῆς νύμφης σὲ χρυσαλλίδα. Ἂν αὐτὴ ἡ ὁρμόνη — ἐξακριβώσανε, ἔπειτα ἀπὸ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν — εἰσαχθῇ πρόωρα στὴ νύμφη, τὸ ἔντομο, ποὺ θὰ γεννηθῇ, θὰ εἶναι ἀνίκανο νὰ ἐπιζήσῃ.

Μπορεῖ, ἐπίσης, νὰ προκληθῇ ἡ μεταμόρφωσι σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ θὰ εἶναι θανάσιμη γιὰ τὴ χρυσαλλίδα, π. χ. τὸ χειμώνα, γιὰ τὰ παράσιτα τῶν καρποφόρων δέντρων. Τὸ «ὁρμονικὸ ἐντομοκτόνο», ἐξ ἄλλου, παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα πὼς εἶναι ἀκίνδυνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά.

Τὰ μόνα προβλήματα, ποὺ ἀπομένει νὰ λυθοῦν, εἶναι ἡ συνθετικὴ παρασκευὴ τῆς ὁρμόνης σὲ μεγάλες ποσότητες καὶ ἡ ἐξεύρεσι ἑνὸς τρόπου, γιὰ νὰ διασωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐξόντωσι τὰ ὠφέλιμα ἔντομα, ὅπως οἱ μέλισσες.

# Σίρλεϋ Μὰκ Λέην

## Ἡ καινούργια στὰρ—«δυναμίτις» τοῦ Χόλλυγουντ

Μὲ τὴ μεγάλη δημιουργία τοῦ μακαρίτη Μάϊκ Τὸντ «Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου σὲ 80 ἡμέρες», κάναμε τὴ γνωριμία μιᾶς νέας στὰρ μὲ πολλὰ προσόντα. Ἡ καινούργια αὐτὴ «βεντέττα» ἦταν ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην καὶ ὁ ρόλος της στὸ φίλμ αὐτὸ ἔνας ἀπ' τοὺς πιὸ θεαματικούς: ἐκεῖνος τῆς Ἰνδῆς πριγκηπισσας Ἀούντα, ποὺ τὴ σώζει ἀπὸ τὴ φωτιὰ ὁ πανέξυπνος Πασπαρτοῦ.

Μὲ τὸ «Γῦρο» ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην ἀπέκτησε ἀμέσως τὸν τίτλο τῆς «στὰρ» καὶ ἔγινε δημοφιλής. Ζήτημα μεγάλης τύχης, θὰ πῆτε. Ἀλλ' ἡ περίπτωσι τῆς Σίρλεϋ δὲν εἶναι μόνο ζήτημα τύχης, ἀλλὰ καὶ ἀξίας. Πρῶτα-πρῶτα εἶναι προικισμένη μὲ πολύμορφο ταλέντο. Ἔπειτα, εἶναι χορεύτρια, τραγουδίστρια, κλόουν, ἰσορροπίστρια, θηριοδαμάστρια, ἱππεύτρια καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε! Τέλος ἔχει τόσο «δυναμισμό», τόση «ζωντάνια» στὸ παίξιμό της ὥστε, κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν, τὰ βγάζει πέρα μὲ τὸν πιὸ δύσκολο ρόλο.

Μὲ τὰ «προσόντα» αὐτά, στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσθέσωμε ἀκόμη καὶ τὰ νειάτα, τὴν παράξενη ὁμορφιὰ καὶ τὴν πρωτότυπη χάρι της, φυσικὸ ἦταν ὄχι μόνο νὰ τὴν προσέξῃ ὁ Μάϊκ Τόντ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν προτιμήσῃ ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ἄλλες ὑποψήφιες τοῦ ρόλου — ἀκόμη καὶ πραγματικὲς καλλονὲς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν Ἰνδιῶν!...

Ἀμέσως μετὰ τὸ φίλμ αὐτό, οἱ προτάσεις γιὰ συνεργασία ἦταν πολλές. Τελικά, ἡ Σίρλεϋ ὑπέγραψε πολυετὲς συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας μ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔτσι ἀπὸ χθεσινὴ στάρλετ, μὲ δυὸ μόνο μέτριες ταινίες στὸ ἐνεργητικό της, σήμερα εἶναι «βεντέττα» μὲ ὄνομα καὶ φήμη καί, φυσικά, καὶ μὲ εἰσοδήματα, ποὺ φτάνουν τὰ 300.000 δολλάρια γιὰ κάθε ταινία!...

Ἀπὸ τὶς νεώτερες ταινίες της σημειώνουμε τὶς ἑξῆς: «Ἡ κοιλὰς τῶν κεραυνῶν», μὲ τὸ Γκλὲν Φόρντ, στὴν ὁποία ἀναδεικνύεται... «ἄσσος» στὸ πιστόλι, στὴ γροθιά, στὴν ἱππασία καὶ στὸ λάσο τῶν κάου-μπόϋς, «Ρώτησε κάθε κοπέλλα», μιὰ μουσικοχορευτικὴ δημιουργία, πάλι μὲ τὸ Ντέϊβιντ Νίβεν, «Κάποιος ἦρθε τρέχοντας», κοινωνικὴ δραματικὴ ταινία μὲ τὸ Φράνκ Σινάτρα, καθὼς καὶ μιὰ - δυὸ ἀκόμη τελευταίες.

Ἡ Σίρλεϋ γεννήθηκε στὴ μικρὴ πόλι Ἄρλιγκτὸν τῆς Πολιτείας τῆς Βιργινίας τῆς Ἀμερικῆς στὶς 24 Ἀπριλίου τοῦ 1934 ἀπὸ πατέρα διευθυντὴ ὀρχήστρας νυκτερινοῦ κέντρου καὶ μητέρα ἠθοποιό. Ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ «διασταύρωσι» δὲν ἄφησε ἀνεπηρέαστη τὴ μικρὴ Σίρλεϋ, ἡ ὁποία πολὺ πρὶν γίνῃ 10 χρόνων ἦταν ἤδη περίφημη ἐρασιτέχνις ἀκόμη χορεύτρια κλασσικῶν καὶ μοντέρνων χορῶν. Τὴν πραγματικὴ ἀγάπη ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὸ χορὸ τὴν εὐνόησαν πολὺ οἱ γονεῖς της, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὴ δοῦν κάποτε «μεγάλη καὶ διάσημη χορεύτρια». Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν αὐτὸ τὴν ἔστειλαν διαδοχικὰ σὲ πολλὲς σχολὲς χοροῦ.

Σὲ ἡλικία 16 χρόνων εἶχε κάνει κιόλας τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐμφανί-

Ἕνα τελευταῖο πορτραῖτο τῆς «δυναμίκης» Σίρλεϋ Μὰκ Λέην

τί της ὡς χορεύτρια. Ἔπειτα πῆρε μέρος σὲ δυὸ μουσικοχορευτικὲς ἐπιθεωρήσεις, καθὼς καὶ σὲ ἀρκετὰ χορευτικὰ σκέτς στὴν τηλεόρασι καὶ δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1952, ἤρθε ἡ κρίσιμη στιγμὴ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σ' ἕνα μεγάλο ἐλαφρὸ θέατρο τοῦ Μπροντγουαϊ παιζόταν μὲ ἐπιτυχία ἡ θεαματικὴ ἐπιθεώρησι «Πὶκ-νὶκ μὲ πυτζάμες», μὲ πρωταγωνίστρια τὴ διάσημη τότε χορεύτρια Κάρολ Χένεϋ. Στὸν ἴδιο θίασο, ἀλλὰ σὲ δευτερεύοντα ρόλο ἐμφανιζόταν καὶ ἡ Σίρλεϋ. Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ Χένεϋ ἔπεσε θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος καὶ ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὶς ἐμφανίσεις της, ἐκλήθη ἐπειγόντως ἡ Σίρλεϋ γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ προσωρινά. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε θριαμβευτικὸ γιὰ τὴ νεαρὴ χορεύτρια. Τὸ καμαρίνι της γέμιζε κάθε βράδυ ἀπὸ ἀνθοδέσμες. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ἀπὸ τὸ γνωστὸ παραγωγὸ - σκηνοθέτη τοῦ Χόλλυγουντ Χὰλ Γουὼλλις, ποὺ σὲ μιὰ κάρτα του ἔγραφε τῆς Σίρλεϋ: «Ἔχετε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ζητῶ ἀπὸ καιρό, τὴν τέχνη τοῦ χοροῦ ποὺ συνεπαίρνει. Ἐλάτε νὰ μὲ δῆτε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε...».

Περισσότερο ἀπὸ περιέργεια καὶ λιγώτερο ἀπὸ ἀνάγκη ἡ Σίρλεϋ τὸν συνήντησε τὴν ἄλλη ἡμέρα. Μίλησαν οἱ δυὸ τους σὰν παλιοὶ φίλοι. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἡ Σίρλεϋ κέρδιζε τὸν πρῶτο κινηματογραφικὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὴν κωμῳδία «Ἀρτίστες καὶ μοντέλα», μὲ τοὺς κωμικοὺς Ντὴν Μάρτιν — Τζέρρυ Λιούϊς. Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὁλοκληρώθηκε ὁ θρίαμβός της στὸν κινηματογράφο μὲ τὴν ἐκλογή της ἀπὸ τὸν Μάϊκ Τὸντ γιὰ τὴν ταινία του «Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου σὲ 80 ἡμέρες». Ἀπὸ τότε τὸ ἄστρο της συνεχῶς ἀνεβαίνει στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸν τίτλο τῆς «στὰρ - δυναμίτις» τὸν εἶχε ἡ Μπέττυ Χιοὔττον. Σήμερα τὸν ἔχει ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην, ποὺ εἶναι ἀντάξια διαδοχός της.

Ἡ καταγωγή της εἶναι Ἰρλανδο - σκωτσέζικη. Ἔχει ἀνάστημα 1.68 καὶ ζυγίζει 56 κιλά. Εἶναι κοκκινομάλλα καὶ προτιμάει τὸ ἐντελῶς «ἀγοριστικο» χτένισμα, γιατί, ὅπως, λέει ἡ ἴδια, τῆς δίνει «τύπο» καὶ τὴν ξεχωρίζει ἀπ' τὶς ἄλλες καλλιτέχνιδες. Ἔχει πολὺ γυμνασμένο σῶμα καὶ κολυμπάει σὰ δελφίνι. Ἀπὸ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1955 εἶναι παντρεμένη ἀπὸ ἔρωτα μὲ τὸ νεαρὸ ἠθοποιὸ καὶ θεατρικὸ ἐπιχειρηματία σήμερα Στὴβ Πάρκερ. Κατοικοῦν μὲ ἐνοίκιο σὲ μιὰ κομψὴ βίλλα στὸ προάστιο Μαλιμποῦ τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ σὲ λίγο καιρὸ τελειώνει ἡ δική τους ποὺ κτίζουν τώρα.

Πάντα χαρούμενη κι' εὐχάριστη, ἐέρει νὰ κρατάῃ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὴ συνομιλία της καὶ νὰ διηγῆται μὲ χιοῦμορ χαριτωμένες ἱστορίες καὶ ἀνέκδοτα. Νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία της:

«—Ἡ Τζούντη, μιὰ μοντέρνα καὶ ὄμορφη Ἀμερικανιδοῦλα 16 ἐτῶν, ξυπνᾶ τὸ πρωῒ καὶ βλέποντας τὴ μητέρα της νὰ τὴν κυττάζῃ παράξενα τῆς λέει:

»—Μητέρα, μήπως δὲν κοιμηθήκατε ἐξ αἰτίας τοῦ τρομεροῦ θορύβου ποὺ ἔκανε ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Χάρρυ, ὅταν μ' ἔφερε χτὲς ἀργὰ τὴ νύχτα;

»—Ὄχι, παιδί μου, λέει ἐκείνη, δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ μὲ ἀνησύχησε, ἀλλὰ ἡ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε ὅταν... ἔσβυσε ἡ μηχανή!...».

Ο. ΠΕΝΝΥ



Ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην σὲ μιὰ χορευτικὴ σκηνὴ τῆς τελευταίας ταινίας της «Κάποιος ἦρθε τρέχοντας».

✪✪

**Κινηματογραφικὲς πεννιὲς**

Ἡ «Φὸξ» πρότεινε στὴν Ἀντονέλλα Λουάλντι ἕνα χρυσὸ ἑπταετὲς συμβόλαιο καὶ ἕνα πρῶτο φίλμ μὲ τὸν Μπὸμπ Χόπ. Ἀλλὰ ἡ στὰρ ἀπέρριψε τὴν πρότασι ἐπειδὴ θὰ τὴν ἀπομακρύνε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ παιδί της. Ἡ «Μέτρο» τὴς πρότεινε κατόπιν ἕνα ρόλο στὸ πλευρὸ τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ καὶ ἀκολούθησε μιὰ πρότασι τῆς «Παραμάουντ». Ἡ Ἀντονέλλα ὅμως ἀπαντοῦσε πάντα ἀρνητικὰ καὶ δικαιολόγησε ὡς ἑξῆς τὴν ἄρνησί της:

— Δὲ θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου Φράνκο Ἰντερλένγκι καὶ τὴν κόρη μου Στέλλα. Ἂν ἐξ ἄλλου ὁ Φράνκο μὲ ἀκολουθοῦσε στὸ Χόλλυγουντ, θὰ θυσίαζε τὴ δική του καριέρα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τοῦ ζητήσω μιὰ τόσο μεγάλη θυσία. Ἀλλωστε αὐτὸ πιθανὸ νὰ εἶχε δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὶς συζυγικές μας σχέσεις. Δὲ θυσιάζω τὴν οἰκογενειακή μου εὐτυχία γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου!

Ἡ σύζυγος τοῦ Πὼλ Νιοῦμαν, Τζόαν Γουντγουαρντ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἡ στάρ, ποὺ κέρδισε τὸ «Ὄσκαρ» καὶ ἔγινε διάσημη μὲ τὸ φίλμ «Τὰ τρία πρόσωπα τῆς Εὔας», θὰ ἐπανέλθῃ σύντομα στὸ στούντιο, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Ὀρφεύς», παρὰ τὸ πλευρὸ τῆς Ἄννα Μανιάνι καὶ τοῦ Μάρλον Μπράντο.

# ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

# ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

**ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ**

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ τῆς Νικὸλ τοὺς ἀναστάτωσε ὅλους, στὸ μεγάλο κτῆμα τῶν ντ' Ἀρβίλ. Ὁ ἀέρας της, ἡ καταπληκτικὴ ὀμορφιά της, οἱ τρόποι της, ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Πὼλ ντ' Ἀρβὶλ καὶ στὴ γυναίκα του.

Ἡ Νικὸλ ἦταν κόρα τοῦ μεγαλύτερου γυιοῦ τους, τοῦ Κριστιάν, ποὺ σκοτώθηκε σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες. Τὴν εἶχε πάρει χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη γνωριμία τους στὸ Παρίσι, θαμπωμένος ἀπὸ τὴν καλλονή της. Ἐκεῖνοι δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ξέρουν. Θὰ προτιμοῦσαν γιὰ νύφη καμμιὰ πλούσια ἀρχοντοπούλα ἀπὸ τὸν τόπο τους.

Μετὰ τὸν τραγικό, ὅμως, θάνατο τοῦ Κριστιάν, ἔκαναν τὴ σκέψι ὅτι ἡ Νικὸλ ἦταν, ὁπωσδήποτε, νόμιμος σύζυγός του, καὶ ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὴν καλέσουν κοντά τους, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς ἡ νεαρὴ αὐτὴ κόρα, ποὺ τὴν τρι-γύριζαν τόσοι πειρασμοί, δὲ θὰ κηλίδωνε τὸ οἰκογενειακό τους ὄνομα.

Καὶ δὲ μετάνοιωσαν γιὰ τὴν ἀπόφασί τους. Ἡ Νικὸλ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς κατακτήσῃ ὄχι μονάχα μὲ τὸ κομψό της ντύσιμο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ γλυκό της χαμόγελο, τὴν εὐγενικὴ συμπεριφορά της. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ καλοπιάσῃ τὰ πεθερικά της.

"Α! Ὅλοι ἦταν ἐνθουσιασμένοι. Καὶ ἀπ' ὅλους πιὸ πολύ, ὁ Ζάκ, ὁ μικρότερος γυιὸς τῶν ντ' Ἀρβίλ, ἡλικίας δεκαεπτὰ χρόνων.

*

Ἡ ἐμφάνισι τῆς σειρήνας αὐτῆς ἀναστάτωσε τὸν ἤρεμο καὶ μονότονο ρυθμὸ τῆς ζωῆς του. Ὡς τότε ζοῦσε μονάχα μὲ τὰ βιβλία του. Γι' αὐτόν, ὁ κόσμος ὅλος ἦταν κλεισμένος στὸ πάρκο τοῦ κτήματός των. Δυὸ φορὲς μονάχα ὡς τότε εἶχε πάει στὸ Παρίσι.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ὁ ἀδελφός μου ξετρελλάθηκε μαζί σου! εἶπε στὴ Νικὸλ, κοκκινίζοντας, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βρέθηκαν μόνοι.

Ἐκείνη — εἰκοσι ἕξη χρόνων τότε — κατάλαβε μὲ μιὰ ματιὰ τί γινόταν στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ καὶ χαμογέλασε μὲ φιλαρέσκεια.

— Μὲ κολακεύεις! τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸ μάγουλο.

Ἡ ἐπαφὴ τῆς τρυφερῆς, μυρωμένης παλάμης της τοῦ ἔπερε δυνατὰ ρίγη σ' ὅλο τὸ σῶμα. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή στὸ κρεβάτι του, ὥσπου ἔπεσε σὲ ληθαργικὸ ὕπνο, μὲ τὴ μορφὴ τῆς Νικὸλ μπροστά του.

Τὴν ἑπομένη δοκίμασε μιὰ ταραχὴ ἀκόμα πιὸ μεγάλη. Εἶχε πάει νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα σὲ μιὰ λίμνη, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο. Ξαφνικά, εἶδε τὴ Νικὸλ, μὲ μαγιό, ὄρθια σὲ μιὰ βάρκα. Τὰ μάτια του θολώσανε. Τὸν πρόσεξε κι' ἐκείνη ἀπὸ μακρυὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἔλα, Ζάκ, νὰ κάνουμε μαζὶ μπάνιο!

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Τοῦ φαινότανε πὼς ἂν ἔμενε ἢ ἂν πήγαινε κοντὰ στὴ Νικὸλ, θὰ γινότανε κάτι τρομερό.

— Τί ἀγρίμι εἶσαι σύ! τοῦ εἶπε ἡ Νικὸλ, ὅταν γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι.

Βρισκόντανε τότε μόνοι στὸ διάδρομο. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τοῦ ἄρπαξε τὸ κεφάλι καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα. Ὁ Ζάκ παρέλυσε ὁλόκληρος.

— Σὲ φιλῶ σὰν μικρότερο ἀδελφό μου, γιὰ νὰ ξεθαρρευτῆς! τοῦ εἶπε ἐκείνη, λαχανιάζοντας ἐλαφρά.

Κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της ν' ἀλλάξῃ.

*

Πέρασε ἕνας χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ζάκ, ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα γλυκὸ ἐφιάλτη, δέχτηκε καὶ ἄλλα («ἀδελφικὰ») φιλιὰ ἀπὸ τὴ Νικόλ. Ἐκείνη ἐπαιζε μαζί του, νομίζοντας πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα παιδί. Ἔπαιζε, ὅμως, μὲ τὴ φωτιά.

Ὁ ντ' Ἀρβὶλ καὶ ἡ γυναίκα του, — ποὺ δὲν ὑποπτεύθηκαν τίποτα ἀπὸ τὸ δράμα τοῦ Ζάκ, — ἀγάπησαν τόσο πολὺ τὴ Νικόλ, ὥστε σκέφτηκαν πὼς δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κρατήσουν ἐφ' ὅρου ζωῆς κόρα. Καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν Πιὲρ Μωρέν, τὸν καλύτερο γιατρὸ τῆς περιφερείας. Ἡ Νικὸλ τὸν βρῆκε πολὺ συμπαθητικό. Καὶ τὸ συνοικέσιο ἀποφασίστηκε.

Ὁ Ζὰν κόντεψε νὰ τρελλαθῇ, ὅταν τὸ ἔμαθε. Θεώρησε ὅμως περιττὸ νὰ παραπονεθῇ στὴ Νικόλ γιὰ τὴν («ἀπιστία») της. Μὲ τί δικαίωμα; Τί σημασία εἶχαν γι' αὐτὴν τὰ ἀθῶα φιλιά, ποὺ τοῦ ἔδινε κάπου-κάπου; Ἄλλο ζήτημα τώρα ἂν τὰ φιλιὰ αὐτὰ ἄναβαν πυρκαϊὰ στὶς φλέβες του.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ κυνήγι, εἶδε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πάρκου τὴ Νικόλ καὶ τὸν Πιὲρ ἀγκαλιασμένους. Σὲ μιὰ βδομάδα θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τους.

Τυφλὸς ἀπὸ ζήλεια, χωρὶς νὰ ξέρῃ πιὰ τί κάνει, ὁ Ζὰκ ξεκρέμασε τὸ ὅπλο του ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ πυροβόλησε. Ἄκουσε τὸ γιατρὸ νὰ φωνάζῃ: («Τὴν σκότωσαν!...») Ἡ μορφὴ τοῦ πατέρα του πρόβαλε ξαφνικὰ μπροστά του, μὲ αὐστηρὴ καὶ ἐπιτιμητικὴ ἔκφρασι...

Συνήρθε ἀπότομα καὶ κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀτιμάσῃ τὸ οἰκογενειακό τους ὄνομα γιὰ μιὰ («ἄπιστη»). Μὰ δὲ θὰ καθότανε νὰ τὸν πιάσουν, νὰ τοῦ περάσουν χειροπέδες. Καὶ τράβηξε κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἑλβετίας, σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι.

*

Ἔκανε κάπου εἴκοσι χρόνια στὸ ἐξωτερικό. Γνώρισε μέρες δυστυχίας, γύρισε πολλὲς χώρες μὲ πλαστὸ ὄνομα, ὑπηρέτησε καὶ στὴ Λεγεώνα τῶν Ξένων, μὰ κατώρθωσε στὸ τέλος νὰ σχηματίσῃ περιουσία. Στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε γνωρίσει πολλὲς γυναῖκες. Καμμιά, ὅμως, δὲ μπόρεσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τὴ Νικόλ.

Ἀκόμη ἀντιχοῦσε στ' αὐτιά του ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ ποὺ ἔβγαλε, ὅταν τὴν πυροβόλησε καὶ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ γιατροῦ: («Τὴν σκότωσαν!...»)

Μιὰ μέρα, ἀγνώριστος πιὰ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πατρικό του κτῆμα, στὰ μέρη ὅπου πέρασε τὰ πρῶτα του ἀμέριμνα παιδικὰ χρόνια—καὶ μιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία ποὺ ἀναστάτωσε τὴ ζωή του.

*

Ἔβρηκε ἀνοιχτὴ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ πάρκου. Ἔκανε μερικὰ βήματα, δειλὰ καὶ διστακτικά. Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, ὡς εἴκοσι χρονῶν, ποὺ κρατοῦσε ἕνα σκυλί

Δυνατὰ ρίγη πέρασαν ἀπὸ τὸ κορμί του. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε φάντασμα! Μήπως εἶχε πάθει παράκρουσι; Μὰ ἦταν ἡ Νικόλ — ποὺ τὴν εἶχε σκοτώσει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια— ζωντανή, ὁλοζώντανη!...

— Νικόλ!... φώναξε βραχνά.

Ἐκείνη πῆγε κοντά του καὶ τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Δὲ μὲ γνώρισες, Νικόλ; συνέχισε δειλὰ ὁ Ζάκ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἄλλαξα πολύ... Μά, πῶς...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! τὸν διέκοψε ἡ κοπέλλα, χαμογελώντας. Μὲ περνᾶτε γιὰ τὴ μητέρα μου. Θὰ ἔχετε πολλὰ χρόνια νὰ περάσετε ἀπὸ δῶ. Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι τῆς μοιάζω καταπληκτικά. Πῶς σᾶς λένε, ἂν ἐπιτρέπεται;

Ὁ Ζάκ, ζαλισμένος ἀκόμα, εἶπε μηχανικὰ τ' ὄνομά του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μετάνοιωσε. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά.

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας ἄλλαξε ὄψι.

— Περάστε, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἐδῶ εἶστε στὸ σπίτι σᾶς...

Ὁ Ζάκ τὴν ἀκολούθησε σὰν αὐτόματο. Σὲ λίγο, ἔμπαιναν στὸ σαλόνι τοῦ ἀρχοντικοῦ. Μὲ μιὰ κυκλικὴ ματιὰ ποὺ ἔρριξε ὁ Ζάκ, τὰ βρῆκε ὅλα στὴ θέσι τους, ὅπως τ' ἄφησε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Καὶ ξανάθλεπε ζωντανὴ τὴ Νικόλ μπροστά του! Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαίνονταν σὰν ὄνειρο!

Ἔπρεπε δυνατὰ τὸ μέτωπό του καὶ ρώτησε:

— Εἶστε, λοιπόν, ἡ κόρη τῆς Νικόλ καὶ τοῦ Πιὲρ Μωρέν;

— Μάλιστα. Μὲ λένε Εἰρήνη. Γεννήθηκα ἕνα ἀκριβῶς χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους. Σήμερα εἶμαι δέκα ἑννιὰ χρονῶν. Ζῶ μόνη μου ἐδῶ, σ' ἕνα σπίτι ποὺ σᾶς ἀνήκει δικαιωματικά. Νικόλ δέν...

— Ὄχι! Δὲν τὴν σκοτώσατε τὴ μητέρα μου! Τὴν τραυματίσατε μονάχα. Ἡ μαμὰ πέθανε πρὶ δύο ἐτῶν, ἀπὸ πνευμονία. Λίγο πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια της, μοῦ μίλοῦσε γιὰ σᾶς.

»— Ἂν τυχὸν ξαναγυρίσῃ κάποτε ὁ Ζάκ, μοῦ ἔλεγε, νὰ τοῦ πῆς ὅτι λυπᾶμαι πολύ, ἐπειδή, μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴ φιλαρέσκειά μου, τὸν ἔκανα νὰ παραφερθῇ... Ἦταν παιδὶ τότε, μὲ μεγάλα ὅμως αἰσθήματα. Νὰ τοῦ πῆς ἀκόμα ὅτι τὸν συγχωρῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, ἐπειδὴ θέλησε νὰ μὲ σκοτώσῃ...

»Μά, καθῆστε, συνέχισε ἡ Εἰρήνη, μὲ τόνο στοργῆς στὴ φωνή. Γιατί δὲν κάθεστε; Εἶστε χλωμὸς καὶ κουρασμένος.

*

Ὁ Ζὰκ ἔμαθε κατόπιν πὼς ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του πέθαναν κι' αὐτοί, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ ἔγκλημα τοῦ γυιοῦ τους. Ἡ Νικόλ τοὺς εἶχε πῆ ὅτι τραυματίστηκε μόνη της ἀπὸ ἀπροσεξία, ἐνῶ καθάριζε τὸ κυνηγετικό της ὅπλο. Ὅσο γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ζάκ τὴν ἀπέδωσαν στὴν ἀπελπισία ποὺ τοῦ προκάλεσαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς Νικόλ.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴ Νικόλ, πέθανε καὶ ὁ Μωρέν. Ὁ πατέρας τοῦ Ζάκ τοὺς εἶχε ἀφήσει τὴν ἐπικαρπία τοῦ κτήματός του, ὥσπου νὰ ξαναφανῇ ὁ δραπέτης. Γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ γυιός του θὰ γυρνοῦσε κάποια μέρα στὸ κτῆμα τῶν προγόνων του, ὅταν, μὲ τὸν καιρό, θὰ τοῦ περνοῦσε ἡ λόξα τοῦ γιὰ τὴ Νικόλ.

— Εἶστε νέος ἀκόμα, κύριε Ζάκ, πρόσθεσε ἡ Εἰρήνη, μὰ δείχνετε ὅτι ἔχετε ὑποφέρει πολύ. Σᾶς λυπᾶμαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου. Ἂς εἶναι: θὰ βρῆτε τώρα τὴν ἠρεμία ποὺ σᾶς χρειάζεται τόσο πολύ... Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ θέσι ἐδῶ... Θὰ φύγω μόλις...

Ὁ Ζὰκ πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλαγμένο ἀπὸ τὴν ἔκστασι... Ξανάβρισκε, ἐπὶ τέλους, τὴ Νικόλ, μιὰ Νικόλ, ὅμως, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη καὶ ὄχι προκλητικὴ κι' ἐπιπόλαιη, ὅπως ἡ ἄλλη.

— Καὶ ἂν σὲ παρακαλοῦσα, Εἰρήνη, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, νὰ μείνῃς ἐδῶ γιὰ πάντα; Καταλαβαίνω ὅτι ἡ καρδιά μου μονάχα κοντά σου μπορεῖ νὰ ἡρεμήσῃ...

Ἐκείνη κοκκίνισε, χαμογέλασε, καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ μείνω, Ζάκ!

ΑΛΑΙΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

— Δὲ μὲ γνώρισες, Νικόλ, τὴ ρώτησε δειλὰ ὁ Ζάκ.

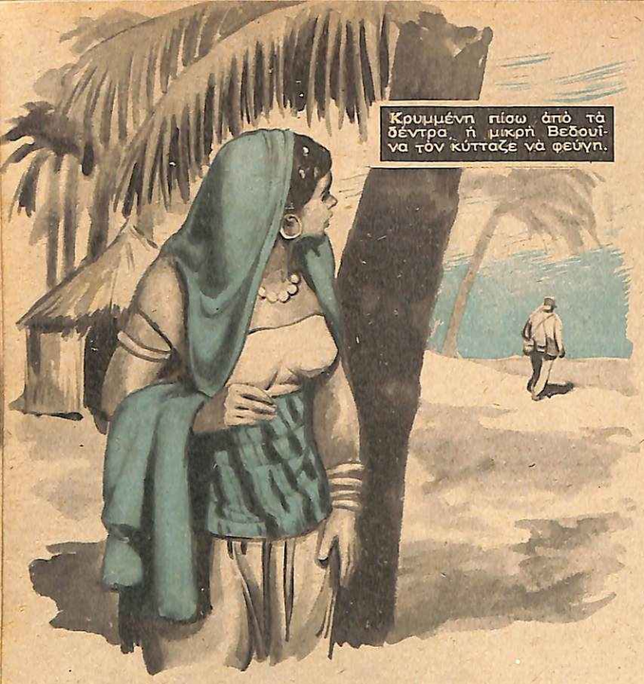

Κρυμμένη πίσω από τά δέντρα, ἡ μικρή Βεδουΐνα τόν κύτταζε νά φεύγη.

# Ἡ Αὐγή ΤΗΣ ΒΕΔΟΥΪΝΑΣ

Ο ΠΙΕΡ κόντευε νά σωριαστῆ πιά στήν καφτή ἄμμο, ὅταν ἀντίκρυσε τήν ὄασι. Σκέφτηκε πώς θά ἦταν ὀφθαλμαπάτη πού θά χανόταν σέ λίγο ἀπό μπροστά του... Μά, παρ' ὅλ' αὐτά προχώρησε μέ κόπο, σέρνοντας τά ἐξαντλημένα πόδια του. Κι' ὅταν ἐπιτέλους τό βασανισμένο του κορμί ἔπεσε πάνω στό δροσερό γρασίδι, ἔχασε τίς αἰσθήσεις του...

Συνῆλθε καθώς τόν βοηθοῦσε κάποιος νά πιῆ μιά κούπα χερό. Καί τότε, γι' ἄλλη μιά φορά, νόμισε πώς γελιότανε, βλέποντας ἕνα μελαχροινό κοριτσίστικο προσωπάκι σκυμμένο πάνω του.

— 'Ονειρεύομαι!... ἀναστέναξε.

Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τά κόκινα χείλια τῆς κοπέλλας, ἀφίνοντας νά φανοῦνε δυό σειρές ἀστραφτερά, κάτασπρα δόντια.

— Δέν ὀνειρεύεσαι, σαχίμπ! τοῦ εἶπε. Βρίσκεσαι στήν ὄασι τοῦ 'Ελ-'Αμπίρ.

— Τέσσερις μέρες περπατοῦσα μέσα στήν ἔρημο, χωρίς νά συναντήσω ψυχή ζωντανή... μουρμούρισε ὁ Πιέρ. Εἶχα χάσει πιά κάθε ἐλπίδα...

— Μά πῶς ξεκίνησες χωρίς ὁδηγό καί καμῆλα; ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

'Ο νέος δίστασε γιά μιά στιγμή.

— Δραπέτευσα ἀπ' τή Λεγεῶνα τῶν Ξένων.., τῆς ἐξήγησε ὕστερα μέ σιγανή φωνή, σάν νά φοβόταν μή τόν ἀκούση κανείς πάντος στήν ἀπανθρωπιά τῶν συντρόφων μου... Ἄν μέ πιάσουνε, θά μέ τουφεκίσουνε!

Τά μεγάλα μάτια τῆς κοπέλλας ἄνοιξαν διάπλατα ἀπ' τόν τρόμο.

— Οἱ λεγεωνάριοι εἶναι κακοί! εἶπε. Ἔκανες καλά πού ἐφυγες ἀπό κοντά τους... Μά δέν πρέπει νά φοβᾶσαι πιά. Ἄν περπατήσης ἄλλες δυό μέρες, ἴσια πρός τήν ἀνατολή, θά βγῆς ἀπ' τήν ἔρημο... Θά σοῦ δώσω ἐγώ τροφή καί νερό γιά τό δρόμο.

— Φαίνεται πώς εἶσαι ὁ καλός μου ἄγγελος! τῆς εἶπε ὁ Πιέρ μ' ἐνθουσιασμό.

— Δέν εἶμαι παρά ἡ κόρη ἑνός φτωχοῦ βεδουΐνου, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Γεννήθηκα σ' αὐτή τήν ὄασι καί δέν ἔχω φύγει ποτέ ἐκεῖνος πάει τώρα νά πουλήσουν τό μαλλί ἀπ' τά πρόβατά μας...

— Καί σ' ἄφισαν μόνη σου; ἀπόρησε ὁ Πιέρ. Δέ φοβήθηκαν;

— Οἱ βεδουΐνοι σέβονται τά κορίτσια, γιατί ἡ φυλή μας εἶναι αὐστηρή στό ζήτημα τῆς τιμῆς, ἐξήγησε ἡ κοπέλλα. Ὅποιες παραστρατήσουν, τό πληρώνουν μέ τή ζωή τους. 'Ο ἔρωτας εἶναι ἀπαγορευμένος γιά μᾶς!

Καθώς πρόφερε τή λέξη («ἔρωτας»), ἡ ἔκφρασή της ἔγινε ἀκόμα πιό γλυκειά καί τά μάγουλά της βάφτηκαν κόκκινα. Ἡ ματιά της κάθεφε βιαστικά τό νέο κι' ὕστερα καμήλωσε, γιά νά μήν προδώση τήν ταραχή της.

'Ο Πιέρ δέν τό πρόσεξε, γιατί τά λόγια της τοῦ εἶχαν ξυπνήσει ἕνα σωρό ἀναμνήσεις...

Θυμήθηκε τήν ὄμορφη καί ἄπιστη Λουσίλ, τή γυναῖκα πού μέ τά καπρίτσια της εἶχε γίνει αἰτία νά καταταγῆ στή Λεγεῶνα τῶν Ξένων.

Αὐτήν θέλησε νά ἰδῆ μόλις θάφτανε στή Γαλλία! Θά πήγαινε νά πέση στά πόδια της καί νά τήν παρακαλέση νά τοῦ ἀνοίξη καί πάλι τήν ἀγκαλιά της — ἔστω κι' ἄν θάταν ὑποχρεωμένος νά τή μοιράζεται μέ ἄλλους...

'Η φωνή τῆς κοπέλλας τόν ἔβγαλε ἀπ' τίς σκέψεις του:

— Κύτταξε ἐκεῖ πάπω, αὐτό τό σύννεφο τῆς ἄμμου πού σηκώθηκε! Κάποιοι ἔρχονται κατά δῶθε.

'Ο Πιέρ τινάχτηκε πάνω καί κύτταξε πρός τήν κατεύθυνσι πού τοῦδειχνε.

— Θά εἶναι λεγεωνάριοι! εἶπε μέ φωνή πνιγμένη ἀπ' τήν ἀγωνία. Ψάχνουν γιά μένα!...

'Η βεδουΐνα τόν ἔπιασε ἀπ' τό χέρι καί τόν τράβηξε στό ἐσωτερικό τῆς ὄασεως.

'Ανάμεσα στά δέντρα ὑψωνόταν μιά μεγάλη καλύβα. Μπῆκαν μέσα. 'Ο Πιέρ εἶδε πώς ἦταν χωρισμένη στά δύο, μ' ἕνα τοῖχο ἀπό καλάμια.

— Ἐδῶ μένουμε, τοῦ ἐξήγησε ἡ κοπέλλα. Στό πίσω μέρος βάζουμε τά πρόβατα. Κρύψου ἀνάμεσά τους κι' ἄφισέ με ἐμένα νά δεχτῶ αὐτούς πού ἔρχονται.

— Θά μέ βροῦνε! φώναξε ὁ Πιέρ. Καλύτερα νά χωθῶ κάπου μέσα στήν ὄασι.

— Τό μέρος εἶναι μικρό καί θά σ' ἀνακαλύψουνε! τοῦ εἶπε ἡ βεδουΐνα. Μπές ἐκεῖ πού σοῦ λέω, καί μή φοβᾶσαι. Δέ θά τούς ἀφίσω νά σέ πιάσουνε...

Δέν ἦταν παρά ἕνα κοριτσάκι, πού δέ θᾶχε πατήσει ἀκόμα τά δεκαεφτά. Μά ὁ ἀποφασιστικός τόνος της ἔπεισε τόν Πιέρ νά χωθῆ ἀνάμεσα στά πρόβατα.

'Η κοπέλλα βγῆκε τότε ἀπ' τήν καλύβα, γιά νά ὑποδεχτῆ τό στρατιωτικό ἀπόσπασμα.

Δέν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά, ὅταν ὁ Πιέρ ἄκουσε ὁμιλίες. Κόλλησε τό μάτι του σέ μιά ἀπ' τίς χαραμάδες τοῦ καλαμένιου τοίχου κι' εἶδε τήν κοπέλλα νά ξαναμπαίνη στήν καλύβα. Τήν ἀκολουθοῦσε ἕνας ἀξιωματικός τῆς Λεγεῶνος, μέ ἄγριο πρόσωπο καί παχυά μουστάκια.

— Δέν εἶδα κανένα νά περνάη ἀπ' τήν ὄασι, τοῦ ἔλεγε ἡ βεδουΐνα.

— Οἱ ἄντρες μου θά ψάξουν παντοῦ. Κι' ἐγώ θά ρίξω μιά ματιά ἐδῶ μέσα... δήλωσε ἀπότομα ὁ ἀξιωματικός, προχωρῶντας πρός τό χώρισμα.

'Ο Πιέρ ἔνοιωσε τό αἷμα του νά παγώνη στίς φλέβες του. Δέν ἀμφέβαλε πιά πῶς ἦταν χαμένος!...

Καί τότε εἶδε τή μικρή βεδουΐνα νά στέκεται μπροστά στόν ἀξιωματικό καί νά τόν ρωτάη κυττάζοντάς τον κατάματα καί χαμογελῶντας του προκλητικά:

— Δέν ἔχετε νά κάνετε τίποτα καλύτερο;...

'Ο λεγεωνάριος τήν κάρφωσε γιά μιά στιγμή μέ τά λαίμαργα μάτια του.

Ὕστερα γέλασε πρόστυχα, καί τά χοντρά του χέρια τυλίχτηκαν γύρω ἀπ' τό λεπτό της κορμάκι.

'Ο Πιέρ ἦταν ἕτοιμος νά πηδήση ἔξω καί νά τή βοηθήση... Μά πέρασε ἀπό μπροστά του ἡ ξανθογάλανη εἰκόνα τῆς Λουσίλ! Ἄν ἔμπαινε τώρα στή μέση γιά νά γλυτώση τήν κοπέλλα, δέ θά ξανάβλεπε ποτέ τήν ἀγαπημένη του...

Κι' ἐξ ἄλλου ἡ βεδουΐνα δέν ἔφερνε καμμιά ἀντίστασι στό λεγεωνάριο...

'Ο Πιέρ τραβήχτηκε ἀπ' τό παρατηρητήριό του καί στριμώχτηκε ἀνάμεσα στά πρόβατα.

Ὅταν ξανακύτταξε, ὕστερα ἀπό ἀρκετή ὥρα, δέ βρισκόταν πιά κανείς μέσα στήν καλύβα.

Βγῆκε τότε προσεχτικά καί βρῆκε μπροστά στήν πόρτα ἕνα παγούρι μέ νερό κι' ἕνα σακκοῦλι μέ τρόφιμα, πού τοῦ εἶχε ἀφίσει ἡ βεδουΐνα.

Τά πῆρε καί, γλυστρῶντας πω ἀπ' τίς φοινικιές, ἔφτασε στήν ἀνατολική ἄκρη τῆς ὄασεως.

Θάθελε ν' ἀποχαιρετήση καί νά εὐχαριστήση τήν κοπέλλα. Ἀλλά βιαζότανε νά φτάση μιά ὥρα ἀρχήτερα κοντά στή Λουσίλ.

Κρυμμένη πίσω ἀπ' τά δέντρα, ἡ μικρή βεδουΐνα τόν κύτταζε νά φεύγη.

Δέν ἦταν παρά ἕνας ξένος μέ γαλανά μάτια, πού τόν εἶχε γνωρίσει πρίν ἀπό λίγες ὧρες.

Μά τόν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τή φλόγα τῶν παιδιῶν τῆς ἐρήμου —τόσο πού, γιά νά τόν σώση, εἶχε ἀφίσει τό λεγεωνάριο νά κουρσέψη τό κορμί της! Κι' ὅμως ἤξερε πώς δέν ἔπρεπε νά περιμένη καμμιά ἀνταμοιβή καί πώς θά πλήρωνε μέ τή ζωή της τή σωτηρία του...

Περίμενε ὥσπου χάθηκε ὑ σιλουέτα τοῦ Πιέρ μέσα στήν ἔρημο. Κι' ὕστερα βύθισε ἀποφασιστικά στό στήθος της ἕνα μαχαίρι!

'Η ἀγνή της καρδιά, πού μόλις εἶχε γνωρίσει τόν ἀληθινό ἔρωτα καί τόν πόνο τῆς ἐγκαταλείψεως, ἔπαψε ἀμέσως νά χτυπάη...

Α. ΣΩΛΚ

✪✪

## Η ΠΙΟ ΣΩΣΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ

Ἕνα κωμικοτραγικό πάθημα, μέ ἡρωΐδα του τήν διασημότερη ἀστρολόγο τοῦ Μπουένος Ἄϊρες, τήν Κάρμεν Νέϊρα, προκάλεσε τίς τελευταῖες ἡμέρες ἄφθονα τερπνά σχόλια στόν ἀργεντινό τύπο.

'Η Κάρμεν Νέϊρα, εἶχε δεχτῆ τήν ἐπίσκεψι μιᾶς νεαρῆς, ὡραίας καί κομψῆς κυρίας, πού, ἀφοῦ μελέτησε τό ζώδιό της, τῆς ἀνάγγειλε χαρμόσυνα πώς σύντομα θά εἰσέπραττε ἕνα σεβαστό χρηματικό ποσόν ἀπό μιά καλή ἐπιχείρησι.

Ὡς τότε, πολλές προφητεῖες τῆς 'Αργεντινῆς ἀστρολόγου εἶχαν βγῆ ἀληθινές, αὐτή, ὅμως, ἐμελλε νά ἐκπληρωθῆ σέ χρονικό διάστημα—ρεκόρ. 'Η ὡραία καί κομψή κυρία, ἀφοῦ ἄκουσε τήν χαρμόσυνη πρόβλεψη, ἔβγαλε ἀπαθέστατα ἕνα περίστροφο ἀπό τήν τσάντα της καί, στρέφοντας τήν κάννη του ἐναντίον τῆς Κάρμεν Νέϊρα, τήν ἐξανάγκασε νά τῆς παραδώση ὅσα χρήματα εἶχε στό συρτάρι της, πού ἀποτελοῦσαν ἕνα πραγματικά σεβαστό ποσόν!

'Η ἀστυνομία τοῦ Μπουένος Ἄϊρες ἐλπίζει νά βρῆ σύντομα τήν ὡραία ἀγνωστη, πού ἐξετέλεσε τήν «γραμμένη ἀπό τά ἄστρα καλή ἐπιχείρησι», ἀλλά δέν εἶναι καθόλου βέβαιο πώς ἡ ἄτυχη ἀστρολόγος θά ξαναπάρη τελικά πίσω καί τά χρήματά της!

# Μέ Τί Γελοῦν Οἱ Ἄλλοι

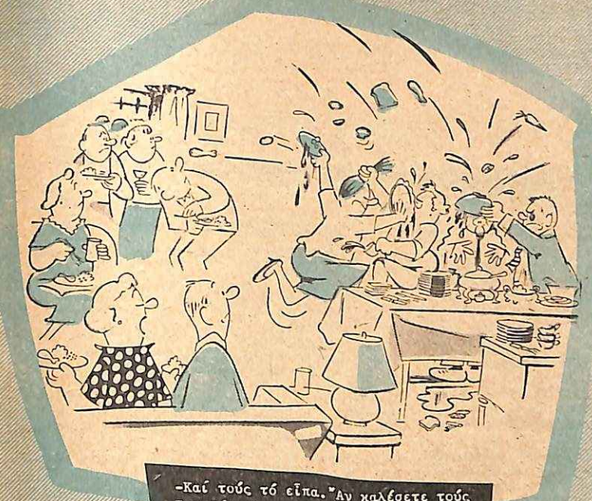

-Καί τούς τό εἶπα. Ἄν καλέσετε τούς Παπαδόπουλους, μήν καλέσετε καί τούς Δημητριάδηδες!

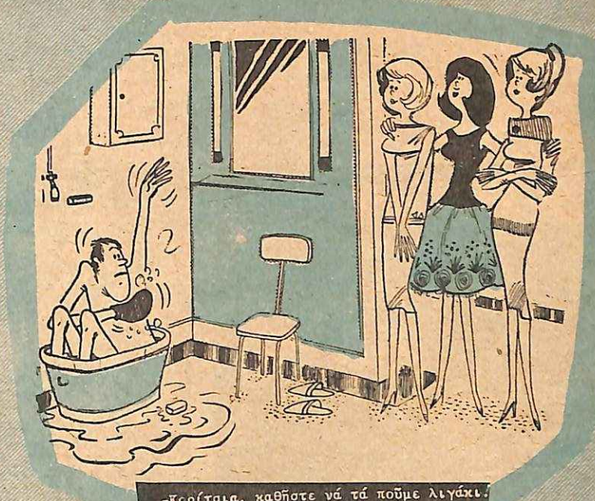

-Κορίτσια, καθῆστε νά τά ποῦμε λιγάκι!

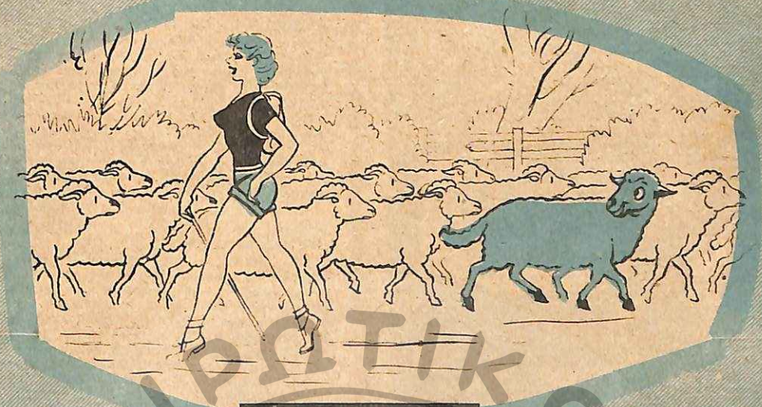

Χωρίς λόγια!

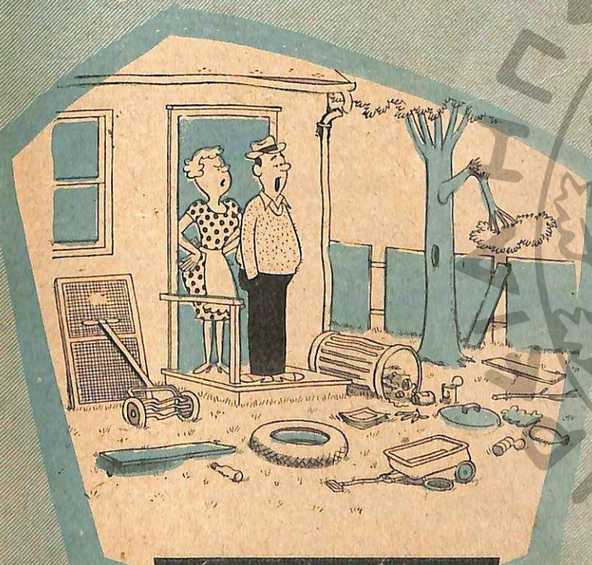

-Σήμερα ἦρθε ὁ ἀδελφός μου μέ τά παιδιά του!

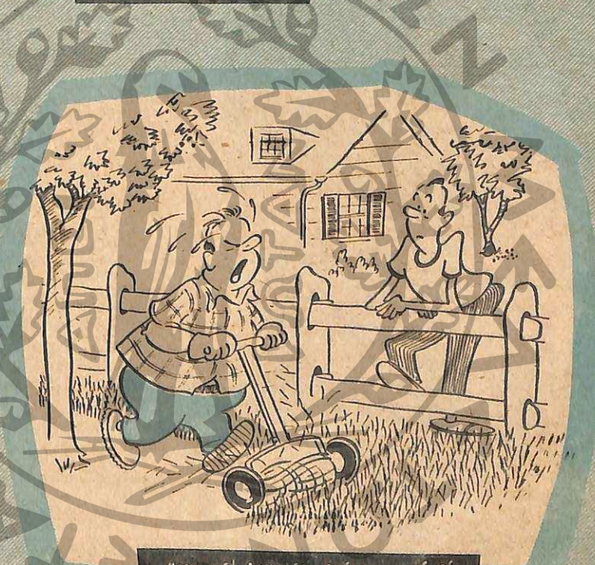

-Ὅλη τήν ἑβδομάδα βρέχει, καί τό Σαββατοκύριακο πού ἔχω νά ἀναπαυθῶ κι' ἐγώ κάνει λιακάδα!

# Η ἐπούλωση τῶν πληγῶν

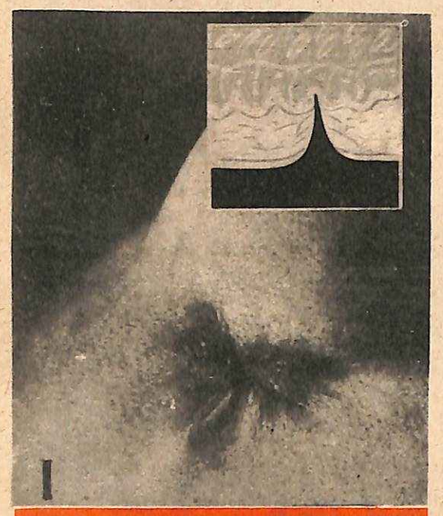

1

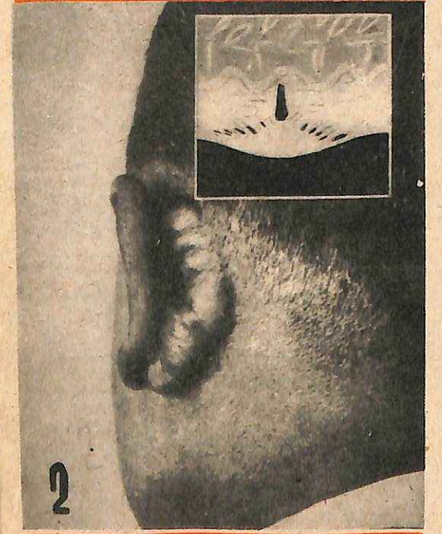

2

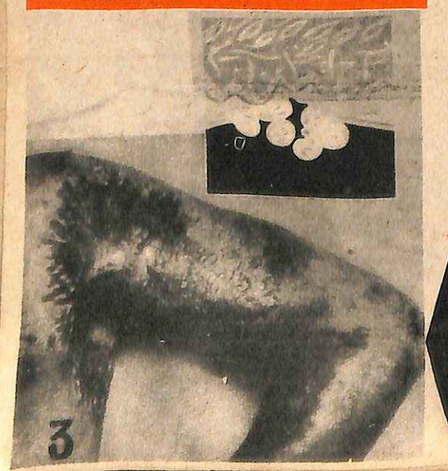

3

## Μὴν βιάζεστε νὰ βγάλετε τὶς «κόρες».

Τὸ δέρμα, ποὺ τὸ θεωροῦμε συνήθως σὰ δευτερεῦον ὄργανο, εἶναι ἕνα τεῖχος ποὺ προστατεύει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος ἀπὸ τὶς διάφορες ἐπιθέσεις. Ὅταν ἐπέλθῃ κάποια ρῆξι τῆς συνεχείας του, δηλαδὴ ἕνα σχίσιμο, ὁ ἀέρας, τὰ μικρόβια, τὸ κρύο, διάφορα ξένα στοιχεῖα, χώνονται ἀμέσως μέσα στὸ σῶμα.

Ἂν τὸ σχίσιμο εἶναι μεγάλο (π. χ. στὴν περίπτωσι ἑνὸς ἐγκαύματος), αὐτὴ ἡ ἔλλειψι προστασίας μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀκόμα καὶ θάνατο.

Σὲ περίπτωσι ποὺ μιὰ πληγὴ γίνῃ στὸ δέρμα, ὁ ὀργανισμὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν κλείσῃ ταχύτατα μὲ τὸν καλούμενο ἐπουλωτικὸ ἱστό, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα πρόχειρο προτείχισμα. Ἡ ταχύτης τῆς ἐπουλώσεως μιᾶς πληγῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες:

α) Ἀπὸ τὴν ἡλικία. Ὅσο πιὸ νέος εἶναι ὁ ὀργανισμός, τόσο γρηγορώτερα ἐπουλώνει τὶς πληγές του.

β) Ἀπὸ τὴν εἴσοδο μικροβίων. Ἡ μόλυνσι μιᾶς πληγῆς καθυστερεῖ τὴν ἐπούλωσί της.

γ) Ἀπὸ τὴ γενικὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ κακὴ ὑγεία, οἱ ἀσθενικὲς καὶ ἀναιμικὲς καταστάσεις κλπ. καθυστεροῦν τὴν ἐπούλωσι. Μιὰ προφυματικὴ κατάστασι μπορεῖ νὰ διαιωνίσῃ μιὰ πληγή. Οἱ πληγὲς τῶν καρδιοπαθῶν, τῶν ἀλκοολικῶν καὶ τῶν διαβητικῶν ἀργοῦν ἐπίσης νὰ ἐπουλωθοῦν. Ἡ ἰσχνότης ἢ ἡ παχυσαρκία δὲν παίζουν σημαντικὸ ρόλο. Τὸ κυριώτερο εἶναι τὸ νὰ βρίσκεται ὁ ὀργανισμὸς σὲ κατάστασι ἀπόλυτης ἰσορροπίας.

Ἀπὸ τὴν κακὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, μποροῦν νὰ προκληθοῦν τεσσάρων εἰδῶν ἀντικανονικὲς ἐπουλώσεις:

1) Ἐκεῖνες, στὶς ὁποῖες τὸ δέρμα «μαζεύει». Στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, στὸν τράχηλο κλπ., ὅπου τὸ δέρμα εἶναι παχὺ καὶ ἐλάχιστα ἐλαστικό, αὐτὸ τὸ μάζεμα δὲ δημιουργεῖ κινδύνους. Ἀλλὰ στὰ μέρη ὅπου τὸ δέρμα εἶναι λεπτὸ καὶ ἐλαστικὸ — πρόσωπο, λαιμό, χέρια, ἀρθρώσεις — μπορεῖ νὰ προκληθοῦν παραλύσεις, ποὺ ἔχουν κἀποτε πολὺ μεγάλη ἔκτασι. Περισσότερο εὐαίσθητοι εἶναι οἱ ἱστοὶ ποὺ βρίσκονται κοντὰ σὲ μιὰ ὀπή, π. χ. στὰ βλέφαρα, στὸ στόμα, στὰ ρουθούνια, στὸν πρωκτὸ κλπ. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ δημιουργηθοῦν «ἐπουλωτικὲς στενώσεις», ποὺ ἡ θεραπεία τους ἀπαιτεῖ πολλὲς διαδοχικὲς ἐγχειρήσεις.

2) Οἱ αἱμορροοῦσες, ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ καρκινώματα. Κι' ἐδῶ ἐπίσης μόνο τὸ χειρουργικὸ νυστέρι μπορεῖ νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνο.

3) Οἱ χειλοειδεῖς οὐλές, ποὺ τραβοῦν τὸ δέρμα πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐξαφανίζουν τὴν ἐλαστικότητα τῶν ἱστῶν. Συμβαίνουν ἔπειτα ἀπὸ τραύματα, ἐγκαύματα ἢ μολύνσεις.

4) Οἱ ἀντιαισθητικὲς οὐλές, ποὺ ὀφείλονται σ' ἕνα βιαστικὸ ράψιμο, ὅπως συμβαίνει π. χ. ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα.

Γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν ἀντικανονικῶν οὐλῶν, τὴν τελευταία λέξι τῆς θεραπευτικῆς ἀποτελοῦν οἱ τοπικὲς ἐνέσεις ὑδροκορτιζόνης ἢ ὑαλουρονιδάσης. Δίνουν σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ σύγχρονοι δερματολόγοι χρησιμοποιοῦν ἐπίσης σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὸν κρυοκαυτῆρα (—80ο), ποὺ καταστρέφει τὰ χείλη μιᾶς ἀντιαισθητικῆς οὐλῆς. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα δίνει ὁ ἠλεκτρισμός.

Μερικοὶ δερματολόγοι προτιμοῦν τὴν ἠλεκτρικὴ φρέζα, ποὺ ἐπιδρᾶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως τὸ γυαλόχαρτο. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δίνει καλὰ ἀποτελέσματα σὲ μικρὲς οὐλὲς (εὐλογιά, ἀκμὴ κλπ.).

Προκειμένου γιὰ τὶς οὐλές, ποὺ σχηματίζουν βαθουλώματα ἀποκολλᾶται ἡ ἐπιδερμὶς μὲ μιὰ μικρὴ ἐπέμβασι καὶ τοποθετοῦνται κάτω ἀπ' αὐτὴν οὐσίες μὲ βάσι διάφορες ὁρμόνες καὶ βιταμίνες, ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπλασι τῶν ἱστῶν.

Ἡ ραδιοθεραπεία ἀποδίδει ἐπίσης καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ πεῖρα.

Γιὰ τὴν ἐπίσπευσι τῆς ἐπουλώσεως, οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν μιὰ σκόνη, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀποξηραμένο ἀμνιωτικὸ ὑγρό. (Πρόκειται γιὰ τὸ ὑγρὸ μέσα στὸ ὁποῖο κολυμπάει τὸ ἔμβρυο. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ παίρνεται κατὰ τὸν τέταρτο μῆνα τῆς κυοφορίας καὶ ὑποβάλλεται σὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία ἀποξηράνσεως).

Τὸ ἀμνιωτικὸ ὑγρό, ποὺ εἶναι πλούσιο σὲ ὁρμόνες, ὄχι μόνο ἐπιταχύνει τὴν ἐπούλωσι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ καὶ δίνει στοὺς ἐπουλωτικοὺς ἱστοὺς τὴν ἴδια ἀπόχρωσι μὲ ἐκείνη τῶν γειτονικῶν.

Προκειμένου γιὰ τὸ ράψιμο τῶν πληγῶν, οἱ χειροῦργοι ἔχουν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα στὸ «κατγοὺτ» (ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἴνες ἑντέρων προβάτου) καὶ τὶς κλωστὲς ἀπὸ νάυλον ἢ ζωϊκὴ μέταξα. Τὸ «κατγοὺτ» χρησιμοποιεῖται κυρίως γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ ραψίματα, γιατὶ παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Γιὰ τὰ ἐξωτερικὰ ραψίματα, στὰ ὁποῖα τὰ ράμματα ἀφαιροῦνται μετὰ τὴν ἐπούλωσι, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὸ νάυλον ἢ ἡ ζωϊκὴ μέταξα.

Οἱ χειροῦργοι, ἀντὶ γιὰ τὸ συνεχὲς ράψιμο, προτιμοῦν τὶς χωριστὲς βελονιές. Σ' ὁποισεῖναι οὔτε πολὺ σφιχτό, γιατὶ τότε θὰ ἀφίσῃ στίγματα, οὔτε πολὺ χαλαρό, γιατὶ τότε ὑπάρχει κίνδυνος τὰ χείλη τῆς πληγῆς νὰ «θρέψουν» μὲ τρόπο ἄνισο.

Ἰδιαίτερο προσοχὴ ἀπαιτεῖται γιὰ τὶς «κόρες».

Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ τὶς ἀφίνουμε νὰ πέφτουν μόνες τους ἢ νὰ τὶς ἀποκολλᾶμε ὅταν ἡ ἐπεξεργασία τῆς ἐπουλώσεως ἔχει προχωρήσει σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ τὴν διαταράξουμε ἢ νὰ τὴν καθυστερήσουμε. Ἡ «κόρα» ἀποτελεῖ ἢ νὰ προστατευτικὸ τεῖχος κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο πραγματοποιεῖται ἀθόρυβα ἡ ἐπουλωτικὴ ἐπεξεργασία.

Σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐπούλωσι μιᾶς πληγῆς παίζει ἡ διατροφή. Στὰ νοσοκομεῖα, ἐφαρμόζεται σήμερα μιὰ «ὑπερδίαιτα», ποὺ περιλαμβάνει 3000 θερμίδες τὴν ἡμέρα ἢ καὶ περισσότερες. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ δίαιτα ἑνὸς τραυματίου πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ κρέας, γαλακτερά ψάρια, βιταμίνες (A C, B2. B1. PP) καὶ μεταλλικὰ στοιχεῖα. Ὁ ὑποσιτισμὸς καθυστερεῖ τὴν ἐπούλωσι τῶν πληγῶν καὶ μπορεῖ μόλιστα κάποτε νὰ τὶς διαιωνίσῃ.

✪ ✪

## Κόλλα γιὰ τὰ σπασμένα κόκκαλα

Σὲ περίπτωσι κατάγματος, οἱ γιατροὶ θὰ μποροῦνε στὸ ἑξῆς νὰ κολλᾶνε τὰ σπασμένα κόκκαλα, ὄχι πιὰ μὲ νάρθηκες καὶ γύψους, ἀλλὰ μὲ μιὰ καινούργια κόλλα, ποὺ βρέθηκε τελευταίως. Ἀρκεῖ νὰ χύσουν λίγη ἀπ' αὐτὴ στὸ μέρος τοῦ κατάγματος, γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἕνας στερεὸς σύνδεσμος ἀνάμεσα στὶς δυὸ σπασμένες ἄκρες τοῦ ὀστοῦ. Ὁ πάσχων ὥσπου νὰ πήξῃ δηλαδὴ τελείως ἡ κόλλα. Ὑστερα μπορεῖ πιὰ νὰ χρησιμοποιῇ ἐλεύθερα τὸ σπασμένο κόκκαλο.

Ἀργότερα, ὅταν συμπληρωθῇ ἡ φυσικὴ ἐπούλωσι τοῦ ὀστοῦ, ἡ κόλλα ἀπορροφᾶται ἀπ' τὸν ὀργανισμό.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίες ἀθλητὲς (ποδοσφαιριστές, μπεζιμπωλίστες, κλπ.) γιατὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ξαναγυρίζουν γρήγορα στὸ γήπεδο.

1). Ἡ ἐπούλωσι δὲν ἔγινε ἐδῶ κανονικά. Τὸ δέρμα «ἐμάζεψε» καὶ σχημάτισε μιὰ βαθειὰ οὐλή. 2) Χειλοειδὴς ἐπούλωσι. Τὰ δύο χείλη τῆς πληγῆς τραβήχτηκαν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ σχημάτισαν μιὰ ἀξιοσημείωτη διόγκωσι. 3) Αἱμορροοῦσα οὐλὴ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος καὶ τὴ μασχάλη.

Συγκλονιστικό, δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

# ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΧΑΡΑΚΙΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μὰξ Ρύσλερ περιγράφει στὸν Παρὸς τὴ σκληρὴ ζωὴ ποὺ πέρασε, ὥσπου νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιπλεύσῃ. Καὶ τοῦ δηλώνει στὸ τέλος ὅτι, ἂν παντρευτῇ τὴ Μαρσέλ, θὰ συχωρέσῃ στὸν πατέρα του τὸ παλιό του σφάλμα, ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ὁ Παρὸς τρομάζει ἀπ' τὸ μῖσος ποὺ ὑπάρχει στὴ σκοτεινὴ ψυχὴ τοῦ γυιοῦ του. Ἀφοῦ φεύγει ὁ Παρός, ὁ Μὰξ μοιράζεται τὶς 20 χιλιάδες μὲ τὸ συνέταιρό του, τὸ Γερμανὸ φρὰνκ Γκοτσράϊντερ, ἕνα κακοφτιαγμένο καμπούρη. Ὕστερα κάνουν οἱ δυὸ τους μιὰ ἀνασκόπησι τῆς σατανικῆς δράσεώς τους καὶ τῶν ὁδηγιῶν ποὺ τοὺς στέλνει ἀπ' τὴ Γερμανία ὁ ἀρχηγός τους, ὁ στρατηγὸς Σβέϊμπερ. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα ὁ Σβέϊμπερ τοὺς προαναγγέλλει πὼς θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Παρίσι. Καὶ πραγματικά, ἐμφανίζεται τώρα στὸ γραφεῖο τους, μεταμφιεσμένος σὲ Ἑλβετὸ ἔμπορο, καὶ τοὺς κάνει πρώτη δριμύτατες παρατηρήσεις γιὰ τὶς ἀπάτες ποὺ κάνανε καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ φάγανε, μὲ κίνδυνο νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας.

5ον Καὶ ὁ στρατηγὸς κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὰ μούτρα τοῦ Γκοτσράϊντερ, ποὺ βρισκόταν πιὸ κοντά του. Τὰ γυαλιὰ τοῦ καμπούρη τινάχτηκαν μακρυὰ κι' ὁ ἴδιος στριφογύρισε καὶ σωριάστηκε χάμω.

— Φέρτε μου τὰ βιβλία σας, διάταξε ὁ Σβάϊμπερ.

Δὲ μποροῦσαν παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Ἐπὶ μισὴ ὥρα, ὁ στρατηγὸς ἔκανε λεπτομερὴ ἔλεγχο, ρίχνοντας κάθε τόσο διαπεραστικὲς ματιὲς στοὺς δυὸ ἀθλίους, καὶ πρὸ πάντων στὸ Μὰξ Ρύσλερ.

— Εἶχα καλύτερη ἰδέα γιὰ σᾶς, ἔλεγε. Σᾶς θεωροῦσα πιὸ δυνατοὺς στὴ δουλειά σας... Εὐτυχῶς ποὺ τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτο... Θέλω νάχουν ἑξοφληθῇ σὲ τρεῖς μέρες ὅλοι οἱ ἐκκρεμεῖς λογαριασμοί. Κι' ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, δὲ θὰ καθυστερεῖται καμμιὰ πληρωμὴ γιὰ ἔργα ποὺ ἔχουν ἐκτελεσθῇ.

Ὁ Ρύσλερ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ παρατήρησε μὲ θράσος:

— Μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα στὸ ταμεῖο... ἐκτὸς ἀπὸ 20 χιλιάδες φράγκα ποὺ πήραμε σήμερα τὸ πρωΐ.

— Καὶ ποὺ τὰ μοιραστήκατε κιόλας, ἀσφαλῶς!...

— Ὅλα τὰ μαντεύετε, εἶπε ὁ Μάξ.

— Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὰ ὑπόλοιπα... ὅλα ὅσα κλέψατε... Θὰ σᾶς ξελασπώσω... Μοῦ ἔχετε προσφέρει μερικὲς χρήσιμες ὑπηρεσίες... καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ προσφέρετε κι' ἄλλες, ἀκόμα σποδδαιότερες.

Ὁ στρατηγὸς εἶχε ἡσυχάσει τώρα. Ὁ Ρύσλερ τὸν διάκοψε, μὲ ὑποκριτικὰ ταπεινὸ ὕφος:

— Ἀναγνωρίζουμε τὸ λάθος μας, στρατηγέ μου. Καταλαβαίνετε ὅμως... μᾶς μεθύσανε τὰ τόσα λεφτὰ ποὺ πέσανε ξαφνικὰ στὰ χέρια μας! Στὸ ἑξῆς, θᾶμαστε προσεχτικοί... Ἔχετε δίκιο ποὺ λέτε πὼς ἡ ἐντιμότης μας εἶναι ἕνας θώρακας, πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ κάνουμε τὸ κάθε τι...

— Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω τώρα γιὰ σοβαρὰ πράγματα, γιὰ ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο δράσεως... Ἐκτὸς ἀπ' τὶς εἰδικὲς ὁδηγίες, ποὺ περιέχαν τὰ σφραγισμένα γράμματά μου, ὁ Φρὰνκ Γκοτσράϊνερ εἶχε πάρει καὶ προφορικὲς ἐντολὲς ἀπὸ μένα.

— Συμμορφωθήκαμε πιστὰ μ' αὐτές. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὁ Ρύσλερ ἔσπευσε νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς πρόσφυγες γιὰ νὰ ὀργανώσῃ μ' αὐτοὺς ἕνα ἐθελοντικὸ σῶμα. Καὶ τὰ κατάφερε ἀληθινὰ περίφημα... Ἐλπίζω πὼς ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ περάσετε σφουγγάρι στὰ μικρολάθη μας...

Ὁ Σβάϊμπερ εἶχε μαλακώσει καὶ καταδέχτηκε νὰ χαμογελάσῃ.

— Παραδέχομαι τὴν ἐπιτυχία σας καὶ ξεχνάω πὼς εἴσαστε κλέφτες... Μὰ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ σᾶς ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσι νὰ φαίνεσθε ταχτικοὶ καὶ τίμιοι στὶς δουλειές σας. Ἂν τυχὸν ὑποβληθῇ κάποια καταγγελία, πρέπει ὁ Ρύσλερ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ βοηθήσῃ τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς ἐμπειρογνώμονες νὰ ἐλέγξουν τοὺς καταλόγους τῶν συνεισφορῶν...

»Ὁπωσδήποτε, ἡ θέσι ποὺ ἀποκτήσατε μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά σας, θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες ποὺ ἤρθα μόνος μου νὰ σᾶς δώσω. Ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ ἀντιμετώπισα, μπορεῖτε νὰ κρίνετε πόσο σοβαρὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ ταξιδιοῦ μου αὐτοῦ...

»Δὲ σᾶς φανέρωσα ποτὲ τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ τοῦ ἐθελοντικοῦ σώματος ποὺ σᾶς ὑπέδειξα νὰ συστήσετε. Θὰ σᾶς τὸν ἐξηγήσω σήμερα. Δὲ θ' ἀργήσω... Ὕστερα, ἂν θέλετε, θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε, γιατὶ ἡ ὥρα εἶναι προχωρημένη, μὲ θερίζει ἡ πεῖνα καὶ λατρεύω τὴ γαλλικὴ κουζίνα!

Ξανάναψε τὸ ποῦρο του, ποὺ εἶχε σβύσει στὸ μεταξύ.

— Στρατολογεῖτε Ἀλσατοὺς καὶ Λωρραίνους, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν στὸ γαλλικὸ στρατό.., πρόσθεσε.

— Ἀκριβῶς. Δυστυχῶς, ὁ συνταγματάρχης τοῦ 1ου Συντάγματος Ξένων μὲ πῆρε ἀπὸ κακὸ μάτι, γιατὶ μ' ἔβλεπε πολὺ συχνὰ στὸ στρατῶνα, κι' ἀπὸ χτὲς μοῦ ἀπαγόρεψε τὴν εἴσοδο... Αὐτὰ παθαίνει ὁποιος δείχνει ὑπερβολικὸ ζῆλο!...

— Κατὰ τὸ γαλλικὸ στρατιωτικὸ νόμο, οἱ ἐθελονταὶ ἀπ' τὴν Ἀλσατία καὶ τὴ Λωρραίνη, ποὺ κατατάχτηκαν σ' ἕνα σύνταγμα ξένων, ἔχουν δικαίωμα νὰ μετατεθοῦν κατόπιν σ' ἕνα σύνταγμα τοῦ μητροπολιτικοῦ στρατοῦ.

— Ἀκριβῶς, στρατηγέ μου.

— Συνεπῶς, οἱ δικοί σας θὰ μποροῦν νὰ σκορπιστοῦν σ' ὅλα τὰ σώματα κι' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ μετώπου... Προσέχτε αὐτὸ τὸ σημεῖο, γιατὶ εἶναι σπουδαιότατο... Πιστεύω νἄχετε τὰ μέσα νὰ φτάσετε φεύτικα χαρτιὰ ταυτότητος...

— Καλύτερα κι' αὔθεντικότερα ἀπὸ τὰ ἀληθινά...

— Θὰ σᾶς στείλουμε λοιπὸν προσεχῶς κάμποσους γνήσιους Γερμανοὺς, ἐξυπνους καὶ ἱκανούς... Θὰ τοὺς ἐφοδιάσετε μὲ ταυτότητες Ἀλσατῶν ἀπὸ παλιὲς γαλλικὲς οἰκογένειες καὶ θὰ διευκολύνετε τὴν τοποθέτησί τους σὲ συντάγματα τοῦ μετώπου... Καταλαβαίνετε τί ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρουν! Θὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ μιὰ συνθηματικὴ γλῶσσα μὲ τὶς «νουνιές», ποὺ τοὺς διαλέξετε, κι' ἔτσι θὰ σᾶς στέλνουν μὲ τὴ μεσολάβησί τους χρησιμώτατες πληροφορίες, ποὺ θὰ φροντίζετε ὕστερα νὰ μοῦ τὶς διαβιβάζετε ἀπὸ τὴν Ἑλβετία.

»Ὡρισμένες νοσοκόμες, δικές μας, θὰ σᾶς διευκολύνουν στὸ ἔργο σας. Ἐδῶ μέσα θὰ βρῆτε λεπτομερεῖς ὁδηγίες.

Κι' ὁ Σβάϊμπερ ἔδωσε στὸ Μὰξ Ρύσλερ ἕνα ἀνοιχτὸ φάκελλο.

— Συνεννοηθήκαμε, κύριοι; εἶπε ξερά.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

— Θὰ πληρωθῆτε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὶς ὑπηρεσίες σας... καὶ θὰ ξεχάσω τὶς προηγούμενες ἀταξίες σας!

Πέταξε τὸ ὑπόλειμμα τοῦ πούρου του στὸ τασάκι καὶ σηκώθηκε.

— Πᾶμε τώρα νὰ φᾶμε, πρόσθεσε. Ὕστερα θὰ κάνουμε μαζὶ ἕνα γῦρο στὰ βουλεβάρτα.

Ὁ Ρύσλερ κι' ὁ Φρὰνκ ἀνταλλάξανε ἀνήσυχες ματιές.

— Στρατηγέ μου... εἶπε ὁ πρῶτος.

— Τί συμβαίνει;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ κάνετε μιὰ τέτοια ἀπρονοησία! Ἡ ἐλευθερία σας κι' ἡ ζωή σας εἶναι πολύτιμες γιὰ τὴ χώρα σας... Ἂν σᾶς συμβῇ κανένα κακό...

— Ὁ αὐτοκράτορας μοῦ εἶπε: «Θέλω πληροφορίες γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Παρισιοῦ». Ἦταν μιὰ διαταγή... Δὲ μποροῦσα νὰ μὴν ὑπακούσω. Γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ... Εἴσαστε ἕτοιμοι; Ἐμπρὸς λοιπόν, πάμε!

Κι' ὁ Σβάϊμπερ ξεκίνησε πρῶτος, μὲ τὴν ὀμπρέλλα του στὸ χέρι.

— Ἀφοῦ ἐπιμένει δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς... μουρμούρισε ὁ Ρύσλερ.

Ἕνα ἀδειανὸ ταξὶ περνοῦσε ἀπ' ἔξω. Ὁ Γκοτσράϊντερ θέλησε νὰ τὸ σταματήσῃ.

— Ὄχι, ὄχι, τὸν ἐμπόδισε ὁ Σβάϊμπερ. Θὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια. Θέλω νὰ ξεμουδιάσω λίγο...

Πραγματικά, ἔκαναν τὴ διαδρομὴ σιγὰ-σιγά. Ὁ Σβάϊμπερ φαινόταν πὼς ἀπολάμβανε τὸ Παρίσι, πὼς τὸ ρουφοῦσε ἀπ' ὅλους τοὺς πόρους...

Σταμάτησαν δέκα φορὲς στὴ λεωφόρο τῆς Ὄπερας. Ἦταν μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη λιακάδα.

Ὁ στρατηγὸς φρόντιζε νὰ μιλάῃ πολὺ σιγά, γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ κανεὶς ἀπ' τὴν προφορά του. Ἄλλωστε, ὅλα τὰ χαρτιά του καὶ τὸ διαβατήριό του, ἀποδεικνύανε πὼς ἦταν ὁ Σὰρλ Σπουλμάκερ, Ἑλβετὸς ὑπήκοος, δερματέμπορος στὴν πόλι Βασιλεία.

Μπῆκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ Κὰφὲ ντὲ Παρί, κατὰ τὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι.

Τὴν ὥρα αὐτή, ἦταν γεμάτα ὅλα τὰ τραπέζια τοῦ ρεστωρὰν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά, ἀριστερὰ ἀπ' τὴν πόρτα. Κάθησαν σ' αὐτό.

Ὁ Σβάϊμπερ ἄρχισε τώρα νὰ μιλάῃ δυνατὰ καὶ ν' ἀστειεύεται μὲ τοὺς συντρόφους του, χωρὶς νὰ νοιάζεται πιὰ γιὰ τὴν προφορά του. Στὸ δρόμο, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν προσέξῃ κάποιος ἀστυνομικὸς καὶ νὰ ὑποψιαστῇ. Στὸ ρεστωρὰν ὅμως, δὲ θᾶβαζε κανεὶς στὸ νοῦ του πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴ γερμανικὴ προφορὰ εἶχε ἀνάγκη νὰ κρυφτῇ. Ὅποιος θέλει νὰ κρυφτῇ, δὲν πηγαίνει ἔτσι σ' ἕνα μεγάλο ρεστωρὰν, τὴν ὥρα τῆς περισσότερης κινήσεως... Ἦταν πολὺ σωστὸς αὐτὸς ὁ ψυχολογικὸς συλλογισμὸς τοῦ στρατηγοῦ Σβάϊμπερ.

Οἱ ἄλλοι πελάτες τὸν κύτταξαν στὴν ἀρχὴ μὲ κάποια δυσφορία, μὰ σὲ λίγο πάψανε πιὰ νὰ τὸν προσέχουνε. Ἔδειχνε ἄλλωστε τόση ἀδιαφορία καὶ ξεγνοιασιά, ὥστε νἄναι βέβαιος καθένας πὼς εἶχε ἡσυχη τὴ συνείδησί του καὶ τὰ χαρτιά του ἐν τάξει.

Στὸ κοντυνότερο τραπεζί, κάθονταν δυὸ νέοι ἀξιωματικοί. Ὁ ἕνας ἦταν λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ ἄλλος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ.

Λίγως νὰ νοιάζεται γι' αὐτούς, ὁ Σβάϊμπερ μίλησε γιὰ τὰ ἑλβετικὰ σύνορα. Χωρὶς νὰ φανῇ πὼς ἔδινε ἰδιαίτερη σημασία, σὰ νάλεγε κάτι ποὺ τόξερε ὅλος ὁ κόσμος,

**ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ... ΔΥ-ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ**

### Χορτοφαγία!

Στὴ ζωή μου, τὸ δηλώνω
ἕναν ἔχω πιὰ σκοπό:
συνεχῶς νὰ συμπληρώνω
τὰ δελτία τοῦ «προ-πό».

Ἄλλο τίποτα δὲν κάνω,
τὴ δουλειὰ τὴν καταργῶ
καὶ βαθμολογῶ Μιλάνο,
Φιορεντίνα, Χολαργό.

Κάθε ὁμάδα, κάθε χρῶμα
τὰ κατέχω, βρέ, φαρσί.
Βάζω ἕνα Χὶ στὴ Ρόμα
καὶ μοῦ λέει καὶ μερσί.

Βάζω Χὶ καὶ στὴ Μπολώνια,
μὲ τὴν γνῶσιν ὀδηγόν.
καὶ μοῦ τρέμουν τὰ σαγόνια
ὡς νὰ λιῆξη ὁ ἀγών.

Γράφω, βγάζω καὶ πὴν κόπια
καὶ βοᾶ σπαρακτικά:
—Δὲ μὲ φτάνουνε τὰ ντόπια,
ἔχω καὶ τὰ ξενικά!

Κι' ὅταν φτάσουν τὰ χαμπάρια,
θλιβερὰ μονολογῶ:
—Τῶν γηπέδων τὰ χορτάρια
τάχω... φάει ὅλα ἐγώ!...

Ο.. ΠΡΟ—ΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ

ἀνάφερε, ὅτι οἱ Γερμανοὶ κάνανε ἐκεῖ σπουδαῖα ὀχυρωματικὰ ἔργα. Ὕστερα διηγήθηκε ἕνα ταξίδι του στὴ Γερμανία καὶ περιέγραψε τὶς οἰκονομικὲς δυσκολίες αὐτῆς τῆς χώρας, ποὺ μεγάλωναν ὅσο συνεχιζόταν ὁ πόλεμος.

Τὸ θέμα ἦταν ἐνδιαφέρον. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ εἶχαν διακόψει τὴν κουβέντα τους, γιὰ ν' ἀκούσουν. Κι' ὁ λοχαγὸς ψιθύρισε στὸ συνάδελφό του:

— Εἶναι 'Ελβετός... Οἱ πληροφορίες ποὺ δίνει γιὰ τὸ μετωπο, εἶναι σωστές.

Ὁ Γκοτσράϊντερ σώπαινε. Θεωροῦσε περιττὸ νὰ προσθέση καὶ τὴ δική του γερμανικὴ προφορὰ κι' ἄφηνε νὰ μιλᾶνε οἱ δυὸ ἄλλοι.

Σιγὰ-σιγά, ἄδειαζαν τὰ τραπέζια τοῦ ρεστωράν. Κατὰ τὶς 2. ὁ στρατηγός, χορτᾶτος πιά, εἶπε σιγά:

— Πᾶμε τώρα νὰ κάνουμε τὸν περίπατό μας. Πρέπει νὰ κατατοπίσω τὸν αὐτοκράτορα!

Φτάσανε σὲ λίγο στὰ μεγάλα βουλεβάρτα, ποὺ ἦταν γεμᾶτα κόσμο.

Ὁ Σβάϊμπερ ἀνακατεύτηκε μὲ τὸ πλῆθος.

"Ολοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν θλιμμένοι, ἀλλὰ καὶ δὲ γελουσανε, οὔτε φώναζαν. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς ξένους, μένανε ὅλοι σοβαροὶ καὶ μετρημένοι. Ἡ ζωὴ κυλοῦσε κανονικά, δίπλα στὸ φτερούγισμα τοῦ θανάτου...

Ξαφνικά, ὁ στρατηγὸς σταμάτησε. Ὕστερα προχώρησε πάλι, τώρα ὅμως φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Ἐσφίγγε τὸ μπράτσο τοῦ Ρύσλερ, σὰ νἄθελε νὰ τὸ σπάση, καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατάχλωμο.

— Ὁ Σεζὰρ Σανγκινέντ!... μουρμούρισε. Ἐδῶ, στὸ Παρίσι!... Κι' ἐγὼ ποὺ τὸν νόμιζα φυλακισμένο πάντα στὸ φρούριο τοῦ Γκλάτζ!...

Εἶχε χώσει τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια του, εἶχε σηκώσει τὸ γιακᾶ τῆς γκαμπαρντίνας του κι' εἶχε ταχύνει τὸ βῆμα του.

Ὡστόσο, ἕνας διαδοχὰς στάθηκε μπροστά του, κόβοντάς του τὸ δρό . Ἦταν μᾶλλον κοντός, λεπτός, κομψός. μὲ τολμηρὸ ὕφος κι' ἔξυπνα μάτια.

Χαιρέτησε εὐγενικά. Ἔδειξε τὸ σβυστὸ τσιγάρο, ποὺ κρατοῦσε, καὶ εἶπε:

— Θἄχετε τὴν καλωσύνη, κύριε, νὰ μοῦ δώσετε τὴ φωτιά σας;

Κι' ἄναψε τὸ τσιγάρο του ἀπ' τὸ πῦρο τοῦ Σβάϊμπερ. Συγχρόνως τὸν κύτταζε μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά του, χωρὶς νὰ δείχνη τὴν παραμικρὴ ταραχή.

Ὕστερα χαιρέτησε πάλι κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ τόσο συνηθισμένη αὐτὴ σκηνὴ κράτησε μεοικὰ δευτερόλεπτα μόνο.

Ὁ Σβάϊμπερ σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ χώθηκε μέσα. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

— Στὸ σταθμὸ τῆς Λυών! εἶπε στὸ σωφέρ.

Σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὸ μέτωπό του, καὶ ψιθύρισε στοὺς συντρόφους του:

— Κυττάχτε μήπως μᾶς παρακολουθοῦνε!

Ἀλλ' ὁ κοντὸς κύριος εἶχε στοθῆ στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ δὲ φαινότανε πιὰ ν' ἀσχολήται μαζί τους. Τοὺς γύρισε μάλιστα τὴν πλάτη, γιὰ νὰ θαυμάση μιὰ χαριτωμένη ὄπαρξι, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά του...

Ὁ Ρύσλερ κι' ὁ Φρὰνκ δὲν τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν στὸ στρατηγό.

Ἐκεῖνος ξαναδρῆκε κάπως τὴν ἠρεμία του καὶ εἶπε, μὲ μανία καὶ τρόμο:

— Ὁ Σεζὰρ Σανγκινέντ;... "Οχι, δὲ μπορεῖ νἄταν αὐτός! Λάθος θἄκανα...

Ὁ Ρύσλερ ἀνασκίρτησε.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, στρατηγέ μου; εἶπε. Πρόκειται γιὰ κεῖνο τὸ βαθύπλουτο ἐρασιτέχνη ἀστυνομικό, ποὺ εἶχε κατατροπώσει ἄλλοτε ἕνα ἀρχικατάσκοπό μας;

— Ναί, γι' αὐτὸν ἀκριβῶς! ἀπάντησε ὁ Σβάϊμπερ, μὲ βραχνὴ φωνή. Εἶναι ὁ τρομερώτερος κι' ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐχθρός μας... Πίστευα πὼς ἤμουν ἀσφαλισμένος στὸ Παρίσι. 'Αλλ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα, φοβᾶμαι! Γιατὶ εἶν' ἀδύνατο νὰ γελαστῆ ποτὲ αὐτὸς ὁ διάβολος!... Σίγουρα θὰ μ' ἀναγνώρισε καὶ θὰ κατάλαβε πὼς τὸν ἀναγνώρισα κι' ἐγώ... Τώρα θἄρχη ἀρπᾶξει τὸ τηλέφωνο!... Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἑκατὸ ἀστυνομικοὶ θἄχουνε πλημμυρίσει τὸ σταθμὸ τῆς Ἀνατολῆς καὶ θὰ κάνουν ἔλεγχο σ' ὅλα τὰ τραῖνα ποὺ φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνετε, στρατηγέ μου; ρώτησε ὁ Γκοτσράϊντερ, κατατρομαγμένος.

Μὰ ὁ Σβάϊμπερ εἶχε συνέλθει κιόλας.

— Εἶχα προβλέψει. μιὰ τέτοια ἀναποδιά, εἶπε. Ἐμεῖς οἱ Γερμανοὶ εἴμαστε πάντα προβλεπτικοί...

Κι' ἔδωσε μιὰ καινούργια διαταγὴ στὸ σωφέρ:

— Πήγαινέ μας στὸ σταθμὸ τῆς Ὀρλεάνης... ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς! Θὰ πάρης ἕνα καλὸ πουρμπουάρ...

Ἔπειτα, ἐξήγησε στοὺς συντρόφους του:

— Θὰ γυρίσω στὴ Γερμανία μέσω Ἰσπανίας καὶ Ὀλλανδίας, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία θὰ ψάχνη γιὰ μένα σ' ὅλα τὰ τραῖνα πρὸς τὴν Ἐλβετία... Τὸ μόνο ἄσχημο εἶναι πὼς μπορεῖ νὰ σᾶς πρόσεξε καὶ σᾶς ὁ Σανγκινέντ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ βρῆτε τὸ μπελᾶ σας μαζί του καὶ θὰ πρέπει νἄχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα!

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μᾶς, στρατηγέ μου, δὲν ἔχουμε κανένα φόβο, βεβαίωσε ὁ Ρύσλερ.

Ὁ Σβάϊμπερ ἔμεινε ἀμίλητος πολλὴ ὥρα. Κάθε τόσο, μονάχα, κύτταζε τὸ ρολόϊ του καὶ ψιθύριζε:

— Ἐλπίζω νὰ προλάβω τὸ τραῖνο!...

Στράφηκε ξαφνικὰ στὸ Μὰξ Ρύσλερ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μοῦ ἀναγγείλετε τὸ θάνατο τοῦ Σανγκινέντ, θὰ σᾶς κάνω πλούσιο!

Τ' αὐτοκίνητο ἔφτασε καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σταθμὸ τῆς Ὀρλεάνης. Ὁ Σβάϊμπερ πήδησε ἔξω.

— "Οχι, μὴ μὲ συνοδέψετε... εἶπε. Προσέχετε! Καὶ μὴν ξεχάστε τὶς διαταγές μου...

Χώθηκε ὕστερα στὸ σταθμό, χωρὶς νὰ τοῦ δώση κανεὶς προσοχή.

Οἱ δυὸ ἄλλοι γύρισαν στὴν ὁδὸ Λίλλης. Ἐκεῖ τοὺς περίμενε ἕνας κεραυνός...

Καθὼς διασχίζανε τὸ σαλόνι, εἶδαν στρογγυλοκαθισμένο σ' ἕνα καναπὲ ἕνα ἀνθρωπάκι, ποὺ φαινόταν νὰ τοὺς περιμένη διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του

«Ὁ Σανγκινέντ!...» συλλογίστηκε ὁ Ρύσλερ, κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμος.

Ὁ ἐπισκέπτης τοὺς χαιρέτησε μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι καὶ ρώτησε εὐγενικά:

— Ὁ κ. Μὰξ Ρύσλερ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Σᾶς φέρνω τὸν ὀβολό μου γιὰ τὸ ἔργο σας...

— Θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος κύριε. Περᾶστε μέσα, παρακαλῶ.

Ὅταν μπῆκαν στὸ γραφεῖο, ὁ Σεζὰρ Σανγκινέντ ἀράδιασε πάνω στὸ γραφεῖο 30 χιλιάρικα.

— Δὲ μπορῶ νὰ διαθέσω περισσότερα, δικαιολογήθηκε μ' ἕνα στενοχωρημένο χαμόγελο. Δίνω κάθε μέρα χρήματα, σὲ ἔργα σὰν τὸ δικό σας...

Ὁ Μὰξ ἑτοίμασε μιὰ ἀπόδειξι. Τὸ παρατηρητικὸ μάτι τοῦ Σανγκινέντ κατάφερε νὰ διαβάση στὸ στέλεχος τ' ὄνομα ἐκείνου ποὺ εἶχε δώσει τὴν προηγούμενη συνεισφορά: «Συνταγματάρχης Παρός».

Φύλαξε ὕστερα στὴν τσέπη του τὴν ἀπόδειξι ποὺ τοῦδινε ὁ Ρύσλερ. Δὲ ζήτησε καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κορμπεΐγ. Χαιρέτησε, εὐγενικὸς καὶ χαμογελαστὸς πάντα, κι' ἔφυγε.

Ὁ Ρύσλερ χτύπησε τότε τὸ συνέταιρό του στὸν ὦμο

— Αὐτὸς οἱ 30 χιλιάδες μπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσουνε ἀκριβά! τοῦ εἶπε.

— Θ' ἀμυνθοῦμε, μὲ τὰ ὅπλα μας... θὰ πολεμήσουμε μέχρι θανάτου!

— Ναί, εἶπε κι' ὁ Ρύσλερ μὲ μιὰ τρομερὴ χειρονομία. Σωστὰ τὸ εἴπατε. Φράνκ. Μέχρι θανάτου!

Ζ'.

Ὁ δεύτερος ὄροφος ἑνὸς ὡραίου σπιτιοῦ μὲ κῆπο, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ἀποτελεῖτο ἀπὸ δυὸ διαμερίσματα — ἕνα μεγάλο πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ κεφαλόσκαλου κι' ἕνα μικρὸ ἀριστερά.

Στὸ μεγάλο ἔμενε ὁ ἐπιχειρηματίας Ναρσὶς Νταραμόν. Στὸ μικρό, ὁ γυιός του Ζεράρ, ὑπάλληλος τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ νέος αὐτὸς ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, συγχρόνως ἦταν ἀνεξάρτητος. δεχόταν ὅποιον ἤθελε ἔφευγε ἢ ξαναγύριζε ὅποια ὥρα τοῦ ἄρεσε.

Εἶχε πάρει ἀναβολὴ κατατάξεως στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, γιατὶ ἦταν λεπτὴ ἡ ὑγεία του. Φρόντιζε ὡστόσο νὰ ὑπηρετῆ τὴν πατρίδα του, δουλεύοντας νύχτα καὶ μέρα, ἐξαντλητικά, σὰ νἄθελε νὰ ἐξιλεωθῆ κάπως ἀπέναντι τῶν ἄλλων συνομηλίκων του, ποὺ πολεμοῦσαν στὰ χαρακώματα.

Τὸ διαμέρισμά του ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρία δωμάτια στὴ σειρά: μιὰ τραπεζαρία, μιὰ κρεβατοκάμαρα κι' ἕνα σαλονάκι, ὅλα ἐπιπλωμένα ἁπλᾶ, ἀλλὰ ὁλοκάθαρα καὶ περιποιημένα.

Δὲν εἶχε ἰδιαίτερους ὑπηρέτες. Τὸν ἐξυπηρετοῦσε τὸ ἴδιο προσωπικὸ τοῦ πατέρα του. Καί, κάπου-κάπου, ἡ μητέρα του Μπριζὶτ ἢ ἡ ἀδελφή του Μαρσὲλ πήγαιναν νὰ βεβαιωθοῦν πὼς ἦταν συγυρισμένο τὸ διαμέρισμά του.

Τὰ παράθυρά του βλέπανε σὲ μιὰ εὐρύχωρη αὐλὴ μὲ μεγάλα δέντρα.

Σ' αὐτὴ τὴ γαλήνια ἀτμόσφαιρα συνέβη τὸ δράμα ποὺ θὰ διηγηθοῦμε...

Ὁ Ζεράρ ἐργάζεται στὴν τραπεζαρία, ὅπου βρίσκεται τὸ γραφεῖο του. Καπνίζει συνεχῶς, γεμίζοντας μὲ ἀποτσίγαρα ἕνα μπρούντζινο γιαπωνέζικο τασάκι.

Λεπτός, χλωμός, κομψοντυμένος, ἔχει ἁπλώσει μπροστά του κάμποσα χαρτιά, σκεπασμένα μ' ἕνα κρυπτογραφικὸ κείμενο, ποὺ τὸ ἀποκρυπτογραφεῖ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς κώδικος.

Ἀντίκρυ του κάθεται μιὰ κοπέλλα, πλέκοντας μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Εἶναι μελαχροινή, μὲ μακρόστενο πρόσωπο, μὲ μαῦρα κι' ὁλόγλυκα μάτια. Ὅταν κυττάζη τὸ Ζεράρ, προσπαθεῖ νὰ τοῦ χαμογελάση. Ὅταν ὅμως χαμηλώνη πάλι τὰ μάτια της στὸ πλέξιμό της, μελαγχολεῖ καὶ συγκρατεῖ μὲ κόπο τὰ δάκρυά της...

Εἶναι ἡ Μαρσέλ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ζεράρ. Ἦρθε κι' ἀπόψε νὰ τοῦ κρατήση συντροφιά, ὅπως κάνει συχνά...

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἀπόλυτη. Δὲν ἀκούγεται κανεὶς θόρυβος, οὔτε μέσα στὸ σπίτι, οὔτε ἀπ' ἔξω. Τὸ δωμάτιο ἔχει γεμίσει καπνούς.

— Καπνίζεις πολύ, Ζεράρ... λέει ἡ κοπέλλα, βήχοντας.

— Ἔτσι μ' ἀρέσει, δεσποινίς, ἀπαντάει ὁ νέος μὲ κωμικὴ σοβαρότητα. Στὸ σπίτι μου δὲν εἶμαι;

— Ναί, μὰ πρέπει νὰ εἶσαι πιὸ εὐγενικός, ὅταν φιλοξενῆς γυναῖκες! παρατηρεῖ ἡ Μαρσέλ, γελώντας.

— Ἔχεις δίκιο, μικρή μου. Μὲ συγχωρῆς!

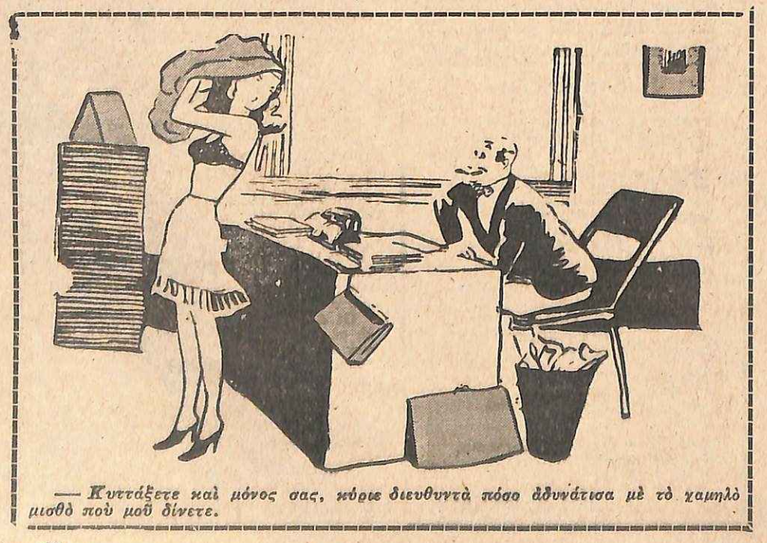

*— Κυττάξετε καὶ μόνος σας, κύριε διευθυντὰ πόσο ἀδυνάτισα μὲ τὸ χαμηλὸ μισθὸ ποὺ μοῦ δίνετε.*



Κι' ὁ Ζεράρ ἄνοιξε τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ καθαρίση ἡ ἀτμόσφαιρα. Ὕστερα ξαναγύρισε στὴ θέσι του, στὴ δουλειά του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως, ἄφησε τὴν πέννα του, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὴν πολυθρόνα του καὶ κύτταξε τὴν ἀδελφή του μὲ βαθειὰ τρυφερότητα. Ἐκείνη δὲν τὸ κατάλαβε. Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της κι' εἶχε βυθισθῆ πάλι στὶς ὀνειροπολήσεις της. Ἕνας στεναγμὸς φούσκωνε κάθε τόσο τὸ στῆθος της καὶ τὰ δάχτυλά της σταματοῦσαν γιὰ λίγο τὸ πλέξιμο.

Ἦταν τόσο ἀπομονωμένη ἀπ' τὸν πραγματικὸ κόσμο, ὥστε ἀνασκίρτησε ἀπότομα, ὅταν ὁ ἀδελφός της τῆς εἶπε:

— Τί ἔχεις, Μαρσέλ;... Μοῦ φαίνεσαι στενοχωρημένη... Ἔμαθες καμμιὰ κακὴ εἴδησι;...

— Ἀπὸ ποιόν;... Δὲν ξέρω τί ἐννοεῖς... ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, ξαφνιασμένη.

— Μοῦ κρύβεσαι, κατεργάρα! Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς ὁ ἀδελφὸς εἶναι ὁ φυσικὸς ἐξομολόγος;... Πές μου, Μαρσέλ, πὼς λέγεται... τὸ «μυστικό» σου;

Ἡ Μαρσὲλ κατακοκκίνισε. Τὰ μάτια της βουρκώσανε.

— Σὲ λύπησα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω; εἶπε ὁ Ζεράρ.

Ἐκείνη ἔγνεψε «ὄχι».

— Τότε λοιπόν;... Μὴ φοβᾶσαι, μίλησε ἐλεύθερα. Δὲν πρόκειται νὰ μάθη κανεὶς ἄλλος τὸ μυστικό σου... Πῶς λέγεται;

— Ἀνρί... Ἀνρὶ Λερουά! μουρμούρισε ἡ κοπέλλα. Ὑπηρετοῦσε στὴν ἀρχὴ στὴν Ἀφρική, ἀλλ' ἦταν ἀπελπισμένος γιατὶ δὲν πολεμοῦσε... Τέλος, γύρισε στὴ Γαλλία. Πρὶν φύγη γιὰ τὸ μέτωπο, τὸν ξαναεῖδα μιὰ φορά. Κι' ἀπὸ τότε... τίποτε πιά!...

— Δὲν ἔχεις πάρει εἰδήσεις του;

— Ὄχι... Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό!

— Μὴ χάνης τὶς ἐλπίδες σου. ἀδερφούλα μου...

Μὰ ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ ρωτήση τίποτ' ἄλλο, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἡ Μαρσὲλ ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάση σὲ λυγμούς.

Ξανάρχισε, λοιπόν, τὴ δουλειά του, κι' ἐκεῖνη τὸ πλέξιμό της.

Ἐνῶ ὅμως ἐργαζόταν, ὁ Ζεράρ βασανιζόταινε τώρα ἀπὸ μιὰ σκέψι... Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Ἀνρὶ Λερουά; Πρώτη φορὰ ἄκουγε τ' ὄνομά του.

"Αχ, αὐτὲς οἱ κοπέλλες, μὲ τὴ ρωμαντικὴ φαντασία!... Μόλις παρατήσουν τὶς κοῦκλες τους, ἐρωτεύονται!...

Μὰ ὁ Ζεράρ ἤξερε καλὰ τὴν ἀδελφή του. Ἦταν σοβαρὴ σὲ ὅλα της. Δὲ μποροῦσε ποτὲ ν' ἀγάπησε ἐπιπόλαια. Ἂν εἶχε δώσει κάπου τὴν καρδιά της, δὲ θὰ τὴν ξαναπαιρνε ποτὲ πίσω...

— Τὸ ξέρει ἡ μαμᾶ; τὴ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὄχι ἀκόμα.

— Κι' ὁ μπαμπᾶς;

— Οὔτε!

— Ἀπὸ πόσον καιρὸ ἔχει ἀρχίσει αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο;

— Εἶναι δυὸ χρόνια τώρα... Περιμέναμε κι' οἱ δυό... Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ποῦμε ὅλα στοὺς δικούς μας, κηρύχθηκε ὁ πόλεμος...

Ὁ Ζεράρ φίλησε τὴν ἀδελφή του θερμότερα ἀπ' ὅσο συνήθιζε, γιατὶ τὴν ἔβλεπε δυστυχισμένη. Ἐκείνη εἶχε σηκωθῆ. Βλέποντάς τον χλωμό, μὲ τὰ μάτια κομμένα, τοῦ σύστησε στοργικά:

— Μὴ δουλεύης τόσο πολύ! Ἡ ὥρα εἶναι δεκάμισυ... Παρακουράζεσαι!

— Τί νὰ ποῦνε τότε ἐκεῖνοι ποὺ πολεμᾶνε στὸ μέτωπο;... Ἄλλωστε, βιάζομαι νὰ τελειώσω αὐτὴ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνω! Σκοπεύω μάλιστα νὰ μὴν πλαγιάσω καθόλου ἀπόψε, ἀκόμα κι' ἀφοῦ μεταφράσω ὅλο αὐτὸ τὸ κείμενο. Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ὅσο ξέρω πὼς βρίσκονται στὸ σπίτι μου αὐτὰ τὰ χαρτιά! Φοβᾶμαι!... Δὲν ἔπρεπε νὰ βγοῦνε καθόλου ἀπὸ ἕνα μυστικὸ συρτάρι τοῦ ὑπουργείου! Τὰ πῆρα ἐδῶ κρυφά, ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο.

— Δὲν ἔκανες καλά, Ζεράρ!

— Ἡ ἔκθεσι αὐτὴ ἔφτασε ἀπόψε πολὺ ἀργὰ στὸ ὑπουργεῖο. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς στὸ γραφεῖο, αὐτὴ τὴν ὥρα. Ποιὸς θὰ τὴν ἀποκρυπτογραφοῦσε;... Δίχως νὰ σκεφθῶ λοιπόν, τὴν πῆρα μαζί μου, καθὼς καὶ τὸν κώδικα, γιὰ νὰ ἐργασθῶ ἐδῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου.

»Στὸ δρόμο, μετάνοιωσα κιόλας γιὰ τὸ λάθος μου. συναισθάνθηκα τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχα. Ὁ φάκελλος αὐτὸς μοῦκαιγε τὰ χέρια... σὰ νἄχα κάνει μιὰ ἀληθινὴ προδοσία!

— Μὲ τρομάζεις! Τί φοβᾶσαι λοιπόν;

— Ὤ, καταλαβαίνω πὼς εἶμαι ὑπερβολικός... Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ συμβῆ τίποτα... Τί θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ;... Ὡστόσο... ἂς ὑποθέσουμε, ὅτι στὸ ὑπουργεῖο ἀνακαλύπτουν τὴν ἐξαφάνισι αὐτοῦ τοῦ φακέλλου, ἀπόψε τὴ νύχτα... Θὰ χαλάση ὁ κόσμος τότε καὶ θ' ἀναγκασθῶ αὔριο νὰ ὁμολογήσω τὸ σφάλμα μου, ἐφ' ὅσον τὸν εἶχαν παραδώσει σὲ μένα γιὰ ἀποκρυπτογράφησι.

»Ποιὸς ξέρει τί θὰ φαντασθοῦν τότε γιὰ μένα!... Ὑπόθεσε κάτι ἀπίθανο... ἕνα δυστύχημα! "Ας ποῦμε πὼς πεθαίνω ἀπόψε, ἐδῶ στὸ γραφεῖο μου, καὶ πὼς ὁ κώδικας πέφτει στὰ χέρια ἑνὸς ἄθλιου, ποὺ θὰ θελήση νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῆ... Ὑπόθεσε, ὅτι παραδίδονται στοὺς Γερμανοὺς αὐτὰ τὰ χαρτιά, ποὺ περιέχουν πληροφορίες τεραστίας σπουδαιότητος... Ποιὸς θἄναι τότε ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καταστροφὴ αὐτή;... Ἐγώ!...

»Νὰ γιατὶ δὲ θὰ κλείσω καθόλου μάτι, ὅταν τελειώσω τὴ δουλειά μου. Κι' αὔριο τὸ πρωῒ πολὺ νωρίς, θὰ τὰ ξαναθάλω ὅλα στὴ θέσι τους, στὸ ὑπουργεῖο...

— Θέλεις νὰ μείνω μαζί σου ἀπόψε τὴ νύχτα;

— Ὄχι, ὄχι... Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἕνα μυθιστόρημα πλασμένο ἀπ' τὴ φαντασία μου... Εὐτυχῶς, ἡ πραγματικότης εἶναι πολὺ ἀπλούστερη... Ἔχω δουλειὰ ὡς τὶς 3 ἢ τὶς 4 τὸ πρωῒ. Μετὰ δυὸ ὧρες θὰ ξημερώση. Θὰ κάνω ἕνα ντούς. θὰ συνέλθω καὶ θὰ ξεκινήσω γιὰ τὸ γραφεῖο μου... Κι' ὅταν τοὺς παραδώσω τὴ μετάφρασι, ἔτοιμη, δὲ θὰ ἐνδιαφερθοῦνε νὰ μὲ ρωτήσουν ἂν τὴν ἔκανα στὸ σπίτι μου ἢ στὸ ὑπουργεῖο.

— Δὲ θὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ κλείσω μάτι, ὅσο θὰ σκέπτωμαι αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Τότε θὰ σὲ μαλώσω!...

— Ἐλπίζω τοὐλάχιστο νὰ μὴ σὲ εἶδε κανεὶς ποῦπαιρνες αὐτὰ τὰ χαρτιὰ μέσα στὴν τσάντα σου...

— Ὄχι. Κανεὶς ἀπολύτως.

— Ἤσουν μονάχος στὸ γραφεῖο σου;

— Ὄχι. Ἦταν μαζί μου ἕνας φίλος... ὁ Μὰξ Ρύσλερ...

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ἡ Μαρσὲλ ἔκαμε μιὰ ζωηρὴ κίνησι ἐκπλήξεως.

— Εἶχε ἔρθει νὰ μὲ πάρη νὰ φᾶμε μαζί, πρόσθεσε ὁ ἀδελφός της. Ἀρνήθηκα ὅμως... Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι γιὰ φαγητὸ ἀπόψε...

Ἡ γλυκειὰ φυσιογνωμία τῆς Μαρσὲλ εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἔκφρασι τρόμου καὶ ἀηδίας. Ὁ Ζεράρ τὸ πρόσεξε.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε μ' ἀπορία.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

— Ναί, ξέρω πὼς δὲν τὸν συμπαθεῖς.

— Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ κάνεις συντροφιὰ μαζί του.

— Κι' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί ἔχεις ἐναντίον του... Ἐξήγησέ μου!

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; εἶπε ὁ Ζεράρ, γελῶντας. Νοιώθεις μιὰ ἔνστικτη ἀντιπάθεια, ἀλλ' ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ὁ Μὰξ Ρύσλερ εἶναι ἕνα θαυμάσιο παιδί, ποὺ μοῦ ἔχει ἀποδείξει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα τὴ φιλία του καὶ τὴν ἀφοσίωσί του... Μάλιστα μοῦ πρόσφερε μιὰ ὑπηρεσία ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες μεταξὺ φίλων: Μοῦ δάνεισε λεφτά...

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα!

— Μά, ἐπιτέλους, τί ξέρεις γιὰ τὸ ἄτομό του;

— Τίποτα... ἀπάντησε διστακτικὰ ἡ Μαρσέλ. Μὰ μὲ φοβίζει...

Ὁ ἀδελφός της τὴ φίλησε πάλι, κοροϊδεύοντάς την, καὶ τὴν ἔσπρωξε μαλακὰ πρὸς τὴν πόρτα.

Κλείδωσε καλὰ πίσω της καὶ ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἀσχολήθηκε πάλι μὲ τὴ δουλειά του.

Ἡ μυστικὴ ἐκείνη ἔκθεσι, σταλμένη στὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, ἀφοροῦσε τὴ συμμετοχὴ τῆς Ἰταλίας στὸν πόλεμο, στὸ πλευρὸ Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἀρχὲς τοῦ 1915 — ἡ Ἰταλία δὲν εἶχε ἐκδηλώσει ἀκόμα καμμιὰ πρόθεσι νὰ βγῆ ἀπ' τὴν οὐδετερότητα. Ὁ κόσμος ἀναρωτιόταινε μ' ἀγωνία γιὰ τὴ μελλοντικὴ στάσι της καὶ γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ θἀπαιρνε...

Ἡ ἔκθεσι λοιπὸν ἀνάφερε λεπτομερῶς τὴν οἰκονομικὴ κατάστασί της. τοὺς πόρους της, τὶς στρατιωτικὲς καὶ ναυτικὲς δυνάμεις της κι' ὅλα τ' ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα. Καπέλγγε δὲ μὲ τὴ διαβεβαίωσι, ὅτι ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησι εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασι νὰ πολεμήση μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγλογάλλους, κι' ὅτι στὶς 22 Μαΐου ὁ Βασιλιᾶς Βίκτωρ-Ἐμμανουὴλ θὰ ὑπόγραφε τὸ διάταγμα τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ τῆς ἐπιτάξεως ὀχημάτων καὶ κτηνῶν. Ἀμέσως κατόπιν θ' ἀκολουθοῦσε μιὰ γενικὴ ἐπίθεσι στὸ μέτωπο ἀπ' τὸ Καρνιόλε ὡς τὸ Φριούλ.

Αὐτὲς ἦταν οἱ σπουδαιότατες πληροφορίες, ποὺ περιεῖχε τὸ ἀπόρρητο ἔγγραφο, ποὺ μετέφραζε ὁ Ζεράρ.

Πέρασαν πολλὲς ὧρες, μέσα σὲ ἀπόλυτη σιωπή.

Ξαφνικὰ ὁ Ζεράρ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του. Τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἄκουσε ἕνα διακριτικὸ χτύπημα στὴν πόρτα του. Μὰ σκέφθηκε ὕστερα πὼς θἄχε γελαστῆ. Ποιὸς μποροῦσε νἀρθῆ, τέτοια ὥρα;...

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του: Ἦταν 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ξαναπῆρε τὴν πέννα του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἔκανε μιὰ ζωηρὴ κίνησι ἐκπλήξεως κι' ἀνησυχίας.

Εἶχαν ξαναχτυπήσει. Τώρα τ' ἄκουσε καθαρά.

«Δὲ μπορεῖ νἄναι παρὰ ἡ Μαρσέλ! σκέφτηκε. Σίγουρα, δὲν πλάγιασε! Μοῦ τὄχε πῆ... Μὰ τώρα θὰ τῆς δείξω ἐγώ!».

Ὡστόσο ἔνοιωθε κάποιο δισταγμό. Δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ συνηθισμένο τρόπο, ποὺ χτυποῦσε ἡ ἀδελφή του... Οὔτε κι' ὁ πατέρας του ἢ ἡ μητέρα του μποροῦσε νἄναι...

Περίμενε ὄρθιος κοντὰ στὸ τραπέζι του, λίγο ἀνήσυχος.

Ξαναχτύπησαν γιὰ τρίτη φορά. Κι' ἀκολούθησε ἕνα κουδούνισμα: ἕνα μονάχα, ἀλλὰ παρατεταμένο.

— Αὐτὴ εἶναι! φώναξε ὁ νέος, τρέμοντας ἀπὸ ἀνέλπιστη χαρά. Αὐτή!... Ἐπιτέλους!

Ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ρώτησε ἀπὸ μέσα:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἐγώ, ἡ Φαμπιέν! ψιθύρισε ἀπ' ἔξω μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ ξανάκλεισε... Μιὰ γυναῖκα γλύστρησε μέσα στὸ μισοσκοτεινὸ χῶλ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζεράρ.

— Ἐσύ... Φαμπιέν... ἐσύ!... μουρμούρισε

*— Ἀχιλλέα, ἂν κουράστηκες μεῖνε καὶ συνεχίζω ἐγώ!*

ὁ νέος μὲ συγκίνησι. Πῶς ἦρθες ἔτσι ξαφνικά;... ἐνῶ σὲ ἱκέτευα τόσον καιρὸ καὶ ἀρνιόσουν πάντα!... Ἔρχεσαι ὅταν ἔχασα κάθε ἐλπίδα καὶ δὲ σὲ περίμενα πιά... Ὦ, πόσο σ' ἀγαπῶ, γλυκειά μου!

— Εἶσαι μόνος; ρώτησε ἡ ἐπισκέπτρια.

— Ναί, μεῖνε ἥσυχη.

— Μοῦ ἔχεις πῆ πῶς ἡ οἰκογένειά σου μένει στὸ ἴδιο πάτωμα...

— Κανεὶς δὲ μπαίνει στὸ διαμέρισμά μου τὸ πρωΐ, ὥσπου νὰ φύγω... Μὴν ἔχης κανένα φόβο. Θὰ μπορέσης νὰ βγῆς ἀπ' τὸ σπίτι χωρὶς νὰ σὲ δῇ κανείς.

Ἡ Φαμπιὲν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της κι' εἶπε, λίγο μελαγχολικά:

— Ὦ, δὲ φοβᾶσαι γιὰ μένα! Ἐγὼ εἶμ' ἐλεύθερη ν' ἀγαπήσω ὁποιον θέλω. Ἐσὺ ὅμως ἔχεις τοὺς δικούς σου. Δὲν εἶσαι ἀκόμα ἀνεξάρτητος...

— Μὰ δὲ θὰ πάρουν εἴδησι, σοῦ λέω... Μὴ μένης ἐδῶ ἔξω, στὸ χώλ! Ἔλα νὰ σὲ δῶ, νὰ σὲ θαυμάσω, νὰ σοῦ πῶ τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Τὴν τράβηξε μαζί του στὴν τραπεζαρία. Ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν μετρίου ἀναστήματος, χαριτωμένη, κομψότατη, μὲ ζεστὴ ὄμορφιά. Εἶχε μάτια μαῦρα καὶ βαθειά, ποὺ πετοῦσαν φωτιές. Ἦταν τραγουδίστρια καὶ χορεύτρια σ' ἕνα μεγάλο μιοῦζικ-χὼλ τῆς Μονμάρτρης. Τὴν εἶχε συστήσει στὸ Ζεράρ ὁ φίλος του Μὰξ Ρύσλερ, ποὺ φαινόταν πὼς τὴν ἤξερε ἀπὸ καιρό. Κι' ὁ νέος τὴν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως παράφορα.

Ἐκεῖνη τὸ ἀντιστάθηκε. Ὡστόσο, τὸν τελευταῖο καιρό, φάνηκε, ὅτι λύγιζε. Εἶδινε ἐπιδέξια ἀόριστες ἐλπίδες στὸ Ζεράρ, ἀνάβοντάς του περισσότερο τὸ πάθος του.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ νέος τῆς εἶχε πῆ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ μὲ δάκρυα καὶ παράπονα:

— Δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς πιά! Ἂν μὲ θέλης, ἔλα στὸ σπίτι μου, ὁποια νύχτα θελήσης. Θὰ χτυπήσης τρεῖς φορὲς τὴν πόρτα κι' ὕστερα θὰ πατήσης τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, μιὰ φορὰ μονάχα, ἀλλὰ πολλὴ ὥρα συνέχεια. Ἔτσι θὰ καταλάβω πὼς εἶσαι σύ... Ἂν δὲν ἔρθης, δὲ θὰ σὲ παρακαλέσω ποτὲ πιά!

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ζήτησε δανεικὰ 10 χιλιάδες φράγκα ἀπ' τὸ Μὰξ Ρύσλερ. Ἐκεῖνος τοῦ τάδοσε ἀδίσταχτα, χωρὶς νὰ δείξη καμμιὰ ἔκπληξι, σὰ νὰ τὄχε προβλέψει. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά, ὁ νέος ἀγόρασε ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο σμαραγδι καὶ τὄστειλε στὴ Φαμπιέν, μαζὶ μὲ δυὸ λέξεις:

«Δίχως ἐλπίδα».

Ἀπόψε λοιπόν, ἡ νέα γυναῖκα εἶχε ἔρθει νὰ τὸν βρῇ! Εἶχε διασχίσει τὸ Παρίσι, μέσα στὴ νύχτα καὶ τὴν ἐρημιὰ τῶν δρόμων, εἶχε ἀνεβῆ ψηλαφητὰ σ' ἕνα ἄγνωστό της σπίτι, εἶχε χτυπήσει μιὰ πόρτα ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδῆ ποτέ, εἶχε μπῆ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι... Τί ἄλλο σημαίναν ὅλ' αὐτά, παρὰ ὅτι παραδινόταν, ἀνίκανη πιὰ ν' ἀντισταθῆ;...

— Μ' ἀγαπᾶς; τὴ ρώτησε μὲ πάθος ὁ Ζεράρ.

— Ναί, ἀλλὰ πρῶτα...

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα κουτάκι καὶ τ' ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι.

— Πάρε πίσω τὸ δαχτυλίδι σου, πρόσθεσε. Γι' αὐτὸ ἦρθα!

— Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κάνης τόσον κόπο γι' αὐτό, εἶπε γελώντας ὁ νέος. Θὰ μπορούσες νὰ μοῦ τὸ στείλης μὲ κάποιον, τὴν ἡμέρα...

Γέλασε κι' ἡ Φαμπιέν. Ὁ πάγος εἶχε σπάσει.

Τὴ φίλησε στὸ στόμα καὶ τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ φιλί του. Κύτταξε ὕστερα γύρω μὲ περιέργεια.

— Ὡραῖο εἶναι τὸ σπίτι σου, παρατήρησε. Στολισμένο μὲ γοῦστο...

Εἶδε ἔπειτα τὰ χαρτιά, σκορπισμένα πάνω στὸ τραπέζι, καὶ ρώτησε:

— Ἐργαζόσουν ἀκόμα, τέτοια ὥρα;

— Ναί, εἶχα κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ τοῦ ὑπουργείου, ἀπάντησε ὁ Ζεράρ.

Μὰ γιατί ἔνοιωσε ξαφνικὰ κάτι σὰν στενοχώρια;... Ἴσως γιατί εἶδε τὴ Φαμπιὲν νὰ κυττάζη τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα μὲ ἰδιαίτερη προχή — ὅπως τοῦ φάνηκε τοὐλάχιστον;

Πάντως, χωρὶς νὰ ἐκδηλώση καμμιὰ δυσπιστία, τὰ μάζεψε ἥσυχα, τἄβαλε σ' ἕνα συρτάρι, τὰ κλείδωσε καὶ φύλαξε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Ἡ Φαμπιὲν δὲ φάνηκε νὰ τὸ πρόσεξε.

— Καταλαβαίνεις πὼς δὲν πρόκειται πιὸ νὰ ἐργαστῶ! τῆς εἶπε. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ σ' ἔχω κοντά μου!... Ἄλλωστε εἶχα τελειώσει πιά. Σκόπευα νὰ καπνίσω ἀκόμα ἕνα τσιγάρο κι' ὕστερα νὰ κάνω νάνι!

— Τί ἥσυχα ποὺ εἶν' ἐδῶ!... σὰ στὴν ἐξοχή! παρατήρησε ἡ νέα γυναῖκα

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια



# Ματιές ΣΤΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

## Ἀδυνατίζετε μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ

Δύο γιατροὶ τοῦ Χοῦστον ('Ηνωμένες Πολιτεῖες) ἐπενόησαν μιὰ πρωτότυπη μέθοδο ἀπισχνάνσεως. Ὑπνωτίζουν τοὺς πελάτες τους καὶ τοὺς ὑποβάλλουν τὴν ἀποστροφὴ πρὸς τὶς τροφὲς παῦ παχαίνουν. 29 παχύσαρκοι, ποὺ ὑ-

πεβλήθησαν σ' αὐτὴ τὴ θεραπευτικὴ μέθοδο, ἔχασαν σὲ μιὰ ἑβδομάδα 3—5 κιλὰ ὁ καθένας.

## Τὸ καλὸ παράδειγμα!

Ὁ αἰδεσιμώτατος Ὄσκαρ Χάρτιμαν, πάστωρ στὸ Λονδῖνο, εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια μιὰ χήρα, ποὺ εἶχε καὶ μιὰ κόρη. Ἡ γυναῖκα του πέθανε πέρυσι κι' ὁ αἰδεσιμώτατος, ποὺ εἶναι σήμερα 78 χρόνων, πῆρε τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ δεύτερο γάμο τὴν... προγονή του. Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες χαρακτηρίζουν αὐτὸ τὸ γάμο ὡς αἰμομιξία.

## Οἱ δυὸ πλουσιώτερες Ἀμερικανίδες

Οἱ δυὸ πλουσιώτερες γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἴσως τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Μαίρη Ραϊμπλινγκ (53 χρόνων, χήρα ἀπὸ τὰ 22 χρόνια τῆς) καὶ ἡ Τζέρρυ Στουτζ (34 χρόνων, ἀγαμη). Ἡ πρώτη διευθύνει ἕνα μεγάλο κατάστημα τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ὁ ἐτήσιος «τζίρος» του φθάνει τὸ ἑνάμισυ δισεκατομμύριο δολλαρίων, καὶ ἡ δεύτερη διευθύνει μιὰ δική της Τράπεζα. Ἡ Μαίρη Ραϊμπλινγκ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δέκα κομψοτέρων γυναικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

## Παιδιὰ μὲ μέλλον!

Δυὸ Ἀμερικανόπουλα, τὸ ἕνα 17 καὶ τὸ ἄλλο 18 χρόνων, βρῆκαν στὸ Σὴτλ ἕνα καμιόνι μὲ ἐμπορεύματα, χωρὶς ὁδηγό. Ἀνέθηκαν ἀμέσως σ' αὐτό, ἔβαλαν ἐμπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ πῆγαν σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλι, ὅπου πούλησαν χωρὶς μεγάλη δυσκολία τὰ ἐμπορεύματα ποὺ βρίσκονταν στὸ καμιόνι. Ἔκλεψαν κατόπιν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο — κοῦρσα αὐτὴ τὴ φορὰ — καὶ ἔφτασαν στὴ Νέα Ὀρλεάνη. Ἐκεῖ διέλυσαν τὸ αὐτοκίνητο καὶ πούλησαν τὰ ἐξαρτήματά του. Ἔκλεψαν κατόπιν τρίτο αὐτοκίνητο, πῆγαν σὲ ἄλλη πόλι, τὸ διέλυσαν καὶ πούλησαν καὶ πάλι τὰ ἐξαρτήματά του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔκαμαν τὸ γῦρο ὅλης τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἀστυνομία τοὺς ἔψαχνε τὴ στιγμὴ ποὺ διαπραγματεύονταν τὰ ἐξαρτήματα τοῦ 43ου αὐτοκινήτου ποὺ εἶχαν κλέψει.

## Κάτω ἡ χειραψία!

Ἕνας Ἀμερικανὸς προτείνει νὰ καταργηθῆ ἡ χειραψία. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του, κάθε ἄντρας καὶ κάθε γυναῖκα, ἤπειτα ἀπὸ τὰ 20 χρόνια, κάνουν 10 τοὐλάχιστον χειραψίες τὴν ἡμέρα, διαθέτοντας 20 δευτερόλεπτα γιὰ τὴν καθεμιά. Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς ὑπολογίζει ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ χάνονται 5 περίπου ἑκατομμύρια ἐργάσιμες ὧρες τὴν ἡμέρα.

## Τὸ πριγκηπάτο τῶν γυμνιστῶν

Ὁ κόμης τοῦ Βαρλεμόν, διοικητὴς τῆς νήσου τοῦ Ἀλόγου, κοντὰ στὴν Κορσική, ζήτησε ἀπὸ τὰ δικαστήρια τοῦ Αἰακίου νὰ τὴν ἀνακηρύξουν ἀνεξάρτητο πριγκηπάτο, προορισμένο γιὰ τοὺς γυμνιστές.

## Ταχυδρομικοὶ διανομεῖς μέ... ταξίμετρο

Οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς μιᾶς γερμανικῆς πόλεως τσακώνονταν διαρκῶς μεταξύ τους, γιατὶ ἄλλοι ἔκαναν πολλὰ χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα κι ἄλλοι λίγα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου, γιὰ νὰ μὴν ἀδικῆται κανένας, ἀποφάσισε ὅτι

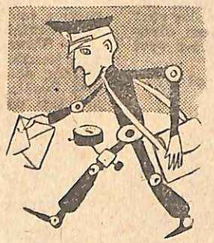

ὅλοι θὰ κάνουν τὰ ἴδια χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐπενόησε ἕνα εἶδος μετρητοῦ, ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ πόδια. Γιὰ νὰ εἶναι, ὅμως, κανονικὸ τὸ μέτρημα τῶν χιλιομέτρων, πρέπει ὁ διανομεὺς νὰ ἀνοίγη τὰ πόδια του σὲ σχῆμα διαβήτου, πρέπει δηλαδή, νὰ μὴ λυγίζη τὰ γόνατα καὶ νὰ σχηματίζη σὲ κάθε ἥμα γωνία ὡρισμένων μοιρῶν

## Ἕνα μήνυμα πάνω σὲ μιὰ τρίχα!

Ὁ Ἀρμένιος Καζαριάν, ποὺ ἔχει εἰδικευθῆ στὴ μικρογραφία, κατάφερε νὰ γράψη ἕνα μήνυμα πάνω σὲ μιὰ ἀνθρώπινη τρίχα! Τὸ μήνυμα αὐτὸ ἀπευθυνόταν σ' ἕναν ὁμιλο μηχανικῶν τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ περιεῖχε

τὰ ἑξῆς: «Ἀδελφικοὺς χαιρετισμοὺς στὸ γερμανικὸ λαὸ ἑκ μέρους τοῦ ἀρμενικοῦ λαοῦ».

## Δρᾶμα στὸν Τάμεσι

Ὁ Ντέρεκ Ἔντκινς καὶ ἡ Ἰζοὺλ Οὐάτσον ἦταν ἕνα πολὺ ἀγαπημένο ζευγάρι. Τὸν ἑπόμενο μῆνα θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τους. Ἀλλ' ἕνα βράδυ τῆς περασμένης ἑβδομάδος, πῆγαν νὰ διασκεδάσουν σ' ἕνα κέντρο, στὸ Βάλτον, κοντὰ στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, ὅμως, φιλονείκησαν κι' εἶπαν μερικὰ πικρὰ λόγια ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ Ἔντκινς ἔβαλε κατόπιν τὴ φίλη του στὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ τὴν πάη στὸ σπίτι της. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ἔντκινς τῆς ζήτησε νὰ τὸν φιλήση, ὅπως ἔκανε πάντα. «Ὄχι, ἂν δὲ μοῦ ζητήσης πρῶτα συγγνώμην», ἀπάντησε ἡ Ἰζούλ. «Ποτέ», εἶπε ὁ Ἔντκινς κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ τὸ ρίξη ἔπειτα ἀπὸ λίγο μέσα στὸν Τάμεσι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀνέσυραν ἀπὸ τὸν ποταμό. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονταν τὰ πτώματα τοῦ Ντέρεκ καὶ τῆς Ἰζούλ.

## Χώρισε τρεῖς φορὲς τὸν ἄντρα της

Μιὰ Ἀμερικανίδα, ἡ κυρία Κατερίνα Τόνσεθ, πῆρε τὸ τρίτο διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἴδιο σύζυγο. Τὸ πρῶτο τὸ εἶχε πάρει τὸ 1934, γιατὶ ὁ ἄντρας της εἶχε φύγει μὲ μιὰ ἄλλη. Ἀφτιάξαν κατόπιν καὶ ξαναπαντρεύτηκαν. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1939. Τὸ 1947 ξαναχώρισαν γιατί, αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε φύγει ἡ σύζυγος. Ἀφτιάξαν καὶ πάλι τὸ 1953 καὶ χώρισαν γιὰ τρίτη φορὰ τὸν περασμένο μῆνα, γιατὶ ὁ σύζυγος εἶχε ξαναφύγει μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα.

## Ἕνα στράτευμα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία

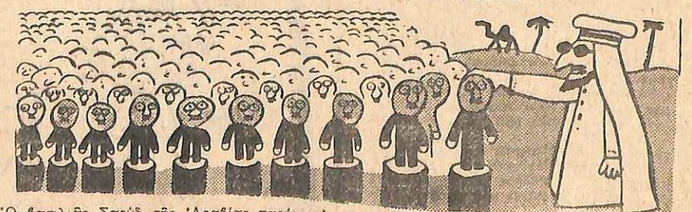

Ὁ βασιλιᾶς Σαοὺδ τῆς Ἀραβίας παρήγγειλε ἕνα στρατό... ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ θὰ στηθοῦν στὸ πάρκο τοῦ ἀνακτόρου του. Πολύχρωμες λάμπες ποὺ θὰ βρίσκωνται στὸ ἐσωτερικό τους, θὰ τοὺς φωτίζουν τὴ νύχτα καὶ θὰ τοὺς κάνουν νὰ φαίνωνται ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι. Ὁ βασιλιᾶς Σαοὺδ εἶναι ὑπερήφανος, γιατί, ὅπως δήλωσε, θ' ἀποχτήση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν πιὸ πρωτότυπο στρατὸ τοῦ κόσμου.

# Γελωτοποιοί ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

## Ο ΜΑΝΔΡΟΓΕΝΗΣ

Ὅταν ἡ Σεσώ, ἡ πεντάμορφη ἐταίρα τῆς Ἀλεξανδρείας μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου —στὴν πλούσια ἐπαυλι τοῦ σοφιστῆ Ἀθήναιου — οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἦταν ἤδη ἀκουμπισμένοι στ' ἀνάκλιντρά τους, μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα πετάλου. Πάνω του ἔλαμπαν μεγάλοι κρατῆρες κι' ἀσημένιες κοῦπες. Στὴ μέση ὑπῆρχε ἕνα βαρέλι ἀπὸ ἄργυλλο μὲ τέσσερις θρῦσες, ποὺ παρίσταναν σάτυρους νὰ χύνουν μυρωδᾶτο κρασὶ μέσα σὲ δάζα ἀπὸ ἀλάβαστρο. Στὸν ἐρχομὸ τῆς Σεσώς, ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ὑψώθηκαν ἐπευφημίες.

Ξάφνου, ἀνάμεσα στὶς βαρειὲς ἐκεῖνες φωνὲς καὶ τὰ ἐγκώμια, ἀκούστηκε καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ἤμοιαζε μὲ στρίγγλισμα μωροῦ:

— Νὰ μᾶς ζήσῃ τὸ γαϊδουράγκαθο τῆς Ἀλεξάντρειας!

Οἱ καλεσμένοι δὲν ξαφνιάστηκαν. Γιατὶ ὅλοι τους ἤξέραν πὼς αὐτὸς ποὺ μίλησε ἦταν ὁ Μανδρογένης, ὁ περίφημος νάνος γελωτοποιὸς τοῦ Ἀθήναιου, ποὺ δὲν πολυχώνευε τὴν ξακουσμένη ἐταίρα. Ἡ Σεσώ, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ἔβγαλε τὸ σάνδαλό της καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ δάχτυλα τοῦ ποδιοῦ της. Κι' ὡστόσο τὸ «ἀνδράριον» ἐκεῖνο, εἶχε καταπληκτικὴ μόρφωσι. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀθήναιος μᾶς τὸν περιγράφει στοὺς «Δειπνοσοφιστές» του νὰ λαβαίνη μέρος στὶς συζητήσεις τῶν σοφῶν, ποὺ συγκεντρώνονταν στὴν ἔπαυλι του. Ὁ Μανδρογένης ἦταν ἀπίθανα κοντὸς καὶ ἀδύνατος. Τόσο, ὥστε νὰ χωρῇ μ' εὐχέρεια μέσα σ' ἕναν κρατῆρα. Πολλὲς φορὲς ἔμπαινε γυμνὸς μέσα σ' ἕνα κρατῆρα κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἄρχιζε ν' ἀραδιάζη τὶς γνώσεις του καὶ τ' ἀνέκδοτά του.

Ὅταν κάποτε ὁ Οὐλπιανὸς ἀπ' τὴν Τύρο τοῦ παρατήρησε πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἦταν προσβολὴ γιὰ τοὺς παρευρισκομένους, ἀποκρίθηκε:

— Πάψε ἐσὺ Κειτουκεῖται καὶ μὴ μιλᾶς! Ἂν σὲ προσβάλλη ἡ γυμνότητά μου, τότε θὰ γεννήθηκες ντυμένος. Μὰ ὅσο ξέρουμε, κανένας θνητὸς δὲν ἔρχεται στὸν κόσμο μὲ χιτῶνα καὶ σάνδαλα. Πῶς λοιπὸν δὲ διαμαρτυρήθηκες τότε καὶ διαμαρτύρεσαι μόλις σήμερα, ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνια;

Γέλασαν οἱ ἄλλοι μὲ τὰ λόγια του, μὰ ὁ Οὐλπιανὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶχε θυμώσει μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ ἔδωσε, ὅσο ἐπειδὴ τὸν ἀποκάλεσε Κειτουκεῖται, παρατσοῦκλι ποὺ τοῦμεινε γιὰ πάντα. Γ' ὄνομα αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὶς λέξεις «κεῖται; οὐ κεῖται;», ἐξ αἰτίας τῶν συχνῶν ἐρωτήσεων ποὺ ἔκανε καὶ ταλαιπωροῦσε τὸν κόσμο στοὺς δρόμους, στὸ λουτρό, στοὺς περιπάτους. Ἡ Σεσώ, ποὺ ἦταν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, προσπάθησε νὰ ἐξάψῃ περισσότερο τὰ πνεύματα τοῦ Οὐλπιανοῦ καὶ τοῦ Μανδρογένη. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ γελωτοποιὸς καὶ γιὰ νὰ τὴ βάλη στὴ θέσι της, ἐγήκε ἀπὸ τὸν κρατῆρα καὶ εἶπε:

— Οἱ θεοὶ ξητοῦν θυσίες τὶς πρῶτες μέρες τοῦ φθινοπώρου. Γιὰ σένα ὅμως, ὦ Σεσώ, ποὺ ὁ χειμῶνας ἄρχισε νὰ σὲ τριγυρίζη ἀμείλικτος, ἡ θυσία θὰ πήγαινε χαμένη. Κι' ὡστόσο εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὰ βάλω ὄχι μόνο μὲ τὸν Κειτουκεῖται, ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κυνοῦλκο.

Κυνοῦλκος λέγεται αὐτὸς ποὺ «ἔλκει τοὺς κύνας» κι' ὁ Μανδρογένης ὠνόμασε ἔτσι τὸν Ἀθήναιο, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. Ἦταν ἕνα ὡραῖο λογοπαίγνιο, ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸ κι' ἀναφέρεται στοὺς «Δειπνοσοφιστές». Ὁ Ἀθήναιος ἀπάντησε:

— Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔχεις νὰ παραλλάζης τὰ ὀνόματα τῶν φίλων σου. Ἀλλὰ μίλησες μὲ ἀπρέπεια γιὰ τὴ Σεσώ. Τὴ θεωρεῖς, λοιπόν, τόσο γριά;

Ὁ γελωτοποιὸς χαμογέλασε μὲ πονηριά.

— Σὺ τὸ εἶπες αὐτό, ὦ Κυνοῦλκε! Ἐγὼ δὲ μίλησα γιὰ τὴν ἡλικία τῆς Σεσώς.

— Κι' ὅμως οἱ καλεσμένοι μου ἄκουσαν τὴν παρομοίωσι ποὺ ἔκανες σχετικὰ μὲ τὸν χειμῶνα.

— Λάθος. Ὅταν ἔλεγα γιὰ τὸ χειμῶνα, ποὺ τριγυρίζει ἀμείλικτος τὴ Σεσώ, ἐννοοῦσα ἐσᾶς τὰ γερόντια. Ἑπομένως ἐσὺ πρῶτος ἀνακάλυψες ὅτι ἡ ἀγαπημένη σας δὲν βρίσκεται πλέον στὴν πρώτη ἀνοιξι τῆς ζωῆς της. Ἔτσι δική σου εἶναι ἡ ἀπρέπεια. Ἂν ἐγὼ πάντως ἤμουν στὴ θέσι σου, θἄσκυβα νὰ τῆς φιλήσω τὰ πόδια.

Ὁ Ἀθήναιος, ποὺ ἔπεσε στὴν παγίδα τοῦ τρομεροῦ νάνου, ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ. Ἡ ἐταίρα ἔβγαλε τὸ σάνδαλό της, ὕψωσε ἐλαφρὰ τὸ πόδι της καὶ τὸ πρόσφερε στὸ γονατισμένο φιλόσοφο. Πρὶν προλάβῃ ὅμως ἐκεῖνος νὰ τ' ἀγγίξῃ μὲ τὰ χείλη του, ὁ γελωτοποιὸς μπῆκε ἀνάμεσά τους.

— Ἀρκεῖ, εἶπε. Οἱ σκύλοι ἔχουν δικαίωμα ν' ἀρνηθοῦν τὸ φαγητὸ ποὺ τοὺς προσφέρουν ξένα χέρια. Κι' ἐσύ, ὦ Κυνοῦλκε, εἶσαι ἕνας σκύλος. Ἐκτὸς ἂν δὲν τὸ παραδέχεσαι.

— Ὅλοι γνωρίζουν πὼς εἶμαι ἕνας Κυνικός. Τὸ συμπόσιο ὅμως εἶναι δικό μου. Ἔτσι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φιλήσω τὸ πόδι τῆς Σεσώς.

— Νά, λοιπόν, ποὺ ἦρθε κι' ἡ σειρά σου νὰ μιλήσης ἀπερίσκεπτα. Ἐσὺ ὁ ἴδιος λές πὼς ἡ Σεσὼ εἶναι σπάνιο μαργαριτάρι. Ἂν τὸ πίστευες ὅμως αὐτὸ πραγματικά, δὲ θἔλεγες τὴ φράσι: «εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φιλήσω τὸ πόδι της». Δηλαδὴ κάνεις ἀγγαρεία.

Μὲ τέτοιον τρόπο περνοῦσαν τὶς ὧρες τους τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ πλούσιοι κι' οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἀλεξάντρειας. Ἦταν τὸ ἔτος 230 περίπου μ.Χ., ὅταν βασίλευε ὁ Μάρκος Αὐρήλιος. Ἡ Ἐκκλησία περνοῦσε τὴν ὕστατη δοκιμασία. Κατὰ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος οἱ βασιλικὲς ἀνατράπηκαν, τὰ ἱερὰ βιβλία κάηκαν, τὸ μανουάλια λυώθηκαν. Στερημένοι ἀπὸ τὶς τιμές τους οἱ χριστιανοὶ δὲν καρτεροῦσαν παρὰ τὸ θάνατο. Ἡ τρομοκρατία πατοῦσε βαρειὰ παντοῦ. Οἱ φυλακὲς ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτες. Σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, τὰ μαστίγια, οἱ στρέβλες, τὰ σιδερένια νύχια, ὁ σταυρός, τ' ἄγρια θηρία, ξέσχιζαν τοὺς πατριάρχες καὶ τὶς παοθένες. Ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος ἐνῶ ἦταν περίφημος ὡς ἄνθρωπος, κατεδίωξε τοὺς χριστιανοὺς μὲ τὸ χειρότερο τρόπο, «ἀντιμετωπίζων τουτους ὡς κίνδυνον διὰ τὸ ἀπέραντον κράτος του».

Ὁ Μανδρογένης ὡστόσο δὲ συμφωνοῦσε μ' αὐτὴν τὴν τακτική. Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε μὲ τὸν Ἀθήναιο γιὰ τὴ Ρώμη. Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ποὺ τὸν γνώριζε ἀπὸ φήμη, τὸν κάλεσε τότε στ' ἀνάκτορά του. Τὸ μικρὸ του ἀνάστημα τοῦ ἔκανε τέτοια ἐντύπωσι, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ χαμογέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ γελωτοποιὸς καὶ μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκε πάνω στὸ τραπέζι.

— Νὰ ἕνα πρᾶγμα παράδοξο! εἶπε. Ὅταν εἶμαι νηστικός, ὁ νοῦς μου πηγαίνει στὸν καιρὸ ποὺ οἱ ποιητὲς κάθονταν στὰ συμπόσια τῶν καλῶν τυράννων. Μόλις ὅμως πῶ τὸ βαρὺ κρασὶ ποὺ μᾶς προσφέρεις Μάρκο Αὐρήλιε, δὲν στοχάζομαι παρὰ πολιτικὲς διαμάχες καὶ ἥρωϊκὲς συγκρούσεις. Κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ ζώντας σὲ χρόνια ἀδοξα.

Ὁ πάντα ἤρεμος αὐτοκράτωρ ἄναψε. Τὰ λόγια τοῦ γελωτοποιοῦ τὸν χτύπησαν κατὰ πρόσωπο σὰν πυρωμένα σίδερα.

— Ὥστε τὰ χρόνια ποὺ ζῆς εἶναι ἄδοξα; τὸν ρώτησε μὲ συγκρατημένο θυμό. Ξεχνᾶς λοιπὸν ὅτι ὁλόκληρη ἡ αὐτοκρατορία μάχεται ἀδιάκοπα ἐναντίον τῶν βαρβάρων;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μανδρογένης, ἔκανε μερικὰ βήματα πάνω στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ καὶ νὰ καταστρέφῃ μὲ τὶς κλωτσιές του, τοὺς ἀσημένιους κρατῆρες, τοὺς δίσκους καὶ τὶς κοῦπες. Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος πρόσταξε τότε νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ γελωτοποιὸς τὸν κύτταξε.

— Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ συλλάβης; τὸν ρώτησε. Τί ἔκανα;

— Γιατὶ τρελλάθηκες καὶ καταστρέφεις κάτι ποὺ δὲν σοῦ ἀνήκει!

— Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι πιὸ τρελλὸς ἀπὸ μένα εἶσαι σύ, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἐκεῖνος. Γιατὶ κι' ἐσὺ δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ μπαίνης σὲ ξένα χωράφια καὶ νὰ ποδοπατῆς ὅ,τι ἀνήκει σὲ ἄλλους. Σ' αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ ὀνομάζεις βαρβάρους.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν καταστρέφω.

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Πέρασα ἀπὸ τὴ Συρία, τὴ Μεσοποταμία καὶ τὴν Καππαδοκία κι' εἶδα νὰ ὀψώνονται σταυροὶ καὶ φλόγες ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν χριστιανῶν. Πῶς, λοιπόν, δὲν καταστρέφεις;

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ μεγάλος ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ χαμήλωσε νικημένος τὸ βλέμμα του μπρὸς στὸ ἀσήμαντο αὐτὸ ἀνθρωπάκι, ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ τὰ μικρὰ φλογερὰ του μάτια. Ἡ συζήτησι αὐτὴ ὡστόσο ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σταματήση ἀγοήτερα ὁ διωγμὸς τῶν πιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας. Μὰ ὁ ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Μάρκου Αὐρήλιου, ὁ Λεύκιος Οὐῆρος, δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴ φιλία καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα στὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν νάνο. Ἔτσι μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μανδρογένης κοιμόταν ἀμέριμνος σ' ἕνα κοιτῶνα τοῦ παλατιοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε παραχωρήσει ὁ μεγάλος του φίλος, μπῆκε μέσα, τὸν σήκωσε σὰν μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὸν πέταξε στὸ κενὸ ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἐξυπνου ἐκείνου γελωτοποιοῦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

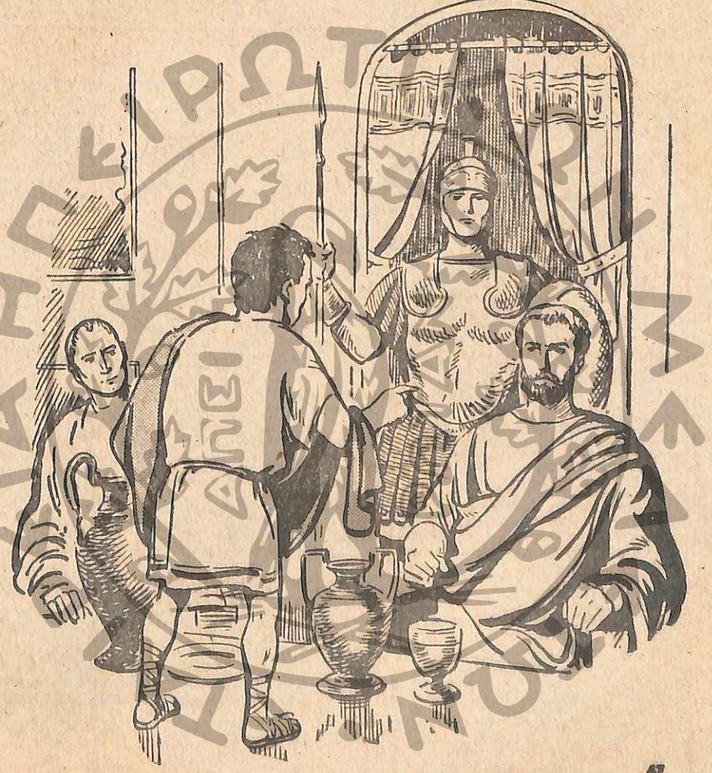

—"Οταν πιῶ τὸ βαρὺ κρασί σου, δὲ συλλογίζομαι παρὰ πολιτικὲς διαμάχες καὶ ἡρ

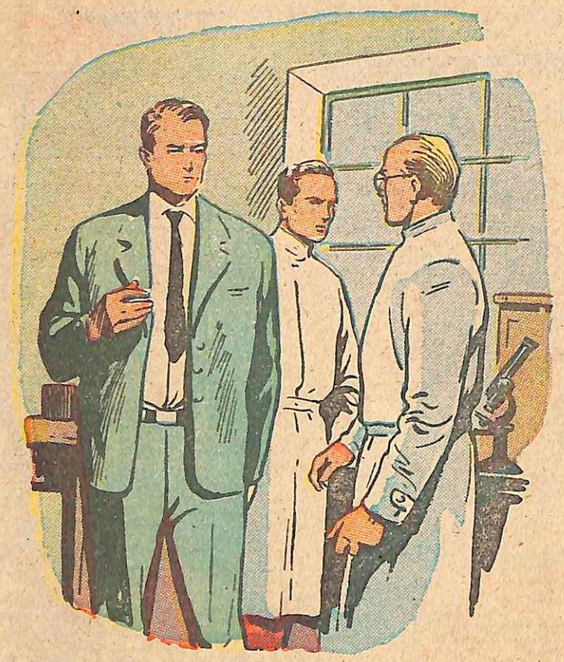

# Μιά δαγκωματιά στό πόδι

**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ**

Ο μοναδικός μάρτυς γιά τή δολοφονία τοῦ Οὐίλλιαμ Ρότζερς ἦταν ἡ ὑπηρέτρια του Μπέττυ Λάϊονς.

Ἡ Μπέττυ εἶχε βγῆ γιά νά κάνη μερικά ψώνια. Ὅταν γύρισε στό σπίτι, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, πού ἔτρεχε στόν κῆπο, ἐνῶ ἡ Λέα, ἡ σκυλίτσα τοῦ Ρότζερς τόν κυνηγοῦσε. Ἡ Λέα τόν ἔπιασε σέ κάποια στιγμή ἀπό τό πόδι, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος τήν κλώτσησε μέ δύναμι κί' ἔπειτα σκαρφάλωσε στόν τοῖχο καί πήδησε ἔξω.

— Κάποιος κλέφτης! σκέφτηκε ἡ Μπέττυ μπαίνοντας γρήγορα στό σπίτι.

Κατάλαβε τότε πώς αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν ἦταν κλέφτης, ἀλλά δολοφόνος. Εἶχε σκοτώσει τόν ἀφέντη της. Ὁ Οὐίλλιαμ Ρότζερς ἦταν πεσμένος πάνω στό γραφεῖο του κι' ἀπό τήν πλάτη του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ὁ ἄγνωστος τόν εἶχε χτυπήσει τρεῖς φορές μ' ἕνα μαχαίρι, πού τό εἶχε πάρει κατόπιν μαζί του.

Ἡ Μπέττυ, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πώς ὁ κύριος της δέν ζοῦσε πιά, ἔτρεξε νά εἰδοποιήση τό σερίφη Ἄρθουρ Σέλντον.

Σύμφωνα μέ τήν κατάθεσί της δέν ἔλειπε τίποτα ἀπό τό σπίτι. Ἔτσι, ὁ Σέλντον ἔβγαλε τό συμπέρασμα πώς τό ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος δέν ἦταν ἡ κλοπή, ὅπως εἶχε φανταθῆ στήν ἀρχή, γιατί ὁ Ρότζερς ἦταν πολύ πλούσιος.

—Ἄς ἔρθωμε στήν ἐκδίκησι, εἶπε στή Μπέττυ. Ὁ Ρότζερς εἶχε ἐχθρούς;

— Δέν τό νομίζω, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια. Ὁ ἀφέντης μου τά εἶχε καλά μέ ὅλους.

—Δάνειζε, ὅμως, χρήματα...

—Ἦταν ὁ τραπεζίτης τῆς περιοχῆς. Οἱ κτηματίες ἀπό ὀλόγυρα κατέφευγαν πολλές φορές στόν ἀφέντη μου γιά νά τούς διευκολύνη ὥστου νά πάρουν τό εἰσόδημά τους. Δέν στενοχωροῦσε, ὅμως, κανένα. Ἦταν ἄνθρωποι πού δέν τόν εἶχαν ἐξοφλήσει ἀπό χρόνια. Ἀγρίευε ἴσως καμμιά φορά, ἀλλά τό ἔκανε μόνο καί μόνο γιά νά τούς ἀναγκάση νά βάλουν κάποια τάξι στή ζωή τους καί νά μή σπαταλοῦν ἄσκοπα τά λεφτά τους. Ξέρω ἀνθρώπους, πού τούς ἔσωσε μ' αὐτό τόν τρόπο.

Ὁ Σέλντον ἐξέτασε μέ προσοχή τά χαρτιά τοῦ Ρότζερς. Ὅλα ἔδειχναν τόν ἄνθρωπο, πού δέν πολυσκοτιζόταν γιά τό χρῆμα. Δέν ὑπῆρχε οὔτε τάξι, οὔτε ἀκρίβεια στούς λογαριασμούς του.

—Ὁ ἀφέντης μου δάνειζε χρήματα, χωρίς ν' ἀποβλέπη στό κέρδος, ἀλλά γιά νά κάνη τό καλό, ἐξήγησε ἡ Μπέττυ. Ἡ περιουσία του, ὅπως εἶχα καταλάβει, ἦταν πολύ μεγάλη καί λογάριαζε νά τήν ἀφήση, μετά τό θάνατό του, σέ φιλανθρωπικά ἱδρύματα. Δέν εἶχε κανένα συγγενῆ.

Ὁ Σέλντον σημείωσε στό καρνέ του μερικά ὀνόματα ὀφειλετῶν πού χρωστοῦσαν στόν Ρότζερς μεγάλα ποσά κι' ἀπό πολύν καιρό. Ἴσως τοί ἔφταναν τούς δεκαπέντε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, πού χρωστοῦσαν μικρότερα ποσά στό Ρότζερς ξεπερνοῦσαν τούς πενήντα.

— Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ Λέα δάγκωσε στό πόδι τό δολοφόνο, εἶπε ἡ Μπέττυ.

— Αὐτό εἶναι κάτι, ἀπάντησε ὁ Σέλντον. Ἀλλά δέ μπορῶ νά θεωρήσω ὡς ἐνόχους ὅλους αὐτούς τούς ἀνθρώπους καί ν' ἀρχίσω νά τούς ἐξετάζω τά πόδια... Κι' ἄλλωστε, ἔχουν κάθε δικαίωμα ν' ἀρνηθοῦν αὐτή τήν ἐξέτασι. Τό ὅτι χρωστοῦσαν χρήματα στό Ρότζερς δέ σημαίνει καί ὅτι εἶναι δολοφόνοι.

Ὁ σερίφης ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

—Ἄν, ὅμως, μέ βοηθήσετε, εἶπε ἔπειτα στή Μπέττυ, ὁ δολοφόνος θά ἔχη συλληφθῆ προτοῦ περάσουν τρεῖς ἡμέρες. Θά ἔξεχάσετε πρώτα-πρώτα σέ κανένα ἄλλον.

Τῆς μίλησε κατόπιν σιγά, κάμποση ὥρα.

Τήν ἄλλη μέρα, ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ Ρότζερς. Διαδόθηκε δέ συγχρόνως ἡ φήμη ὅτι ἡ ὑπηρέτριά του εἶχε σκοτώσει τή Λέα, τήν ἀγαπημένη σκυλίτσα του, γιατί ἦταν λυσσασμένη. Ἡ ἴδια τό ἐπιβεβαίωνε σ' ἐκείνους πού τή ρωτοῦσαν.

— Εἶναι θαῦμα πῶς γλύτωσα! ἔλεγε. Ἡ Λέα ὥρμησε πάνω μου, πρᾶγμα πού δέν εἶχε κάμει ποτέ ἄλλοτε ὡς τότε κι' ἄν δέν πρόφταινα νά κλειστῶ στήν κουζίνα, θά μέ δάγκωνε. Μιά ὑποψία πέρασε τότε ἀπό τό μυαλό μου. Ἄνοιξα σέ λίγο τό παράθυρο κι' ὅπως ἡ Λέα στεκόταν ἀπό κάτω, τῆς ἔριξα ἕναν κουβᾶ μέ νερό στό κεφάλι. Τό σκυλί σωριάστηκε ἀμέσως κάτω κι' ἄρχισε νά βγάζη λευκούς ἀφροῦς ἀπό τό στόμα του. Τοῦ ἔριξα τότε καί δεύτερο κουβᾶ μέ νερό. Αὐτή τή φορά, ἡ Λέα τράνταξε μερικά λεπτά τά πόδια της κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητη. Δέν ζοῦσε πιά. Ἔτσι κατάλαβα πῶς ἦταν λυσσασμένη.

Τό Λέϊθ, ὅπου ὁ Οὐίλλιαμ Ρότζερς εἶχε τήν ἐπαυλί του, ἦταν μιά μικρή κωμόπολις μέ διόμισι ὡς τρεῖς χιλιάδες κατοίκους, πού βρισκόταν στη μέση μιᾶς ἀγροτικῆς περιοχῆς. Γιά κάθε τι πού ἤθελαν οἱ κάτοικοί της ἔτρεχαν σέ μιά γειτονική πόλι, τό Κίνγκστων, πού βρισκόταν σ' ἀπόστασι δεκαοχτώ περίπου χιλιομέτρων. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ νοσοκομεῖα, κλινικές, διαγνωστικά κέντρα, καθώς ἐπίσης κι ἕνας στρατός ἀντιλυσσικοῦ ἀγῶνος. Ἐνῶ στό Λέϊθ γίνόταν ἡ κηδεία τοῦ Ρότζερς, ὁ σερίφης παρουσιάστηκε στό διευθυντή αὐτοῦ τοῦ σταθμοῦ.

—Ἤρθα νά σᾶς παρακαλέσω νά πάρετε ἕναν ἄνθρωπό μου στήν ὑπηρεσία σας, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τοῦ ἔκαμε γνωστή τήν ἰδιότητά του.

Ὁ συνομιλητής του τόν κύτταξε ἔκπληκτος.

—Ἔχω τρεῖς βοηθούς καί δέ μοῦ χρειάζεται ἄλλος, ἀπάντησε. Οἱ πιστώσεις πού μοῦ δίνει τό κράτος εἶναι περιωρισμένες. Κι' ἔπειτα, γιά νά πάρω ἕνα βοηθό πρέπει νά ξέρη ὡρισμένα πράγματα.

— Δέν πρόκειται νά τόν πληρώσετε καί σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι, προτοῦ περάσουν δυό ἡμέρες, θά ἔχετε γλυτώσει ἀπό τήν παρουσία του, εἶπε ὁ Σέλντον. Ὅσο γιά κεῖνα πού ποέπει νά ξέση, μπορεῖτε νά μείνετε ἥσυχος. Ὁ Κέννεθ—αὐτό εἶναι τό ὄνομά του—μπορεῖ νά ξεχωρίση ἀπό ἑκατό μέτρα μακρυά ἕναν κάτοικο τοῦ Λέϊθ.

— Καί τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ κάτοικοι τοῦ Λέϊθ; ρώτησε ὁ διευθυντής τοῦ σταθμοῦ, πού εἶχε ἀρχίσει νά χάνη τήν ὑπομονή του.

—Ἐσᾶς ὄχι, ἀπάντησε ὁ Σέλντον. Ἐνδιαφέρουν, ὅμως, ἐμένα. Κάποιος ἀπ' αὐτούς δολοφόνησε ἕναν ἄλλον. Εἶμαι βέβαιος, λοιπόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά ἔρθη νά ζητήση τίς ὑπηρεσίες σας... Ἴσως νά βρίσκεται κι' ὅλας στό δρόμο. Ἄν δέ μέ βοηθήσετε, δέ θά μπορέσω νά τόν ἀνακαλύψω.

— Τόν δάγκωσε κανένα λυσσασμένο σκυλί; ρώτησε ὁ διευθυντής τοῦ σταθμοῦ.

— Θά σᾶς τό πῆ ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ σερίφης μ' ἕνα αἰνιγματικό χαμόγελο. Μπορῶ νά σᾶς παρουσιάσω τόν Κέννεθ;... Τό μόνο πού θά χρειαστῆ νά κάμετε εἶναι νά τοῦ δώσετε μιά λευκή μπλοῦζα νοσοκόμου...

Ὁ σερίφης δέν εἶχε κάμει λάθος. Τό ἄλλο πρωΐ, ἕνας κάτοικος τοῦ Λέϊθ παρουσιάστηκε στό σταθμό, Ὁ Κέννεθ τόν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Χένρυ Στούκ. Καθώς πήγαινε στό κτῆμα του, τόν δάγκωσε στό πόδι ἕνα λυσσασμένο σκυλί, εἶπε.

— Καί πῶς ξέρετε ὅτι ἦταν λυσσασμένο; τόν ρώτησε ὁ διευθυντής τοῦ σταθμοῦ.

—Ἔμαθα πῶς ψόφησε, ἀπάντησε σαστισμένος ὁ Στούκ. Τοῦ ρίξανε νερό στό κεφάλι...

— Πότε σᾶς δάγκωσε;

— Χτές... ὄχι προχτές...

— Εἴσαστε βέβαιος;.. Τό πρᾶγμα ἔχει σημασία.. Πρέπει νά μοῦ πῆτε πότε ἀκριβῶς σᾶς δάγκωσε, γιά νά ξέρω ποιά θεραπεία θά σᾶς ἐφαρμόσω.

— Πάνε τρεῖς ἡμέρες...

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ γιατρός. Ἤρθατε, εὐτυχῶς, ἀρκετά νωρίς...

Ὅταν ὁ Στούκ γύρισε στό Λέϊθ, ὁ Σέλντον, πού εἶχε εἰδοποιηθῆ στό μεταξύ, ἀπό τόν Κέννεθ, τόν περίμενε στό σπίτι του.

—Ἄδικα χάνεις τόν καιρό σου τρέχοντας στό Κίνγκστων, τοῦ εἶπε.

— Δέν καταλαβαίνω, ταράλισε σαστισμένος ὁ Στούκ.

— Θέλω νά πῶ, τοῦ ἐξήγησε ὁ σερίφης, ὅτι δέν ἔχεις λόγο νά ὑποβάλλεσαι σέ ἀντιλυσσικῆ θεραπεία, πού, ὅπως ἔχω ἀκούσει, εἶναι ἀρκετά ὀδυνηρή, γιατί δέ σέ δάγκωσε κανένα λυσσασμένο σκυλί.

Τό πρόσωπο τοῦ Στούκ φωτίσθηκε ἀπό μιά λάμψι χαρᾶς.

— Εἴπατε ὅτι...

Ἀλλ' ἀμέσως ξερόδηξε καί σταμάτησε.

— Καί βέβαια, δέ μέ δάγκωσε κανένα σκυλί! πρόσθεσε ὕστερα ἀπό μιά στιγμή.

— Δέν εἶπα αὐτό, παρατήρησε ὁ σερίφης. Εἶπα μόνο ὅτι τό σκυλί πού σέ δάγκωσε δέν ἦταν λυσσασμένο. Ἐννοῶ τή Λέα... τή σκυλίτσα τοῦ Οὐίλλιαμ Ρότζερς.

— Δέν... ἦταν λυσσασμένη;

—Ὄχι. Κι' οὔτε ψόφησε... Ἄν θέλης, μπορεῖς νά πᾶς στό σπίτι τοῦ θύματός σου...

Ὁ Στούκ ἄρχισε νά τρέμη.

— Τό καλύτερο γιά σένα εἶναι νά ὁμολογήσης, τοῦ εἶπε ὁ σερίφης.

Ὁ Στούκ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα.

— Χρωστοῦσα στό Ρότζερς τρεῖς χιλιάδες δολλάρια ἀπό πέντε χρόνια εἶπε. Ὅταν πῆγα νά τόν δῶ μοῦ μίλησε ἄσχημα...

— Λές ψέμματα, τοῦ φώναξε ὁ σερίφης. Χτύπησες τόν Ρότζερς στή ράχη, ἐνῶ ἐργαζόταν στό γραφεῖο του. Ἤξερες ὅτι, ἐκείνη τήν ὥρα ἦταν μόνος του, γιατί εἶχες ἰδῆ τή Μπέττυ νά βγαίνη... Τό ἔγκλημά σου ἦταν προμελετημένο. Εἶχες κάνει, ὅμως, τούς λογαριασμούς σου χωρίς τή Λέα.

Ὁ Στούκ κατέβασε τό κεφάλι κι' ἄφησε τό σερίφη νά τοῦ περάση τίς χειροπέδες.

Τό ἴδιο βράδυ, ὁ Σέλντον τηλεφώνησε στό διευθυντή τοῦ σταθμοῦ στά Κίνγκστων.

—Ὁ Χένρυ Στούκ δέ θά ξανάρθη, γιατί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό θεραπεία. Τό σκυλί πού τόν δάγκωσε δέν ἦταν λυσσασμένο.

ΛΕΣΛΙ ΡΑΝΤΚΛΙΦ

✪✪

### Νά τόν χαίρεται!...

Ὅταν κάποιος καταστηματάρχης τοῦ Μπροῦκλιν ἔπεσε θῦμα λῃστείας ἀπό δυό γκάνγκστερ, πού τόν ἀπείλησαν μέ τά πιστόλια τους καί τοῦ ἥρπαν 50 δολλάρια, τηλεφώνησε ἀμέσως κατόπιν στήν ἀστυνομία.

Στό μαγαζί του διατηροῦσε ἕνα σκύλο, πού δέν εἶχε ἐπέμβει καθόλου στό διάστημα τῆς λῃστείας, δάγκωσε ὅμως... τόν πρῶτο ἀστυνομικό που ἔφτασε ἐπί τόπου!



# Ἡ Ἀράβινη ἐπίθεσι

## Ρῶσοι καὶ Κινέζοι σὲ πόλεμο μὲ τὴν ἐχθρικὴ φύσι

Ἡ ΜΑΧΗ τοῦ ἀνθρώπου γιά νά καθυποτάξη τήν φύσι εἶναι πολύ πιό σκληρή καί πιό δύσκολη ἀπό ἐκείνη, πού δίνει μέ τούς «Ἐξερευνητές» καί τούς «Σπούτνικ», γιά νά κατακτήση τό Σύμπαν. Οἱ σοβιετικές ἐφημερίδες καί τά σοβιετικά περιοδικά —ὅπως διαπιστώνουν οἱ δυτικοί δημοσιογράφοι πού βρίσκονται στή Μόσχα— ἀφοῦ, γιά πολύ καιρό, εἶχαν ἀφιερώσει τήν πρώτη θέσι στίς διαπλανητικές ἐξορμήσεις τῆς χώρας τους, ἀρχίζουν τώρα, ὁλοένα καί πιό συχνά, νά θυμίζουν στούς ἀναγνῶστες τους ἕναν ἄλλο ἀγῶνα, πού γίνεται, χωρίς καμμιά τυμπανοκρουσία, γιά νά μεταδληθοῦν σέ γόνιμες καί κατοικήσιμες οἱ ἀπέραντες χέρσες ἐκτάσεις τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας, πού ἄλλες σκεπάζονται ἀπό αἰώνιους πάγους καί ἄλλες πυρπολοῦνται ἀπό τό φλογερό ἥλιο τῆς ἐρήμου.

Ἕνας παράλληλος ἀγώνας, ἀποκαλύπτεται ἐπίσης, γιά τήν ἐξημέρωσι τῆς ἐχθρικῆς φύσεως, μέ ὄχι λιγώτερο τολμηρές προοπτικές, καί στήν Κίνα.

Οἱ πρῶτες θάσεις γιά τά σοβιετικά σχέδια, πού βρίσκονται τώρα στό στάδιο τῆς πραγματοποιήσεώς τους, εἶχαν τεθῆ τό 1948, ἀμέσως δηλαδή μόλις ἄρχισε ἡ Ρωσία νά συνέρχεται ἀπό τίς πληγές τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Σήμερα, μετά 11 χρόνια, ἔχει ὁλοκληρωθῆ ἕνα μεγάλο μέρος ἐκείνου τοῦ προγράμματος καί συγκεκριμένα αὐτό, πού οἱ Ρῶσοι ἔχουν παραστατικά ἐπονομάσει «πράσινη ἐπίθεσι».

«Πράσινη ἐπίθεσι» εἶναι ἡ ἀναδάσωσι τῶν ὀχθῶν τοῦ Δόν, τοῦ Βόλγα καί τοῦ Οὐράλη. Κατά μῆκος τῶν τριῶν αὐτῶν μεγάλων ποταμῶν ἔχουν δημιουργηθῆ δασωμένες ζῶνες, πλάτους 100 μέτρων καί ἐκτάσεως ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, πού προορισμός τους εἶναι νά ἀποτελέσουν ἕναν φυσικό φραγμό στούς φλογερούς ἀνέμους, πού ἔρχονται ἀπό τίς ἄγονες ἀσιατικές πεδιάδες. Ἡ «πράσινη ἐπίθεσι» συνεχίζεται ἀκόμα, μέ τήν δημιουργία νέων δασωμένων ζωνῶν, ὥστε νά ἀπωθηθοῦν ἀκόμη βαθύτερα στίς στέππες τῆς ἀνατολῆς οἱ φλογεροί ἄνεμοι.

Ἐκτός ἀπό τήν αἰσθητή εὐνοϊκή μεταβολή, πού προκάλεσε κιόλας στό κλίμα τῶν περιοχῶν τῆς νότιας Ρωσίας ἡ δημιουργία τῶν φραγμῶν αὐτῶν γιά τούς ἀνέμους, ἡ ἀναδάσωσι εἶχε ἀκόμα σάν ἀποτέλεσμα —ἀποκαλύπτει ὁ σοβιετικός τύπος— νά σωθῆ ἀπό σίγουρη ἐξαφάνισι ἕνα ἀπό τά εὐγενικώτερα εἴδη ζώων, οἱ ἀντιλόπες Τάϊγκα. Οἱ ἀντιλόπες αὐτές, πού ἀφθονοῦσαν ἄλλοτε ἀνάμεσα στόν Βόλγα καί στόν Οὐράλη, πλησίαζαν νά ἐκλείψουν τελείως τά πρῶτα μεταπολεμικά χρόνια. Τώρα, ὁ ἀριθμός τους ἔχει ξεπεράσει καί πάλι τίς πεντακόσιες χιλιάδες, ἐνῶ, παράλληλα, ἡ δασωμένη περιοχή πλουτίστηκε μέ ἐλάφια καί μέ ζαρκάδια.

Ἡ «πράσινη ἐπίθεσι», ὡστόσο, παρά τά πολλαπλά της ἀποτελέσματα, δέν ἀποτελεῖ παρά μιά λεπτομέρεια στή μεγάλη μάχη, πού δίνουν οἱ Ρῶσοι γιά νά ἐξεξημερώσουν τήν φύσι. Ὁ κυριώτερος «τομέας» τῆς μάχης αὐτῆς βρίσκεται στή Σιβηρία, ὅπου πρόκειται νά δημιουργηθῆ μιά κολοσσιαία τεχνητή λίμνη. Γιά χάρι τῆς λίμνης αὐτῆς, τέσσερες σιβηρικές πόλεις θά ἐξαφανιστοῦν ἀπό τίς σταθμεύσεις τῶν ἐρευνῶν τῆς περιοχή, ὅπου βρίσκονται σήμερα ἡ Τάϊντα, ἡ Τάρα, τό Τομπόλσκ καί τό Κολπατσέφ.

Τά σχέδια τῶν Ρώσων τεχνικῶν προβλέπουν νά ἀνασκοπῆ, μέ τήν κατασκευή πελωρίων φραγμάτων, τό ἄνω ποταμῶν Ὄμπ καί Γενισέϊ πρός τόν Βόρειο Παγωμένο Ὠκεανό, ὥστε μέ τά νερά τους νά δημιουργηθῆ ἡ τεχνητή αὐτή λίμνη. Ἐξ ἄλλου, ἕνα κανάλι μήκους 3.000 χιλιομέτρων θά συνδέση τήν καινούργια λίμνη τῆς Σιβηρίας μέ τήν λίμνη Ἀράλη καί θά ἀρδεύση ὁλόκληρη τήν ἀπέραντη στέππα, ποῦ θά διασχίζη στή διαδρομή του. Ἔτσι, θά γίνουν γόνιμες αὐτές οἱ ἐκτάσεις, ὅπου σήμερα δέν ζῆ οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε φυτό!

Ἐκτός ἀπό τό μεγάλο κανάλι τῆς Σιβηρίας, πού θά συνδέη τήν τεχνητή λίμνη, μέ τήν Ἀράλη καί, στήν ἐπέκτασί του, τούς ποταμούς Ὄμπ καί Γεννισεῖ ἀνάμεσά τους, ἕνα δεύτερο κανάλι πρόκειται, σύμφωνα μέ τά σοβιετικά σχέδια, νά γίνη, γιά νά συνδέση τήν Ἀράλη μέ τήν Κασπία. Τό δεύτερο αὐτό κανάλι θά ἔχη μῆκος 400 χιλιομέτρων καί θά διασχίζη τήν ἔρημο Καρακούμ, πού δέν εἶχε πάψει ποτέ ν' ἀποτελῆ ἐνεκρή ζώνη καί ποῦ εἶναι βέβαιο πώς, ἀπό ἀμέτρητους αἰώνες, δέν ἔχει κατοικηθῆ ἀπό κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα!

Στήν ἔρημο αὐτή, ποῦ ἡ φλεγόμενη ἄμμος της φτάνει, τήν ἡμέρα, τούς 70 βαθμούς, τό κανάλι θά ἀρδεύση μιά περιοχή ἴση σέ ἐκτασι πρός ὁλόκληρη τήν Ἰταλία, μεταφέροντας τά νερά τοῦ ποταμοῦ Ἀμοῦ Ὄργκα. Τό κανάλι αὐτό ἔχει φτάσει κιόλας τά 200 χιλιόμετρα καί ἡ ἐργασία γιά τή διάνοιξί του συνεχίζεται μέ τόν ἐξαιρετικά ταχύ ρυθμό τῶν βάθος τῶν νερῶν του θά φτάνη τά 5 μέτρα.

Ὅταν τά ἀρδευτικά ἔργα συμπληρωθοῦν, ἡ πρώην ἔρημος θά ἀφιερωθῆ ὁλόκληρη στή βαμβακοκαλλιέργεια. Καί, κατά τούς ὑπολογισμούς τῶν Ρώσων εἰδικῶν, θά εἶναι ἐξασφαλισμένη ἡ παραγωγή ἑνός ἑκατομμυρίου τόννων μπαμπακιοῦ τόν χρόνο!

Ἀλλά οἱ Ρῶσοι, ὅπως εἴπαμε καί στήν ἀρχή, δέν εἶναι οἱ μόνοι, πού ἐπιχειροῦν νά τιθασεύσουν τίς πιό ἀπροσπέλαστες γιά τόν ἄνθρωπο περιοχές τοῦ πλανήτη μας. Ἀνάλογη μάχη δίνουν καί οἱ Κινέζοι σέ περιοχές, πού δέν προσφέρονται περισσότερο ἀπό τίς στέππες τῆς Σιβηρίας καί τίς ἐρήμους τοῦ νοτίου Τουρκεστάν γιά τήν ἐξημέρωσι.

Τά τελευταῖα δυό χρόνια, ἕξη κινεζικές ἀποστολές ἐξερευνήσανε διαδοχικά τήν ἐφιαλτική ἔρημο Γκόμπι, ὅπου δέ βρίσκει κανείς τίποτε ἄλλο ἀπό ἄμμο, ἀνεμοθύελλες καί παγερό κρύο, καί καταρτίσανε λεπτομερῆ σχέδια γιά τήν μεταβολή της σέ ἕναν ἀπέραντο κῆπο!

«Δέν ξέρω —εἶχε πῆ ὁ περίφημος Σουηδός ἐξερευνητής Σέβεν Χέντιν, πού ἔχασε ἀρχότερα ἐκεῖ τήν ζωή του— τί ὀψι μπορεῖ νά ἔχη ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης, μά ἀποκλείεται νά εἶναι πιό χέρσα, πιό μονότονη καί πιό ἀποκρουστική ἀπό τήν ἔρημο Γκόμπι».

Καί ὅμως, αὐτή τήν ἔρημο οἱ Κινέζοι ἔχουν βαλθῆ νά τήν κάνουν σωστό παράδεισο, φυτεύοντας ἑκατομμύρια δέντρα τήν ἐποχή ποῦ ἡ περίοδος τῶν βροχῶν τούς παρέχει αὐτήν τήν δυνατότητα καί σχεδιάζοντας νά τήν ἀρδεύσουν σέ ἐκτασι 520.000 ἑκταρίων. Κάθε χρόνο, ὅταν θ' ἀρχίζη ἡ περίοδος τῶν βροχῶν, ἑκατομμύρια ἐργάτες θά στέλνονται ἐκεῖ γιά νά φυτέψουν τά δέντρα καί θά ξαναγυρίζουν πίσω στίς βάσεις τους, ὅταν θά ξανάρχεται ἡ περίοδος τῆς ξηρασίας.

Ἐννοεῖται, ἄν οἱ Κινέζοι δέν ἦταν... τόσο πολλοί, ὥστε νά μήν ὑπάρχη κάν πρόβλημα χεριῶν τό ἔργο αὐτό δέ θά τέλειωνε οὔτε σ' ἕναν αἰῶνα. Ἀλλά στό Πεκίνο λογαριάζουν πώς σχετικά σύντομα θά ἀποδοθῆ στήν καλλιέργεια ἡ ἔρημος Γκόμπι καί πώς, ἀμέσως μετά, θά ἔρθη ἡ σειρά γιά τήν καθυποταξι μιᾶς ἄλλης κινεζικῆς ἐρήμου, τῆς Τακλά-Μακλάν.

Χάρτης τῶν ἔργων, πού σχεδιάζουν ἤ ἔχουν ἀρχίσει ἤδη νά πραγματοποιοῦν οἱ Ρῶσοι. Στήν Κίνα, κοντά στά σύνορα τῆς Σιβηρίας, φαίνονται οἱ ἔρημοι Γκόμπι καί Ταλκλά-Μακλάν, πού θά ἐπιχειρήσουν νά καθυποτάξουν οἱ Κινέζοι.

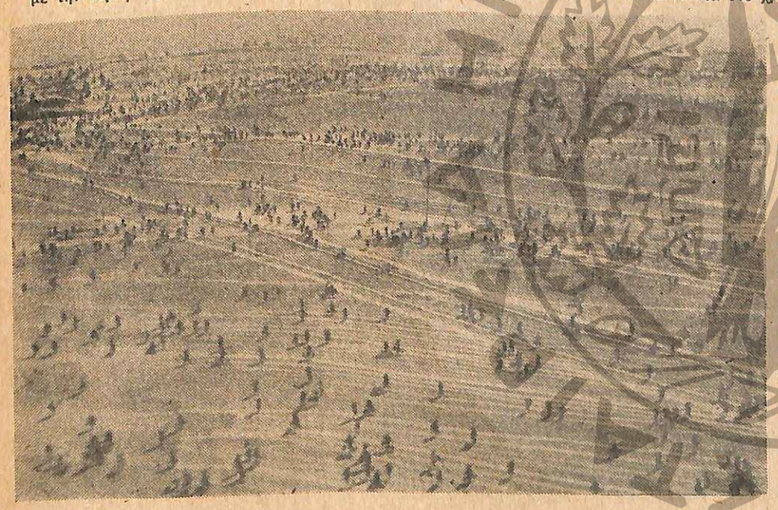

Ἀμέτρητοι Κινέζοι ἔχουν ἐξορμήσει στήν ἔρημο Γκόμπι, μέ σκοπό νά φυτέψουν ἑκατομμύρια δέντρα.

## ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Ἡ Ἀνδρονίκη τῆς Θεσσαλονίκης ἄργησε λίγο νά παντρευτῆ, γιατί δέ ζητοῦσε ἁπλῶς ἕναν ἄντρα, ἀλλά ἕνα καλό σύντροφο στή ζωή της.

Ὅπως βλέπετε, μία λογική καί φρόνιμη κοπέλλα σκέπτεται πολλά πράγματα. Ἔτσι κι' ἐκείνη μοῦ γράφει τίς ἑξῆς σκέψεις της:

«Ἔχω τελειώσει τό Γυμνάσιο, δηλαδή ἔχω μιά μέτρια σχολική μόρφωσι. Ἔχω, ὅμως, πολύ μορφωθῆ μόνη μου, μέ τή μητέρα μου. Παρακολουθῶ ἐπίσης τίς συναυλίες ἐπειδή μ' ἀρέσει ἡ μουσική καί πηγαίνω σέ πολλές διαλέξεις, ὅσες εἶναι μορφωτικές.

»Δέ μποροῦσα, λοιπόν, νά δεχτῶ προτάσεις, πού προερχόντουσαν ἀπό ἐπαγγελματίες ἢ ἐργάτες. Κι' αὐτό, γιατί δέ θά συμφωνοῦσαι ποτέ. Ἔτσι, ἡ ζωή μου θά ἦταν ἕνα μαρτύριο.

»Δέ μποροῦσα ἐπίσης νά δεχτῶ προτάσεις ἀπό γιατρούς, δικηγόρους καί ἄλλους ἐπιστήμονες, γιατί φοβόμουν μήπως δέ θά ἤμουν στό ὕψος τους.

»Γι' αὐτό ἄργησα νά παντρευτῶ. Εἶμαι τριάντα δύο χρόνων καί μόλις προχτές παρουσιάστηκε ἕνας ἀνώτερος τραπεζιτικός ὑπάλληλος, πού μέ ζήτησε γιά γυναίκα του.

»Δέχτηκα δέ, γιατί εἶδα πώς βρισκόμουνα στό ἴδιο ἐπίπεδο μορφώσεως καί ψυχικοῦ κόσμου μ' αὐτόν. Θά εἶναι δηλαδή γιά μένα ἕνας καλός σύντροφος στή ζωή μου. Καί σᾶς ἐρωτῶ: "Εκανα καλά;».

Ἡ φίλη μας ἔκανε πολύ καλά καί τῆς εὐχομαι κάθε εὐτυχία.

Πονεμένο Μελανοῦρι: Οἱ σκέψεις σας εἶναι κατώτερες ἀπό τή σχολική μόρφωσί σας. Τί τό ὄφελος νά ἔχετε πτυχίο ἀνωτάτης σχολῆς καί νά μή μπορῆτε νά διακρίνετε τό σωστό ἀπό τό ἄτοπο, τό ἀληθινό ἀπό τό ψεύτικο, τήν πραγματικότητα ἀπ' τήν αὐταπάτη; Βάζετε στή ζυγαριά τό κατά τί ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἀπό τί σᾶς» καί τό βρίσκετε βαρύτερο ἀπό τήν καλωσύνη καί τίς ἄλλες ψυχικές ἀρετές.

"Ἐπειτα, λέτε, ὅτι «φαίνεται νά ἐνδιαφέρεται γιά μένα, ἀλλά ἐγώ δέ μπορῶ νά τό ἐξακριβώσω καί μένω πάντοτε μέ τήν ἀμφιβολία καί τόν καϋμό, γιατί τόν ἀγαπῶ».

Αὐτό τό «φαίνεται» δέ λέγει τίποτα, ὅταν μιά κοπέλλα θέλη νά βασίση τήν εὐτυχία της στό γάμο.

Νά μιλήσετε, λοιπόν, στή μητέρα σας γι' αὐτό τό ζήτημα καί ἐκείνη νά φροντίση νά φερῆ σ' ἐπαφή τούς συγγενεῖς. Ἄν, ὅπως λέτε, σᾶς ἀγαπᾶ κι' αὐτός, τότε θά δεχθῆ καί θά τελειώσουν τά βάσανά σας. Ἄν ὄχι, μή πειραχτῆτε, ἀλλά δεχθῆτε μιά ἀπό τίς πολλές προτάσεις, πού σᾶς ἔχουν κάνει — τήν καλύτερη.

Μικρή ἐρωτευμένη: Εἶναι, πραγματικά, περίπλοκη ἡ θέσι σας καί ἡ μόνη συμβουλή πού σᾶς δίνω, εἶναι νά μή τόν ξαναδῆτε.

Θά πονέσετε στήν ἀρχή, ἀλλά σέ λίγο διάστημα, μέ τή γνωριμία ἑνός ἄλλου νέου, θά τόν ξεχάσετε καί θά ἀπαλλαγῆτε ἀπό τόν ἐφιάλτη μιᾶς αἱματηρῆς συγκρούσεως μεταξύ τῶν γονέων σας.

Προσπαθῆστε καί ὅλ' τό πετύχετε.

Ἄσπρο Περιστέρι: Ὁ ἀδελφός σας θά εἶναι πολύ σπάταλος. Ἐοδεύει τά δικά του χοῆματα καί ζητάει τά δικά σας.

Καλά κάνει ἡ μητέρα σας πού δέν τοῦ δίνει.

Ἀλλά ὡς ποῦ θά τραβῆξη αὐτή ἡ κατάστασι μέ τούς καυγάδες, τίς φοβέρες καί τό ξύλο;

Τώρα μάλιστα ἄρχισε καί τόν τόν λυπηθῆτε, νά τοῦ δώσετε χρήματα.

Σ' αὐτό φταίει ἡ μητέρα σας, πού τοῦδωσε τέτοια ἀνατροφή, ὥστε νά μή μπορῆ νά τοῦ ἐπιβληθῆ.

Πρέπει ν' ἀλλάξη, λοιπόν, τακτική καί νά τηρῆ μιά στάσι ἀδιάφορη ἀπέναντί του.

Μ' αὐτό τόν τρόπο θά συνέλθη. Δέ θά ζηλέψη καί θά γίνη λιγώτερο ἀπαιτητικός.

Ι. Α. + 18: Ἡ ἐκτίμησί σας γι' αὐτό τό νέο, καθώς καί ἡ συμπάθειά σας, τότε μόνο θά καταλήξουν φρόνιμα καί τίμια.

Βλέπω ὅμως, ὅτι σᾶς ὁρίζει ραντεβοῦ. Ἀλλά μέ ποιό δικαίωμα;

Καλά κάνετε, λοιπόν, ποιό δέ δέχεστε καί ἄν πραγματικά ἔχη καλό σκοπό, μήν ἀμφιβάλλετε, ἀφοῦ ἐπιμένει, ὅτι θάρθῆ σπίτι σας. Ἄν ὄχι, τότε εἶναι κι' αὐτός ὅπως τοι νά περάσουν τόν καιρό τους εὐχάριστα.

Τό κορίτσι ἀπό τό Κάϊρο: Εὐχαριστῶ γιά τά εὐγενικά σας λόγια. Στή περίπτωσί σας ὑπάρχει ἡ μεγάλη δυσαρμονία καί διαφορά τῆς ἡλικίας. Μόνη σας τό καταλαβαίνετε, ὅτι δέν εἶναι σωστό νά παντρευτῆτε αὐτό τόν ἄντρα.

Φοβᾶμαι μήπως μετά τούς πρώτους ἐνθουσιασμούς θαυμασμοῦ — καί ὄχι γιά ἀγάπη — ἀπογοητευθῆτε.

Εἶσθε πολύ νέα, ἐνῶ ἐκεῖνος πολύ ἡλικιωμένος.

Δέ θέλω νά σᾶς ἀπογοητεύσω, ἐπειδή μοῦ γράφετε, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι «πολύ πλούσιος κι' ἐσεῖς πολύ φτωχή», ἀλλά γιά νά θέλετε νά κάμετε αὐτό τό γάμο, θάχετε κάποιο σκοπό, πού θ' ἀφορᾶ μᾶλλον τήν οἰκογενειακή σας κατάστασι.

Ἔτσι, τήν ἀπόφασι πρέπει νά τήν πάρετε μόνη σας.

Ἄχ, αὐτός ὁ ἔρωτας: Ἄν αὐτός ὁ νέος ἔχη αὐστηρές ἀρχές καί σκέπτεται ὅπως πρέπει, θά σᾶς ζητήση μιά ἡμέρα ἀπό τούς γονεῖς σας. Ἄν ὅμως σᾶς συμπαθῆ μόνο, χωρίς νά ἔχη σκοπό τό γάμο, γιατί μπορεῖ νά εἶναι ἀρραβωνιασμένος, ἢ νά θέλη γιά γυναίκα του ἕναν ἄλλο τόπο, τότε δέ νομίζετε, ὅτι θά χάση κάθε ἰδέα γιά σᾶς, καί θά νοιώση τήν πιό μεγάλη ἀπογοήτευσι, ὅταν θά λάβη ἀπό σᾶς ἕνα γράμμα πού νά τοῦ ἐκφράζετε τόν ἔρωτά σας;

Μπορεῖ νά μή σᾶς πῆ τίποτα, μπορεῖ ὅμως καί νά σᾶς περάση γιά ἐλαφρόμυαλο κορίτσι καί νά δεχτῆ τίς σχέσεις σας ἁπλῶς γιά νά περνᾶ τόν καιρό του.

Μή γράψετε, λοιπόν, γιατί θά ἐκτεθῆτε. Ἀφῆστε του τήν πρωτοβουλία. Περιμένετε νά ἐκδηλωθῆ μόνος του.

Ἄν ὅμως δέ σᾶς ἀγαπάη, τότε μή βασανίζεστε. Κάποιος ἄλλος θά βρεθῆ γιά σύντροφος τῆς ζωῆς σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

# Γρωτικό ΓΡΑΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

## Ἡ Μιράντα ἀπαντᾶ


ΣΤΕΡΕΟ ΦΩΝΙΚΑ

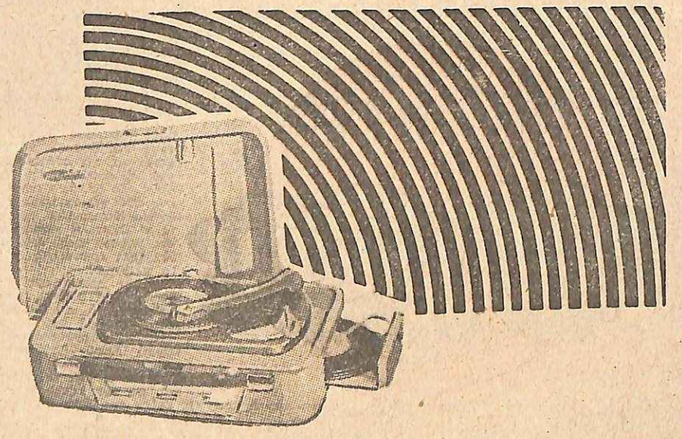

Τό ἠλεκτρόφωνο καί τό νέο πικάπ ΝΤΟΥΑΛ, μέ τό ΣΤΕΡΕΟ φωνικό σύστημα ἀνοίγουν μία νέα περίοδο στή μουσική τῶν δίσκων. Ἡ τόσο φυσική ἀπόδοσις εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά διπλασιασθῆ ἡ κατανάλωσις τῶν δίσκων κατά τούς τελευταίους μῆνας.

Ἕνα τέλειο μηχάνημα σ' ἕνα κομψότατο βαλιτσάκι.

Dual

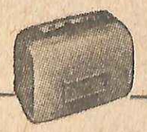

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤ/ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΦΟΙ ΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ




# Σύντομη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

## Τό πρῶτο μπάνιο

Ἐκεῖνο πού ἄρεσε ἰδιαίτερα στή Φωφώ ἦταν ἡ ἀθλητική κορμοστασιά της. Καί δικαιολογοῦσα ἐνδόμυχα μερικούς χυδαίους τύπους, πού τήν πείραζαν φωνάζοντάς τη «τσολιᾶ».

Ἡ γνωριμία μας καί ἡ συμπάθεια πού μοῦ ἔδειξε σχεδόν ἀμέσως, μ' ἀνάγκασαν νά πιστέψω μιά βαρεια κουβέντα, πού μᾶς ἔλεγε κάποτε στό σχολείο ἕνας καθηγητής, ὅτι «τά ἑτερώνυμα ἑλκονται».

Γιατί — δέν ντρέπομαι νά τό ὁμολογήσω—ἐγώ ἤμουνα «ἑτερώνυμο» τῆς Φωφῶς. Γεροδεμένη, δηλαδή, ἐκείνη, κοκκαλιάρης ἐγώ. Ροδοκόκκινη αὐτή, χλεμπονιάρης τοῦ λόγου μου, Ἀλλά κι' ὅλα τά ὑπόλοιπά μας γνωρίσματα καί προσόντα, ἦταν τελείως ἀντίθετα. Κι' ἔρχονταν σέ σύγκρουσι ἡ φρεσκάδα της μέ τήν πρόωρα ρυτιδωμένη φάτσα μου, ἡ ζωηράδα της μέ τή μουλωχτή μου ἐμφάνισι, τά ναζάκια της μέ τή σοβαρότητά μου καί ἡ ἀφέλειά της μέ τήν πλατειά μορφωσί μου (ἐνδεικτικόν Δ' τάξεως ἑξαταξίου Γυμνασίου, παρακαλῶ!)

Αἰσθανθήκαμε, λοιπόν, μιά «τράβηξι» ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο καί μπλέξαμε μέσα στά μῦρα τῆς ἀνοίξεως.

Βλεπόμαστε κάθε Τρίτη, Πέμπτη καί Σάββατο — κατά σύμπτωσι τίς ἡμέρες πού τά θέατρα ἔχουν λαϊκές ἀπογευματινές — καί περνούσαμε πολύ ὡραία. Κάναμε βόλτες μακρυνές, ξεκουραζόμαστε ὅπου βρίσκαμε πιό βολικά κι' ἀναπαυτικά καί ξαναπιάναμε τίς βόλτες.

Πότε-πότε μπαίναμε καί σέ κανένα λεωφορεῖο, χωρίς νά μᾶς ἐνδιαφέρη οὔτε ἡ ἀφετηρία του, οὔτε τό τέρμα του. Κι' ἔτσι, ἐντελῶς στήν τύχη, βρεθήκαμε ἕνα θερμό Μαγιάτικο ἀπόγευμα στή Βουλά.

— Ἀλήθεια, μέ ρώτησε ζαφνικά, κυπτάζοντας γοητευμένη τή θάλασσα, ἔκανες ἐφέτο μπάνιο;

— Ὄχι, Φωφώ, τῆς ἀπάντησα μ' ἕνα μούδιασμα στήν καρδιά, πού ἴσως τό προκαλοῦ μία κακή προαίσθησι.

— Ὡραία! φώναξε μέ συγκινητικό ἐνθουσιασμό. Θά κάνουμε μαζί τό πρῶτο μας μπάνιο!

— Ὡραίαασσα! ἀναύλισα κι' ἐγώ.

Ξεροκατάπισα προσπάθησα νά διατηρήσω τήν ψυχραιμία μου καί πρόσθεσα:

— Καί πότε θά κάνουμε τό πρῶτο μας μπάνιο, Φωφώ;

— Αὔριο κι' ὅλας, Μιχαλάκη μοῦ εἶπε ἀποφασιστικά.

— Δηλαδή, ἀκόμη δέν τόν εἴδαμε, Γιάννη τόν βαφτίσαμε; τήν ξαναρώτησα χιουμοριστικά.

— Μά τό γοργόν καί χάριν ἔχει, μέ ἀντέκρουσε μέ ἀναλογο χιοῦμορ.

— Τετέλεσται! μουρμούρισα ἀπό μέσα μου.

Κι' ἐκλεισα ραντεβοῦ γιά τήν ἄλλη μέρα τό πρωί στίς δέκα.

Γιά νά μήν τά πολυλογῶ, τό ἑπόμενο πρωί στίς ἑντεκα, κάναμε τή θριαμβευτική ἐμφάνισί μας μέ τά μαγιά μας στήν πλάζ τῆς Βούλας.

— Τυχερό τό 1959! φώναξε ἡ Φωφώ, πού δέ μποροῦσε νά κρύψη τή χαρά της.

— Γιατί, μωρό μου; ἀπόρησα.

— Γιατί, ἀγόρι μου, μοῦ ἐξήγησε, θά κάνουμε μαζί τό πρῶτο μπάνιο.

Καί προχώρησε ἄφοβα πρός τή θάλασσα. Τήν ἀκολουθοῦσα σάν βρεγμένη γάτα. Κι' αἰσθανόμουνα τόσο φλομωμένα τά λογικά μου καί τόσο θαμπωμένα τά μάτια μου, ὥστε δέ μοῦ κανε καρδιά νά τήν περιεργασθῶ. Κι' ἄς ἤξερα ὅτι τό σῶμα τῆς Φωφῶς μας μέ τά λουτρικά του, ἔπρεπε νάναι κάτι τό ὀνειρῶδες.

— Γιατί ἀργεῖς, Μιχαλάκη; γύρισε καί μέ ρώτησε μέ φανερή ἀνυπομονησία.

— Ἀπολαμβάνω τό τοπίον! δικαιολογήθηκα.

— Θά τό ἀπολαύσης πιό ὡραῖα μέσα στή θάλασσα! μέ διαβεβαίωσε. Ἔλα νά βουτήξουμε!

— Στάσου! τήν ἀναχαίτισα.

— Τί συμβαίνει πάλι; ζαφνιάστηκε.

— Ἔξυσα τήν ἄκρη τῆς μύτης μου κι' ἔτριψα τό δεξί μου αὐτί (πράγμα πού συνηθίζω, ὅταν θέλω νά κατεβάσω ἐμπνεύσεις) καί τῆς εἶπα, μέ τό πειστικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου;

— Γιατί νά μήν παρατείνουμε, Φωφώκα μου, αὐτό τό γλυκό μαρτύριο τῆς προσμονῆς; Θέλω νά πῶ, πῶς ὅσο περισσότερο ἀργήσουμε νά βουτήξουμε, τόσο πιό πολύ θά ἀπολαύσουμε τό βούτηγμα.

— Μά ξέρεις πῶς εἶμαι ἀνυπόμονη! διαμαρτυρήθηκε.

— Κακό ἐλάττωμα καί νά τό κόψης, τήν ψευτομάλλωσα.

— Καί μέχρι πόση ὥρα τήν ὑπολογίζεις αὐτή τήν παράτασι, Μιχαλάκη; γκρίνιαξε.

— Ἀναλόγως, Φωφώκα, τῆς εἶπα ἀόριστα.

Τέλος πάντων, μέ κάτι σοῦπα καί κάτι μοῦπες, τά κατάφερα κι' ἔφαγα ἴσαμε τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ἀλλά ἡ βαλίτσα ἦταν ἀδύνατον νά πάη πάρα πέρα.

— Ἐμπρός, πᾶμε! τσίριξε.

— Ποῦ; καμώθηκα τόν ἀγνήξερο.

— Μά νά βουτήξουμε, Μιχαλάκη!

— Μὲ συγχωρεῖς, Φωφώκα! Μοῦ εἶχε διαφύγει.

Τά θέματα εἶχαν τελειώσει ὁριστικά. Πουθενά στόν ὁρίζοντα δέ φαινόταν διέξοδος, ἐλπίδα διαφυγῆς. σανίδα σωτηρίας.

Κι' ὅμως, βρέθηκε μιά σανίδα. Ἦταν μιά καλοστεκούμενη τάβλα, πάνω στήν ὁποία μέ μεταφέρανε, μόλις μέ βγάλανε καταμουσκεμένο ἀπό τή θάλασσα καί μέ πήγανε, μισοπαγωμένο ἀπό τό φόβο καί τήν τρομάρα μου, σ' ἕνα παραλιακό «Οἰνοκαφεζυθεστιατόριον».

— Ἄτυχο ἦταν τό πρῶτο μπάνιο τοῦ 1959, μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί στοργικά ἡ Φωφώ, ὅταν συνήλθα. Φαίνεται πῶς εἴχες μέσα σου ὑπόλοιπα γρίπης καί, πέφτοντας στή θάλασσα ἀρρώστησες καί σέ πιάσανε κρυάδες.

Κούνησα τό κεφάλι μου συμφωνώντας μέ τήν προλαλήσασα, βαρειαναστέναξα καί εἶπα:

— Πραγματικά, πολύ ἄτυχο τό πρῶτο μπάνιο!

Μολονότι, ὅμως, εἶμαι εὐθύς καί εἰλικρινής, μέ τί μοῦτρα νά τῆς ἐξηγοῦσα ὅτι ἐπρόκειτο γιά τό πρῶτο μπάνιο... τῆς ζωῆς μου;

Τό κακό μόνο εἶναι ὅτι τό μαθε ἀργότερα. Καί μοῦ πάτησε ἡ ἀφιλότιμη τέτοια καζούρα, ὥστε γελάσανε εἰς βάρος μου ἀπό Ἀμπελοκήπους μέχρι Κουκουβάουνες!...

Γ. Γ.

# «Θεραπευτικοί» ΔΙΣΚΟΙ

## Κομμάτια γιά τήν πέψι καί τόν ἀνώδυνο τοκετό

Σέ πολλές χῶρες λειτουργοῦν σήμερα εἰδικά ἱνστιτοῦτα, πού μελετοῦν τήν ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς σέ διάφορες ἀσθένειες. Γιά τό ὅτι ἡ μουσική ἐνδρᾶ ἐυεργετικά στόν ἄνθρωπο δέν χωρεί πιά ἀμφιβολία. Ἀλλ' οἱ θεραπευτικές ἐνδείξεις της μόλις πρίν ἀπό κάμποσο καιρό ἄρχισαν νά μελετῶνται συστηματικά.

Ἡ πρώτη θετική ἐργασία στό κεφάλαιο αὐτό ὀφείλεται στόν Ἰταλό καθηγητή Κοντζιάνι, διευθυντή τοῦ ψυχολογικοῦ ἱνστιτοῦτου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Παλέρμου, πού δημοσίευσε, μάλιστα, ἕναν πίνακα μουσικῶν κομματιῶν, μέ τίς ἀντίστοιχες ἐνδείξεις τους. Ὁ πίνακας αὐτός ἔχει ὡς ἑξῆς:

Προπαρασκευή γιά τό «ἠλεκτροσόκ» (σέ περιπτώσεις ψυχοπαθῶν):

Μπάχ: «Βραδεμβούργειο ἀριθμός 5», Κοντσέρτο.

Μπετόβεν: «Ἡρωϊκή συμφωνία».

Σοπέν: «Βάλς σέ λά ἔλασσ.»—«Κοντσέρτο γιά πιάνο ἀριθ. 1».

Ντεμπυσσύ: «Σεληνόφως».

Ντβόρακ: «Οὐμορέσκ».

Μότσαρτ: «Συμφωνία ἀριθμ. 40», (δεύτερο μέρος).

Σούμπερτ: «Συμφωνία ἀριθμ. 8», (δεύτερο μέρος).

Βάγκνερ: Πρελούντιο τοῦ «Πάρσιφαλ».

Καταθλιπτικές καταστάσεις.

Μπράμς: «Ἰντερμέτζο σέ μί μπεμόλ».

Σαίν-Σάνς: «Ὁ κύκνος».

Τσαϊκόφσκι: Τό πρῶτο μέρος τῆς 6ης Συμφωνίας.— Τό «Βάλς τῶν λουλουδιῶν».

Καταστάσεις ὑπερδιεγέρσεως.

Μπέρλιν: «Ἀλέξανδρος Ράγκτιμ».

Ντόρσεϋ: Ἐπιλογή.

Χέρμπερτ: Ἐπιλογή βάλς.

Ἀναισθησία κατά τόν τοκετό:

Μπετόβεν: «Σεληνόφως».

Ντεμπυσσύ: «Σεληνόφως».

Φίμπιχ: Τό ποίημα.

Γιά τή διευκόλυνσι τῆς πέψεως.

Μπάχ: «Κοντσέρτο σέ ρέ ἔλασσ. γιά δυό βιολιά».

Μπάρτοκ: «Σονάτα γιά βιολί».

Μπετόβεν: «Σονάτα σέ ντό ἔλασσ. ρέ».

Χίντεμιτ: «Σονάτα γιά βιολί καί πιάνο».

Λίστ: Κοντσέρτο.

Μέντελσον: Ὀκτέττο.

Μότσαρτ: «Σονάτα σέ λά ἔλασσ».

Προκόφιεβ: «Σουίτα».

Ραβέλ: «Τό Βάλς».

Ἔτσι, μποροῦμε νά προσθέψωμε ὅτι, Ἐπειτα ἀπό λίγο καιρό, θά κάμουν τήν ἐμφάνισί τους «θεραπευτικοί» δίσκοι μουσικῆς, πού καθένας τους θά εἶναι κατάλληλος γιά ὡρισμένη πάθησι.

Κατά τόν καθηγητή Κοντζιάνι, οἱ ὑψηλοί τόνοι προκαλοῦν χαρά. Ὅταν, ὅμως, παρατείνονται ἐπί πολύ γενοῦν μέσα μας διάφορα καπρίτσια. Οἱ χαμηλοί τόνοι, ἀντίθετα, μᾶς κάνουν μελαγχολικούς καί φέρνουν πένθιμες σκέψεις στό μυαλό μας. Ὁ κανονικός ρυθμός ἡρεμεῖ τά νεῦρα μας, ἐνώ ὁ ἀκανόνιστος μᾶς φέρνει ἀνησυχία καί μᾶς παρασυνεί σέ ὑπερβολές. Ὁ γρήγορος ρυθμός μᾶς κάνει ζωηρούς καί εὐθυμους, ἐνώ ὁ ἀργός ρυθμός ἐπεγέρνει καταπραϋντικά καί μᾶς βυθίζει σ' ἕνα εἶδος νάρκης.

Πρέπει νά σημειώση ὅτι οἱ Ἰνδοί θεραπευται μεταξύ τῶν μέσων πού χρησιμοποιοῦν γιά τή θεραπεία τῶν ἀσθενῶν τους συμπεριλαμβάνουν καί τή μουσική. Τά τραγούδια τους π.χ. προκειμένου γιά τήν παράλυσι εἶναι ζωηρά καί διεγερτικά, ἐνώ γιά τίς παθήσεις τῶν πνευμόνων ἀργά καί μελωδικά. Μικρά ταμπούρλα καί πνευστά μουσικά ὄργανα σέ σχῆμα φλάουτου συνοδεύουν αὐτά τά τραγούδια.

Ἡ μουσικοθεραπεία ἔχει κάμει ἐπίσης προόδους καί στήν Ἀμερική. Ἕνας μουσικοθεραπευτής τοῦ Σικάγου π.χ., ὁ Σούγκερμαν, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μουσική ἔχει ἰδιαίτερη ἐπίδρασι στίς πεπτικές λειτουργίες. Τό στομάχι, παρατη-

ρεῖ. Ἔχει ἕνα δικό του ρυθμὸ συσταλτικῶν κινήσεων. Εἶναι αὐτονόητο, λοιπόν, ὅτι κάθε μουσικὸς ρυθμὸς ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴ ρυθμικὴ ἐναλλαγὴ αὐτῶν τῶν κινήσεων ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ στὴν πέψη τῶν τροφῶν.

Ἕνας ἄλλος Ἀμερικανός, ὁ Κρίλ, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μουσικὴ ἐπιδρᾶ στὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς πέψεως, παρατηρεῖ, ἡ ὑπερλειτουργία τῶν ἐν. λόγῳ ἀδένων μπορεῖ νὰ βλάψη, ἰδίως τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο στομάχι. Γι' αὐτό, συνιστᾶ κατὰ τὸ φαγητὸ κι' ἀμέσως ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ μιὰ μουσικὴ ἤρεμη καὶ γλυκειά.

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ὀδοντίατροι, ἐξ ἄλλου, τοποθετοῦν τοὺς ἀσθενεῖς τους πάνω σὲ εἰδικὲς πολυθρόνες, ποὺ ἔχουν στὸ κάτω μέρος τους ἕνα φωνογράφο. Δυὸ ἀκουστικὰ ποὺ ξεκινοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ φωνογράφο ἐφαρμόζονται ὄχι στ' αὐτιά, ἀλλὰ στὶς μασσέλλες τοῦ ἀσθενοῦς. Ἔτσι ὁ ἦχος μεταδίδεται διὰ μέσου τῶν ὀστῶν καὶ προκαλεῖ αἴσθηση ἐλάττωσι τοῦ πόνου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ γυναικολόγοι χρησιμοποιοῦν ἐπίσης τὴ μουσική, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ὑπνωτικὴ κατάστασι, σὲ περιπτώσεις ἀνωδύνου τοκετοῦ.

Ἡ μουσικοθεραπεία ἐφαρμόζεται ἀκόμη σὲ ὅλα τὰ ψυχικὰ νοσήματα. Κατὰ τὸν δόκτορα Ἀλτσούλερ, διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου τῆς Ἐλοΐζας, στὸ «Μίτσιγκαν, στὸ μέλλον εἰδικοὶ συνθέται θὰ ἐργάζονται σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν ψυχιάτρων καὶ θὰ τροποποιοῦν τὰ ὑπάρχοντα μουσικὰ κομμάτια ἢ θὰ γράφουν νέα.

# ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

## Διπλὸς κοχλίας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἄνω κοχλία θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ 20 λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα ἀντιστρόφως, δηλαδὴ μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρο τοῦ κάτω κοχλία, θὰ σχηματίσετε 26 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ βρῆτε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

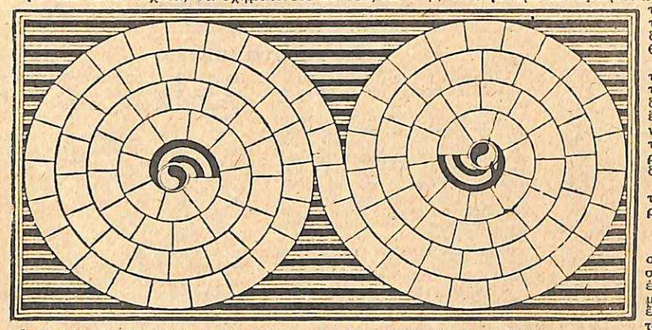

### ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Τομὴ κάθετη πρὸς τὶς ἶνες τοῦ κρέατος ἢ τοῦ ξύλου (6).
2) Ἱερὴ τριήρης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων (9).
3) Βοῆ, θόρυβος (7).
4) Δὲν ἔχει ἀπογόνους (5).
5) Μένουν σ' αὐτὴν οἱ ἀσήμαντοι (7).
6) Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας (5).
7) Προδίδει παρουσία γυναίκας (5).
8) Τρεῖς ἅγιοι τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, τιμώμενοι τὴν 18ην Ὀκτωβρίου, τὴν 16ην Δεκεμβρίου καὶ τὴν 17ην Μαρτίου (7).
9) Ψῶρα (9).
10) Κτητικὴ ἀντωνυμία (3).
11) Ἀραβικὸ ἐπίρρημα, ποὺ σημαίνει ἀκριβῶς (5).
12) Ἁπληστία (λέξις ἀραβοτουρκική), (6).
13) Ἄγριο σκυλί (7).
14) Ξύλο μὲ κανονικὸ σχῆμα (5).
15) Πολύνησον τοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ μοιράζονται οἱ Ἡν. Πολιτεῖες καὶ ἡ Ἀγγλία (6).
16) Θρησκεια τοῦ Θιέτ (9).
17) Γουναρικό (6).
18) Δέντρο, ποὺ ἀγαπᾶ τὸ νερὸ (4).
19) Ἐπίρρημα, ποὺ προδίδει ἀκαταστασία (7).
20) Νότα (2).

### ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώσεις (5).
2) Πόλις ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του (4).
3) Ἀφορμές (5).
4) Κίνησις ὑγροῦ (5).
5) Ποταμὸς τῆς Β. Γαλλίας (3).
6) Νότα (2).
7) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος (6).
8) Τὴν ἀποτελοῦν πρόσωπα μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις (4).
9) Βιβλικὸ βουνὸ (4).
10) Τὴν χρησιμοποιοῦν ὅσοι ἔχουν εὐαίσθητο στομάχι (4).
11 )Τῆς Χίου φημίζεται (7).
12) Ὄρος στὸ σκάκι (3).
13) Ἡ πρώτη λέξι ποὺ προφέρουμε (4).
14) Ποταμὸς ποὺ διασχίζει πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους (7).
15) Ζιζάνιο τοῦ σίτου (4).
16) Κιθώτιο (6).
17) Ἐκεῖ ἡ Ραχὴλ ἔκλαιε τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν της (4).
18) Ἀνόητη (4).
19) Οὐρανόπεμπτη τροφή(5).
20) Πάντοτε (4).
21) Κατάστασι ποὺ διαδέχεται συνήθως ἕνα σοβαρὸ τραυματισμὸ (6).
22) Ὄρος στὸ πόκερ (4).
23) Θρεπτικὴ τροφή (4).
24) Εἶδος γερανοῦ καὶ μεταφορικῶς: ἄνθρωπος μὲ μεγάλες ἱκανότητες (5).
25) Ἐπίρρημα: Πάρα πολὺ (4).
26) Ζεστὸς ἄνεμος (7).

Δ.

## Μικρὰ προβλήματα

1) Ἕνας τριψήφιος ἀριθμὸς παρουσιάζει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:
α) Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἑκατοντάδες καὶ τὶς δεκάδες εἶναι ἴσο μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν μονάδων.
β) Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἑκατοντάδες καὶ τὶς μονάδες εἶναι διπλάσιο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δεκάδων.
γ) Οἱ δυὸ πρῶτοι ἀριθμοὶ (ἑκατοντάδων καὶ δεκάδων) σχηματίζουν ἕνα ἀριθμό, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς τὸ τετραπλάσιο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μονάδων.

Ποιὸς εἶναι ὁ τριψήφιος αὐτὸς ἀριθμός;

*

2) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετήσετε κατωτέρω τοὺς ἐννέα πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ γιὰ ἀποτέλεσμα 48:

... — ... X ... = 48
... X ... + ... = 48
... X ... X ... = 48

Κάθε ἀριθμὸς θὰ χρησιμοποιηθῆ μόνο μιὰ φορά.

*

3) Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Κωστάκης παίζουν βώλους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πρῶτος λέει στὸ δεύτερο:
—Ἂν μοῦ δώσης δέκα βώλους, θὰ ἔχω ἀκριβῶς τὸ διπλάσιο ἀριθμὸ ἀπὸ τοὺς δικούς σου.
—Γιατί νὰ μὴ κάνουμε κάτι ἄλλο, τοῦ ἀντιπροτείνει ὁ Κωστάκης. Νὰ μοῦ δώσης ἐσὺ πέντε βώλους καὶ νὰχουμε ἔτσι καὶ οἱ δυὸ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ βώλων.

Πόσους βώλους ἔχει ὁ καθένας τους;

## Οἱ 12 χῶρες

Εἴστε δυνατὸς στὴ γεωγραφία; Θὰ τὸ ἐξακριβώσετε βρίσκοντας μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ πολύ, τὶς 12 χῶρες ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἀφαιρέσαμε κατωτέρω ὅλα τὰ σύμφωνα. Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε ἀντικαταστήσαμε μὲ μιὰ τελεία τὸ κάθε γράμμα ποὺ λείπει.

1) . . A . I . I A
2) . I . A . A . O Y A
3) I . A H . .
4) . O . A . . I . H
5) O . . A . . I A
6) I . H . E . I . O .
7) . O . O . . I A
8) . E . . I O . .
9) I . . A . I A
10) . O . . H . I A
11) . . E . O . . O A . I A
12) . A . A . A .

## Δῶστε τους τὸ σωστὸ καπέλλο

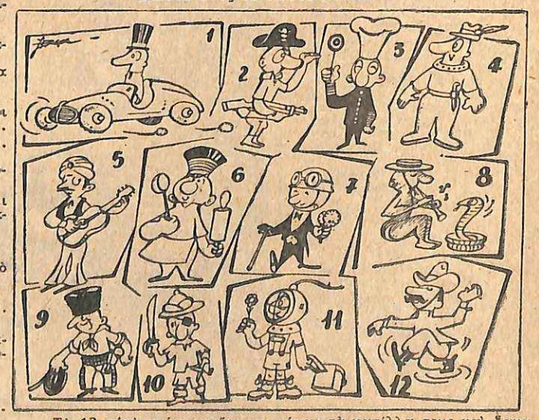


Τὰ 12 αὐτὰ πρόσωπα ἄφησαν κάπου τὰ καπέλλα τους καὶ ξαναπαίρνοντάς τα πίσω ἔκαναν ὅλα λάθος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φορέσουν ἀνὰ δύο, ὁ ἕνας τὸ καπέλλο τοῦ ἄλλου. Προσταθῆστε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολύ, νὰ ξαναδώσετε στὸν καθένα τὸ καπέλλο ποὺ τοῦ ἀνήκει.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 64

## Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

### ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Β α σ α ν ι σ μ έ ν η Ζ — Μ: Τὸ περιστατικό σας εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ νευρολόγου. Ἐπειδὴ δμως ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς νευρολόγος καὶ μέχρις ὅτου ἐξετασθῆτε, θὰ κάμετε προσωρινὸς 15—20 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως καὶ θὰ παίρνετε 3 καταπότια Novergan ἡμερησίως.

Μ η τ έ ρ α: Δὲ μοῦ καθορίζετε ἂν ἡ διάγνωσι ἐτέθη κατόπιν μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως τῶν κοπράνων ἢ κατὰ προσέγγισι. Ἐὰν εἶναι πραγματικότης, θὰ κάμετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Oxyuran, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τοῦ μικροῦ. Ὑπάρχει ἐσώκλειστη ὁδηγία τῶν δόσεων.

Α δ ι ά φ ο ρ ο: Γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ συστήματα τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἀδιαφορῆ. Πάντως «κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ». Ἀνὰ δίμηνο, λοιπόν, νὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorme τῶν 25 M.I. δύο ἑβδομαδιαίως καὶ ἐν συνεχεία θὰ παίρνετε πρωϊ-μεσημέρι-βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μία ταμπλέτα ἀπὸ τὸ ἴδιο μέ τὶς ἐνέσεις φάρμακο.

Ἀ ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α Κ. Μ.: Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ ἐμπύρετα λοιμώδη νοσήματα ἔχουν ὡς ἐπακόλουθο ἀδυναμικὲς καταστάσεις. Μία καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγὴ μὲ ἀλλαγὴ εἰ δυνατὸν κλίματος τὸ καλοκαίρι, καὶ ἕνα—δύο κουτιὰ ἐνέσεις Beliv ἢ Solepar B 12, μὲ μιὰ ἔνεσι τὴν ἡμέρα.

Δ υ σ τ υ χ ῆ ν έ ο ν: Τὸ περιστατικὸ δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο ποὺ νὰ σᾶς κάμη δυστυχισμένο. Θὰ κάμετε μιὰ γενικὴ ἀποτρίχωσι μὲ ἀποφιλωτικὸ φάρμακο ποὺ θὰ προμηθευτῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο καὶ θὰ ἔχη μέσα τὴν ὁδηγία τῆς ἐφαρμογῆς. Μετὰ παρέλευσι 2—3 ἡμερῶν, καὶ ἐφ' ὅσο δὲν ὑπάρχουν τυχὸν ἐκδορές, θὰ κάνετε ἐλαφρὲς ἐπαλείψεις τοῦ μέρους ἐκείνου μὲ τὸ κάτωθι: Xylol 50 gout. Vaseline 50 gram.

Α. Κ. Λ.: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι δυστυχῶς, τῆς ἀποκλειστικῆς ἁρμοδιότητος εἰδικοῦ ἀπολύτως γιατροῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ὑπερβολικὴ γιὰ σᾶς ἀπαίτησί του.

Δ. Μ. Ε., Α τ γ ι ο: Δὲ μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν προσωπική σας ἀκτίμησι. Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας γιατρός. Πρὸς τὸ παρόν, σύμφωνα μὲ ὅσα μοῦ ἐκθέτετε, σᾶς συνιστῶ τὴν Creme Phyllis, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Perle Phyllis καὶ μὲ τὴν παράκλησι ὅπως, μὲ τὸν καιρό, μοῦ γράψετε ἀποτέλεσματα.

Α. Λ.

### ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λ ο υ λ ο ῦ δ ι τ ο ῦ ἀ γ ρ ο ῦ, Κ ύ μ η ν: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις — μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες — Amp. Femiportil τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε ἡμέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 mg. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Ἀ π α ρ η γ ό ρ η τ η Κ ε φ α λ λ ω ν η τ ο π ο ύ λ α: Τὰ δυσάρεστα ἐνοχλήματα προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἐκ τριχομονάδων. Θεραπευτικῶς μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθεῖα ἐνδοκολπικὸς δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Trichomycine, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πέμπτη ἡμέρα θὰ ἐλαττώσετε σὲ ἕνα. Τέλος θὰ ἐπαλείψετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Trichomycine. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Α. Β. Γ., Ἐ ν τ α ῦ θ α: Ἡ προοδευτικὴ ἐλάττωσι τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε τέσσερις ἡμέρες — Amp. Benzormon τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε ἡμέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Neoprol τῶν 10 mg. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

Α. Μ. Α., Ὀ λ υ μ π ί α γ: Ἡ ὀξύτης τῶν κολπικῶν ὑγρῶν δὲν ἐξασκεῖ καμμιὰ ἐπίδρασι ἐπὶ τοῦ σπερματος κατὰ τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι, γιατὶ τὸ ὑγρὸ τοποθετεῖται διὰ τῆς σύριγγος κατ' εὐθεῖαν μέσα στὴ μητρικὴ κοιλότητα καὶ δὲν ἔρχεται σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὰ κολπικὰ ὑγρά.

Μ α ν τ α λ έ ν α, Χ ί ο ς: Ἀσφαλὰς ἡ πρώτη ἀτυχία ὀφείλεται σὲ ἀγνοια καὶ κόπωσι. Μπορεῖτε τώρα ἀφοῦ νὰ τεκνοποιήσετε καὶ κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης νὰ ἀποφύγετε κάθε κόπωσι, πεζοπορία κλπ. Ἐπίσης κάθε μῆνα κατὰ τὶς ἡμέρες ἀλλαγῆς τοῦ μηνὸς θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε μέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 mg. Ἀπὸ δὲ τοῦ τετάρτου μηνὸς θὰ παίρνετε ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα — ἕνα χάπι ἑξ ἑκάστου χρώματος — ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite ποὺ θὰ τὸ συνεχίσετε μέχρι τοῦ τοκετοῦ.

Μ a r i a D o u c a, El — E g y p t e: Ἡ τελευταία ἐπέμβασι ἐπέδρασε κακῶς ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῆς γεννητικῆς σφαίρας. Εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι οἱ ἐπεμβάσεις αὐτὲς ἀναστατώνουν τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἰδίως τὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε καθ' ὅλο τὸ μῆνα τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps EVITA τῶν 50 mg καὶ δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου ἀνὰ ἕνα χάπι Protandren τῶν 25 mg. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

Γ. Κ. Μ., Ἀ ρ γ ο σ τ ό λ ι ο ν: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου θὰ ὀφείλεται σὲ πολύποδα τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ, διότι εἶναι ἀκίνδυνος. Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε τὴν κατάστασί σας, διότι μόνο μιὰ λεπτομερὴς γυναικολογικὴ ἐξέτασι θὰ ξεκαθαρίση τὴν κατάστασι.

Ν. Γ. Β. 12, Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η ν: Ἡ ἀρτηριακή σας πίεσι τώρα εἶναι φυσιολογική. Τὰ χάπια Pregnavite θὰ τὰ ἐξακολουθήσετε μέχρι τοῦ τοκετοῦ. Αὐτὰ θὰ βοηθήσουν πολὺ καὶ στὴ γαλουχία. Πρέπει μόνο νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρά, τὰ τσιγαρίστὰ καὶ τὰ πολλὰ ζυμαρικά. Μετὰ τὸν τοκετὸ θὰ βάλετε ἕνα καλὸ λαστέξ.

Μ α ρ ί ν α Β λ α ν τ ύ, Λ α κ ω ν ί α: Τὰ ἐνοχλήματα προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἐκ τριχομονάδων. Θεραπευτικῶς μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστὸ (ἡ κολπικὴ πλύσι θὰ γίνεται πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν χαπιῶν). Τέλος θὰ ἐπαλείψετε ἐξωτερικῶς μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatine. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ κατὰ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Μ. Τ. 21, Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η ν: Λόγω τοῦ θέματος ἀπαντᾶ μὲ ἐπιστολὴ στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

### ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Α., Π α λ α ι ὸ Φ ά λ η ρ ο: Δὲ συμφωνῶ καθόλου μὲ τὸ περιβάλλον σας. Ἡ ἀρρώστια σας εἶναι τέτοια, ποὺ δὲ μπορεῖ ἡ θέλησί σας νὰ ἐπικρατήση καὶ γιὰ πάρετε ἀποφάσεις, οὔτε νὰ φ·ρθῆτε κατὰ τρόπο φυσιολογικό. Ὑπάρχουν ἰδέες αὐτομομφῆς, τάσεις αὐτοκαταστροφῆς καὶ αὐτοκτονίας, ἀδουλία καὶ ἀναποφασιστικότης. Τὰ πάντα εἶναι πηγὴ ὀδύνης καὶ ἰδέες ἐπιρροῆς συνεχῶς σᾶς βασανίζουν. Ἡ ἀρρώστια σας θεραπεύεται ὄχι βέβαια μὲ συστάσεις καὶ συμβουλές. Πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ συστηματικὴ θεραπεία. Χωρὶς δυσταγμὸ καὶ καθυστέρησι νὰ ἐπισκεφθῆτε ἀμέσως τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Β ο ρ ε ι ο ε λ λ α δ ί τ η στ ρ α τ ι ώ τ η, Δ ρ ά μ α: Ἔχετε ἀνάγκη ψυχιατρικῆς παρακολουθήσεως καὶ θεραπείας γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ὥστε ν' ἀπαλλαγῆτε τοῦ συμπλέγματος κατωτερότητος, ποὺ σᾶς βασανίζει μὲ τόσες καὶ τόσες ἐκδηλώσεις. Ἡ ψυχανάλυσι πολὺ θὰ σᾶς βοηθήση. Ἐπειδὴ δὲ μπορεῖτε ὅπου στρατὸ νὰ κάμετε τὴν πρέπουσα θεραπεία, πρέπει νὰ περιορισθῆτε σὲ συντηρητικὴ θεραπεία μὲ φάρμακα. Νὰ πάρετε Tab. Sparine de 50 mg. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα, ἀφοῦ ἀρχίσετε ἀπὸ μικρὲς δόσεις καὶ αὐξάνετε βαθμιαίως.

Μ α ρ α μ έ ν η Ἄ ν ο ι ξ ι, Σ έ ρ α ς: Πρέπει νὰ γίνη ἐξέτασι αἵματος καὶ κυρίως ἐρευνα τοῦ χρόνου ροῆς καὶ πήξεως, ὡς καὶ τῶν αἱμοπεταλίων. Ἐφ' ὅσο δὲν ὑπάρξη κατιμία ἀνωμαλία ἀπὸ τὸ αἷμα, τότε πρέπει νὰ στραφῆτε πρὸς τὸ νευροψυχικὸ παράγοντα. Νὰ δοκιμάσετε Tab. Praol 400 mg. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Νὰ γίνουν ἐνδομυϊκῶς Amp. Bedoc 1000γ No 10, ἀπὸ τρεῖς ἑβδομαδιαίως. Ἐὰν ἐπιμείνουν τὰ συμπτώματα παρὰ τὴν ἀνώτερο θεραπεία, εἶναι ἀναγκαία παρὰ τὶς ἐπιφυλάξεις σας ἡ νευρολογικὴ ἐξέτασί σας.

Π ά ν τ α ἀ ν ή σ ύ χ η, Ἔ φ τ α ύ θ α: Ὑπάρχουν πολλὰ ψυχικὰ τραύματα, ποὺ εὐθύνονται γιὰ τὶς πράξεις ἀντιδράσεις σας. Ἡ φοβία τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἀντιδράσεων προκαλεῖ τὰ ἴδια ἀκριβῶς συμπτώματα, ποὺ τόσο θέλετε ν' ἀποφύγετε. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιεχομένου, ποὺ προκαλεῖ τὶς φοβίες, δὲν ἔχει ἐγκυροστὴ σημασία. Ὅλα τὰ ψυχοσωματικὰ ἐνοχλήματα εἶναι τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας. Δὲ μοῦ γράφετε στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ὅλη ὑγιεινή σας κατάστασι καὶ τὴν περιοδό σας. Νὰ πάρετε Tab. Setpasil forte de 1 mg. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα, ἀφοῦ ἀρχίσετε ἀπὸ μικρὲς δόσεις καὶ αὐξάνετε βαθμιαίως. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Φ. Ν. Ξ., Ἀ π ε λ π ι σ μ έ ν ο Π ε ι ρ α ι ώ τ η: Πρέπει νὰ γίνη διάγνωσι, ἂν οἱ διαταραχὲς εἶναι ὀργανικῆς, λειτουργικῆς ἢ ψυχικῆς αἰτιολογίας. Ἡ θεραπεία εἶναι ἀνάλογος τῆς περιπτώσεως, γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐξέτασί σας νευρολογικῶς. Μὴν ἀφίνετε τὴν κατάστασι νὰ χρονίση, γιατὶ ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς ὑγείας σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

# ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

## Ὁ σταῦλος κι' ὁ μπαξὲς

ΜΙΑ φορά, ὅταν ἦταν μικρὸς ἀκόμη ὁ Ναστραδίν, ἄκουσε τὴ μητέρα του νὰ τοῦ λέῃ:

— Νὰ καθίσῃς φρόνιμα, κι' ὅταν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ παζάρι, θέλω νὰ τὰ βρῶ ὅλα, ὅπως τ' ἄφησα, γιατὶ ἀλλοιῶς χάθηκες!...

Κι' ἡ μητέρα του ἔφυγε, μὰ ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ παζάρι, δὲ βρῆκε τὸν Ναστραδίν πουθενά, ὅσο κι' ἂν ἔψαξε.

— Ποῦ χάθηκε πάλι αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο; ἀναρωτήθηκε ἀναστενάζοντας.

Κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά:

— Ἔ, Ναστραδίν, ποῦ εἶσαι; Δὲν ἀκοῦς, ποὺ σὲ φωνάζω;

Μὰ οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασι, λὲς κι' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε.

Σὲ λίγο, λοιπόν, ἄρχισε πιὰ ν' ἀνησυχῇ καὶ κάλεσε δυὸ γειτόνισσες γιὰ νὰ ψάξουν μαζί της νὰ βροῦν τὸ Ναστραδίν.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ!... Τέτοιο παιδὶ νὰ ταράζῃ τόσο τὴ μάνα του δὲν ἔχω ξαναδῆ!... εἶπε φαρμακωμένη ἡ μητέρα του κι' ἄρχισε μαζὶ μὲ τὶς δυὸ χανούμ νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸν κανακάρη της.

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ πολλά, οἱ τρεῖς γυναῖκες τὸν βρῆκαν γονατιστὸν νὰ ψάχνῃ μέσα στὰ λουλούδια τοῦ μπαξέ.

— Μπρὲ παλιόπαιδο, δὲ μ' ἄκουγες τόση ὥρα ποὺ σὲ φώναζα; τὸν ρώτησε φουρκισμένη ἡ μητέρα του.

— Ἐσύ μὲ φώναζες μέσα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ σ' ἄκουγα... Ἂν ὅμως σοῦ ἀπαντοῦσα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, δὲ θὰ μ' ἄκουγες κι' ἄδικα θὰ φώναζα!... τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

Καὶ συνέχισε ἀτάραχος νὰ ψάχνῃ.

Οἱ δυὸ γειτόνισσες τότε γιὰ νὰ παρηγορήσουν τὴ μητέρα του, τῆς εἶπαν:

— Ἔννοια σου, γειτόνισσα, κι' ὅταν μεγαλώσῃ θὰ φρονιμέψῃ... Ὅσο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του αὐτὴ θὰ τὴν ἔχῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ θὰ προκόψῃ σὰν κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μας... Ἀλλοίμονο σὲ μᾶς, ποὺ ἔχουμε φρόνιμα καὶ κουτὰ παιδιά... Ὅσο μεγαλώνουν μπορεῖ νὰ χάσουν τὴ φρονιμάδα, μὰ τὴν κουταμάρα θὰ τὴν ἔχουνε πάντα...

Μαλάκωσε, λοιπόν, ἐκείνη ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τους, γιατὶ ἀπὸ μέσα της θαύμαζε τὸν Ναστραδίν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του κι' ἀφοῦ πῆγε κοντά του, τὸ ρώτησε:

— Γιὰ πές μου τώρα, τί κάνεις ἐδῶ τόση ὥρα;

— Ζητάω τὴ σβοῦρα μου, ποὺ τὴν ἔχασα, καθὼς ἔπαιζα... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ ψάξιμο.

— Καὶ ποῦ τὴν ἔχασες, μπρὲ μάτια μου; τὸν ξαναρώτησε ἡ μάνα του.

— Μέσα στὸ σταῦλο! ἐξήγησε ὁ Ναστραδίν.

Ἡ μητέρα του τότε φουρκίστηκε πάλι μὲ τὴν ἀπόκρισι τοῦ γυιοῦ της καὶ ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Μπρὲ κουτεντέ, ἔχασες τὴ σβοῦρα σου μέσα στὸ σταῦλο καὶ ψάχνεις τώρα γιὰ νὰ τὴ βρῆς μέσα στὸ μπαξέ;

Ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ φοβηθῆ ἀπ' τὶς φωνὲς τῆς μητέρας του, χαμογέλασε κι' ἀφοῦ πῆν κύτταξε στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ, καλὲ μητέρα, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς... Ὁ σταῦλος, ὅπως ξέρεις, εἶναι σκοτεινός, ἐνῶ ὁ μπαξὲς εἶναι κατάφωτος... Γιατί, λοιπόν, νὰ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ κάτι μέσα σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲ βλέπει κανεὶς τίποτα;...

Καὶ ἡ καϋμένη μητέρα του, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της, τὸν συχώρεσε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά...

✪✪

## Ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία

Π ρ ό ε δ ρ ο ς: Κατηγορούμενε, γιατὶ ἔκανες τὴν κλοπὴ αὐτή; Σὲ ἐξώθησε κανεὶς ἢ τὴν ἔκανες μόνος σου;

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς: Ἡ γυναῖκα μου μὲ ἐξώθησε, κύριε πρόεδρε.

Π ρ ό ε δ ρ ο ς: Πῶς αὐτό;

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς: Μοῦ ἔλεγε πάντοτε: «Ἂν τύχῃ καὶ σὲ βάλουν καμμιὰ μέρα στὴ φυλακὴ γιὰ κλοπή, θὰ σὲ χωρίσω» Καταλαβαίνετε λοιπόν, κύριε πρόεδρε, ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κλέψω!...

— Δεσποινίς, δὲν δοκιμάζουμε καὶ κανένα ἄλλο;

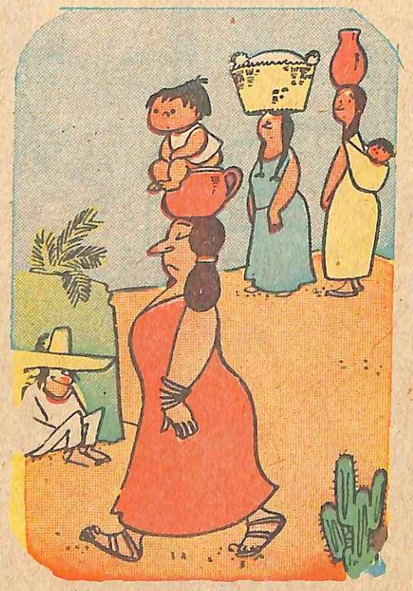

Χωρὶς λόγια.

— Σ' ἀρέσει τὸ κεῖκ, Κώστα; Τὴ συνταγὴ τὴν ἄκουσα γτὲς στὸ ραδιόφωνο.
— Ἔτσι ἐξηγεῖται... Τὸ ραδιόφωνο θὰ εἶνε παράσιτα!

# ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

## Πρόβες

Τ Ι θὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους μ' αὐτὸ τὸ κοστοῦμι, κύριε ἐμπορορράπτα—ποὺ ἀνάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινα στὸ πολεμοχαχαΐ σου; Μ' ἔχεις ξεθεώσει στὶς πρόβες ἕνα μῆνα. Ἀπὸ πρόβα σὲ πρόβα τὸ πᾶμε καὶ κοστοῦμι δὲ βλέπω νὰ τελειώνῃ. Τί εἶπες; Ἔτσι γίνονται τὰ καλὰ ρούχα; Νὰ μὲ συγχωρῆ ἡ χάρι σου, ἀλλὰ ἔχουμε φτιάξει καὶ μερικὰ ἄλλα στὴ ζωή μας καὶ κάτι ξέρουμε. Ἕνα κοστοῦμι, κύριε ράπτα, χρειάζεται δυὸ πρόβες κανονικά, τὸ πολὺ τρεῖς. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ ἐνδυμασία εἶναι ἕτοιμη. Ἐδῶ, ὅμως, ἔχουμε κάνει δεκαπέντε μέχρι στιγμῆς κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πόσες θὰ γίνουν ἀκόμα. Γιατὶ δὲν εἶναι σήμερα ἡ τελευταία, ἔτσι δὲν εἶναι;

Πῶς εἴπατε; Τὸ κάνετε γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῆτε ἰδιαιτέρως; Δὲν τὰ παρατᾶς αὐτά, ἄνθρωπέ μου; Τί περιποίησι καὶ πράσινα ἄλογα; Τὸ πρᾶγμα μιλάει μόνο του. Καὶ λέει ὅτι δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται ἀπὸ κοπτικὴ καὶ ραπτική. Ἔβαλες κάτω τὴν ψαλλίδα, ἔκοψες στραβά, ἔρραψες στραβὰ καὶ προσπαθεῖς νὰ βρῆς τὴν ἄκρη. Καὶ μιὰ ξηλώνεις, μιὰ κονταίνεις, μιὰ φαρδαίνεις, μιὰ μαζεύεις, μιὰ ἁπλώνεις, μιὰ κατεβάζεις τὸ γιακᾶ, μιὰ ἀνεβάζεις τοὺς ὤμους, μιὰ βάζεις βάτες, μιὰ τὶς βγάζεις, μιὰ τραβᾶς τὰ καναβάτσα, μιὰ τὰ ξανακολλᾶς καὶ μ' ἔχεις στημένο ἐδῶ ὥρες ὁλόκληρες σὰν ἠλίθιο καὶ ἀγωνίζεσαι καὶ ἱδρώνεις, γιὰ νὰ βρῆς τὶ συμβαίνει. Διότι τὸ κοστοῦμι εἶναι ἀποτυχία, κύριε ράπτα. Βγῆκε στραβὸ ἀπὸ τὴ γέννα του. Τί νὰ φτιάξῃς, λοιπὸν δυστυχισμένε; Ἢ μήπως νομίζεις πὼς δὲν παρακολουθῶ τὴν ἀγωνία σου καὶ δὲ σὲ βλέπω ποὺ στέκεσαι σὰν ἀποθλακωμένος καὶ σκέπτεσαι καὶ μελετᾶς καὶ λογαριάζεις καὶ ἀμφιβάλλεις; Καὶ τραβᾶς ἀπὸ δῶ καὶ κρεμάει ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ σουρώνεις ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ σοῦ φεύγει ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ μ' ἔχεις τρελλάνει στὸ καρφιτσομάνι. Καὶ ὅλο «θὰ χοειαστῆ μιὰ προβίτσα ἀκόμα, κύριε Πελοπίδα!»

Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν προβίτσα, ἄνθρωπέ μου; Ὄχι μία, ἀλλὰ ἑκατὸν μία νὰ κάνῃς, τὸ κοστοῦμι ἀπέτυχε. Ἂμ δὲ γίνονται ἔτσι οἱ ραφτάδες, μὲ τὸ ἔτσι θέλω. Ἀπὸ βοηθὸ κάλφα ποὺ σὲ εἶχαν καὶ τράβαγες δυὸ βελονιὲς κι' ἔρραβες τὰ κουμπιά, οἰκονόμησες ἐκεῖ ἕνα κεφάλαιο καὶ μοῦ ἄνοιξες ραφτάδικο καὶ περᾶστε κύριοι νὰ σᾶς χαλάσω τὰ κοστούμια. Παγὶς γιὰ τὰ θύματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγομαι κι' ἐγώ, κατόπιν συστάσεως. Τὸ ψαλλίδι εἶναι τέχνη, κύριε ράπτα. Καὶ δὲ μπορεῖ ὁ οἱοσδήποτε ξυλοσχίστης νὰ πάρῃ μιὰ ψαλλίδα καὶ νὰ καταστρέφῃ τὸν κόσμο.

Καὶ μὲ κουβαλᾶς ἐδῶ μέρα παρὰ μέρα, καὶ μὲ στηλώνεις μιὰ ὁλόκληρη ὥρα κάθε φορά καὶ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται. Καὶ μιὰ προβίτσα ἀκόμα καὶ ἄλλη προβίτσα, καὶ δῶσ' του πρόβες καὶ τῆ μιὰ τὸ κοστοῦμι σὲ σχεδὸν τελειωμένο ἀλλὰ μὲ δέκα ὀχτὼ ἐλαττώματα καὶ τὴν ἄλλη φύλλα καὶ φτερά.

Ὁρίστε; Θὰ τὰ διορθώσουμε ὅλα; Ποιὰ νὰ διορθώσῃς βρὲ τενεκέ; Ἂν μποροῦσες νὰ τὰ διορθώσῃς δὲ θὰ τὰ ἔκανες. Τί εἶπες; Ἀκόμα μιὰ πρόβα καὶ θὰ εἶναι ἡ τελευταία; Καμμία! Καὶ ἂν σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ θὰ φάω τὴ ζωή μου μπροστὰ στὸν καθρέφτη σου, εἶσαι ἀπατημένος. Λοιπόν, φέρε πίσω τὴν προκαταβολὴ ποὺ σοῦ ἔδωσα ἀνοήτως καὶ πάρε τὸ κοστοῦμι καὶ κάντο σφουγγαρόπανο. Ἄλειντε μὴν ἀρπάξω τὴν πῆχυ καὶ σὲ κυνηγήσω, ἀγράμματε. Καὶ τράβα πρῶτα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τῆς ροπτικῆς νὰ μάθῃς πὼς κρατᾶνε τὸ ψαλλίδι κι' ἔπειτα νὰ σκεφτῆς γιὰ μαγαζί. Ξυλοσχίστη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

✪✪

## Τὰ καλὰ τοῦ...Πόλου

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, δὲ θὰ ἐπιθυμοῦσα ποτὲ νὰ βρεθῶ ἐκεῖ ἀπάνω στὸν Πόλο. Φαντάζεσαι τί θὰ πῆ νὰ περιμένῃς 140 ὧρες γιὰ νὰ φέξῃ.

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὐχάριστο, ἀγαπητέ μου... Δὲ συλλογίζεσαι τί καλὰ ποὺ εἶναι νὰ μπορῆς ἐκεῖ νὰ πῆς στὸν [illegible] ἀγαπητέ μου, φυρτο πρωὶ πρωί, γιὰ νὰ σὲ πληρώσω!»



# ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

# Μιὰ εὐαίσθητη ψυχή

ΤΗΣ εἶπανε πὼς ἔχει ὡραία φωνὴ κι' ἡ Θάλεια τραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Τὴ νύχτα, ὅταν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ ἔκανε ὄνειρα γιὰ τὶς ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ εἶχε στὸ θέατρο ὡς τραγουδίστρια.

Οἱ γονεῖς της κι' ὁ ἀδελφός της τὴ μάλωναν διαρκῶς γιὰ τὴν ἰδέα, ποὺ τῆς κόλλησε κι' οἱ φίλες της, ἄλλες τὴν πείραζαν κι' ἄλλες τὴν κορόϊδευαν φανερά.

Ἡ Θάλεια ὅμως δὲν ἄκουγε κανένα. Περίμενε νὰ τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο καὶ ὅταν θὰ τὴν ἔστελναν στὴν Ἀθήνα γιὰ ἀνώτερες σπουδές, θὰ φρόντιζε τότε νὰ ἐγγραφῆ σὲ κανένα Ὠδεῖο γιὰ νὰ πάρῃ μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς.

Ἡ Θάλεια ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα δεκαοχτὼ χρονῶν ποὺ ζοῦσε περιορισμένη, γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσαν οἱ συντροφιὲς καὶ οἱ διασκεδάσεις. Περνοῦσε τὶς διαθέσιμες ὧρες της μὲ τὸ διάβασμα καὶ τὸ ραδιόφωνο, γιὰ ν' ἀκούῃ τὶς καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ καὶ νὰ μαθαίνῃ τὰ τραγούδια τους.

Ὅλοι ἀποροῦσαν πὼς συμβιβαζόταν τὸ ξεμυάλισμά της μὲ τὸ τραγούδι κι' ἡ ἐπιμέλειά της στὰ μαθήματα. Ἀλλὰ ἡ Θάλεια εἶχε βάλει σκοπὸ στὴ ζωή της τὴν ἐπιτυχία. Θέπαιρνε τὸ χρόνο ἐκεῖνο τὸ ἀπολυτήριό της μὲ ἄριστα, γιὰ νὰ φύγῃ στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐλπίζε νὰ πετύχῃ καὶ στὸ τραγούδι.

Δυὸ μῆνες ὅμως πρὶν τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο, μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ Πάσχα, ἔφτασε κι' ἕνας μακρυνὸς συγγενής τους, γυιὸς ἑνὸς δευτέρου ἐξαδέλφου τοῦ πατέρα της καὶ πολὺ φίλου τῆς οἰκογένειάς τους, ποὺ τὴν κτηματικὴ περιουσία του εἶχεν ἀναλάβει νὰ καλλιεργῆ καὶ νὰ φροντίζῃ ὁ πατέρας τῆς Θάλειας. Ὅλα τὰ εἰσοδήματα κατόπιν τὰ κατάθετε στὴν Τράπεζα στὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου, τοῦ γυιοῦ τοῦ φίλου ἐξαδέλφου του. Ἔτσι, εἶχε μαζευτῆ μέσα σὲ δώδεκα χρόνια ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό

✻

Τὸ σπίτι πανηγύριζε γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ νέου, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του στὴν Ἀμερικὴ κι' εἶχε πάρει δίπλωμα πολιτικοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἕνας ὄμορφος, ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς νέος, ποὺ ἐρχόταν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, γιατ' εἶχε γεννηθῆ στὴν Ἀμερική. Ἤξερε ὅμως περίφημα τὰ ἑλληνικά, γιατὶ οἱ γονεῖς του δὲν τὸν ἄφησαν χωρὶς ἑλληνικὴ μόρφωσι.

Ἡ Θάλεια καὶ ὁ ἀδελφός της, ποὺ ἦταν τρία χρόνια μεγαλύτερός της καὶ ποὺ εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ βοηθᾶ τὸν πατέρα του στὶς ἀγροτικὲς δουλειές, εἶχαν γίνει οἱ ξεναγοὶ τοῦ Πέτρου.

«Θὰ ἤθελες νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένο, δίχως νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ ὄνειρά σου;...» τῆς ἔγραφε.

Μαζί του πῆγαν σ' ὅλες τὶς ἐκδρομὲς γύρω στὴν ἐπαρχιακή τους πόλι. Μαζί του ἐπισκέφτηκαν καὶ τὴν πρωτεύουσα, ὅπου ὁ Πέτρος ἀγόρασε δυὸ διαμερίσματα μὲ τὰ λεφτὰ τῆς Θάλειας ποὺ εἶχε κάνει ὁ πατέρας τῆς Θάλειας στὸ ὄνομά του.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι σ' ὅλους ἦταν, ὅτι τὰ δύο διαμερίσματα τ' ἀγόρασε στ' ὄνομα τῆς Θάλειας. Ὅλοι τότε πίστεψαν καὶ περίμεναν, πὼς θὰ ἀκολουθοῦσε ἡ πρότασι γάμου.

Οἱ γονεῖς της κι' ὁ ἀδελφός της ἦταν ἐνθουσιασμένοι. Μόνο ἡ Θάλεια δὲ χάρηκε μὲ τὴν εὐγενική του χειρονομία. Τὸν εὐχαρίστησε, ἀλλὰ δὲν ἐνθουσιάστηκε.

Ἡ χειρονομία αὐτή, ὅσο εὐγενικὴ κι' ἂν ἦταν, ἔβλεπε ὅτι ἐγκρέμιζε ὅλους τοὺς πύργους, ποὺ ἔφτιανε στὰ ὄνειρά της κι' ὅτι ἦταν ἕνας κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὸ μέλλον της.

Φοβόταν ἐπίσης κι' ἔτρεμε μήπως ἀκούσῃ τὰ λόγια, ποὺ ὡστόσο περίμενε, ἐκεῖνα ποὺ θάκαναν εὐτυχισμένο κάθε ἄλλο κορίτσι, ὄχι ὅμως καὶ τὴ Θάλεια.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἐκλεκτὸς γαμπρός, μιὰ γερὴ ἀσφάλεια γιὰ τὴν εὐτυχία της, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ ἐμπόδιο γιὰ ὅσα ὀνειρεύτηκε νὰ κάνῃ μὲ τὸ τραγοῦδι της..

Γιόρτασαν τὸ Πάσχα μαζί, ἀνταλλάξανε τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης, χόρεψαν, τραγούδησαν, μὰ ὁ Πέτρος δὲν εἶπε τίποτα γιὰ γάμο.

Τὸ Πάσχα πέρασε. Πέρασαν κι' ἄλλες δεκαπέντε μέρες καὶ μιὰ Δευτέρα ὁ Πέτρος ἐκλεισε τὶς βαλίτσες του, τοὺς ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε γυρίζοντας πίσω στὴν Ἀμερική.

✻

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τοῦ πῆ τίποτα. Ὅσο βρισκόταν ἀνάμεσά τους θεωροῦσαν δικαιολογημένη τὴν ἀγορὰ τῶν διαμερισμάτων στ' ὄνομα τῆς Θάλειας, γιατὶ νόμιζαν πὼς θὰ ἐπακολουθοῦσε κι' ὁ γάμος.

Τώρα ὅμως ποὺ ἔφυγε δίχως κὰν ν' ἀναφέρῃ τίποτα γιὰ γάμο, ὅλοι δυσανασχετήσαν καὶ πολὺ περισσότερο ἐναντίον τῆς Θάλειας, ποὺ ἀπόχτηκε ἕνα εἰσόδημα μὲ τὸ δῶρο τοῦ Πέτρου κι' εἶχε γίνει ἀνεξάρτητη οἰκονομικῶς.

Ἡ εὔθυμη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἄλλαξε. Ὅλοι στραβοκύτταζαν τὴ Θάλεια μ' ἕνα εἶδος ζήλειας, βρίσκοντας διαρκῶς μιὰ ἀφορμὴ νὰ τῆς ποῦν ἕνα πικρὸ λόγο, νὰ τὴ μαλώσουν.

Ἡ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πνιγηρὴ γιὰ τὴ Θάλεια, ποὺ ἔχασε τὴν εὐθυμία της, τὸ τραγοῦδι της, τὰ ὄνειρά της. Ἐκεῖ ποὺ ὀνειρευόταν τὸν ἑαυτό της μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο κοινό, ποὺ τὴ χειροκροτοῦσε, μιὰ μορφὴ παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια της: Ἡ μορφὴ τοῦ Πέτρου, ποὺ χαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη.

Πολλὲς φορὲς πρόφερε σχεδὸν ἀσυναίσθητα τ' ὄνομά του κι' ἀναρωτιόταν: «Γιατί τόκανε αὐτό; Ἀπὸ ἁπλῆ συγγένεια; Ἀπὸ ἐνθουσιασμό; Ἀπὸ φιλία;»

Καὶ δὲν εὑρισκε τὴν ἀπάντησι, δὲν εὑρισκε μιὰ δικαιολογία, παρὰ μόνο μιὰ αἰτία: τὴν ἀγάπη! Τὴν ἀγαποῦσε, λοιπόν, καὶ φάνηκε τόσο γενναιόδωρος; Μὰ τότε, γιατὶ νὰ μὴν τῆς πῆ τίποτα;

Ἀκόμη καὶ στὸ γράμμα, ποὺ τοὺς ἔστειλε φτάνοντας στὴν Ἀμερική, τὰ λόγια του περιορίζονταν σὲ εὐχαριστίες γιὰ τὶς περιποιήσεις, ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει.

Ἡ Θάλεια ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ πῆρε τὸ ἀπολυτήριό της μὲ ἄριστα. Στὸ σπίτι της, ὅμως, δὲ μιλοῦσε πιὰ κανεὶς γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς καὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Κι' ἡ Θάλεια ἄρχισε νὰ μελαγχολῆ, νὰ μαραζώνῃ, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς πῆ τίποτα, μιὰ κι' ἤξερε ὅτι θὰ τῆς ἀπαντοῦσαν περιφρονητικά. Μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ εἶεχ γίνει στὰ αἰσθήματά τους κι' ἡ Θάλεια εἶχε μείνει δίχως προστάτη, δίχως σύμβουλο, δίχως ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον της.

Σκέφτηκε νὰ γράψῃ τὴν κατάστασι αὐτὴ στὸν Πέτρο. Μὰ τί θὰ τὸν ἐνδιαφέρανε αὐτὸν τὰ οἰκογενειακά της; Τί μποροῦσε νὰ καταλάβῃ αὐτὸς ἀπὸ τὰ δικά της ὄνειρα; Κι' ἀναστέναξε μὲ ἀπελπισία.

Μποροῦσε τουλάχιστον νὰ τοῦ γράψῃ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ποὺ πῆρε μὲ ἄριστα τὸ ἀπολυτήριό της. Τοῦ τὸ ἔγραψε κι' ἦταν σὰν νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ψυχή της κάποιο βάρος. Κι' εὐχόταν τώρα νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὁ Πέτρος, γιὰ νὰκκτ ἔτσι μιὰ ἀλληλογραφία μαζί του, ποὺ θὰ τὴν παρηγοροῦσε λιγάκι. Μὲ πόση ἀγωνία μάλιστα περίμενε τὸ γράμμα του, τὰ συγχαρητήρια του, τὰ καλά του λόγια!

Κι' ἦρθε τὸ γράμμα του. Ἦρθε πολὺ διαφορετικὸ ἀπ' ὅτι τὸ περίμενε.

«Γέμισε ἡ ψυχή μου ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν τόσο μεγάλη ἐπιτυχία σου! τῆς ἔγραφε. Θὰ παρακολουθῶ μὲ τὴν ἴδια χαρὰ καὶ τὶς ἄλλες προόδους σου.

»Εἶχα μάθει ἀπὸ συγγενεῖς σου, γιατὶ οἱ δικοί σου δὲν μοῦ εἶχαν πῆ τίποτα, τὰ ὀνειρά σου. Σὲ κορόϊδευαν μάλιστα, ποὺ ἤθελες νὰ ἐπιδοθῆς στὸ τραγοῦδι. Ἐνῶ δὲν συμφώνησα μὲ τὴ γνώμη τους. Σεβάστηκα, μάλιστα, τὶς ἰδέες σου, καὶ γι' αὐτὸ δὲ θέλησα νὰ γίνω ἐμπόδιο στὰ ὀνειρά σου. Γι' αὐτό, παρ' ὅλο ποὺ σ' ἀγάπησα κι' εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ ζητήσω σὲ γάμο, δὲ σὲ ζήτησα, γιατὶ ἤξερα πὼς θὰ σὲ πίκραινα...

»Ἐπαναλαμβάνω: Δὲ θέλω νὰ γίνω ἐμπόδιο σὲ τίποτα, ποὺ ἀφορᾶ τὶς ἐπιθυμίες σου. Δέν μεῦγραψες ὅμως ὁ πατὲρ ὅτι θὰ πᾶς στὴν Ἀθήνα.

»Ὑπάρχει ὡστόσο μιὰ ἄλλη λύσι. Σοῦ τὴ γράφω μ' ἐπιφύλαξι καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴ δεχτῆς: Θὰ μποροῦσαμε νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ κάνῃς τὶς σπουδές σου γιὰ τραγοῦδι στὴν Ἀμερική.

»Θὰ ἤθελες νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένο χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ ὀνειρά σου; Τηλεγράφησέ μου νὰ σοῦ στείλω τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἄδεια... Μὲ πολλὴ ἀγάπη Πέτρος».

Ἡ Θάλεια τελειώνοντας τὸ διάβασμα πνίγηκε ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά. Ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ συγκίνησι.

— Λοιπόν; ἄκουσε πίσω τῆς τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της. Τί ἀποφασίζεις; Αὐτὸς ὁ τρελλοαμερικάνος ἔστειλε καὶ σὲ μένα γράμμα. Τοῦ ἀρέσει λέει τὸ τραγοῦδί σου καὶ θὰ σὲ σπουδάσῃ. Ὑψιστε Θεέ! Πῶς πετάει ὁ κόσμος τὰ λεφτά του; Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ σπουδάσῃς τραγοῦδι, λὲς καὶ κάθηκαν τὰ Πανεπιστήμια νὰ βγῆς μιὰ δασκάλα, μιὰ δικηγορίνα! Χάλασε ὁ κόσμος! Μιὰ ποὺ σὲ θέλει, ὅμως, γιὰ γυναῖκα του καὶ δέχεται τὴν τρέλλα σου, ἐοῦ τί λές;

Ἡ Θάλεια γύρισε, κύτταξε τὸν πατέρα της μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, ψιθυρίζοντας:

— Τηλέγραφησέ του, πατέρα, ὅτι δέχομαι! Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μὲ κατάλαβε!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

## 30 ΠΟΤΗΡΙΑ ΚΡΑΣΙ ΣΕ 10 ΛΕΠΤΑ

Κάποιος Ἀντρὲ Πουλιέ, ἐργάτης ἐργοστασίου στὴ Ρουένη, στοιχημάτισε μὲ τοὺς συναδέλφους του πὼς μποροῦσε νὰ πιῆ 30 ποτήρια κρασὶ μέσα σὲ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ τὸ κατώρθωσε μέν... ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ εἰσπράξῃ ὕστερα τὸ στοίχημα, γιατὶ ἔπεσε νεκρός!

# Ἡ θελίς τῆς γυναίκας

## Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

ΜΑΖΙ μὲ τὸ καλοκαῖρι ἔφτασε καὶ ἡ χαρὰ ποὺ μᾶς φέρνει ἡ μόδα μὲ τὰ καινούργια μοντέλα της καὶ μὲ τὶς ὑποδείξεις της, ποὺ ἱκανοποιοῦν καὶ τὰ πιὸ δύσκολα γοῦστα.

Ἐκεῖνο ποὺ κυριαρχεῖ ἰδίως, εἶναι τὸ χρῶμα. Καὶ στὰ ἁπλούστερα φορέματα αὐτὸ ἔχει τὴν πρώτη θέσι. Τὸ κίτρινο, τὸ τριανταφυλλί, τὸ πράσινο εἶναι τὰ χρώματα τῆς μόδας. Ἡ ἴσια γραμμὴ δὲ εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ φορεθῆ πιὸ πολύ, ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας.

Θὰ τὴ δοῦμε στὰ πρωϊνὰ φορέματα, ποὺ ἔχουν πότε κοντὰ μανίκια, πότε καθέλου μανίκια καὶ πιὸ τὸ κούμπωμά τους εἶναι πότε φανερὸ καὶ πότε κρυφό.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, μικρὸ ἢ μεγάλο, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγυλό. Ὁ γιακᾶς εἶναι κι' αὐτὸς στρογγυλός, πολλὲς φορὲς ὅμως τὸ φόρεμα τελειώνει χωρὶς γιακᾶ.

Σ' αὐτὰ τὰ φορέματα μὲ τὴν ἴσια γραμμὴ συνηθίζονται πολὺ οἱ ζῶνες, καμωμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ φαρδειές. Κλείνουν μὲ ἀγκράφα ἢ σταυρωτὸ κούμπωμα καὶ τοποθετοῦνται λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴ μέση, ἔτσι ποὺ νὰ παίρνη τὸ σύνολο τὴν κοντόταλλη ἐμφάνισι. Ἕνα ἐλαφρὸ σφίξιμο δίνει καὶ στὴ φούστα καὶ στὸ κορσὰζ ἐλαφρὲς σουρίτσες.

## Η «ΕΒΑΖΕ» ΓΡΑΜΜΗ

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς ἴσιας γραμμῆς δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν «ἐβαζέ». Εἶναι κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο χαρακτηριστική, μολονότι ἐντελῶς ἀντίθετη.

Θὰ τὴ δοῦμε σὲ φορέματα ἀπὸ κοτονάντ, ἄλλοτε μονόχρωμα καὶ ἄλλοτε σταμπάτα σὲ λευκὰ φόντα καὶ ζωηρὰ σχέδια.

Κι' ἐδῶ δίνομε μιὰ κοντόταλλη ὄψι στὸ σύνολο μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ ζώνη εἶναι στενή.

Τὸ ἐβαζὲ ἐπιτυγχάνεται μὲ φύλλα κομμένα στενώτερα ἐπάνω καὶ φαρδυὰ κάτω, ὄχι ὑπερβολικὰ ὅμως καὶ φτάνει στὸ νὰ σχηματίζη γκονταί.

Ἡ φούστα ἑνώνεται λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῆς μέσης καὶ μιὰ ζώνη περασμένη ἀπὸ δύο πλαϊνὲς θηλειὲς τὴν συγκρατεῖ στὴ θέσι της.

Αὐτὰ τὰ φορέματα ἔχουν μυτερὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ μὲ μικρὸ γιακαδάκι.

## ΤΑ ΝΤΕ ΠΕΣ

Ὅπως τὴν ἄνοιξι, ἔτσι καὶ τὸ καλοκαῖρι θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ ντὲ-πιές, ἄλλοτε μὲ τὸ κορσάζ σ' ἕνα εἶδος κοντῆς καζάκας ἀπὸ ὁμοιόμορφο ὕφασμα, ἐνῶ ἄλλοτε διαλέγομε ἄλλο ὕφασμα γιὰ τὴν καζάκα-κορσάζ.

Ἡ φούστα μπορεῖ νὰ εἶναι εὐθύγραμμη, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ «ἐβαζέ».

Ἂν διαλέξομε τὴν «ἐβαζὲ» γραμμή, χρησιμοποιοῦμε πιέττες ἐλεύθερες ἢ τσακιστές.

Μιὰ τέτοια φούστα χρωματιστὴ σχηματίζει σύνολο μὲ μιὰ καζάκα, ποὺ μόλις θὰ ξεπερνᾶ τὴ μέση πονίζοντάς την μὲ λευκὸ πικὲ ἢ λινό.

Γι' αὐτὲς τὶς καζάκες ἡ κόψη κιμονὸ εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ φορεθῆ πιὸ πολύ.

## ΝΤΕ—ΠΙΕΣ—ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Τὰ ὅμορφα σταμπάτα ὑφάσματα, ποὺ θὰ εἶναι τόσο τῆς μόδας ὅλο τὸ καλοκαῖρι, δὲ θὰ χρησιμοποιοῦνται μόνο γιὰ ὁλόκληρα φορέματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ κομψὰ ντὲ-πιές. Δὲ θὰ εἶναι δὲ μόνο βαμβακερά, ἀλλὰ καὶ μεταξωτά.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἐδῶ τὸ συνδυασμὸ φούστας καὶ ριχτῆς μπλούζας στὸν τύπο καζάκας ἢ φούστας καὶ μπολερό.

Ἕνα τέτοιο κομψὸ μοντέλο, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας, συνδυάζει μὲ μιὰ φούστα κλός, ἀρκετὰ φαρδειὰ κάτω, μιὰ μπλούζα-καζάκα.

Αὐτὴ ἡ τελευταία ξεπερνάει ἐλάχιστα τὴ μέση, εἶναι ἐντελῶς ριχτὴ στὴν πλάτη καὶ μπροστὰ ἔχει μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ποὺ ξεπροβάλλει ἀπὸ δυὸ πλαϊνὲς ντεκοὶπ κλείνοντας μὲ ἀγκράφα.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι εὐρύχωρα τετράγωνο καὶ τὰ μανίκια κοντά. Μὴν παραλείψετε νὰ συνδυάσετε μιὰ δερμάτινη ζώνη, σὲ χρῶμα, ποὺ νὰ ταιριάζη μὲ τὰ μοτίβα τοῦ σταμπάτου φορέματος.

Εἶναι, καθὼς εἴπαμε πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ ντὲ-πιὲς καμωμένα κι' αὐτὰ μὲ σταμπάτα ὑφάσματα. Ἐδῶ θὰ χρειασθῆ νὰ προσθέσωμε καὶ μιὰ μπλούζα. Θὰ εἶναι μονόχρωμη στὸ χρῶμα τῶν μοτίβων τοῦ σταμπάτου, ποὺ πλεονάζει. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ ὁλόλευκη μπλούζα.

## ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ἄλλη χρησιμοποίησι τῶν σταμπάτων κοτονάντ εἶναι στὴν κατασκευὴ ἐπανωφορίων καλοκαιρινῶν. Θὰ εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς βραδυὲς στὸ ὑπαιθρο.

Αὐτὰ τὰ σταμπάτα ἐπανωφόρια γίνονται σὲ ζωηρὰ χρώματα. Ἡ κόψι τους εἶναι ριχτὴ μὲ μιὰ μαρτενγκὰλ πίσω τοποθετημένη, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴ μέση. Μερικὲς φορές, ὅμως, καὶ χαμηλότερα. Τὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα μπορεῖ νὰ σχηματίζη γιακᾶ καὶ ρεβὲρ, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχη τίποτα, παρὰ μόνο ἕνα στρογγυλὸ κλείσιμο, ποὺ φτάνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ φορίεται ξεκούμπωτο μὲ ἀφέλεια.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι νὰ συνδυάζετε μιὰ ζώνη στὸ φόρεμα καμωμένη ἀπὸ τὸ σταμπάτο τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Φυσικά, τὸ φόρεμα θὰ εἶναι μονόχρωμο.

## ΑΛΛΗ ΧΡΗΣΙ ΣΤΑΜΠΑΤΩΝ

Ἐδῶ πιὰ μιλᾶμε γιὰ μεταξωτὰ σταμπάτα. Μ' ἕνα τέτοιο ὕφασμα μποροῦμε νὰ κάμωμε ἕνα καλοκαιρινὸ ταγιὲρ ἢ ἕνα ντὲ-πιὲς φούστας καὶ βέστας.

Τὸ σταμπάτο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι παίζει δευτερεύοντα ρόλο καὶ ὅμως συντελεῖ στὴν ὅλη κομψὴ ἐμφάνισι.

Θὰ τὸ δοῦμε δηλαδὴ νὰ χρησιμεύη ὡς φόδρα τῆς ζακέττας ἢ τῆς βέστας καὶ συχνὰ νὰ στολίζη καὶ τὸ γιακᾶ καὶ τὰ ρεβὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης.

Ἐπὶ πλέον ἔχομε ἀκόμη ἕνα χαριτωμένο συνδυασμὸ ποὺ συμπληρώνει τὸ σύνολο, δηλαδὴ μιὰ μπλούζα ποὺ φορίεται κάτω ἀπὸ τὴ ζακέττα τοῦ ταγιὲρ ἢ κάτω ἀπὸ τὴ βέστα.

Ἡ μπλούζα εἶναι κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο σταμπάτο ὕφασμα τῆς φόδρας.

Εἶναι μιὰ μόδα ἐντελῶς καινούργια, ποὺ θὰ ἑλκύση πολὺ τὸν γυναικεῖο κόσμο.

1) Εὐθύγραμμο λινὸ φόρεμα μὲ φαρδειὰ ζώνη. 2) Ἡ ἴσια γραμμὴ τῆς μόδας μὲ τὸ κούμπωμα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. 3) Ντὲ-πιὲς σταμπάτο μὲ ζώνη φαρδειὰ μόνο μπροστά. 4) Καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ σταμπάτη κοτονάντ.

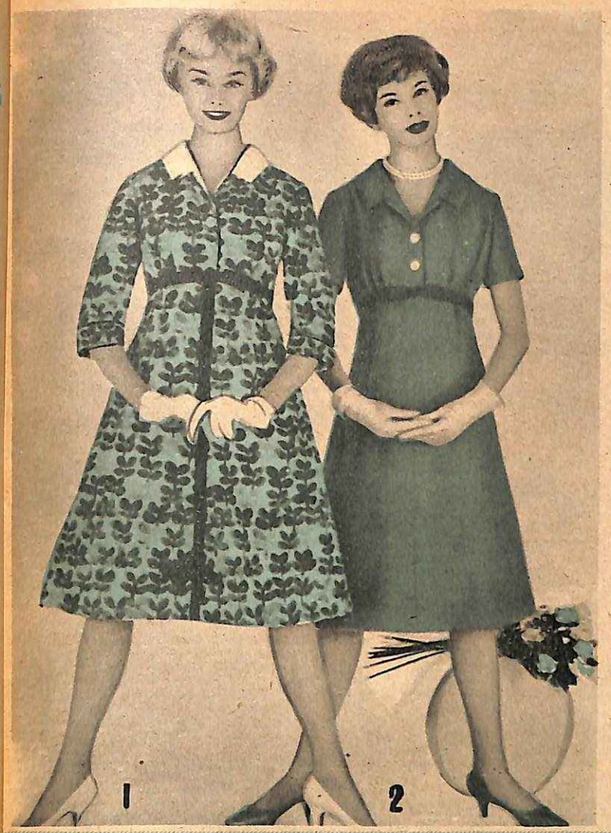

1) Ἡ ἐβαζὲ γραμμὴ συνδυασμένη μὲ κοντόταλλη μέση. 2) Κι' ἄλλος ἕνας τύπος κοντόταλλου φορέματος.

## ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΩΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Μὲ τὶς σταμπάτες μπλοῦζες θὰ ἔχωμε κι' ἄλλον ἕνα ὡραῖο συνδυασμό, ποὺ θὰ ἀφορᾶ τὰ ντὲ-πιὲς φούστας καὶ βέστας ἢ φούστας καὶ μπολερό. Σ' αὐτὰ τὰ σύνολα, ποὺ εἶναι μονόχρωμα, ἡ σταμπάτη μπλούζα ἔρχεται νὰ προσθέση μιὰ εὔθυμη νότα.

Ἄλλοτε τὴ διαλέγομε μὲ φόντο, ποὺ νάχη τὸ χρῶμα τοῦ ντὲ-πιὲς καὶ ἄλλοτε τὰ σταμπαρίσματα μόνο ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ντὲ-πιές.

Ἡ μόδα τῶν σταμπάτων ὑφασμάτων ἐπεκτείνεται φέτος καὶ στὰ καπέλλα κλὸς ἢ μπονέ. Πότε κάνομε ὁλόκληρο τὸ καπέλλο ἀπὸ σταμπάτο ὕφασμα, πότε τὸ καπέλλο εἶναι μονόχρωμο καὶ μόνο τὸ γαρνίρισμα εἶναι σταμπάτο. Τὸ μονόχρωμο καπέλλο τότε θὰ εἶναι ἀπὸ λεπτὴ ψάθα καὶ τὸ γαρνίρισμα θὰ περιβάλλη τὸν τεπέ.

## Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΠΛΕ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΥ

Ἀνάμεσα στοὺς διάφορους συνδυασμοὺς τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου, ἐκεῖνος ποὺ θὰ παίξη πρωτεύοντα ρόλο, θὰ εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ μπλὲ μαρὲν καὶ τοῦ ἀσπρου.

Αὐτὰ τὰ δύο χρώματα θὰ τὰ βλέπωμε συνδυαζόμενα κατὰ διαφόρους τρόπους, γιὰ νὰ μᾶς δίνουν καμμιὰ τατες καὶ πολὺ μοδάτες ἐμφανίσεις.

Πότε ἔχομε ἕνα μπλὲ-μαρὲν φόρεμα, ποὺ τὸ γαρνίρομε μὲ λευκό, πότε ἕνα λευκὸ φόρεμα ἔχει γαρνιρίσματα μπλέ: μιὰ ζώνη ἢ ρεβὲρ. Τὸ ἴδιο κα μὲ τὰ ντὲ-πιές: Συνδυάζουν τὰ δυὸ αὐτὰ χρώματα.

Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι ὁ συνδυασμὸς τῆς λευκῆς φούστας μὲ μιὰ λευκὴ βέστα εἶναι ὁ συνηθέστερος.

Ἀλλὰ καὶ πολὺ συχνά, ἀντὶ τῆς βέστας, θὰ ἔχωμε μιὰ μπλὲ-μαρὲν ριχτὴ μπλούζα στὸν τύπο τῆς καζάκας ἢ ἕνα μπλὲ-μαρὲν γιλέκο ἢ μπολερό.

Οἱ λευκὲς φοῦστες γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλισσεδωτὲς ἢ μὲ πιέττες ἐλεύθερες.

Ὁ συνδυασμὸς τοῦ μπλὲ-μαρὲν καὶ ἀσπρου εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος γιὰ θαλασσινὲς ἐκδρομές, γιατὶ ἐναρμονίζεται ἰδιαίτερα μὲ τὴ θάλασσα.

Μπολερό, βέστες, καζάκες, γιλέκα θὰ ἐναλλάσσωνται, ἐνῶ ἡ φούστα θὰ παραμένη πάντα λευκή.

Ἂς μὴ παραλείψωμε καὶ κανένα γιακᾶ ἢ ρεβὲρ μὲ λευκὰ σειρήτια.

## ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Μὲ τὴν ἄφιξι τοῦ καλοκαιριοῦ δίνεται ἰδιαίτερη σημασία στὰ διάφορα ἀξεσουάρ, ποὺ συμπληρώνουν μιὰ ὅμορφη ἐμφάνισι καὶ ἔχουν ὡς προορισμὸ νὰ δίνουν μιὰ πιὸ εὔθυμη νότα στὸ σύνολο.

Τὰ κολλιέ, τὰ βραχιόλια, τὰ σκουλαρίκια καὶ οἱ διάφοροι συνδυασμοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἰδιαίτερα. Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φετεινῆς μόδας τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι ὁ συνδυασμὸς βραχιολιοῦ καὶ κολλιέ, ὄχι μόνο ὅταν πρόκειται γιὰ ἐπίχρυσα ἢ ἐπάργυρα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ κολλιὲ εἶναι ἀπὸ πέρλες ἢ χάντρες χρωματιστές. Τὸ βραχιόλι εἶναι ὁμοιόμορφο σὲ μιὰ ἢ περισσότερες σειρές, ὅπως καὶ τὸ κολλιέ.

## Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα τῶν παιδιῶν μας χρησιμοποιοῦν ζεφύρια, ποπλίνες, ἡμίλινα καὶ λινά. Ὅλα αὐτὰ παρουσιάζονται σὲ μεγάλη ποικιλία σχεδίων καὶ χρωμάτων.

Τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν ἔχουν ἀκόμη μανικάκια κοντὰ καὶ κλειστοὺς λαιμοὺς μὲ κατεβασμένα γιακαδάκια, ἀλλὰ ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ τὰ μανίκια θὰ φύγουν καὶ οἱ γιακάδες θὰ καταργηθοῦν.

Ἕνα ὅμορφο παιδικὸ μοντέλο ἀπὸ καντριγὶὲ ζεφύρι σχηματίζει ἕνα ἐφαρμοστὸ μπουστάκι, ποὺ τὸ μπροστινό του μέρος στολίζεται μὲ κάθετες γραμμὲς ἀπὸ κεντητὴ μπιμπίλα.

Τὰ μανίκια εἶναι φουσκίτσες μὲ λευκὰ ρεβεράκια κι' ἕνα ἐπίσης λευκὸ γιακαδάκι στολίζει τὸ λαιμό.

Ἡ φούστα εἶναι πολὺ φαρδειά, σχηματίζοντας σοῦρες καὶ στολίζεται τριγύρω, πάνω ἀπὸ τὸ φαρδὺ στρίφωμα μὲ τὴν ἴδια κεντητὴ μπιμπίλα.

Ἕνα ὅλλο μοντέλο εἶναι καμωμένο ἀπὸ σταμπάτο ἡμίλινο, μὲ λευκὸ φόντο καὶ χρωματιστὲς βοῦλες. Ἔχει κι' αὐτὸ μπουστάκι ἐφαρμοστὸ καὶ φούστα φαρδειὰ μὲ σοῦρες. Τὰ μανίκια στὸν τύπο φουσκίτσας καταλήγουν σὲ μιὰ στενὴ φάσα καὶ τὸ γιακαδάκι γύρω στὸ λαιμὸ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἕνα λευκὸ σειρητάκι μὲ ραβδώσεις στὸ χρῶμα τοῦ φορέματος στολίζει τὸ μπουστάκι μπροστὰ καὶ τὴ φούστα τριγύρω.

Μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο λινὸ δένει πίσω ἕνα φιόγκο.

## ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κοντὰ στὰ τόσα φανταζὶ ὑφάσματα θὰ δοῦμε καὶ πολλὰ μονόχρωμα ὑφάσματα νὰ μᾶς παρουσιάζουν κομψὰ παιδικὰ φορέματα.

Ἔχουν πολὺ ἁπαλὲς ἀποχρώσεις, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ζωηρὰ χρώματα ὅπως τὸ φωτεινὸ μπλέ, τὸ χρυσαφὶ κίτρινο, τὸ κόκκινο.

Θὰ προσέχωμε πάντα ποιὸ χρῶμα ταιριάζει στὸ κάθε παιδὶ ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος του καὶ τῶν μαλλιῶν του.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Καθημερινὸ φορεματάκι μὲ ντεκοὺπ. 2) Λουσάτη τουαλεττίτσα γαρνιρισμένη μὲ βολανάκια. 3) Ὁόρεμα ἀπὸ λινὸ σταμπάτο μὲ πολὺ σουρωτὴ φουστίτσα. 4) Παιδικὸ φόρεμα ἀπὸ ζεφύρι. 5) Ὁόρεμα γαρνισμένο μὲ πολὺ ψιλὰ πιεττάκια.

# Οἱ ἀποικοι τοῦ διαστήματος

## Οἱ ἀστροναῦτες θὰ πίνουν τὸν ἱδρῶτα τους!..

Οἱ ἀστροναῦτες ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν τὸ ταξίδι μέσα στὸ διαπλανητικὸ χῶρο θὰ ὀξυγόνο, τρόφιμα, νερό.

Μιλήσαμε σὲ προηγούμενο ἄρθρο γιὰ τὸ ὀξυγόνο. Τὸ πρόβλημα τῶν τροφῶν, ἐξ ἄλλου, δὲν παρουσιάζει καμμιὰ δυσκολία. Οἱ ἀστροναῦτες θὰ πάρουν μαζί τους τροφὲς μικρὲς σὲ ὄγκο καὶ ἐξαιρετικὰ περιεκτικὲς σὲ θερμίδες. Μερικοὶ τύποι ἔχουν μελετηθῆ ἤδη στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ ἔχη γίνει στὴ Ρωσία. Ὑπολογίζεται ὅτι 1 κιλὸ ξηρῶν τροφῶν τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε ἀστροναύτη εἶναι ἀρκετό.

Μεγαλύτερες δυσκολίες ὅμως, παρουσιάζει τὸ πρόβλημα τοῦ νεροῦ. Οἱ ἀστροναῦτες θὰ πρέπει νὰ πάρουν μαζί τους τεράστιες ποσότητες (πάσιμο νερό, ἀποκτειωδῆς καθαριότης, πλύσιμο σκευῶν κτλ.) κι' ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ διαστημοπλοίου θὰ ἦταν τότε ἐξαιρετικὰ σημαντική. Γι' αὐτό, οἱ ἐπιστήμονες ἀντιμετωπίζουν μερικὲς ἄλλες λύσεις.

Αὐτὲς οἱ λύσεις θὰ φανοῦν παράξενες καὶ θὰ προκαλέσουν σὲ πολλοὺς ἀπιδία. 'Αλλ' οἱ τολμηροὶ ποὺ θ' ἀποφασίσουν νὶ ταξιδέψουν μέσα στὸ διαπλανητικὸ χῶρο πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ὡρισμένες προλήψεις...

Ἕνα μέρος τῶν ἀναγκῶν σὲ νερὸ θὰ καλυφθῆ, λοιπόν, ἀπὸ τὰ.. οὖρα τῶν ἀστροναυτῶν. Τί εἶναι τὰ οὖρα; Νερὸ ποὺ περιέχει διάφορα χημικὰ στοιχεῖα. Σ' αὐτὰ ὀφείλεται ἡ ἰδιαίτερη γεύσι τῶν οὔρων. Ἂν βγάλωμε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, θ' ἀπομείνη τὸ νερό, ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο καθαρὸ ὅσο κι' ἐκεῖνο ποὺ παίρνομε ἀπὸ μιὰ πηγή. Θὰ χρειαστοῦν, φυσικά, εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις γιὰ τὸν καθαρισμὸ καὶ τὴν ἀποστείρωσι αὐτοῦ τοῦ νεροῦ.

Ἀλλὰ τὰ οὖρα δὲ θὰ εἶναι ἡ μόνη πηγὴ νεροῦ. Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ ἱδρώτας καὶ τὸ νερὸ ποὺ βγαίνει μαζὶ μὲ τὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ στόμα μας. Εἰδικὲς συσκευὲς θὰ ἀπορροφοῦν αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ θὰ τὸ μεταβάλλουν σὲ ἀτμό. Θὰ γίνεται, κατόπιν ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ ἀποστείρωσί του.

Μὲ τοὺς δύο τρόπους ποὺ ἀναφέραμε θὰ ἐξοικονομηθῆ σημαντικὴ ποσότης νεροῦ καὶ θὰ μειωθῆ ἀντίστοιχα ἡ παρακαταθήκη ποὺ οἱ ἀστροναῦτες θὰ πρέπει νὰ πάρουν ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσετε πῶς οἱ ἀστροναῦτες θὰ πίνουν νερό; Ἡ μὲ καλαμάκια ἢ μὲ σύριγγες (ἡ πίεσις τοῦ ἐμβόλου θὰ προκαλῆ ἔξοδο τοῦ νεροῦ) ἢ ρουφώντας το ἀπὸ δοχεῖα μὲ εἰδικὰ στόμια, ποὺ θὰ εἶναι κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ταβάνι. Γιατί, ὅπως ἐξηγήσαμε, λόγω τῆς ἐλλείψεως βαρύτητος, τὸ νερὸ δὲ θὰ βγαίνη μόνα του ἀπὸ τὸ δοχεῖο. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ διάφορα ὑγρά.

Ἡ ἔλλειψι βαρύτητος, ἐξ ἄλλου, θὰ τοὺς ἐμποδίζη νὰ φέρουν τὸ πηροῦνι ἢ τὸ κουτάλι στὸ στόμα τους. Ὅταν θὰ πρόκειται νὰ φάνε, λοιπόν, θὰ περνοῦν στὸ λαιμό τους ἕνα κολλιέ, στὸ ὁποῖο θὰ εἶναι προσηρμοσμένοι δυὸ μαγνῆτες, ποὺ θὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ πάνω. Αὐτοὶ οἱ μαγνῆτες θὰ τραβᾶνε τὸ κουτάλι ἢ τὸ πηροῦνι καὶ θὰ τὸ φέρνουν στὸ στόμα.

Τὸ ζήτημα τῆς θερμοκρασίας εἶνε ἐπίσης πολὺ σημαντικό. Μέχρι τῆς τροχιᾶς τοῦ Ἄρεως, τὸ διαστημόπλοιο θὰ πυρπολῆται συνεχῶς ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἐνῶ πέρα ἀπ' αὐτὴ θὰ συναντήσῃ θερμοκρασίες δεκάδων βαθμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ πρέπει νὰ ἐξουδετερώσωμε τὴ θερμαντικὴ ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Στὴ δεύτερη, θὰ πρέπει νὰ δημιουργήσωμε μιὰ τεχνητὴ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαστημοπλοίου.

Γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὁ θάλαμος γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες θὰ χρωματιστῆ λευκὸς καὶ μαῦρος. Ἡ ὄψι του, ποὺ θὰ εἶναι γυρισμένη πρὸς τὸν ἥλιο θὰ ἔχη χρῶμα λευκό. Ἡ ἄλλη θὰ εἶναι μαύρη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων θὰ περιοριστῆ σημαντικά. Ἡ λευκὴ πλευρὰ θὰ ἔχη ἐπίσης εἰδικὴ μονωτικὴ θωράκισι.

Μετὰ τὴν τροχιὰ τοῦ Ἄρεως, θὰ παραστῆ ἀνάγκη θερμάνσεώς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ θαλάμου, ὥστε ἡ θερμοκρασία νὰ διατηρῆται σταθερὰ γύρω στοὺς 20 βαθμοὺς (ἑκατονταβάθμου). Ἡ θέρμανσις αὐτὴ θὰ γίνεται μὲ εἰδικὲς ἠλεκτρικὲς συσκευές, ποὺ θὰ τροφοδοτοῦνται μὲ τὸ ἴδιο ρεῦμα, τὸ ὁποῖο θὰ χρησιμοποιῆται καὶ γιὰ τὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ διαστημοπλοίου.

Οἱ Ρῶσοι κι' οἱ Ἀμερικανοί, ἐξ ἄλλου, ἀποδίδουν ἐξαιρετικὴ σημασία στὸν ψυχολογικὸ παράγοντα. Προκειμένου γιὰ ἕνα κοντινὸ ταξίδι, στὴ Σελήνη π. χ., ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι ἀμελητέος. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα διαφέρει, ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα ταξίδι στὸν Ἄρη, ποὺ θὰ κρατήσῃ πολλοὺς μῆνες. Οἱ ἀστροναῦτες θὰ ζοῦν σὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ μονοτονία, γιατὶ δὲ θὰ ἔχουν, ἄλλωστε, νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα. Ἡ ἡμέρα ἴδιως θὰ εἶναι γι' αὐτοὺς κάτι τὸ ἀληθινὰ ἐφιαλτικό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φωτεινὸ δίσκο τοῦ Ἡλίου, δὲ θὰ βλέπουν τίποτα ἄλλο. Γύρω τους θ' ἁπλώνεται μιὰ ἔρημος χωρὶς τέλος. Καὶ θὰ περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ ἔρθῃ τὸ βράδυ. Ὁ οὐρανὸς θὰ γεμίζη τότε ἀπὸ ἄστρα, ποὺ τὰ περισσότερα εἶν' αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶναι γνώριμα, ἀν καὶ δὲν θὰ τὰ βλέπουν στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως ἀπὸ τὴ Γῆ.

Τὰ ἄστρα αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ συντροφιά τους καὶ θὰ τοὺς δίνουν πιθανὸν τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν εἶναι χαμένοι μέσα στὸ διάστημα. Ἀλλ' ἔπειτα θὰ ξανάρχεται ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ τοὺς ἀφαιρῆ καὶ πάλι τὴν ψευδαίσθησι ποὺ εἶχαν τὴ νύχτα...

Χρειάζεται, στ' ἀλήθεια, πολὺ μεγάλη ψυχικὴ ἀντοχή, γιὰ νὰ μὴ συντριβοῦν οἱ μέλλοντες ἀστροναῦτες ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ἐρημίας ποὺ θὰ ἁπλώνεται γύρω τους. Ἕνα ἄλλο συναίσθημα, τὸ ἴδιο ὀδυνηρὸ καὶ ἀποκαρδιωτικό, εἶναι ὅτι σὲ περίπτωσι ἀτυχήματος — συγκρούσεως π. χ. μ' ἕναν μετεωρίτη ἢ βλάβης κάποιου ἀπὸ τὰ (ζωντανὰ) μηχανήματα — δὲ θὰ πρέπει νὰ περιμένουν ἀπὸ κανένα βοήθεια...

Οἱ ναυτικοὶ ποὺ συνώδευσαν τὸ Χριστόφορο Κολόμβο στὴ μεγάλη ἐξερεύνησί του, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὶς τριακυμίες καὶ ἀπαυδισμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας ποὺ ἔθλεπαν διαρκῶς γύρω τους, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἀλλ' οἱ ἀστροναῦτες μας δὲ θὰ ἔχουν οὔτε αὐτὴ τὴ δυνατότητα. Θὰ εἶναι, τουναντίον, ὑποχρεωμένοι νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βεβαιότητα γιὰ τὴν τελικὴ ἔκβασί του.

Ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ θὰ ἔχουν γίνει, βέβαια, μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀστάθμητοι παράγοντες, ποὺ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς προβλέψῃ καὶ νὰ τοὺς προκαθορίση.

Οἱ μέλλοντες ἀστροναῦτες τῶν πρώτων ταξιδίων πρέπει νὰ ἔχουν, λοιπόν, ἀτσαλένια θέλησι καὶ νεῦρα ἱκανὰ ν' ἀνθέξουν σ' ὁποιαδήποτε δοκιμασία.

(Πρέπει νὰ εἶναι μόνον σκεπτόμενοι ἐγκέφαλοι καὶ νὰ ἔχουν σκοτώσει μέσα τους κάθε συναίσθημα, ἂν δὲ θέλουν νὰ παραφρονήσουν ἢ νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ φόβο τους»), ἐτόνισε ἕνας εἰδικός. Πρέπει, δηλαδή, νὰ μεταβληθοῦν σὲ ἀνθρώπινα ρομπότ, ἱκανὰ νὰ συλλέγουν ἐντυπώσεις, νὰ τὶς καταγράφουν καὶ νὰ τὶς ταξινομοῦν, ἀλλ' ἀνίκανα γιὰ κάθε συναισθηματικὴ ἐκδήλωσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ κλοιὸς τῆς ραδιενεργείας ποὺ περιβάλλει τὴ Γῆ.

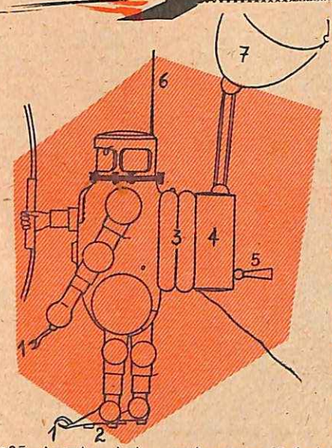


Τὸ διαπλανητικὸ αὐτὸ σκάφανδρο ὀφείλεται στὸ διάσημο Γερμανὸ ἐπιστήμονα Ἔρμαν Ὄμπερτ, ποὺ θεωρεῖται σὰν ὁ πατέρας τῆς ἀστροναυτικῆς: 1) Πένσες ποὺ κινοῦνται μὲ τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν. 2) Μαγνῆτες γιὰ νὰ μπορῆ ὁ ἀστροναύτης νὰ παραμένη στὸ ἔδαφος. 3) Δοχεῖο ὀξυγόνου καὶ πεπιεσμένου ἀέρος. 4) Ἐλαστικὸ δοχεῖο ἀέρος. 5) Μηχανὴ προωθήσεως (σὲ περίπτωσι π. χ. ποὺ θέλει νὰ κινηθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο). 6) Ραδιοφωνικὴ κεραία. 7) Κινούμενος ἀνταυγαστήρ, ποὺ ρυθμίζει τὴ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκαφάνδρου.

Ὁ ἀστροναύτης αὐτὸς ἔχει βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο. Στὰ χέρια του κρατᾶει ἕναν μικρὸ πύραυλο, σὰν πιστόλι, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ρυθμίζη τὶς κινήσεις του. Πρόκειται, φυσικά, γιὰ φανταστικὸ σχεδίασμα.

---

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΊΜΣ ΤΣΕΊΖ

# Ἡ ρόμπα τοῦ θανάτου

## 12ον

— Σὲ ρωτάω ποῦ εἶναι τὸ καμιόνι!

Ὁ μικρὸς συνέχισε τὴν ἀπασχόλησί του ἐνῶ συγχρόνως ἀπαντοῦσε:

— Ὁ μπαμπᾶς εἶπε πὼς δὲ θὰ θέλη ἡ ἀστυνομία νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀμοιβή μου, γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ αὐτή, γιὰ λογαριασμό της!

Ὁ Μπράντφορντ φόνηκε πολὺ στενοχωρημένος.

— Δὲν εἶπα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα! διαμαρτυρήθηκε. Δὲ ντρέπεσαι νὰ λές ψέμματα;

— Καλὸ κι' αὐτό!... Μοῦ εἶπες κι' ἄλλα ἀκόμα: πὼς φοβᾶσαι μήπως ὑποψιαστῆ ἡ ἀστυνομία ὅτι ἁρπαξες ἐσὺ τὸ καμιόνι... καὶ πὼς ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι κλέφτες!

— Καλά, καλά, μπῆκε στὴ μέση ὁ Κούπερ. Δὲ μᾶς νοιάζει τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου. Ποῦ εἶναι τὸ καμιόνι;

Ὁ μικρὸς ξαναφόρεσε τὸ καπέλλο του, σηκώθηκε καὶ δήλωσε:

— Δὲ θὰ σᾶς τὸ πῶ, πρὶν μοῦ δώσετε τὴν ἀμοιβή.

Καὶ κύτταξε τὸν ἀστυνόμο μέσα στὰ μάτια.

— Ἄ, ἔτσι; Θὰ τὸ δοῦμε λοιπόν! μούγκρισε ἐκεῖνος. Θάρθῆτε μαζί μας κι' οἱ δυό... κι' ἂν μᾶς ἀπασχολήσατε ἄδικα...

— Ἄφισέ με ἐμένα, τοῦ εἶπε ὁ Ντελάνεύ.

Καὶ πρόσθεσε γυρίζοντας στὸ παιδί:

— Ἄκουσέ με, μικρέ μου. Ὅποιος μᾶς δώσῃ πληροφορίες ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουνε νὰ ξαναβροῦμε τὸ καμιόνι, θὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή ποὺ ὑποσχεθήκαμε... Ἂν οἱ διδῆ σου πληροφορίες ἀποδειχθοῦνε πραγματικές, θὰ τὴν πάρῃς ἐσύ.

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε στὰ μάτια μερικὲς στιγμές.

— Λόγο τιμῆς;

— Λόγο τιμῆς, βεβαίωσε ὁ ταγματάρχης.

— Δὲ θὰ δώσετε στὸ μπαμπᾶ τὰ λεφτά; Σὲ μένα θὰ τὰ δώσετε;

— Ναί, στὰ χέρια σου.

— Πέντε χιλιάδες δολλάρια;

— Πέντε χιλιάδες.

Τὸ παιδὶ σκέφθηκε λίγο. Ὕστερα ξαναρώτησε τὸν ταγματάρχη:

— Ἀλήθεια, θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀμοιβή, ἂν μιλήσω;

Ἐκεῖνος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, χαμογελώντας μὲ εἰλικρίνεια.

— Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲ λένε ποτὲ ψέμματα, τόνισε.

Ὁ μικρὸς ξαναβυθίστηκε στὶς σκέψεις του. Τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι:

— Καλὰ λοιπόν, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Εἶναι τέσσερις, τρεῖς ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα. Οἱ δύο ἄντρες μένανε ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ τροχόσπιτο καὶ δγαίνανε μόνο τὴ νύχτα. Τοὺς εἶδα ποὺ βγήκανε... Ξέρω τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου τους. Μοῦ εἶπανε πὼς πήγαιναν στὸ Στὸγκ Λέϊκ, μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια, γιατὶ πῆραν ἄλλη διεύθυνσι, πρὸς τὸν αὐτοκινητόδρομο. Τὸ τροχόσπιτό τους εἶναι ἄστρο, μὲ μπλὲ σκεπή.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ σημειωματάριό του κι' ἔκοψε ἕνα φύλλο.

— Νὰ ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοκινήτου τους, πρόσθεσε.

— Μὰ πὼς ξέρεις ὅτι τὸ καμιόνι εἶναι μέσα στὸ τροχόσπιτο; ρώτησε ὁ Ντελάνεύ, διπλώνοντας τὸ χαρτάκι καὶ κρύβοντάς το στὸ πορτοφόλι του.

— Τὸ εἶδα σήμερα τὸ πρωΐ ποὺ μπῆκαν στὸ τροχόσπιτο οἱ δυὸ ἄντρες. Εἶχα σηκωθῆ ἐπίτηδες ἀπὸ πολὺ νωρίς...

— Μὰ πὼς μποροῦσες νὰ ξέρης ὅτι ἦταν αὐτὸ τὸ καμιόνι;

— Εἶχα διαβάσει τὴν περιγραφή του στὶς ἐφημερίδες. Τ' ἀναγνώρισα ἀμέσως.

— Ποτὲ φύγανε ἀπὸ δῶ;

— Χτὲς τὸ μεσημέρι. Τραβήξανε κατὰ τὸ βουνό.

— Ἔχουν προηγηθῆ πολύ, παρατήρησε ὁ Ντελάνεύ ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Γιατὶ δὲν εἴπες ἀμέσως στὸν πατέρα σου νὰ μᾶς τηλεφωνήσῃ;

— Τοῦ τόπα, ἀλλὰ δὲν ἤθελε... οὔτε καὶ μ' ἄφισε νὰ σᾶς τηλεφωνήσω ἐγώ. Γι' αὐτὸ σᾶς ἔγραψα. Αὐτὸς ἔλεγε πὼς εἶναι κλέφτες ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ Ντελάνεύ κι' ὁ Κοῦπερ κύτταξαν τὸ Μπράντφορντ, ποὺ εἶχε κατακοκκινίσει.

— Ἀστειευόμουνα.. .ψιθύρισε ἐκεῖνος. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό...

— Μπορεῖς νὰ μᾶς περιγράψῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; ρώτησε ὁ Ντελάνεύ τὸ παιδί.

— Καὶ βέβαια!

Καὶ τοὺς περιέγραψε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια τὸν Κίτσον, τὴ Τζίννυ, τὸ Τζύπο καὶ τὸν Μπλέκ. Ὁ Κοῦπερ σημείωσε τὶς πληροφορίες στὸ καρνέ του.

— Μπράβο, ἀγόρι μου! φώναξε ὁ Ντελάνεύ. Ἔκανες καλὴ δουλειά! Μεῖνε ἥσυχος, ἂν ξαναβροῦμε τὸ καμιόνι, θὰ φροντίσω νὰ πάρης ἀμέσως τὴν ἀμοιβή.

— Ὦ θὰ τὸ ξαναβρῆτε σίγουρα, βεβαίωσε τὸ παιδὶ ἀδειάζοντας πάλι τὸ καπέλλο του. Δὲν εἶν' ἐν τάξει ἀκόμα τὸ σύστημά μου. Ζεσταίνεται πολὺ γρήγορα τὸ χότο.

— Δὲ βάζεις καλύτερα πάγο; τοῦ σύστησε εἰρωνικὰ ὁ Κοῦπερ.

Ὁ μικρὸς τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά του.

— Μὴ λέτε βλακεῖες! φώναξε. Ὁ πάγος θὰ λυώσῃ.

Ὁ Ντελάνεύ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἕναν ἄλλο τρόπο: Νὰ κόψῃς τὸν τεπὲ τοῦ καπέλλου σου. Ἔτσι, θὰ μπαίνη ἐλεύθερα ὁ ἀέρας καὶ συγχρόνως θὰ λανσάρης μιὰ καινούργια μόδα!

Τὸ παιδὶ σκέφθηκε λίγο, κι' ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Καλὴ ἰδέα! συμφώνησε. Θὰ τὸ δοκιμάσω.

— Μονάχα στὸ βουνὸ δὲν ἔχομε ψάξει ὡς τώρα, παρατήρησε ὁ Ντελάνεύ, ἐνῶ γυρίζε μὲ τὸ σύντροφό του στ' αὐτοκίνητό τους. Μπορεῖ νὰ καταφύγανε ἐκεί.

— Ὄχι, εἴν' ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσῃ κανεὶς τόσο ψηλά, ἀπάντησε ὁ Κοῦπερ. Ὁ δρόμος εἶναι ἀπαίσιος. Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ περάσῃ καμιόνι.

— Ὁπωσδήποτε, δὲ χάνουμε τίποτα νὰ κυττάξουμε. Εἶναι τὸ μόνο μέρος ποὺ δὲν ψάξαμε...

Ὁ Κοῦπερ ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ μοτέρ.

— Σκοπεύετε ἀληθινὰ νὰ βοηθήσετε τὸ μικρὸ νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή; ρώτησε.

Ὁ Ντελάνεύ κάθησε δίπλα του. Ἡ ματιά του πῆρε μιὰ ἔκφρασι μακρυνή.

— Τί νὰ τὰ κάνη, τόσα λεφτά, ἕνας πιτσιρίκος 10 χρονῶν; ἀπάντησε. Θὰ τάπαιρνε ὁ πατέρας του...

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Κοῦπερ, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ φαινομενικὴ εἰλικρίνεια.

— Ἐμεῖς ξέρομε ποιὸς ἔχει δικαίωμα νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή, πρόσθεσε. Ἡ προκήρυξι δηλώνει πὼς θὰ πάρῃ τὶς 5 χιλιάδες δολλάρια ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ τὸ καμιόνι. Ἂν θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου, θὰ βροῦμε ἐμεῖς τὸ καμιόνι καὶ θὰ πάρουμε τὴ λεφτά.

Ὁ Κοῦπερ φάνηκε ἀνακουφισμένος.

— Μὲ εἶχαν ἀνησυχήσει λίγο οἱ ὑποσχέσεις σας στὸ μικρό, ὡμολόγησε.

— Ξέρω πὼς νὰ φέρνωμαι στὰ παιδιά, βεβαίωσε ὁ Ντελάνεύ. Πρέπει νὰ φαίνεται κανεὶς πὼς πιστεύει ἀπόλυτα ὅ,τι τοὺς λέει... Κι' ἐγὼ ἤμουν πάντα εἰλικρινής!

Καὶ γέλασε κοροϊδευτικά.

### ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Λίγο μετὰ τὶς 9, ὁ Κίτσον γύρισε στὴν κατασκήνωσί τους, μουσκεμένος στὸν ἱδρώτα. Εἶχε σκάψει ἕνα λάκκο κι' εἶχε θάψει τὸ Τζύπο.

Ἡ Τζίννυ καθότανε στὴ σκιὰ ἑνὸς δέντρου, κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα, ποὺ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

Ὁ Μπλὲκ εἶχε βγάλει τὸ καμιόνι ἀπ' τὸ τροχόσπιτο. Γύριζε σιγὰ-σιγὰ τὸ δίσκο τῆς κλειδαριᾶς καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ, μὲ τ' αὐτὶ κολλημένο στὴν πόρτα.

Ὁ Κίτσον ἄφισε χάμω τὴ σκαπάνη καὶ πῆγε κοντὰ στὴ Τζίννυ. Κάθησε δίπλα στὰ πόδια της κι' ἄνοιξε ἕνα τσιγάρο, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.

Ἡ Τζίννυ ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ τ' ἀκούμπησε στὸν ὦμο τοῦ Κίτσον. Ἐκεῖνος τσπιασε καὶ τὸσφιξε μέσα στὸ δικό του.

— Δὲ μπόρεσα νὰ τὸν γλυτώσω! μουρμούρισε. Πέθανε, τὴν ὥρα ποὺ μάλωνα μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος, τὸ Μπλέκ. Πάντως, δὲ θὰ προφταινα νὰ τὸν πάω στὸ νοσοκομεῖο.

— Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό, Ἄλεξ.

— Ἦταν καλός, ὁ φουκαρᾶς! Θἄπρεπε νὰ τὸν ἀκούσω... Δὲν ἤθελε ν' ἀνακατευτῆ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὲ πείσῃ. Μὰ δὲν τὸν ἄκουσα...

— Ναί, ἀλήθεια...

— Τόλεγε πὼς θὰ τελείωνε ἄσχημα! Κι' εἶχε δίκηο... Πᾶμε νὰ φύγουμε, Τζίννυ ἐμεῖς οἱ δυό, μόλις νυχτώσῃ!

— Ἔχεις δίκηο. Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα. Ποτὲ δὲ θὰ συχωρέσω τὸν ἑαυτό μου. Σκεπτόμουν, ὀσην ὥρα ἔλειψες. Τώρα καταλαβαίνω πόσο ἔπεσα ἔξω! Ἀκόμα κι' ἂν κατάφερνε τώρα ὁ Μπλὲκ ν' ἀνοίξῃ τὸ καμιόνι σὲ πέντε λεπτά, δὲ θἄθελα ν' ἀγγίξω τὰ δολλάρια ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα. Νομίζω πὼς θὰ τρελλαινόμουνα!

— Θὲς νὰ πῆς... ὅτι θαρθῆς μαζί μου; τὴ ρώτησε ὁ Κίτσον, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Θὰ μὲ παντρευτῆς;.... Μποροῦμε νὰ ξαναφτιάσουμε τὴ ζωή μας ἀπ' τὴν ἀρχή, Τζίννυ.

— Ναί, ἂν τὸ θέλης ἀληθινά... Μὰ φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ ξεφύγουμε. Θὰ μᾶς πιάσουνε μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα!

Ὁ Κίτσον ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του καὶ τὸ πέταξε μακρυά.

— Ἴσως νὰ φανοῦμε τυχεροί, εἶπε. Ἂς δοκιμάσουμε... Θὰ πάρουμε τὴ Μπουΐκ καὶ θὰ τραβήξουμε κατὰ τὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ ἀστυνομία δὲν ξέρει τὰ χαρακτηριστικά μας. Ἂν φτάσουμε στὸ Μεξικό...

## Μικρὴ ἱστορία

### Ὁ γηραιὸς ἥρως

Σ ΤΗΝ γέφυρα ἑνὸς ὑπερωκεανείου ρεμβάζει μιὰ αἰθέρια ὑπαρξις, εἴκοσι τὸ πολὺ χρόνων. Εἶναι ὁ στόχος ὅλων τῶν ἀντρῶν τῆς Α' θέσεως, μὰ ἐκεῖνη περιφρονεῖ τοὺς πάντας κι' ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ ἀθεράπευτη μελαγχολία...

—Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, ἡσυχη!... εἶναι ἡ στερεότυπη ἀπάντησί της, σὲ κάθε ἐρωτικὴ πολιορκία, ὅσο ἐξυπνη κι' ἐλκυστικὴ κι' ἂν εἶναι...

Ἔτσι τώρα οἱ θαυμαστές της ἀποθαρρυμένοι ἀρκοῦνται νὰ τὴν ἀποθαυμάζουν ἐκ τοῦ... μακρόθεν κι' ἡ αἰθέρια ὑπαρξις, μόνη της, ρεμβάζει στὴν κουπαστή...

Ξαφνικὰ ὅμως, σὲ μιὰ ἀπότομη κλίσι τοῦ σκάφους, χάνει τὴν ἰσορροπία της καὶ πέφτει στὴ θάλασσα!...

—Ἀλλοίμονο!... Τὴ ματιάσαμε!... ἀκούγονται μερικὲς φωνὲς γεμᾶτες ἀπόγνωσι ἀπ' τὴν πλευρὰ τῶν θαυμαστῶν της.

Κι' ἀμέσως ἕνας ἡλικιωμένος κύριος πέφτει κι' αὐτὸς στὴ θάλασσα.

—Μπράβο του!... Σὲ τέτοια ἡλικία κι' ὅμως ἔβαλε τὰ γυαλιὰ σ' ὅλους μας!... λένε μεταξύ τους οἱ νεαρώτεροι τῶν θαυμαστῶν.

Κι' ὁ ἡλικιωμένος κύριος, σωστὸς ἥρως, καταφέρνει ὕστερα ἀπὸ ἄγρια πάλη μὲ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, νὰ σώσῃ τὴν κοπέλλα. Ὅπως δὲ εἶναι ἑπόμενο, δέχεται τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες κι' ὁ πλοίαρχος δίνει πάρτυ πρὸς τιμή του!...

Στὸ κορύφωμα τότε τῆς διασκεδάσεως, ὅλοι ζητοῦν ἐπιτακτικὰ νὰ ἐκφωνήσῃ λόγο ὁ γηραιὸς ἥρως!

Ἐκεῖνος, μὲ κάποια συστολή, σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἀρχίζει νὰ λέῃ:

—Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶναι νὰ μάθω ποιός μ' ἔσπρωξε!...

— Ἔ, Κίτσον! Τί κάνεις ἐκεῖ; οὔρλιασε ξαφνικὰ ὁ Μπλέκ. Δὲν ἔρχεσαι νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ βοήθεια;

Ὁ Κίτσον κι' ἡ Τζίννυ κυττάχτηκαν. Ὕστερα ὁ πρῶτος σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ καμιόνι.

— Ξέρεις νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ὀξυγόνο; τὸν ρώτησε ὁ Μπλέκ.

— Ὄχι.

— Ἔ, τώρα θὰ μάθῃς! Πρέπει ν' ἀνοίξουμε μιὰ τρύπα σ' αὐτὸ τὸ διαβολο-καμιόνι. Βοήθησέ με νὰ κατεβάσω τὶς μπουκάλες τῆς ἀσετυλίνης.

— Μὴ βασίζεσαι σὲ μένα, ἀπάντησε φυχρὰ ὁ Κίτσον.

Ὁ Μπλὲκ τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά του.

— Τί σ' ἔπιασε; Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὸ καμιόνι, ναὶ ἢ ὄχι;

— Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι πιά, δήλωσε ὁ Κίτσον. Δὲ θάπρεπε ποτὲ νὰ μπλεχτῶ στὶς βρωμοδουλειές σας... Ἀνοιξέ το ἐσύ, ἂν σοῦ γουστάρῃ. Σοῦ χαρίζω καὶ τὸ δικό μου μερτικό. Ἐγὼ θὰ φύγω.

Ὁ Μπλὲκ ἀνάσανε βαθειά.

— Φοβιτσιάρη! μούγκρισε. Βλέπεις καλὰ πὼς δὲ μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα μόνος μου! Βοήθησέ με νὰ κατεβάσω τὶς μποτίλιες τῆς ἀσετυλίνης.

— Θὰ φύγουμε μόλις νυχτώσῃ, ἡ Τζίννυ κι' ἐγώ, ἐπέμεινε ὁ Κίτσον. Κάνε ὅ,τι θέλεις ἐσύ...

— Ἄ, ἔτσι; Θέλετε νὰ ζευγαρωθῆτε, οἱ δυό σας; Κι' ἐπειδὴ πέτυχες τὸ σκοπό σου, παρατᾶς ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια; Τί ἀηδίες εἶν' αὐτές;

— Πάντως, θὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Κίτσον.

— Ἂν σᾶς ἀρέσῃ ὁ ποδαρόδρομος...

— Θὰ πάρουμε τὴ Μπουΐκ.

— Δὲν πιστεύω! Τὴ χρειάζομαι ἐγώ, τὴ Μπουΐκ... καὶ γρήγορα μάλιστα! Θὰ σπάσω ὁπωσδήποτε αὐτὴ τὴν καταραμένη κλειδαριὰ καὶ θὰ πάρω τὰ λεφτά! Ἂν θέλετε νὰ φύγετε ἐσεῖς οἱ δυό, μὲ γειά σας μὲ χαρά σας. Μὲ τὰ πόδια ὅμως! Τ' αὐτοκίνητο θὰ μείνῃ ἐδῶ.

Ὁ Μπλὲκ εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὴ Τζίννυ νὰ σηκώνεται καὶ νὰρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Κατάλαβε πὼς ἦταν ἕνας ἐναντίον δύο. Ἡ Τζίννυ θάχε ἀσφαλῶς πιστόλι...

— Θὰ φύγουμε ἀπόψε καὶ θὰ πάρουμε τ' αὐτοκίνητο, τοῦ εἶπε ἤσυχα ὁ Κίτσον. Μποροῦμε νὰ σὲ πάμε ὡς τὸν αὐτοκινητόδρομο, ἂν θέλῃς. Θὰ σ' ἀφήσουμε ὅμως ἐκεῖ.

Ὁ Μπλὲκ δίστασε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Τζίννυ, ποὺ ἔμενε ἀκίνητη, μὲ τὸ δεξιὸ της χέρι κρυμμένο πίσω της.

«Ἂν ἀγριέψω, θὰ μὲ σκοτώσουνε!» σκέφθηκε.

— Καλά, ὀφοῦ ἐπιμένετε, εἶπε στὸν Κίτσον σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ὥστου νὰ νυχτώσῃ ὅμως, ἔχομε καιρὸ ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ καμιόνι. Μᾶς μένουν δώδεκα ὧρες ἀκόμα. Ἂς δοκιμάσουμε ὡς τότε... Δὲν ἔχουμε τί ἄλλο νὰ κάνουμε, ἄλη τὴν ἡμέρα... Ἐμπρός, βοηθῆστε με νὰ κατεβάσω τὶς μποτίλιες.

Βλέποντάς τον τόσο ὑποχωρητικὸ ξαφνικὰ ὁ Κίτσον δίστασε.

— Θὰ σὲ βοηθήσουμε, εἶπε. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ καταφέρῃς τίποτα ἀκόμα κι' ἂν παιδευτῆς δέκα χρόνια.

— Θὰ τὸ δοῦμε!

Ὁ Μπλὲκ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Τζίννυ. Ἡ κοπέλλα δὲν παρακολουθοῦσε πιὰ τὶς κινήσεις του.

Ὁ Κίτσον πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ Μπλὲκ, προχωρώντας πρὸς τὸ τροχόσπιτο. Ἐκεῖνος τράβηξε ξαφνικὰ τὸ πιστόλι του καὶ τὸ κόλλησε στὰ πλευρά του.

— Πέταξε τὸ ὅπλο σου! φώναξε ἀπειλητικὰ στὴ Τζίννυ.

Ἐκείνη ὑπάκουσε κι' ἄφισε νὰ πέσῃ χάμω τὸ ρεβόλβερ της. Ὁ Μπλὲκ ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω, σημαδεύοντας καὶ τοὺς δυό.

— Πήγαινε κοντά του! μούγκρισε.

Ἡ Τζίννυ πλησίασε τὸν Κίτσον. Ὁ Μπλὲκ πέρασε γύρω τους, πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι τῆς κοπέλλας καὶ τὸ πέταξε μέσα στὴ λίμνη.

— Ἀκοῦστε με τώρα καλὰ κι' οἱ δυό σας, εἶπε. Θ' ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τοῦ καμιονιοῦ καὶ θὰ πάρουμε τὰ λεφτά. Ὡς τότε, δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσετε ἀπὸ δῶ! Μπορεῖ ἐσεῖς νὰ μὴν ἐνδιαφερόσαστε πιὰ γιὰ τὰ λεφτά, ἐγὼ ὅμως τὰ θέλω καὶ θὰ τὰ πάρω!

Κούνησε τὸ ρεβόλβερ του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κίτσον.

— Ἀνέβα καὶ δός μου τὶς μποτίλιες τῆς ἀσετυλίνης, τὸν διάταξε.

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ τροχόσπιτο. Ὁ Μπλὲκ τὸν ἀκολούθησε.

— Δὲ μπορῶ μονάχος μου, δήλωσε ὁ Κίτσον. Μὲ εἶχε βοηθήσει ὁ Τζύπο νὰ τὶς φορτώσουμε, καὶ ξέρω τί βάρος ἔχουνε. Πρέπει νὰ τὶς πιάσῃς καὶ σὺ ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη.

Ὁ Μπλέκ, χαμογελῶντας σαρκαστικά, φύλαξε τὸ ὅπλο στὴ θήκη του.

— Μὴν κάνῃς καμμιὰ κουταμάρα. γιατὶ θὰ τὸ μετανοιώσῃς! εἶπε.

Ὁ Κίτσον σήκωσε τὰ χέρια του καί, μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα ἔδγαλε τὴ μιὰ μποτίλια ἀπ' τὸ ὀποστήριγμά της. Ὁ Μπλὲκ ἀνασήκωσε τη μιὰ της ἄκρη καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. Ὕστερα βγῆκαν κι' οἱ δυὸ σιγὰ-σιγὰ ἀπ' το τροχόσπιτο, βαδίζοντας πρὸς τὰ πίσω.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ μέτρα, ὁ Κίτσον ἄφισε νὰ πέση ἀπότομα χάμω ἡ ἄκρη τῆς βαρειᾶς μποτίλιας ποὺ κρατοῦσε. Μὲ τὸ ἀπότομο τράνταγμα, ὁ Μπλὲκ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του.

Ὁ Κίτσον ὥρμησε, τοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ λαιμὸ καὶ τὸν σώριασε καταγῆς. Ὁ Μπλὲκ βλαστήμησε κι' ἐπιχείρησε νὰ βγάλη τὸ πιστόλι του. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος ἔπεσε ἀπάνω του μ' ὅλο του τὸ βάρος.

Πάλεψαν μερικὲς στιγμὲς μὲ μανία. Ὁ Μπλὲκ χτύπησε μὲ τὸ γόνατό του στὸ στῆθος τὸν ἀντίπαλό του καὶ κατώρθωσε ἔτσι ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ ὅπλο του. Ὁ Κίτσον ὅμως τοῦ τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, πήδησε ὄρθιος καὶ τὸν σημάδεψε.

Ὁ Μπλὲκ θέλησε νὰ σηκωθῆ. Εἶχε μιὰ πληγὴ κάτω ἀπ' τὸ μάτι καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε στὸ πρόσωπό του.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! μούγκρισε μὲ μανία.

— Πολὺ ἀργά. Δὲ θὰ προλάβῃς... ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Κίτσον.

Ξαφνικά, ἔκουσαν τὸ θόρυβο ἑνὸς μοτέρ: "Ἕνα μικρὸ στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο περνοῦσε χαμηλὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ποὺ δημιουργοῦσε, σάλεψε δυνατὰ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Ὁ Μπλὲκ σηκώθηκε τρεκλίζοντας, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἀεροπλάνο.

— Μᾶς εἶδανε! εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή. Τώρα θαρθοῦνε ἐδῶ καὶ θὰ μᾶς πιάσουνε!

Ἀκίνητοι κι' οἱ τρεῖς, κύτταξαν τ' ἀεροπλάνο νὰ διαγράφη ἕνα μεγάλο κύκλο καὶ νὰ ξανάρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Κρυφτῆτε! φώναξε ὁ Μπλέκ, ἐνὼ ἔτρεχε σὰν τρελλὸς νὰ χωθῆ στὸ δάσος.

Οἱ δυὸ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν. Ἀλλὰ τ' ἀεροπλάνο τοὺς εἶχε φτάσει πιά. Πέρασε μουγκρίζοντας σὲ ὕψος 30 μέτρων τὸ πολύ. Δυὸ κεφάλια ἔσκυψαν ἔξω γιὰ νὰ κυττάξουν καλύτερα. Ὕστερα τ' ἀεροπλάνο ἔκαμε ἄλλη μιὰ στροφὴ κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Τζίννυ κι' ὁ Κίτσον ἀνταλλάξανε μιὰ τρομαγμένη ματιά.

— Τί μείνατε ἔτσι, σὰν ἀποβλακωμένοι; φώναξε ὁ Μπλέκ. Κρυφτῆτε λοιπόν!

— Μᾶς εἶδανε πιά.. .μουρμούρισε ὁ Κίτσον.

— Καλὰ τόλεγα ἐγὼ πὼς θὰ μᾶς πιάσουνε στὸ τέλος, πρόσθεσε ἡ Τζίννυ.

Ὁ Κίτσον ἔτρεξε ὡς τὸ δρόμο, τὸν διέσχιστε, ἔπεσε χάμω μὲ τὴν κοιλιά, στὴν ἄκρη του καὶ κύτταξε τὴ μακρειὰ λουρίδα ποὺ κατέβαινε σὰν φίδι στὴν κοιλάδα.

Κάτω χαμηλά, σ' ἀπόστασι 10 χιλιομέτρων περίπου, διέκρινε τρία αὐτοκίνητα ποὺ πλησιάζανε γρήγορα, σηκώνοντας σύννεφο σκόνης. Ἡ καρδιά του χτύπησε στὸ στῆθος του. Γύρισε τρέχοντας κοντὰ στὴ Τζίννυ, ξετρελλαμένος.

— Ἔρχονται! τῆς εἶπε.

— Τοὺς εἶδες; ρώτησε ὁ Μπλὲκ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δάσος.

— Ναί. Ἔτσι ποὺ πάνε, θὰ βρίσκωνται ἐδῶ σὲ δέκα λεπτά.

— Μᾶς μένει μιὰ ἐλπίδα ἀκόμα, εἶπε ὁ Μπλὲκ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Πήγαινε νὰ φέρῃς τὴ Μπουΐκ. Ἂν καταφέρουμε νὰ περάσουμε τὴν κορφή, ἴσως νὰ γλυτώσουμε.

—Ὁ δρόμος σταματάει δυὸ χιλιόμετρα πιὸ πάνω ἀπὸ δῶ, παρατήρησε ὁ Κίτσον. Ἀπὸ κεῖ, θὰ προσπαθήσουμε ν' ἀνεβοῦμε μὲ τὰ πόδια.

Ὁ Μπλὲκ ἔτρεξε ὡς τὸ τροχόσπιτο καὶ ξαναγύρισε κρατώντας τὸ αὐτόματο. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

— Δὲ θὰ μὲ πιάσουνε ζωντανό! μούγκρισε. Δὲ θὰ καθήσω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!

Ὁ Κίτσον ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς Μπουΐκ κι' ἡ Τζίννυ κάθησε δίπλα του.

Παρατήρησε ὅτι ἔτρεμε καὶ τῆς χάϊδεψε τὸ γόνατο.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε ἐνθαρρυντικά. Μᾶς μένει ἀκόμα μιὰ ἐλπίδα.

Ὁ Μπλὲκ κάθησε δίπλα στὴ Τζίννυ. Κι' ὁ Κίτσον ξεκίνησε, γιὰ νὰ βγῆ στὸ δρόμο.

Στράφηκαν κι' οἱ τρεῖς κι' ἔρριξαν μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ καμιόνι, ποὺ ἦταν σταματημένο κάτω ἀπ' τὰ δέντρα.

— Καλὰ τὸ λέγανε αὐτὰ τὰ ζῶα, πὼς εἶναι ἀσφαλισμένο τὸ καμιόνι, ποὺ ἦταν σταματημένο τσον.

«Ὑπάρχει 1 ἑκατομμύριο δολλάρια ἐκεῖ μέσα — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπλέκ. Ἄδικα θυσίασα γι' αὐτὰ τὸ μέλλον μου, καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα!»

Ὁ Κίτσον ἔπαιρνε ὁλοταχῶς τὶς στροφές, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα μπροστά του, στὸ δρόμο. Στὴν πρώτη ὅμως «κορβέλλα» ἔκανε ἄσχημα τὸν ὑπολογισμό του κι' ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση καὶ νὰ κάνη πίσω. ἐνὼ ὁ Μπλὲκ τὸν ἔλουζε μὲ βρισιές.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσαν πάλι, τ' ἀεροπλάνο ἄρχισε πάλι νὰ γράφη κυκλους ἀπὸ πάνω τους, σὰν τσοπανόσκυλο γύρω ἀπ' τὸ κοπάδι.

— Ἂς μποροῦσα νὰ τὸ ρίξω! μούγκρισε ὁ Μπλέκ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στ' ἀεροπλάνο ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους.

Ἄκουσαν ξαφνικὰ τὸ οὐρλιασμὸ μιᾶς ἀστυνομικῆς σειρήνας. Ἡ Τζίννυ ἀνατρίχιασε κι' ἔσφιξε τὶς γροθιές της.

Τώρα ὁ Κίτσον δυσκολευότανε πολὺ νὰ κρατήση τ' αὐτοκίνητο στὸ δρόμο, ποὺ ἦταν μισοχαλασμένος καὶ γεμάτος βράχους ποὺ εἶχαν κυλήσει ἀπ' τὸ βουνό.

Ἀριστερά τους, ὑψωνότανε μιὰ κατακόρυφη πλαγιά, σὰν τοῖχος ἀπὸ γρανίτη. Δεξιά, ἔχασκε ὁ γκρεμνός.

Ὁ Κίτσον ἔκοψε ταχύτητα.

— Δὲ μποροῦμε νὰ πάμε πολὺ πιὸ μακρυά, δήλωσε. Ὁ δρόμος τελειώνει ἐδῶ.

Ἑτοιμαζόταν νὰ πάρη τὴν ἑπόμενη στροφή, ὅταν σταμάτησε ἀπότομα.

Ὁ δρόμος ἦταν φραγμένος τελείως ἀπὸ τεράστιες πέτρες. Ἦταν ἀδύνατο νὰ περάση ἡ Μπουΐκ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο.

Ὁ Μπλὲκ κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, ὁπλισμένος μὲ τὸ αὐτόματο. Χωρὶς νὰ νοιασθῆ καθόλου γιὰ τοὺς δυὸ συντρόφους του, ἔτρεξε ἴσια μπροστὰ καὶ σκαρφάλωσε στὶς πέτρες.

Ὁ Κίτσον σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ σήκωσε τὰ μάτια του. Ψηλά, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, εἶδε τὴ χιονισμένη κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Δίστασε μιὰ στιγμὴ. Ὕστερα ἄρπαξε τὴ Τζίννυ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πρέπει ν' ἀνεβοῦμε ἐκεῖ πάνω! τῆς εἶπε. Ἴσως καταφέρουμε νὰ κρυφτοῦμε... Ἂν μείνουμε μὲ τὸ Μπλὲκ, σίγουρα θὰ μᾶς πιάσουνε.

Ἡ Τζίννυ κύτταξε κι' αὐτὴ τὸ βουνό.

— Δὲ θὰ τὰ καταφέρω ἐγώ, Ἄλεξ, μουρμούρισε. Προσπάθησε μονάχος σου...

Μὰ ὁ Κίτσον τὴν τράβηξε μαζί του, λέγοντας:

— Ὄχι! Ἢ κι' οἱ δυό μας ἢ κανένας!

Κι' ἄρχισαν τὸ σκαρφάλωμα. Τὰ ἑκατὸ πρῶτα μέτρα ἦταν σχετικὰ εὔκολα. Ἡ Τζίννυ κατώρθωνε νὰ ἀκολουθῆ τὸν Κίτσον. Ἐκείνος σταματοῦσε κάθε τόσο, τῆς ἔδινε τὸ χέρι του καὶ τὴ βοηθοῦσε.

Τώρα ὁ ἦχος τῆς σειρήνας τοὺς φαινότανε πιὸ κοντυνός.

Τὸ ἀνέβασμα γινόταν δυσκολώτερο. Προχωροῦσαν πιὸ ἀργά.

Καμμιὰ πεντηταριὰ μέτρα ψηλότερα, βρισκόταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ βράχια, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ κρυφτοῦνε. Ὁ Κίτσον ἱκέτευε τὴ Τζίννυ νὰ προχωρήση γρηγορώτερα. Ξετρελλαμένη, ἐκείνη ἔχασε ξαφνικὰ τὴν ἰσορροπία της. Ἀλλ' ὁ Κίτσον τὴν κράτησε καὶ τὴν τράβηξε μαζί του διὰ τῆς βίας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ φτάνανε στὸ σωρὸ τῶν βράχων, ἄκουσαν τ' αὐτοκίνητα νὰ σταματάνε πιὸ κάτω.

Ξαπλώθηκαν χάμω, λαχανιασμένοι, καὶ κρυφοκύτταξαν τὸ δρόμο. Δεξιά τους, ὁ Κίτσον εἶδε τὸ Μπλέκ, ποὺ ἔτρεχε σὰν τρελλός, γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του. Τὸν ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια του στὴ στροφή. Κι' ἀναρωτήθηκε ὕστερα τί ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτοί...

Λίγο φηλότερα διέκρινε μιὰ σπηλιά, σκεπασμένη ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους. Ἂν κατώρθωναν νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ κρυφτοῦν καὶ νὰ περιμένουν ὥσπου νὰ ἐγκαταλείψη ἡ ἀστυνομία τὶς ἔρευνές της.

— Πᾶμε;... εἶπε στὴ Τζίννυ, ἀγγίζοντάς της τὸ μπράτσο.

Ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

Τῆς χαμογέλασε. Τὰ πρόσωπά τους ἀγγίζαν σχεδόν. Ἡ Τζίννυ πλησίασε περισσότερο τὸ δικό της καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ χείλη τοῦ Κίτσον.

— Συχώρεσέ με, Ἄλεξ, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα!

— Μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ δουλειὰ χάλασε, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Ἄκουσαν δυνατὲς φωνὲς ἀπ' τὸ δρόμο.

— Βρήκαν τὴ Μπουΐκ, φιθύρισε ὁ Κίτσον. Ἔλα, πάμε.

Καὶ ξανάρχισαν τὸ σκαρφάλωμα. Ἡ Τζίννυ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς φοβεροῦ ἐφιάλτη. Ποτὲ δὲ θὰ τἄβγαζε πέρα, ἂν δὲν τὴ βοηθοῦσε ὁ Κίτσον στὰ δυσκολώτερα σημεῖα.

Κάποια στιγμή, σταμάτησε ἀπότομα, πατώντας μὲ τὸ ἕνα της πόδι σὲ μιὰ ρίζα δέντρου καὶ γαντζωμένη σ' ἕνα μυτερὸ βράχο, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

— Συνέχισε ἐσύ, Ἄλεξ, εἶπε λαχανιασμένη. Ἐγὼ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ προχωρήσω. Ἄφισέ με ἐδῶ. Δὲ μπορῶ πιά...

Ὁ Κίτσον κύτταξε πρὸς τὰ

...με Ὅζ





γκρέκα

Kolynos
SUPER WHITE

Μιὰ ἐντελῶς ΝΕΑ ὀδοντόκρεμα μὲ τελείως ΝΕΑ συστατικά, γεῦσι καὶ μεγαλυτέραν προστασίαν

ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν.

Πείραμα Petri-Dish

1 2 3

Ἀπόδειξις τῆς ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ποὺ παρέχει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Πείραμα Petri - Dish)

Ἡ παραπλεύρως εὑρισκομένη εἰκὼν δεικνύει τὴν ἐν ἐργαστηρίῳ ἐπίδρασιν ἐπὶ δοκιμαστικῆς πλακὸς τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ, ἐπὶ καλλιεργήματος μικροοργανισμῶν τοῦ στόματος. Ὅπῃ χαραχθεῖσα ἐπὶ τοῦ καλλιεργήματος ἐπληρώθη μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Εἰκὼν Nº 1) καὶ ἄλλαι ἐπληρώθησαν μὲ ἄλλας διεθνῶς γνωστὰς ὀδοντοκρέμας (Εἰκὼν Nº 2, 3).

Ἡ πολὺ καθαρὰ-περιοχὴ ἡ σχηματισθεῖσα γύρω τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ δεικνύει τὸν βαθμὸν τῆς προστασίας τῶν ὀδόντων κατὰ τῆς τερηδόνος Αἱ ἄλλαι ὀδοντόκρεμαι δεικνύουν τὴν ἀνεπαρκῆ ἐπίδρασιν

πάνω. Ἔπειτα στράφηκε στὴ Τζίννυ. Βλέποντας ὅμως τὸ γκρεμὸ καὶ τὴν κοιλάδα στὸ βάθος, ἐωριεύθηκε ἀπὸ ζάλιγγο.

Ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ πιάστηκε ἀπὸ ἕνα δεντράκι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρώτα.

Ἡ Τζίννυ τὸν κύτταξε. Τὸν εἶδε γαντζωμένο στὸ βράχο, ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω της, καὶ νόμισε πὼς θάπεφτε.

— Ἄλεξ! φώναξε πνιγμένα.

— Δὲν εἶναι τίποτα, μουρμούρισε ἐκεῖνος. Ζαλίστηκα... μὰ θὰ μοῦ περάσῃ... Μὴν κυττάξῃς πρὸς τὰ κάτω! Κρατήσου καλὰ γιὰ ἕνα λεπτό.

Ἔμειναν ἐκεῖ, σὰν μύγες κολλημένες στὸ τζάμι. Τέλος, ὁ Κίτσον ἀποφάσισε νὰ κουνηθῇ μὲ μύριες προφυλάξεις. Βρῆκε ἕνα καλύτερο στήριγμα γιὰ τὸ πόδι του κι' ἔσκυψε ὕστερα πρὸς τὴ Τζίννυ.

— Δός μου τὸ χέρι σου, τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Μὴ φοβᾶσαι, δὲ θὰ σ' ἀφήσω...

— Ὄχι, Ἄλεξ! Δὲ θὰ κατα-φέρῃς ποτὲ νὰ μὲ ἀνεβάσῃς ἐκεῖ πάνω. Θὰ πέσω.

— Δός μου τὸ χέρι σου, εἶπα!

— Φοβᾶμαι, Ἄλεξ! Δὲ μπορῶ πιά...

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι, τὴ στιγμὴ ποὺ θάπεφτε. Ὁ ἄνεμος πῆρε τὴν πνιγμένη κραυγή της.

Ἔμειναν κρεμασμένη στὸ κενό. Τὸ φουστάνι της φούσκωνε καὶ τὰ μακρυὰ πόδια της σάλευαν στὸν ἀέρα.

Ὁ Κίτσον, γαντζωμένος ἀπ' τὸ δέντρο, τὴν κρατοῦσε γερά.

— Κάνε μιὰ προσπάθεια, τῆς σύστησε. Θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ νὰ βρῆς ἕνα πάτημα κι' ὕστερα θὰ σὲ τραβήξω ἀπάνω.

Τὴν ἔφερε πιὸ κοντὰ στὸ βράχο, ὅπου κατάφερε ἐπιτέλους νὰ πιστῆ, κι' ὁ Κίτσον ἔνοιωσε τότε νὰ λιγοστεύῃ τὸ βάρος ποὺ συγκρατοῦσε.

Τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τῆς εἶπε ἐνθαρρυντικά:

— Καλὰ πᾶμε... Περίμενε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω ἀνάσα...

Ἔμειναν ἀκίνητοι γιὰ ἕνα λεπτό, ποὺ τοὺς φάνηκε ἀτελείωτο.

— Πᾶμε, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Κίτσον.

Καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὰ πάνω, σὰν σακκί.

Κατάφεραν ἔτσι νὰ φτάσουν σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα, κι' ἔπεσαν χάμω, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, ἐξαντλημένοι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσαν μιὰ πνιγμένη πιστολιά, ποὺ τὴν ἐπανέλαβε ἡ ἠχὼ τοῦ βουνοῦ. Ἡ Τζίννυ ἔσφιξε δυνατότερα τὸ χέρι τοῦ Κίτσον. Ὁ κρότος ἐρχόταν ἀπὸ χαμηλά, πρὸς τὰ δεξιά τους.

Ὁ Κίτσον ἔσκυψε μὲ προφύλαξι, γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸ δρόμο. Τὸν ἔβλεπε καθαρά. Διέκρινε τὴ Μπουΐκ, τριγυρισμένη ἀπὸ τρία ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα.

Δέκα στρατιῶτες καὶ τρεῖς ἀστυνομικοὶ προχωροῦσαν προσεχτικὰ στὸ χαλασμένο δρόμο.

Πενῆντα μέτρα ψηλότερα, σὲ μιὰ «κορδέλλα», ὁ Μπλὲκ εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπὸ δυὸ μικροὺς βράχους, ἀπ' ὅπου ξεπρόβαλλε ἡ κάνη τοῦ αὐτομάτου του. Κι' ἄλλα πενῆντα μέτρα πιὸ πάνω κατέβαινε σιγὰ-σιγὰ ἕνα τζίπ μὲ τρεῖς στρατιῶτες—ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ δῆ ὁ Μπλὲκ ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκότανε.

Ὁ Κίτσον κατάλαβε πὼς τὸ τζίπ αὐτὸ θὰ εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ βουνοῦ καὶ πὼς ὁ Μπλὲκ εἶχε πιαστῆ σὲ παγίδα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶχαν πάει κι' αὐτοὶ μαζί του, ἀλλὰ εἶχαν σκαρφαλώσει στὸ γκρεμνό...

Ἕνας στρατιώτης κειτότανε χάμω μπρούμυτα, κοντὰ στὴ δεύτερη «κορδέλλα», πλέοντας στὸ αἷμα του.

Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἀνέβαιναν τὸ δρόμο, σταμάτησαν στὴ στροφή, γιὰ νὰ μείνουν ἔξω ἀπ' τὴ βολὴ τοῦ Μπλὲκ. Ἀπέιχαν μονάχα πενῆντα μέτρα ἀπ' αὐτήν.

Ἕνας ξανθὸς καὶ κομψοντυμένος ταγματάρχης προχώρησε μὲ προφύλαξι στὴν «κορδέλλα». Βλέποντας τὸ πτῶμα τοῦ στρατιώτη, τραβήχτηκε πίσω γρήγορα.

— Βγές ἀπὸ κεῖ! φώναξε. Σὲ εἴδαμε! Ψηλὰ τὰ χέρια! Δὲ μπορεῖς νὰ ξεφύγῃς!

Ὁ Κίτσον εἶδε τὸ Μπλὲκ νὰ κολλάῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ στὸ βράχο. Ἡ Τζίννυ πῆγε πιὸ κοντά του, γιὰ νὰ κυττάξῃ κι' αὐτή.

Παρ' ὅλα τὰ ἑξῆντα μέτρα ποὺ τοὺς χώριζαν, οἱ στρατιῶτες τοὺς φαίνονταν τρομερὰ κοντά.

— Θὰ βγῆς λοιπόν, ἢ πρέπει νὰρθοῦμε νὰ σὲ βροῦμε; φώναξε πάλι ὁ ταγματάρχης.

— Σᾶς περιμένω, γουρούνια! οὔρλιασε ὁ Μπλὲκ μὲ μανία, ἀλλὰ καὶ μὲ τρόμο μαζί.

Ὁ ταγματάρχης εἶπε κάτι σ' ἕνα ἀστυνομικό. Ἐκεῖνος ἔγνεψε καταφατικά, πλησίασε ἕνα στρατιώτη καὶ κουβέντιασε μαζί του γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὕστερα ὁ στρατιώτης ἔδωσε τὸ ὅπλο του σ' ἕνα συνάδελφό του, ἔβγαλε ἕνα μικρὸ πραγματάκι ἀπ' τὴ φυσιγγιοθήκη του καὶ προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τοὺς δυὸ βράχους.

Ὁ Κίτσον κύτταζε τὴ σκηνὴ μὲ καρδιοκτῦπι. Ὁ στρατιώτης ἔφτασε στὴ στροφὴ καὶ σταμάτησε.

— Γιὰ τελευταία φορά, θὰ βγῆς ἀπὸ κεῖ; οὔρλιασε ὁ ταγματάρχης.

Ὁ Μπλὲκ ἀπάντησε μόνο μὲ μιὰ πρόστυχη βλαστήμια. Ὁ στρατιώτης πέταξε τότε πρὸς τὸ μέρος του ἐκεῖνο ποὺ κρατοῦσε.

Ἡ Τζίννυ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο τοῦ Κίτσον. Λίγο ἔλειψε νὰ μπήξῃ ἐκεῖνος μιὰ φωνή, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Μπλὲκ νὰ φυλαχτῆ. Εὐτυχῶς συγκρατήθηκε καὶ δὲν πρόδωσε ἔτσι τὴν κρύπτη τους.

Ἡ χειροβομβίδα ἔπεσε ἀκριβῶς μπροστὰ στοὺς δυὸ βράχους ποὺ προφυλάγανε τὸ Μπλὲκ.

Ὁ Κίτσον ἔκλεισε τὰ μάτια του. Μιὰ δυνατὴ ἔκρηξι δόνησε τὸ βουνό. Ὁ Κίτσον ἄκουσε νὰ τινάζωνται καὶ νὰ κατρακυλάνε οἱ πέτρες ὁλόγυρα.

Τραβήχτηκε πίσω, χωρὶς νὰ ξανακυττάξῃ πρὸς τὰ κάτω, κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Τζίννυ, ποὺ ἔτρεμε σύγκορμη. Ἔμειναν γιὰ λίγο ἔτσι σφιχταγκαλισμένοι. Ὕστερα ὁ Κίτσον εἶπε βιοστικά:

— Κουράγιο!... Πᾶμε!... Δὲ θὰ μᾶς βροῦνε! Δὲ θὰ φαντασθοῦνε ποτὲ πὼς ἔχομε σκαρφαλώσει ἐδῶ πάνω. Θὰ πιστέψουν πὼς μείναμε κάπου ἀλλοῦ, στὸ δρόμο. Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε στὴ σπηλιά!

Καὶ ξανάρχισαν τὸ σκαρφάλωμα. Οἱ ἀστυνομικοὶ κι' οἱ στρατιῶτες δὲ μποροῦσαν νὰ τοὺς δοῦν ἀπ' τὸ δρόμο.

Σὲ λίγο, βρίσκονταν μέσα στὴ σπηλιά, καλὰ κρυμμένοι.

Ἄκουσαν τ' αὐτοκίνητα νὰ ξεκινᾶνε, νὰ φεύγουν.

Εἶχε ἐπαληθέψει ἡ πρόβλεψι τοῦ Κίτσον. Θὰ μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν καὶ ν' ἀρχίσουν μιὰ καινούργια ζωή, σὲ κάποια χώρα μακρυνή, μὲ τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ τοὺς μένανε ἀκόμα... ἐξαγνισμένοι ἀπ' τὴν τίμια δουλειὰ καὶ τὴν ἀγάπη τους!

ΤΕΛΟΣ


Πρώτη φορά στὴν Ἑλλάδα!

ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

**Ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν σας.** Ἡ Ἑλλάς εὐθυγραμμίζεται τώρα μὲ ὡρισμένες μεγάλες χῶρες καὶ προσφέρει σήμερα εἰς τοὺς καταναλωτὰς πορτοκαλάδα ἀπολύτως φυσική, ἐξ ὁλοκλήρου παστεριωμένη καὶ ἐγγυημένη χωρὶς χημικά. Χάρις εἰς τὴν εἰδικὴ μέθοδο παρασκευῆς τῆς πορτοκαλάδας ΦΙΞ, τὰ τελευταῖου τύπου μηχανήματα καὶ τὰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχοι εἰς τὸ ἑξῆς, πίνοντας πορτοκαλάδα χωρὶς χημικά, ἀπολύτως φυσική.

**Πλούσια σὲ Βιταμῖνες Ρ καὶ C.** Ἡ Βιταμίνη Ρ θεωρεῖται ἡ βιταμίνη τῆς μακρᾶς νεότητος, διότι διατηρεῖ καλῶς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, συντελεῖ εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἀρτηριοσκληρύνσεως καὶ τῶν ρυτίδων τοῦ δέρματος. Ἡ Βιταμίνη C εἶναι ἡ βιταμίνη τῆς προσοπαθείας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐργαζώμεθα περισσότερα χωρὶς νὰ κατα-πονοῦμεθα καὶ νὰ καταπολεμοῦμε τὰς μολυσματικὰς νόσους.

**Στὴν τιμὴ μιᾶς συνηθισμένης πορτοκαλάδας.** Μέσα σὲ κάθε φιάλη Πορτοκαλάδας ΦΙΞ ὑπάρχει ἄφθονος ἀληθινὸς χυμὸς πορτοκαλιοῦ, πλούσιος σὲ βιταμῖνες, ἀσβέστιο καὶ φωσφόρο ποὺ ὠφελοῦν τὸν ὀργανισμό. Ἀπὸ σήμερα προφυλάξτε τὴν ὑγεία σας: κάθε φορὰ ποὺ διψᾶτε ξεδιψᾶστε μὲ μιὰ ἀπολαυστικὴ πορτοκαλάδα ΦΙΞ.

Η ΜΟΝΗ ΠΑΣΤΕΡΙΩΜΕΝΗ



ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΚΑΙ ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ

Ἡ Μαγιὰ τῆς Μπύρας ἐξαφανίζει τὴν ἀνοιξιάτικη κούρασι. Ζωογονεῖ τὰ κουρασμένα κύτταρα, δυναμώνει τὰ νεῦρα καὶ καθαρίζει τὸ δέρμα. Περιέχει τὶς βιταμῖνες τῆς μπύρας ὁπὸ συμπεπυκνωμένη μορφὴ καὶ εἶναι ἡ πλουσιώτερη φυσικὴ πηγὴ Βιταμινῶν Β'. Τώρα τὴν ἀνοιξι, παίρνετε τακτικὰ Μαγιὰ Μπύρας ΦΙΞ. Ὠφελεῖ περισσότερο.




## ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

### Τὸ πρὸ-πρὸ

ΤΗΝ καρσινὴ τσ' 'Εφταλίας, μιὰ μικρούλα μπούζ-γκιμπί, τὴν κορτετζάριζε ὁ φουρνάρης τοῦ μαχαλᾶ. Κι' ἡ καϋμένη ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βγῇ τ' ὄνομα τση πῆγε κι' εἶπε στὴν 'Εφταλία ἐμπιστευτικῶς:

— Θέλω νὰ τὸν πιάσης καὶ νὰ τοῦ πῆς, φιλενάδα του δὲ θὰ γίνω ποτέ, ντούνιαν-ταν! Γυναῖκα του ὅμως ν' ἀνοίξω σπιτικὸ καὶ νὰ ζήσω ἀναγαλιασμένη, κι' εὐτυχισμένη, μάλιστα!...

Κι' ἡ 'Εφταλία ὁ φιλόσοφος τοῦ μαχαλᾶ τῆς εἶπε:

—'Εγὼ κορίτσι μου θὰ πάω γκουσταῦρι νὰ τὸν βρῶ, θὰ σταθῶ σπαθὶ κοντάρι.

Τέλος. Ἰστὲρ Ἰστεμὲζ τὴν ἄλλη μέρα ἤβαλε δυὸ λογιῶ κάρτσες. μιὰ φέτα ψωμὶ στὸ κόρφο τση, δυὸ βολαράκια ζάχαρη στὸ στόμα τση γιὰ νάνε γλυκὰ ὅσα θὰ πῆ καὶ μὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ κοκετσαρία πῆγε λάου λάου στὸ φούρναρη καὶ τοῦπε:

— Εἶναι κορίτσι θεοφοβούμενο, ἀπὸ κόρφο μάνας, νοικοκυρά, χρυσοχέρα, ἄξια, στὴν ὀλόρθη καὶ στὴν καθιστὴ δουλειά! Τί νὰ δῆ τὸ μάτι τση καὶ νὰ μὴν πιάσῃ τὸ χέρι τση. 'Εσύ, παιδί μου, ἀσημένια τὴν ὀνειρεύτηκες καὶ μαλαματένια τὴ βρῆκες!..

— Κι' ἐγώ, κερὰ Φταλία, εἶπε συγκινημένος ὁ φουρνάρης, θὰ τὴν κάνω κορώνα τσὴ κεφαλῆς μου, θὰ τὴν ἔχω πάντα δικιά μου, νὰ μὴ μπορῇ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ, οὔτε ὁ μπαμπᾶς, οὔτε ἡ μάνα τση, οὔτε ὁ κλητήρας, οὔτε ὁ βασιλιᾶς!

Κι' ἔτσι τὴν Κυριακή, ἐλεήτουργα, στὸ σπίτι τσ' 'Εφταλίας γίνανε τὰ «γκιομουρλούκια» μὲ γέλια καὶ χαρές. Μὰ τὸ κορίτσι πούχε ἑφτὰ παπάδων γνῶσι, τὸν ρώτησε δειλά:

— Καὶ πῶς θὰ τὰ μπασαρντίσουμε;... Τὰ ἔξοδα δὲν χωρατεύουνε. Κι' ἂν μᾶς πάρουνε καὶ τὰ παιδιά;...

— Δὲ βαριέσαι, μουρμούρισε ὁ φουρνάρης, ὅ,τι τρώγω γώ, θὰ τρῶς καὶ σύ, κι' ὅτι τρῶς ἐσὺ θὰ τρῶνε καὶ τὰ παιδιά. 'Απ' τὸ φαγὶ τ' ἑνός, θὰ χορταίνουν δυό, κι' ἀπ' τὸ φαγὶ τῶν δυὸ θὰ χορταίνουν τρεῖς!...

'Απὸ κείνη τὴν στιγμὴ κούωσε ἡ καιρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ, μὲ τὰ γεμᾶτα ἀμεριμνησία λόγια τοῦ φουρνάρη καὶ τὸν ἀπόφευγε. Κι' ἐκεῖνος, ὅπως ἦταν φουργιόζος κι' ἀνυπόμονος καὶ δὲν ἀγαποῦσε τσ' ἀναβολές, ἄλλοῦ ἤκανε κόρτε καὶ μ' ἄλλη μπερδεύτηκε ὁ ἄπιστος καὶ ξαφνικὰ μαθεύτηκε πὼς παντρεύτηκε στὸ Παγκράτι. 'Απὸ τότε τὸ κορίτσι μαράζιασε, ἤκλαιγε μέρα νύχτα.

Κι' ἡ 'Εφταλία, ποὺ τὴν ἤβλεπε ἀπελπισμένη καὶ μερακλαντισμένη γιὰ νὰ τὴν ἀλεγκράρῃ τῆς εἶπε:

— Μωσὴ κόρη μου, ἔχει ὁ Θεός!... Πάρε καὶ κανένα πὸ - πρό, μπορεῖ νὰ πιάσης τὴν καλή!

— 'Εγὼ κερὰ Φταλία μου, δὲν ἔχω τύχη!

Κι' ὅμως εἶχε τύχη, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν ὅλοι! Γιατὶ ἡ 'Εφταλία πούξερε τοὺς συνδυασμοὺς καὶ τοὺς φουτμπολίστες, τσ' ἤγραψε τὸ πρὸ - πό τση, καὶ πράγματι ἤπιασε καὶ τὰ δώδεκα!

Εὐθὺς μεγάλο σούσουρο στὸ μαχαλᾶ. 'Απὸ πόρτα σὲ πόρτα κι' ἀπὸ παράθυρο σὲ παράθυρο λέγανε:

—'Ηβοί, καλέ! εἶδες τύχη ἡ καρσινὴ τσ' 'Εφταλίας.

Κι' ὁ φουρνάρης ὅσο τ' ἄκουνε, κι' ἤξεσε ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴν βροχὴ τὰ χιλιάρικα, δὲ θὰ δῆ σταλαγματιά, νόμισε πὼς ἡ τύχη τὸν ἤκλεψε κι' αἰτία ἦταν αὐτὴ ποὺ πῆρε ἀπ' τὸ Παγκράτι. 'Ετσι ἀπ' τὸ γινάτι του πῆγε καὶ τὴν ξυλοφόρτωσε. 'Ηβγαλε τ' ἄχτι του! Κι' ἡ 'Εφταλία, ὁ φιλόσοφος, ἤλεγε στὸ ντουσέκ!:

—'Αχ αὐτὴ ἡ ἔρημη πλερώνει τὴν εὐτυχία τῆς καρσινῆς μου! 'Ετσι εἶναι, μιὰ κοπέλλα γιὰ νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη, πρέπει νὰ γίνῃ δυστυχισμένη μιὰ ἄλλη. εἶναι ὁ νόμος τῆς ἰσορροπίας!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

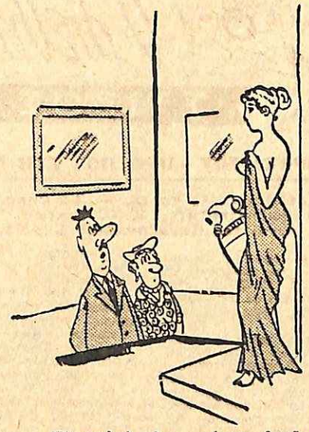

— *Τὸ παλιὸ εἶναι πάντα ὡραῖο, Γιάννη!*

— *Μόνο ὅμως σὲ μάρμαρο 'Ελένη μου!...*

— *Θέλουμε ἕνα δωμάτιο, ποὺ νὰ βλέπῃ στὴ θάλασσα!...*

## ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

### Δούλεμα

ΑΜΑΝ! 'Ιπροχτές, γιαβρούμ, ἀντιρωπο ἤθελα νὰ ἰσκοτώσω, ἄμμμα ντὲν ἤξερα ποιός εἶναι. 'Ιστὲ καταλαβαίνεις κουζούμ; Αἷμας μου κιφάλι μου ἀνεβασμένος νὰ ἐνεται, καρντιά μου πάτ κιοὺτ νὰ ἐκάνη, χέρια μου, ποδάρια μου νὰ τιρέμουνε, μάτια μου :σπίθες πεταμένες νὰ ἐκάνουνε, ἀπάνω κάτω ἤμουνα — ἀμάν, λέω, κιοπόγλου κιοπὲκ. Θὰ σὲ ἰσκοτώσω 'ιστέ! Καὶ πῶς νὰ τὸν ἰσκοτώσω γιάκο; Ντὲν ἤξερα ποιός ἤτανε

'Εσύ, τώρα, ἀναγνώστη ἐφέντη, λές, τὸ Καραμπὲτ τιρελλάθηκε. Πῶς ἐνεται ἀντιρωπο νὰ ἠθέλης σκοτωμένο νὰ ἐκάνης καὶ νὰ μὴν ἤξερης ποιός εἶναι;

'Εμ πῶς ντέν ἰνεται, τζάνουμ; 'Ἄμα στὸ τελέφωνο σὲ παίρνη καὶ μιλᾶ. 'ιστὲ ἤξέρεις ποιός εἶναι; Τὸ λοιπὸν τὸ Καραμπὲτ ντὲν εἶναι τιρελλός. 'Ιστὲ ἄκουσε νὰ δῆς πῶς ἔινε. 'Ἤξέρεις. Στὸ μααζί μου τελέφωνο ἔχω. Πολὺ καλὸ μὲ κάνει, βέβαια, ἄμμα καὶ πολὺ πονοκέφαλος μὲ δίνει. Τέλος σπάγγων σήμερα τὸ τελέφωνο χρήσιμο πιράμμα ἐνεται, ἄμα καὶ μπελιᾶς!

'Οϊλέ μι; 'Οϊλέ, σοϊλέ! Δπλαδὴς ἔτσι εἶναι; 'Ιστὲ πέστο ἔτσι ἐνεται. 'Ἄντε, ὀγλούμ, νὰ μαθαίνης καὶ ὀλίγο ζένο γλῶσσα, τόσα χρόνια τὸ ἰστήλη μου τοῦτο διαβασμένο ἐκάνεις, κάτι ὠφελημένος νὰ ἐνεσαι!

Τὸ λοιπὸν στὸ μααζί μου ἤμουνα, τὸ τελέφωνο χτυπημένο ἐνεται. Κουραστικὸ σηκωμένο ἐκάνω, ἐμπιρόε, ἐμπιρός, λέω.

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ; μιὰ φωνὴ ρωτημένο ἐκάνει. 'Ὁ ἀξιότιμος κύριος Καραμπὲτ;

— Ναί, ἰστέ, λέω.

— 'Αξιότιμε κύριε Καραμπὲτ σᾶς ἔχω γραμμένο στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια!

'Ιμένα ἰστόμας μου ἀφρισμένο ἐνεται.

— Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ, λέω, ντινὶ ἰμανὶ, ποιὸς εἶσαι μπέ;

'Ἀμὰν ἐκεῖνο κὶτς ἀπαντημένο ντὲν ἔκανε. Τελέφωνος ἔκλεισε, ἐμένα μὲ τὸ κουραστικὸ στὸ χέρι ἀφισμένο μὲ ἔκανε. Τέλος σπάγγων ἀγριεμένος ἤμουνα ἄμα τί νὰ ἐκάνω; Κουραστικὸ στὸ θέσι του ἀφηκα. 'Ὕστερα ἀπὸ λιάκι, ὅμως, πάλι τὸ τελέφωνο χτυπημένο ἔκανε.

— 'Εμπιρόοοος! λέω.

— Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Καραμπέτ;

— Μάλιστα, λέω.

— 'Ὁ ἴδιος ὁ κ. Καραμπέτ;

— Ναί, ἰστέ, λέω.

— 'Ε, φάε μιὰ πατημένη, λέει.

— Τί εἶναι πατημένη, μπέ;

— 'Ἄντε ρώτα νὰ σοῦ ποῦνε.

Καὶ κρὰκ ἐκάνει. τελέφωνο κλεισμένο ἔϊνε.

Κάθουμαι, τὸ λοιπόν, κιφάλι μου κάτω ἐβάζω καὶ λέω τί νὰ εἶναι πατημένη, γιαβρούμ; 'Ὕστερα μιὰ ἰδέα μὲ πέρασε. βάϊ, βάϊ, ντινὶ ἰμανὶ, λέω πιὸ εἶναι τος κιοπόγλου κιοπὲκ. στὰ δυό, ἰστέ, σκισμένο νὰ τὸν ἐκάνω. 'Ὕστερα πάλι ντρὶν, ντρὶν, τελέφωνο πάλι χτυπημένο ἔνεται. Κουραστικὸ σηκωμένο ἐκάνω, βαϊ ντινὶ, ἰμανὶ, λέω, ἂν εἶναι αὐτὸς. λαρύγγι του φαγωμένο θὰ ἐκάνω.

— 'Εμπιρόοοος, λέω.

— Σᾶς παρακαλῶ, λέει, ἐκεῖ εἶναι τοῦ κ. Μανωλάκη Σαλιγγαρέλη;

— 'Ὄχι, λέω. Λάθος κάνεις, γιάχο. 'Ἐδῶ ντὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ζητημένο ἐκάνεις.

— Τί εἶναι ἐκεῖ;

— Εἶναι τοῦ κ. Καραμπὲτ Σοροπιάν.

— 'Ἄ, ὡραία, λέει. Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι τὸν γράφω στὰ παλιά μου παπούτσια.

— Τί νὰ τοῦ εἰπῶ, μπέ! 'Ἐγὼ εἶμαι!

— Αἴ πολὺ καλά, λέει. Τότε σᾶς ἔχω γραμμένο στὰ παλιά μου τὰ παπούτσα.

'Ἀμάν. Χέρια μου τιρέμανε. φωνή μου κομμένος ἔϊνε.

— Μπὲ κιοπόγλου κιοπὲκ, λέω! Μπὲ ἐσόγλου ἐσέκ! Πές μου, ἰστὲ ἂν εἶσαι ἀντίρας ποιός εἶσαι;

'Ἄμα κὶτς κανένας ντὲν ἄκουε. Τὸ τελέφωνο κρὶκ ἔκανε, κλεισμένο ἔϊνε!

'Ἄμα πάλι τελέφωνο χτυπημένο ἔϊνε. Τότες κουραστικὸ ἀρπαγμένο ἐκάνω:

— Ντινὶ, ἰμανὶ, χαϊβάν, ἐσέκ, γαϊντούρι, χτίνος, μπουνταλᾶ, οὐτανμάζ... ἔλεα.

'Ἄμα μιὰ φωνὴ ἀκούεται:

— Στάσου μωρὲ Καραμπετάκι μου. Τί ἔπαθες; 'Ἡ Σουρπουΐτσα εἶμαι...

Κατάλαβες; 'Ἐσόγλου ἐσέκ κὶτς μιὰ θρισιὰ ντὲν ἐπῆρε καὶ τὰ ἐπῆρε ὅλα τὸ Σουρπουΐτσα μου ποὺ τελεφώνησε ἀπάνω στὸ θυμό μου. 'Ἀμάν! 'Ἰστὲ ντὲν θὰ τὸν ἰδρίσκω αὐτόν; Θὰ τὸν ἐσκίζω βαλὰ μπιλαά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

# ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ τῶν Σαργασῶν

## Μιὰ ζούγκλα στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ

ΣΤΗ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ βρίσκεται μιὰ ἀπέραντη ζούγκλα: ἡ Θάλασσα τῶν Σαργασῶν. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶδε, ἦταν ὁ Κολόμβος. Στὸ ταξεῖδι του πρὸς τὸ Νέο Κόσμο, συνάντησε ξαφνικὰ μεγάλες μάζες ἀπὸ τεράστια φύκια ποὺ ἐπιπλέανε.

Αὐτὸς κι' οἱ ναῦτες του χάρηκαν τότε, νομίζοντας πὼς πλησιάζανε σὲ στεριά. Γιατὶ εἶχαν ὑπ' ὄψι τους πὼς τὰ φύκια ἀναπτύσσονται κοντὰ στὶς ἀκτές, κολλημένα στὸ ρηχὸ βυθό, ὅπου σχηματίζουν μεγάλα καὶ πυκνὰ «βάση».

Δὲν ἄργησαν ὅμως ν' ἀπογοητευθοῦν σκληρά: Ὅσο κι' ἀν προχωροῦσαν, δὲν ἔβλεπαν ἴχνος ξηρᾶς, κι' ἡ θάλασσα εἶχε βάθος ἀμέτρητο. Ολόγυρα, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι, ἁπλώνονταν φύκια καὶ μόνο φύκια.

Οἱ ναῦτες ἔδειξαν σημεῖα ἀνταρσίας, κι' ὁ Κολόμβος κοπίασε πολὺ γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ.

Ταξεῖδεψαν ἀκόμη ἄλλο τόσο, ὅσο ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ὡς τὸν Ἰσημερινό, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νᾶναι τριγυρισμένοι ἀπ' τὰ φύκια. Τέλος, βγῆκαν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα, στὴ δυτικὴ ἄκρη της, κι' ἀντίκρυσαν τότε στὸν ὁρίζοντα ἕνα ἀπ' τὰ νησιὰ τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν.

Σήμερα ξέρομε ὅτι ἡ Θάλασσα τῶν Σαργασῶν εἶναι ἡ μεγαλείτερη στὸν κόσμο συνεχὴς ἔκτασι βλαστήσεως. Σκεπάζει 23.000 τετραγωνικὰ μίλια, ὅσο εἶναι, δηλαδὴ τὸ Βέλγιο κι' ἡ Ὁλλανδία μαζί. Τὰ φύκια της εἶναι τὰ μεγαλείτερα φυτὰ τοῦ κόσμου, φτάνοντας κάποτε σὲ μῆκος τὰ 270 μέτρα! Μένει πάντα ἀθίκτη ἀπὸ ἀνέμους ἢ θαλάσσια ρεύματα.

Οἱ παληοὶ ναυτικοὶ πιστεύουν πὼς ἦταν φωλιὰ πειρατῶν, ἢ πὼς φιλοξενοῦσε πλοῖα—φαντάσματα, ἢ πὼς ἔκρυβε νησιὰ γεμάτα χρυσάφι καὶ μαργαριτάρια...

Ἐπὶ αἰῶνες, οἱ ἐξερευνηταὶ ἀπόφευγαν αὐτὴ τὴ θαλασσινὴ ζούγκλα, ποὺ ἁπλώνεται ἀπ' τὶς Βερμοῦδες ὡς τὶς Ἀντίλλες καὶ ἀπὸ τὴ Φλωρίδα ὡς τὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὸν Κολόμβο, ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης Ἀλέξανδρος φὸν Χοῦμπολτ ἀσχολήθηκε μὲ τὸ μυστήριο τῆς Θάλασσας τῶν Σαργασῶν. Ἔδωσε λοιπὸν τὴν ἐξῆς ἐξήγησι τοῦ σχηματισμοῦ της: Τὸ Γκὶλφ Στρὶμ κι' ἄλλα θαλάσσια ρεύματα περνοῦν γύρω της, ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, ἀπομονώνοντάς την ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο ὠκεανό. Ἔτσι, τὰ νερὰ της στριφογυρίζουν σιγὰ-σιγὰ ἐπὶ τόπου, μένοντας αἰχμαλωτισμένα ἐκεῖ ἀπ' τὰ γύρω ρεύματα. Μέσα δὲ σ' αὐτὴ τὴν ἀκίνητη καὶ στρογγυλὴ θάλασσα μπόρεσε ν' ἀναπτυχθῇ ἕνας ὀργανικὸς κόσμος μοναδικὸς στὸ εἶδος του.

Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτὴ βρῆκε πολλοὺς ἀντιπάλους. Ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ Κοῦντζε κι' ὁ Χάλλερμαν, ὑποστήριξαν ὅτι τὰ φύκια τῆς Θάλασσας τῶν Σαργασῶν εἶναι νεκρά, ὅτι δηλαδὴ τὰ ἔχουν ἐρριζώσει οἱ ἀνεμοι καὶ τὰ ρεύματα ἀπὸ ρηχὰ νερὰ καὶ τὰ ἔχουν μεταφέρει ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ σαπίσουν ἢ καὶ νὰ βουλιάξουν σιγὰ-σιγά. Μ' ἄλλα λόγια, πίστευαν ὅτι ἡ Θάλασσα τῶν Σαργασῶν εἶναι ἕνα «νεκρὸ βάσος».

Οἱ ἔρευνες ὅμως τῶν συγχρόνων ζωολόγων ὡδήγησαν σὲ συμπράσματα ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴ θεωρία τοῦ Χοὺμπολτ.

Ὅταν ἐξερευνήθηκε ἡ Θάλασσα τῶν Σαργασῶν μὲ δίχτυα καὶ καταβυτικοὺς κώδωνες, βρέθηκε καταπληκτικὴ ἀπὸ ζωϊκὰ εἴδη ποὺ δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ ἀλλοῦ στὴ θάλασσα. Συγκεκριμένα, μετρήθηκαν 4 εἴδη ψαριῶν, 2 ὀστρακόδερμα, 2 γαρίδες, 3 κοχλίες καὶ 1 σκουλήκι. Ὅλ' αὐτὰ μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ φύκια, στὸ χρῶμα καὶ στὸ σχῆμα, ὥστε νὰ καμουφλάρωνται ἀνάμεσά τους. Ἔχουν ζήσει ἐπὶ ἑκατομμύρια χρόνια σ' αὐτὴ τὴν «κλειστὴ» θάλασσα κι' ἔχουν προσαρμοσθῆ στὸ περιβάλλον.



# Ὁ διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

## Η ΕΠΙΔΡΑΣΙ ΤΟΥ «ΠΡΟ—ΠΟ» ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

**Ἱδρύονται στάδια σὲ 15 πόλεις. — Τὰ γήπεδα ΠΑΟ καὶ Καραϊσκάκη χωρητικότητος 40.000 θεατῶν. — Ἡ διεύρυνσι τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου**

ΜΕΤΑ τὴν πρωτοφανῆ ἐξάπλωσι, ποὺ εἶχαν τὰ ποδοσφαιρικὰ προγνωστικὰ (ΠΡΟ-ΠΟ) στὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἄρχισαν οἱ πρῶτες διαμαρτυρίες.

Τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα, ποὺ δημιουργήθηκε, εἶναι ὁ φανατισμὸς τῶν παιδιῶν καὶ ἡ προσπάθειά τους νὰ βροῦν χρήματα, γιὰ νὰ παίξουν «ΠΡΟ-ΠΟ». Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες τῶν γονέων καὶ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν σχολείων, ποὺ διατείνεται ὅτι, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν μαθημάτων ἔχουν συλληφθῆ μαθηταὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προγνωστικά, μιὰ ἄλλη τάξι, συμπαθῆς σὲ ὅλους, οἱ κουλουριτζῆδες, διαμαρτύρονται καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν «ΠΡΟ-ΠΟ», ἡ δουλειά τους εἶχε μία μείωσι κατὰ 50%.

Ὁ Ὀργανισμὸς Προγνωστικῶν Ἀγώνων Ποδοσφαίρου, ποὺ ἱδρύθηκε γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἀντιθέτως τὴν ἐλληνικὴ νεολαία, ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ τὸ πρόβλημα αὐτό.

Σὲ συσκέψεις τοῦ διοικητικοῦ του συμβουλίου ὑποστηρίχτηκαν διάφορες ἀπόψεις καὶ προτάθηκαν ὡρισμένα μέτρα, ποὺ θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ληφθοῦν, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπίδρασι τῶν προγνωστικῶν στὰ παιδιά. Ὑπάρχει διάχυτη ἡ ἐντύπωσι ὅτι στὶς προσεχεῖς ἑβδομάδες θὰ δοθῆ ἐντολὴ στοὺς πρακτόρες νὰ μὴ δέχονται δελτία συμπληρωμένα ἀπὸ παιδιὰ κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆ τῆς ἀποφάσεως ἔχει πολλὰ ἀδύνατα σημεῖα, θὰ ὑποχρεωθῆ συντόμως ὁ ΟΠΑΠ νὰ βρῆ καὶ ἄλλες λύσεις.

Ὀπωσδήποτε, ἐπείγει νὰ γίνῃ κάτι, γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τὸ αἴσθημα τοῦ ἐσκόλου κέρδους, ποὺ καλλιεργεῖται στὰ παιδιά, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνη ἐνεργητικότητα ποὺ ἐπιδεικνύουν προκειμένου νὰ ἐξοικονομήσουν ἕνα τάλληρο καὶ ἐκτὸς ἀπ' τὴ βλάβη, ποὺ προξενοῦν στὸν ἑαυτό τους, στερούμενα κι' ἑνὸς κουλουριοῦ, ὑφίστανται καὶ σημαντικὴ πνευματικὴ βλάβη, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἐπιδεικνύουν τελευταῖα, προκειμένου ν' ἀγοράσουν ἕνα ἀθλητικό, ἢ ἐγκυκλοπαιδικὸ περιοδικό.

★

Παράλληλα μὲ τὰ μέτρα, ποὺ θὰ ληφθοῦν, γιὰ νὰ μετριαστῆ ἡ ἐπίδρασι τοῦ «ΠΡΟ-ΠΟ» στὴ νεολαία, ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὸ Γνωμοδοτικὸ Συμβούλιο τῆς Γενικῆς Γραμματείας τὰ πρῶτα ἀθλητικὰ ἔργα, ἡ ἐκτέλεσι τῶν ὁποίων θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς τοῦ 1959. Οἱ δαπάνες τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ προγράμματος θὰ ἀνέλθουν στὸ ποσὸ τῶν 40.000.000 δραχμῶν. Ἀναλυτικῶς τὰ χρήματα θὰ διατεθοῦν ὡς ἑξῆς:

1) 10.000.000 γιὰ τὴν ἵδρυσι ἢ ἀποπεράτωσι τῶν γυμναστηρίων στὶς πόλεις: Βόλο, Βέρροια, Ἡράκλειο, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Κατερίνη, Κομοτινή, Κοζάνη, Κέρκυρα, Λάρισα, Μυτιλήνη, Πάτρα, Πρέβεζα, Πύργο καὶ Τρίπολι.

2) 7.000.000 δρχ. γιὰ ἕνα ἐντελῶς σύγχρονο Ναυτικὸ Κέντρο στὴν περιοχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἅγιο Κοσμᾶ.

3) 5.000.000 γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς κλειστοῦ κολυμβητηρίου.

4) Ἐπίσης 5.000.000 γιὰ τὴ δημιουργία ἀνοιχτοῦ κολυμβητηρίου στὴ Θεσσαλονίκη.

5) Γιὰ κολυμβητικὲς ἐγκαταστάσεις ὑπαίθρου (δρχ. 3.000.000).

6) Γιὰ στίβους κωπηλασίας 3.000.000.

Τέλος, σὰν ἔργο ἀμέσου ἐκτελέσεως ἀναφέρεται ἕνα κλειστὸ γυμναστήριο (Παλαὶ ντὲ σπόρ), ποὺ οἱ δαπάνες τῆς ἀνεγέρσεώς του ὑπολογίστηκαν σὲ 8.000.000 δραχμές.

Ἐντελῶς χωριστὰ ἀπ' τὰ ἀνωτέρω, ἐγκρίθηκε τὸ ποσὸ τῶν 64 ἑκατομμυρίων γιὰ ἐνίσχυσι συλλόγων καὶ ὁμοσπονδιῶν.

★

Γιὰ τὴν ἄμεση ἀντιμετώπισι τῶν ἀπαιτήσεων μεγάλων ἀγώνων ποδοσφαίρου, ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν χιλιάδων φιλάθλων, βρέθηκε πρὸς τὸ παρὸν μιὰ μέση λύσι. Κατὰ πρῶτο λόγο θὰ αὐξηθῆ ἡ χωρητικότης τοῦ γηπέδου τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», ποὺ θὰ μπορῆ νὰ περιλάβῃ 35.000 περίπου θεατές. Ἐπίσης στὸ γήπεδο Καραϊσκάκη θὰ γίνουν μεταρρυθμίσεις καὶ ἐπεκτάσεις, ὥστε νὰ χωροῦν 40.000 θεατές.

Ἡ μελέτη τῆς ἐπεκτάσεως τῶν γηπέδων, ἔχει ὁλοκληρωθῆ καὶ οἱ ἐργασίες θ' ἀρχίσουν συντόμως. Παράλληλα, γίνονται ἐπίτροπές καὶ μελέτες εἰδικῶν μηχανικῶν γιὰ τὴ διεύρυνσι τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, λύσι τὴν ὁποία φαίνεται νὰ υἱοθετοῦν πολλοὶ ἁρμόδιοι.

Ἂν τελικὰ ἐγκριθῆ ἡ διεύρυνσι τοῦ Σταδίου, ἡ ἐργασία θ' ἀπαιτήσῃ ἕνα διάστημα δύο χρόνων καὶ θὰ προβλεφθῆ, ὥστε ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, νὰ διεξάγωνται καὶ ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις πρώτου μεγέθους.

Ἡ ἀρχικὴ σκέψι γιὰ τὴν ἀνέγερσι Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου στὴν περιοχὴ τῆς Φιλοθέης, πρὸς τὸ παρὸν ἔχει ἀτονήσει. Ἕνα τέτοιο τεράστιο ἔργο, ἀξίας 250.000.000 δραχμῶν, θ' ἀπαιτοῦσε μεγάλα χρονικὰ ὅρια, ἐνῶ οἱ ἀνάγκες μας ἔχουν ἄμεσο χαρακτῆρα.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ


ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 240.—
Ἐξάμηνος ..... » 120.—
Τρίμηνος ..... » 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .. Λίρες Ἀγγλίας 6 —
» ..... Δολλάρια 17 —
» ..... Φρ. Βελγ. 840
» ..... Φρ. Γαλλ. 8.650
» ..... Φρ. Ἐλβ. 73 —
» ..... Μάρκα Γερμ. 72 —

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

ἐ'Εμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε.Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι.



**ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ** ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι πωλήσεως τοῦ περιοδικοῦ **«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»** διὰ Ἰταλίαν, Ἑλβετίαν, Αὐστρίαν, Δανίαν, Ὁλλανδίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Πολωνίαν, Ρουμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν, χώρας Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, Νότιον καὶ Κεντρικὴν Ἀμερικήν, Καναδᾶ, χώρας Ἀφρικῆς, Μαδαγασκάρην κλπ.

ΓΡΑΨΑΤΕ γνωρίζοντες ὄνομα, ἰδιότητα καὶ συστάσεις εἰς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ὑπηρεσίαν ἀντιπροσώπων ἐξωτερικοῦ ὁδὸς Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι.


# ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

### Διπλὲς κοχλίας

Ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἄνω κοχλία.

1) ΣΟΚΟΡΟ. 2) ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ. 3) ΣΑΛΑΓΟΣ. 4) ΑΠΑΙΣ. 5) ΑΦΑΝΕΙΑ. 6) ΑΝΝΑΜ. 7) ΑΡΩΜΑ. 8) ΜΑΡΙΝΟΣ. 9) ΑΚΑΡΙΑΣΙΣ. 10) ΕΜΑ. 11) ΤΑΜΑΜ. 12) ΤΑΜΑΧΙ. 13) ΤΣΑΜΙΚΟ. 14) ΣΑΝΙΣ. 15) ΣΑΜΟΑΙ. 16) ΛΑΜΑ·Ι·ΣΜΟΣ. 17) ΣΙΣΥΡΑ. 18) ΙΤΙΑ. 19) ΑΝΑΚΑΤΑ. 20) ΛΑ.

Ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ κάτω κοχλία.

1) ΑΛΑΤΑ. 2) ΚΑΝΑ. 3) ΑΙΤΙΑ. 4) ΡΥΣΙΣ. 5) ΣΟΜ. 6) ΣΙ. 7) ΑΜΑΛΙΑ. 8) ΟΜΑΣ. 9) ΣΙΝΑ. 10) ΣΟΔΑ. 11) ΜΑΣΤΙΧΑ. 12) ΜΑΤ. 13) ΜΑΜΑ. 14) ΤΑΜΕΣΙΣ. 15) ΑΙΡΑ. 16) ΚΑΣΟΝΙ. 17) ΡΑΜΑ. 18) ΜΩΡΑ. 19) ΜΑΝΝΑ. 20) ΑΙΕΝ. 21) ΑΦΑΣΙΑ. 22) ΠΑΣΟ. 23) ΓΑΛΑ. 24) ΣΑ·Ι·ΝΙ. 25) ΜΑΛΑ. 26) ΣΟΡΟΚΟΣ.

### Μικρὰ προβλήματα

1) Ὁ ἀριθμὸς εἶναι 246.

2) 7 — 1 X 8 = 48
9 X 5 + 3 = 48
2 X 6 X 4 = 48

3) Ὁ Γιαννάκης ἔχει 50 βώλους καὶ ὁ Κωστάκης 40.

### Οἱ 12 χῶρες

1) ΒΡΑΖΙΛΙΑ. 2) ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ. 3) ΙΣΡΑΗΛ. 4) ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ. 5) ΟΛΛΑΝΔΙΑ. 6) ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΣ. 7) ΚΟΛΟΜΒΙΑ. 8) ΒΕΛΓΙΟΝ. 9) ΙΣΠΑΝΙΑ. 10) ΝΟΡΒΗΓΙΑ. 11) ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ. 12) ΠΑΝΑΜΑΣ.

### Δῶστε τους τὸ σωστὸ καπέλλο

Θ' ἀνταλλάξουν καπέλλο οἱ κάτωθι: 1—7, 2—10, 3—6, 4—11, 5—8 καὶ 9—12.

### Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 746 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΙΚΥΩΝΙΑ — ΚΑΣΣΟΝΙΑ. 2) ΕΚΑΛΗ — ΜΥΛΟΙ — ΑΜΟΡΕ. 3) ΡΑΚΗ — ΠΑΛΑΣ — ΚΡΙΤΑΙ. 4) ΑΝΑ — ΣΑΜΟΣ — ΚΟΙΛΑ. 5) ΦΑ — ΦΑΝΗΣ — ΠΑΙΖΩ — ΜΑ. 6) ΜΑΛΙΣ — ΚΑΙΝΑ — ΡΟΛ. 7) ΙΚΑΡΙΑ — ΠΕΤΡΑ — ΦΑΝΗ. 8) ΜΑΡΣ — ΔΟΡΑΙ — ΚΑΚΩΣ. 9) ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΙΣ. 10) ΟΜΑΛΑ — ΔΗΜΟΣ — ΑΝΙΑ. 11) ΡΕΝΑ — ΣΥΡΟΣ — ΚΕΡΑΣΙ. 12) ΙΙΟ — ΚΑΜΕΣ — ΤΥΝΙΣ. 13) ΣΑ — ΚΩΝΟΣ — ΜΟΡΙΑ — ΙΘ. 14) ΜΑΝΟΝ — ΤΑΥΤΑ — ΙΔΗ. 15) ΙΒΗΡΕΣ — ΒΟΥΛΗ — ΩΣΙΣ. 16) ΚΑΛΟΙ — ΜΟΝΡΩ — ΑΡΙΟΙ. 17) ΑΝΑΛΛΑΜΠΗ — ΑΝΑΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΕΡΑΦΕΙΜ — ΟΡΙΣΤΙΚΑ. 2) ΙΚΑΝΑ — ΚΑΔΜΕΙΑ — ΒΑΝ. 3) ΚΑΚΑ — ΜΑΡΙΑΝΟ — ΜΗΛΑ. 4) ΥΛΗ — ΦΑΡΣΑΛΑ —ΚΑΡΟΛ. 5) ΩΗ — ΣΑΛΙ — ΠΑ — ΚΩΝΕΙΑ. 6) ΠΑΝΙΑ — ΣΑΝΟΣ. 7) ΙΜΑΜΗΣ — ΔΙΔΥΜΟΝ — ΜΠ. 8) ΑΥΛΟΣ — ΠΟΔΗΡΕΣ — ΒΟΗ. 9) ΛΑΣ — ΚΕΡΑΜΟΣ — ΤΟΝ. 10) ΚΟΣ — ΠΑΤΑΓΟΣ — ΜΑΥΡΑ. 11) ΑΙ — ΚΑΙΡΙΩΣ — ΤΟΥΛΩΝ. 12) ΚΟΙΝΑ — ΚΥΡΤΗ. 13) ΣΑΡΙΖΑ — ΚΗ — ΕΝΙΑ—ΑΤ. 14) ΟΜΙΛΩ — ΦΑΣΑΡΙΑ — ΩΡΑ. 15) ΝΟΤΑ — ΡΑΚΙΝΑΣ — Ι.ΣΙΣ. 16) ΙΡΑ — ΜΟΝΩΣΙΣ — ΙΔΙΟΙ. 17) ΑΕΙΘΑΛΗΣ — ΑΙΣΘΗΣΙΣ.

### Ἡ παρωτῖτις προκαλεῖ φλεβῖτιδα

Ὅλοι ξέρομε ὅτι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐπιπλοκὴ τῆς παρωτίτιδος (παραμαγούλες) στὰ ἀγόρια εἶναι ἡ ὀρχίτις. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες παρετήρησαν, ὅμως, ὅτι ἡ παρωτῖτις μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ φλεβῖτιδα καὶ στὰ δύο φύλα. Ἡ φλεβῖτις αὐτὴ εἶναι συνήθως ἐλαφρᾶς μορφῆς.

## Εἶναι πέμπτο χέρι, πηδάλιο, μυστρί, καλώδιο, ἀλεξίπτωτο

# Σὲ τί χρησιμεύει ἡ οὐρὰ στὰ ζῶα

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ διάφορα γνωρίσματα ποὺ ξεχωρίζουν τὰ ζῶα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸ σημαντικώτερο εἶναι ἴσως ἡ οὐρά. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ἄλλωστε, ὅτι οἱ ἀνθρωποειδεῖς πίθηκοι — γορίλλας, χιμπατζῆς, οὐρακουτάγκος—δὲν ἔχουν οὐρά.

Κι' ὡστόσο, οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι οἱ ἀνθρωποειδεῖς πίθηκοι, ὅπως κι' ὁ ἄνθρωπος εἶχαν ἄλλοτε οὐρά. Τὴν οὐρὰ αὐτὴ τὴ βρίσκομε σήμερα στὰ ἔμβρυα τόσο τῶν πρώτων, ὅσο καὶ τοῦ δευτέρου. Ἀποτελεῖ μιὰ ἀπόφυσι, ποὺ ἀπορροφᾶται βαθμιαῖα, σὲ τρόπο ποὺ δὲν ἀπομένει τὸ ἐλάχιστο ἴχνος της κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει πάντοτε. Οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων, ποὺ γεννήθηκαν μὲ οὐρὰ εἶναι λιγώτερο σπάνιες ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι οἱ ζωγράφοι τοῦ Μεσαίωνα παρίσταναν πάντα τὸ Σατανᾶ μὲ οὐρά. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ἡ οὐρὰ συμβόλιζε τὴ ζωώδη κατάστασι, τὸν κόσμο τῆς ὕλης καὶ τῶν ἐνστίκτων.

Ἀλλὰ σὲ τί χρησιμεύει ἡ οὐρὰ στὰ ζῶα;

Στοὺς πιθήκους ἡ οὐρὰ εἶναι πέμπτο χέρι. Προικισμένη μὲ ἰσχυροτατους μῦς, μπορεῖ νὰ κρατήση τὸ βάρος ὁλοκλήρου τοῦ σώματός τους. Σηκώνουν μ' αὐτήν, ἐξ ἄλλου, βαεύτατα ἀντικείμενα καὶ τὰ μεταφέρουν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Στοὺς πιθήκους τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἡ οὐρὰ εἶναι πραγματικὸ χέρι χωρὶς δακτυλα. Μόνο τὸ ἐπάνω μέρος της ἔχει τρίχες. Ἡ «παλάμη» εἶναι ὀζώδης καὶ διακρίνει κανεὶς σ' αὐτὴν ἀληθινὲς φάλαγγες.

Ἡ οὐρὰ τῶν ζώων, ποὺ ζοῦν στὶς παγωμένες περιοχὲς εἶναι πολὺ πυκνή. Ὅταν βυθίζονται στὴ χειμερία νάρκη, χώνουν τὸ γυμνὸ μουσοῦδι τους σ' αὐτὴν κι' ἔτσι προστατεύονται ἀπὸ τὸ κρύο.

Μὲ πολὺ περίεργο τρόπο χρησιμοποιεῖ τὴν οὐρά του τὸ «ὀππόσουμ», ποὺ εἶναι γνωστὸ γιὰ τὰ περίφημα γουναρικὰ ποὺ μᾶς δίνει. Ὅταν τὰ μικρὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ μάρσιππο ποὺ ἔχει ἡ μητέρα τους στὴν κοιλιὰ κι' εἶναι σὲ θέσι νὰ περπατήσουν μόνα τους, σκαρφαλώνουν στὴ ράχη της καὶ πιάνονται μὲ τὶς οὐρίτσες τους ἀπὸ τὴ δική της τὴν οὐρά, ποὺ τὴν ἀναποδογυρίζει πρὸς τὰ πάνω. Ἔτσι, ἡ θηλυκιὰ «ὀππόσουμ» πηδάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μαζὶ μὲ τὰ μικρά της.

Ὁ σκίουρος, ἐξ ἄλλου, χρησιμοποιεῖ τὴν οὐρά του σὰν ἀλεξίπτωτο, ὅταν πηδάη ἀπὸ ἕνα δέντρο στὰ ἔδαφος.

Τὰ πρόβατα ἐναποθηκεύουν μέσα στὴν οὐρά τους μεγάλη ποσότητα λίπους.

Στὰ μεγάλα αἰλουροειδῆ, ὅπως ἡ τίγρις, ἡ οὐρὰ χρησιμεύει σὰν ἀντίβαρο στὰ τεράστια πηδήματα ποὺ κάνουν καὶ ἐξασφαλίζει στὸ σῶμα τους τὴν ἀπαιτούμενη ἰσορροπία. Ὁ κάστωρ, ἐξ ἄλλου, χρησιμοποιεῖ τὴν οὐρά του σὰν μυστρί, γιὰ νὰ χτίση τὴ φωλιά του.

Πολὺ περίεργη εἶναι ἡ οὐρὰ τοῦ μυρμηκοφάγου. Μοιάζει μὲ θύσανν καὶ εἶναι τρεῖς ἢ τέσσερις φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὁ μυρμηκοφάγος τὴν χρησιμοποιεῖ σὰν ἀσπίδα γιὰ ν' ἀμύνεται ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Ὅταν κοιμᾶται, ἐξ ἄλλου, τυλίγεται ὁλότελα μ' αὐτήν, ἔτσι ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κανείς.

Μεγάλες ὑπηρεσίες προσφέρει ἐπίσης ἡ οὐρὰ καὶ στὸν ποντικό. Τὸ τρωκτικὸ αὐτὸ ἔχει, ὡς γνωστόν, ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ τὸ λάδι. Ὅταν βρίσκη, λοιπόν, ἕνα δοχεῖο χωρὶς σκέπασμα καὶ δὲ μπορεῖ νὰ φτάσῃ μὲ τὸ μουσοῦδι του στὴν ἐπιφάνεια τοῦ λαδιοῦ, χώνει τὴν οὐρά του καὶ κατόπιν τὴν φέρνει στὸ στόμα του καὶ τὴν γλύφει.

Ἀλλ' ὁ ποντικὸς χρησιμοποιεῖ τὴν οὐρά του καὶ γιὰ ἄλλους σκοπούς. Γιὰ νὰ κλέβη π.χ. τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὰ κοτέτσια. Γιὰ τὴν κλοπὴ αὐτὴ χρειάζονται δυὸ ποντικοί. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ξαπλώνεται ἀνάσκελα καὶ παίρνει τὸ αὐγὸ ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Ὁ δεύτερος πιάνει τὴν οὐρὰ τοῦ πρώτου ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ τὸν τραβάει μαζὶ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του. Οἱ δυὸ συνένοχοι, ἂν τὸ μέγεθος τοῦ αὐγοῦ εἶναι πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ περάσουν ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς φωλιᾶς τους, βρίσκουν μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ κι' ἐκεῖ τὸ σπάζουν καὶ τὸ τρῶνε μὲ μεγάλη λαιμαργία.

Ἡ οὐρὰ εἶναι πολύτιμη καὶ γιὰ τὴ γάτα. Δὲν τὴν βοηθάει μόνο στὶς ἀναρριχήσεις καὶ τὰ πηδήματά της. Ἡ γάτα ψαρεύει ἐπίσης μ' αὐτήν. Καὶ νὰ μὲ ποιὸ τρόπο: Κουλουριάζεται σὲ μιὰ πέτρα σύρριζα στὸ νερὸ καὶ χώνει μέσα σ' αὐτὸ τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς της, ποὺ τὴν κουνάει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Τὴν χρησιμοποιεῖ, δηλαδή, ὅπως ὁ ψαρᾶς τὸ δόλωμα. Τὰ ψάρια τρέχουν ἀμέσως καὶ κάνουν νὰ τσιμπήσουν τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς. Ἡ γάτα τινάζει τότε ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινά της πόδια κι' ἁρπάζει τὸ ψάρι, ποὺ τὸ ξεγέλασε. Πηγαίνει κατόπιν σὲ μιὰ γειτονικὴ πέτρα καὶ συνεχίζει κι' ἐκεῖ τὸ ἴδιο τέχνασμα.

Στὰ ψάρια ἡ οὐρὰ χρησιμεύει σὰν ὄργανο προωθήσεως καὶ σὰν πηδάλιο. Τὸν ἴδιο προορισμὸ ἔχει καὶ στὰ πουλιά. Στὰ ἑρπετά, ἐξ ἄλλου, ἡ οὐρὰ ἀποτελεῖ μιὰ προέκτασι τοῦ σώματός τους, ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῆ μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Πραγματικά, ἡ οὐρά τους «ξαναφυτρώνει» ἀπὸ τὸ ἀκρωτηριασμένο σῶμα τους, ὅταν συμβῆ νὰ κοπῆ!

### ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ Η ΑΣΠΙΡΙΝΗ;

Ἐνῶ μιὰ μερίδα γιατρῶν πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῆς ἀσπιρίνης, ἄλλοι τὴ θεωροῦν ἐπικίνδυνη, ἰδίως ὅταν χρησιμοποιῆται χωρὶς

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

## Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ στὸ 'Ισπαχὰν ζοῦσε ὁ πλούσιος ἄρχοντας Κασὶμ μὲ τὸν ἐπιστάτη του Ρὶζά. 'Εκεῖ ζοῦσε κι' ὁ γυιὸς τοῦ χωρικοῦ 'Αλῆ, ὁ Νουρῆ, μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του.

Μιὰ μέρα ὁ Ρὶζὰ ρώτησε τὸ Νουρῆ:

— Πόσο θέλεις γιὰ τὸ χτῆμα σας;

— Τὸ χτῆμα δὲν πουλιέται, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος. 'Ανήκει στὴν οἰκογένειά μας ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια.

— Κουταμάρες! εἶπε ὁ ἐπιστάτης. 'Η ἀνάγκη κάνει πολλά. Πῶς θὰ βγάλης τὸ ψωμὶ τῆς μάνας σου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου;

—'Ο 'Ορμούτζ, ὁ Θεὸς τοῦ καλοῦ, θὰ μᾶς βοηθήση, ἀποκρίθηκε ὁ Νουρῆ. Θὰ σπέρνω σιτάρι καὶ καλαμπόκι στὸ χωράφι, λαχανικὰ στὸ περιβόλι καὶ στὸν κῆπο λουλουδία, ποὺ τὰ πουλάει ἡ ἀδελφή μου στὶς γυναῖκες.

— Σοῦ δίνω χίλιους παράδες.

— Δὲν τὸ πουλάω!...

— 'Ε, γειά σου, ξεροκέφαλε!

Ὅταν κατόπιν ὁ Ρὶζὰς εἶπε στὸν ἀφέντη του πὼς δὲν κατάφερε τὸ Νουρῆ νὰ τοῦ πουλήση τὸ χτῆμα, ὁ Κασὶμ ἔγινε θηρίο. Δέκα χρόνια πάλευε ν' ἀγοράση τὸ χτῆμα αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ ἑνώση μὲ τὸ δικό του...

'Ο Νουρῆ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Τρεῖς μέρες καλλιέργοῦσε τὸν κῆπο του καὶ τρεῖς μέρες ἔκοβε ξύλα στὸ δάσος τοῦ ἄρχοντα 'Ομάρ. 'Η ἀδελφή του πάλι κρόζιζε ἀρκετοὺς παράδες πουλώντας γαρύφαλλα καὶ γιασεμιά.

'Ο 'Ομὰρ ὅμως ἦταν πολὺ κακὸς ἄνθρωπος. Δὲν ἄφηνε τοὺς φτωχοὺς νὰ μαζεύουν τὰ ψιλὰ κλαδάκια γύρω ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ ἔκοβε ὁ Νουρῆ. 'Ο νέος ὡστόσο τοὺς ἄφηνε νὰ παίρνουν αὐτὰ τὰ ξερόκλαδα γιὰ νὰ ζεσταίνωνται τὸν χειμῶνα. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἐρχόταν κι' ἕνα γεροντάκι ποὺ μάζευε ὅσα μποροῦσαν νὰ σηκώσουν τὰ χέρια του ποὺ ἔτρεμαν. 'Ο Νουρῆ δὲν τὸ ἔδιωξε ποτέ του. Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ τὸ γεροντάκι ἔφευγε φορτωμένο, ὁ Νουρῆ ἔνοιωσε ἕνα βαρὺ χέρι στὸν ὦμο του.

— Δὲν μοῦ λές ἐσύ, τὸν ρώτησε ὁ 'Ομάρ, ἐτσι ἀφήνεις τὸν κόσμο νὰ μοῦ κλέβη τὴν περιουσία μου; Δὲν θλέπεις τὸ γέρο ποὺ μοῦ παίρνει τὰ ξύλα μου;

— 'Αφέντη μου, δὲν τἀκλεψε, εἶπε ὁ Νουρῆ. Μοῦ τὰ πλήρωσε καὶ νὰ οἱ παράδες...

— Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά! ἀπάντησε ὁ 'Ομάρ, τσεπώνοντας τοὺς παράδες. Νὰ μὴν ξαναπατήση ἐδῶ ξένος ἄλλη φορά.

Πέρασε ἔτσι ἕνας μήνας. Κι' ἐκεῖ ποὺ ἕνα πρωὶ ὁ Νουρῆ ἔκοβε ἕνα δέντρο, παρουσιάστηκε τὸ γεροντάκι.

— Νουρῆ, τοῦ εἶπε, αὔριο ἀφήνω τὴν καλύβα μου καὶ πηγαίνω σὲ χῶρες ποὺ δὲν τὶς ξέρει ὁ ἄνθρωπος. Μὰ ἐσένα δὲν σὲ ξέχασα. Γι' αὐτὸ, ἤρθα νὰ σοῦ δώσω τὸ ραβδί μου. Φύλαξέ το κι' ἂν θρεθῆς σὲ ἀνάγκη, χτύπησέ το καταγῆς καὶ φώναξε: «Μπελάμ, Τελάμ, Σελάμ!». Θὰ τρέξω τότε νὰ σὲ βοηθήσω!...

'Ο Νουρῆ τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸ ἐράβδυ γύρισε στὸ σπίτι του.

Πέρασαν τρία χρόνια. 'Ο Νουρῆ εἶχε γίνει τώρα ἕνα ὄμορφο παλληκάρι. "Ενα βράδυ ἡ μητέρα του εἶπε στὸ Νουρῆ:

— Παιδί μου, πόσο θάθελα νὰ σὲ δῶ παντρεμένο καὶ νὰ πιάσω ἐγγόνια στὰ χέρια μου! Πές μου, ποιὰ κοπέλλα θέλει ἡ καρδιά σου, νὰ πάω νὰ τὴ ζητήσω.

— Μητέρα, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι, θὰ ἤθελα γυναῖκα μου τὴν κόρη τοῦ 'Ομάρ. Μὰ ὁ

—"Ενα Καλὸ Πνεῦμα, τοῦ εἶπε ὁ 'Ιζὲτ Νιγὰρ, διορθώνει πάντα τὴ συμφορὰ ποὺ στέλνει τὸ Κακὸ Πνεῦμα.

ἀφέντης μου εἶναι σκληρὸς κι' ἄπληστος. Μόνο σὲ πλούσιο ἔχει σκοπὸ νὰ τὴ δώση.

'Η μητέρα του πῆγε στὸν 'Ομάρ, μὰ τὸν ἔπιασε τέτοιος θυμός, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ διώξη τὴ γριὰ μὲ τὶς κλωτσιές. Κι' ὅταν θγῆκε ἔξω καὶ συνάντησε τὸν Κασὶμ τοῦ εἶπε:

— 'Ακοῦς ἐκεῖ, ὁ ἀπένταρος Νουρῆ νόχη τὸ θράσος νὰ ζητήση τὴν κόρη μου!...

'Ο Κασὶμ τότε ἔτρεξε, θρῆκε τὸν ἐπιστάτη του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν πῆγαν στὸν Νουρῆ.

— "Ακου, παλληκάρι μου, τοῦ εἶπε, ἔμαθα πὼς θέλεις τὴν κόρη τοῦ 'Ομάρ. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὴ δίνει, παρὰ μόνο σὲ πλούσιο. "Ελα, λοιπόν, ὑπόγραψε ἕνα χαρτὶ πὼς μοῦ πουλᾶς τὸ χτῆμα σου καὶ σοῦ δίνω ὅσα θέλεις!...

— Εὐχαριστῶ, ἄρχοντά μου, ἀλλὰ τὸ χτῆμα δὲν τὸ πουλάω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νουρῆ.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! φώναξε ὁ Κασὶμ. Καὶ τὴν ψυχή μου ἀκόμα θὰ πουλοῦσα στὸν Ντεβὰ (Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ), ἂν μποροῦσα ἔτσι ν' ἀγοράσω αὐτὸ τὸ χτῆμα!

Ξαφνικὰ ἕνας κίτρινος καπνὸς γέμισε τὸν τόπο. Καὶ πρόβαλε ἕνας ἀσχημάνθρωπος μὲ λαμπερὰ μάτια, σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

— Μὲ φώναξες καὶ νάμαι! εἶπε. Εἶμαι ὁ Ντεβά! Πούλησέ μου τὴν ψυχή σου γιὰ δέκα χρόνια κι' ἂν ὁ Νουρῆ δὲν θελήση νὰ σοῦ πουλήση τὸ χτῆμα του, θὰ τὸν ξεκάνω...

"Ετσι κλείστηκε ἡ συμφωνία κι' ὁ Ντεβὰ ἔγινε ἀφαντος. "Επειτα, παρουσιάστηκε στὸ Νουρῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πουλήσης τὸ χτῆμα στὸν Κασὶμ. Γιατὶ μεγάλη δυστυχία θὰ σὲ βρῆ!...

—"Εχω ὁρκιστῆ στὸν 'Ορμούτζ νὰ μὴν τὸ πουλήσω! ἀποκριθῆκε ὁ Νουρῆ.

'Ο Ντεβὰ χάθηκε μουρμουρίζοντας λόγια παράξενα.'Ο νέος γύρισε στὸ σπίτι του, μὰ τὸ θρῆκε ραγισμένο, σὰν νἄχε γίνει σεισμός. 'Η μητέρα του κι' ἡ ἀδελφή του ἐκλαιγαν, τὰ λουλούδια εἶχαν χαθῆ καὶ στὴ θέσι τους θρισκόνταν ἀγκάθια! 'Ο Νουρῆ κατάλαβε τότε ὅτι αὐτὸ ἦταν δουλειὰ τοῦ Ντεβά.

— Νουρῆ, τὸν ρώτησε ἡ ἀδελφή του, τί σοῦ εἶπε ὁ γέρος, ποὺ σοῦθωσε τὸ ραβδί; "Αν ἐρεθῆς σὲ κίνδυνο νὰ τὸν φωνάξης! Τὶ κάθεσαι, λοιπόν;

'Ο Νουρῆ πῆρε τὸ ραβδί, τὸ χτύπησε καταγῆς καὶ φώναξε:

— Μπελάμ, Τελάμ, Σελάμ!

'Αμέσως ἀκούστηκαν φτερουγίσματα στὸν ἀέρα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ὡραῖος ἄνδρας.

— Καλέ μου Νουρῆ, εἶπε, ἐσὺ εἶσαι ὁ εὐεργέτης μου. "Οταν ἤμουν στὴ γῆ μὲ συμπόνεσες καὶ μοῦκανες καλό. Τώρα μὲ φώνοξες. Τὶ θέλεις νὰ κάνω γιὰ σένα; Εἶμαι ὁ 'Ιζὲτ Νιγάρ, ἕνα ἀπὸ τὰ Πνεύματα τοῦ Καλοῦ...

'Ο Νουρῆ τοῦ διηγήθηκε τὴ συμφορά του.

—"Ενα Καλὸ Πνεῦμα, τοῦ εἶπε ὁ 'Ιζὲτ Νιγάρ, διορθώνει πάντα τὴ συμφορὰ ποὺ στέλνει τὸ Κακὸ Πνεῦμα. "Ετσι ὁ σπίτι σου θὰ μείνη ραγισμένο, μὰ ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ στερεώσω, γιὰ νὰ μὴν ἔχη φόβο νὰ γκρεμιστῆ. Κι' ἐπειτα θὰ βάλω κισσοὺς νὰ σκεπάσουν τὰ ραγίσματα. Κι' ἐδῶ στ' ἀγκάθια, θὰ βγοῦν τόσο ὄμορφα λουλούδια, ποὺ πρώτη φορὰ θὰ τὰ δοῦν οἱ ἄνθρωποι! "Ετσι θὰ σοῦ φέρουν πλούτη!

Εὐθὺς ἕνα λευκὸ σύννεφο σκέπασε τὸ μέρος ἐκεῖνο κι' ὁ 'Ιζὲτ Νιγὰρ ἐξαφανίστηκε. Κι' ὅταν διαλύθηκε τὸ σύννεφο, ὁ Νουρῆ, ἡ μητέρα του κι' ἡ ἀδελφή του εἶδαν τὸ σπίτι τους στερεωμένο καὶ στολισμένο μὲ κισσούς. Μὰ ὅταν γύρισαν καὶ εἶδαν τὸν κῆπο, δὲν πίστευαν τὰ μάτια τους. Πάνω στ' ἀγκάθια, θὰ βγοῦν τόσο ὄμορφα λουλούδια, ποὺ πρώτη φορὰ θὰ τὰ δοῦν οἱ ἄνθρωποι! "Ετσι θὰ σοῦ φέρουν πλούτη!

Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νουρῆ πῆγε στὴν πόλι καὶ πούλησε τὰ τριαντάφυλλα, οἱ ἀρχόντισσες ποὺ τ' ἀγόρασαν πῆγαν καὶ τἀδειξαν στὴ βασιλοπούλα Ρὰχια.

'Εκείνη τόσο μαγεύτηκε, ποὺ πῆγε μόνη της στὸν κῆπο τοῦ Νουρῆ κι' ἀγόρασε ἕνα σωρὸ τριαντάφυλλα, ἀφήνοντας πολλοὺς χρυσοὺς παράδες. Μὰ κι' ὁ βασιλιᾶς, ὅταν ἔμαθε ὅτι στὴ χώρα του πρωτοφανερώθηκαν τὰ τριαντάφυλλα, ἔστειλε πρεσβεῖες στὰ γειτονικὰ βασίλεια νὰ διαλαλήσουν ὅτι στὸ ἐξῆς, ὁ βασιλιᾶς τῶν λουλουδιῶν, θὰ εἶναι τὸ τριαντάφυλλο!...

"Επειτα, χάρισε στὸ Νουρῆ ἕνα μεγάλο χτῆμα κι' ἕναν ἀρχοντικὸ τίτλο. "Ετσι ὁ 'Ομὰρ δὲν τοῦ ἀρνήθηκε πιὰ τὴν κόρη του.

'Ο Κασὶμ ὅμως, ποὺ εἶχε ὑπογράψει τὸ σύμφωνο μὲ τὸ Κακὸ Πνεῦμα, δὲ μπόρεσε νὰ γλυτώση. Πέθανε σὲ λίγο ἀπ' τὸ κακό του! Κι' ἡ ψυχή του μπῆκε στὸ σῶμα ἑνὸς γαϊδάρου, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν χτυπᾶ καὶ τὸν βασανίζει τὸ ἀφεντικό του. Κι' ἀπὸ τότε, σὲ κάθε τριανταφυλλιὰ ὑπάρχουν πολλὰ ἀγκάθια... Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λέμε, ὅτι «τὰ τριαντάφυλλα ἔχουν ἀγκάθια», ἀλλ' ὅτι «τ' ἀγκάθια ἔχουν τριαντάφυλλα». Σ' ὅλα τὰ πράγματα πρέπει νὰ βλέπουμε περισσότερο τὸ καλὸ καὶ τὸ ὡραῖο, παρὰ τὸ κακὸ καὶ τὸ ἀσχημο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

### Καλοκαῖρι

'Η χρυσῆ ἀκτίνα
φλέγει καὶ φλογίζει
καὶ τ' ἀγρού τὰ κρίνα
μόλις ἀντικρύζει,
δές, τὰ ξεθωρίζει.

∴

Μοναχὰ μιὰ χάρι
παίρνει ὅσο φλογίζει
τῶν σταχυῶν τὸ στάρι!
Διαρκῶς χρυσίζει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ἡ Ζωΐτσα, ἡ ἠλεκτρικὴ σκούπα καὶ ὁ ἀναποφάσιστος ἀγοραστὴς



# Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἀπὸ ἕνα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

23ον Στὸ ἀπάνω μέρος τοῦ θόλου βρισκόταν ἕνας τεράστιος γυάλινος φεγγίτης. 'Ηταν φτιαγμένος ἔτσι ποὺ νὰ ἐπιτρέπη, μ' ἕνα συνδυασμὸ πρισμάτων, νὰ βλέπουν ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κρησφύγετου ὅ,τι συνέβαινε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. 'Αποτελοῦσε δηλαδὴ, ἕνα μηχανισμὸ ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ποὺ ὑπῆρχε στὸ πειρατικὸ πλοῖο.

'Ο φεγγίτης αὐτὸς εἶχε πλάτος ἑνὸς μέτρου περίπου καὶ τόση ἀντοχὴ ὥστε ν' ἀντιστέκεται στὴν τεραστία πίεσι τῶν νερῶν τῆς ἀβύσσου, χωρὶς ν' ἀφίνη νὰ περάση οὔτε σταγόνα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φλαξὰν πρόφερε τὶς λέξεις «'Εδῶ εἶναι ὁ τάφος τῶν Ληστοπειρατῶν!», σήκωσε συγχρόνως τὴν καραμπίνα του, σημάδεψε τὸ χοντρὸ αὐτὸ κρύσταλλο καὶ πυροβόλησε. 'Η σφαῖρα του χτύπησε τὸ φεγγίτη.

'Ο 'Αντὲ εἶχε μείνει κατάπληκτος, σὰν ἀπολιθωμένος.

— Μὰ φύγε λοιπόν! τοῦ φώναξε ὁ Φλαξάν. Θὰ πλημμυρίσουν ὅλα, ἐδῶ κάτω... Φύγε, στ' ὄνομα τῆς κόρης μου. τοῦ παιδιοῦ σου τώρα!

—'Αντίο! μουρμούρισε μὲ συντριβὴ ὁ 'Αντρέ. 'Ο Θεὸς ἂς σὲ συχωρέση!

Στὸ δεύτερο πυροβολισμό, ἡ σφαῖρα ἄνοιξε στὸ κρύσταλλο μιὰ τρύπα μικρή. τόσο ποὺ περνοῦσε ἕνα δάχτυλο. Μιὰ στήλη νεροῦ μπῆκε ἀπὸ κεῖ, μ' ἀφάνταστη πίεσι, καὶ χτύπησε τὸ ἔδαφος μὲ πάταγο, σὰν κεραυνός.

— Δὲν φτάνει αὐτό, εἶπε ψυχρὰ ὁ Φλαξάν.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ πυροβολῆ. 'Η ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα του εἶχε μέσα δώδεκα σφαῖρες. Πέντε ἢ ἕξη ἀπ' αὐτὲς φτάσανε γιὰ νὰ σπάση ὁ φεγγίτης σὲ διάφορα μέρη.

'Η θάλασσα ὥρμησε τότε ἀπ' τὸ ἄνοιγμα γεμίζοντας μὲ τὰ μουγκοπτά της τὸ ἄντρο τῶν λῃστῶν. Τὸ νερὸ εἶχε φτάσει κι' ὅλας σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου περίπου.

'Ο Φλαξάν, ἀκουμπώντας στὸ ὅπλο του, περίμενε ψύχραιμα τὸ θάνατο.

Οἱ σύντροφοί του, διωγμένοι ἀπ' τὶς κρύπτες τους ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη πλημμύρα. προσπάθησαν νὰ φύγουν, νὰ γλυτώσουν. 'Αλλὰ δὲν πρόλαβαν. 'Η σπηλιὰ πλημμύρισε μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὶς κραυγὲς τρόμου καὶ ἀγωνίας εἶχε διαδεχθῆ νεκρικὴ σιωπή.

Τὸ ἀνώνυμο νησάκι εἶχε γίνει πραγματικὰ ὁ τάφος τῶν «Ληστοπειρατῶν»!

### 'Επίλογος

Οἱ ναῦτες τῆς «'Αστραπῆς» κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν πλημύρα ποὺ γέμιζε γρήγορα τὶς ὑπόγειες στοές.

'Αρκετοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νεγκραίους εἶχαν πληρώσει μὲ τὴ ζωή τους τὴ νίκη. 'Ο κυβερνήτης ἤθελε νὰ γυρίση τὸ γρηγορώτερο στὴν Εὐρώπη. "Επρεπε νὰ χτυπήση τὰ κεφάλια τῆς ἄτιμης συμμορίας, ἐνεργῶντας φαγδαῖα.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ κατάστασι τοῦ πλοίου

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του δὲν ἐπέτρεπε τέτοιο τεράστιο ταξίδι. 'Αναγκάστηκε λοιπὸν νὰ πάη πρῶτα στὸ Σίδνεϋ, γιὰ νὰ γίνουν οἱ ἀπαιτούμενες ἐπισκευές.

Τέλος, ἔφτασε στὸ λιμάνι τῆς Τουλών, ὅπου τὸν περίμενε ἐνθουσιώδης ὑποδοχή. 'Από κεῖ, πῆρε τὸ ἔξπρὲς γιὰ τὸ Παρίσι.

'Η πρώτη του ἐπίσκεψι ἦταν στὸ Γενικὸ Εἰσαγγελέα. 'Αφοῦ κουβέντιασε πολὺ μαζί του, παρουσιάσθηκε στὸν ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν καὶ τοῦ ὑπέβαλε λεπτομερῆ ἀναφορά.

Στὸ μεταξύ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξέδωσε ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ κόμητος Ζαβερσύ, τοῦ πλούσιου χρηματιστῆ. Εἴκοσι μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ περικύκλωσαν τὸ μέγαρό του. Περίμεναν, ὥσπου τὸν εἴδαν νὰ μπαίνη σ' αὐτό. "Υστερα χτύπησαν τὴν ἐξώπορτα.

"Οταν τοὺς ἄνοιξε ὁ θυρωρός, ὥρμησαν μέσα στὸ σπίτι κι' ἔκαναν μιὰ λεπτομερέστατη καὶ μεθοδικότατη ἔρευνα, ἀπ' τὰ ὑπόγεια ὡς τὶς σοφίτες.

Κόπος χαμένος! 'Ο κόμης δὲ βρέθηκε πουθενά. 'Ο 'Ανώτατος 'Αρχηγὸς τῶν «Ληστοπειρατῶν» εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πιάσανε τοὺς ὑπηρέτες, τοὺς ἀνακρίνανε, ἀλλὰ δὲ μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτα ἀπ' αὐτούς. Σίγουρα, ἀγνοοῦσανε ὅλοι τὰ κακουργήματα τοῦ κυρίου τους.

"Οταν εἶχαν ἀπελπισθῆ πιὰ οἱ ἀστυνομικοί, κάποιος ἀπ' αὐτούς, ἀληθινὸ λαγωνικό, ἀνακάλυψε ἐπιτέλους ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς καθρέφτες τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ κόμητος ἄνοιγε, μ' ἕνα μυστικὸ μηχανισμό, καὶ ἄφινε νὰ φανῆ μιὰ στενὴ σκαλίτσα ποὺ ὁδηγοῦσε στὶς ὑπονόμους τῆς πόλεως.

'Από κεῖ εἶχε ξεφύγει ὁ Ζαβερσύ.

### 'Ο ἄγνωστος

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔγινε ἡ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ κόμητος, ἔξέσπασε μιὰ τρομερὴ βροχὴ στὸ Παρίσι, σωστὸς κατακλυσμός. Οἱ μικρότερες ὑπόνομοι γέμισαν ἀμέσως μὲ νερό. Πολλοὶ δὲ ἐργάτες, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ κάτω, δὲν πρόλαβαν νὰ καταφύγουνε στὶς μεγάλες ὑπονόμους καὶ πνίγηκαν. Τὰ πτώματά τους βρέθηκαν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν φοροῦσε, κάτω ἀπ' τὴν καθιερωμένη στολή του, λεπτὰ ἐσώρουχα πολυτελείας κι' εἶχε τὰ χέρια του ἐξαιρετικὰ περιποιημένα.

Δυστυχῶς, οἱ ἀρουραῖοι τοῦ εἶχαν φάει τὸ πρόσωπο, ἔτσι ποὺ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀναγνωρισθῆ.

"Αραγε τὸ παραμορφωμένο ἐκεῖνο κουφάρι ἦταν ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπ' τὸν πρώην ἀρχηγὸ τῶν καταποντιστῶν; 'Η Δικαιοσύνη δὲ μπόρεσε νὰ ἐξακριβώση θετικὰ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο...

*

'Ο Φρικὲ εἶχε ἐαναβρῆ τὸ ἀγαπημένο του Παρίσι καὶ τὸ φίλο του Μπουαλώ. Περήφανος κι' εὐτυχισμένος, περιφερόταν στοὺς δρόμους κι' ἔδινε ἐξηγήσεις στὸν κατάπληκτο Μεγαλειότατο. "Υστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, βάθηκε μ' ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ μορφωθῆ. 'Ο γιατρὸς τὸν ἔπεισε νὰ δεχθῆ σὰν δάνειο τὰ ποσὰ ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴ μόρφωσι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ ἀραπάκου του.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετή, ὁ πρόεδρος τῆς Γεωγραφικῆς 'Εταιρίας ἀπένειμε στὸ Φρικὲ ἕνα χουσὸ μετάλλιο, σὰν ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸ «Γύρο τοῦ Κόσμου» του.

Τώρα ὁ Φρικέ, μὲ τὸ πραγματικὸ ὄνομά του Βίκτωρ Γκουγιών, ἐργαζόταν γιὰ νὰ πλουτίση τὶς γνώσεις του καὶ σπιείανε ἐκπληκτικὲς προόδους. Ἰδίως στὰ μαθηματικά. τὴ φυσικὴ καὶ τὴ χημεία.

'Ο Μεγαλειότατος ἦταν τρομερὰ ξεροκέφαλος. Παρ' ὅλη τὴν καλή του διάθεσι, δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ διαβάζη! 'Ωστόσο περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες σκυμμένος πάνω ἀπ' τὰ βιβλία του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστῆ τὸ «Φλικῆ».

'Ο Φρικὲ μοίραζε τὶς ἐλεύθερες ὧρες του στοὺς τρεῖς φίλους του, τὸ Μπουαλώ, τὸν 'Αντρὲ καὶ τὸ γιατρό. Μὰ δὲν ξεχνοῦσε καὶ τὸν ἀγαθὸ Μπαρμπαντόν, ποὺ τὸν εἶχε εὐγνοούμενό του.

'Ο χωροφύλακας εἶχε πάει τὴ σύνταξί του κι' εἶχε ἀνοίξει ἕνα καπηλειὸ, σὲ κάποια γειτονιά. "Ηταν δὲ ὑπέροχος. ὅταν ἔπαιρνε ποῖες καὶ διηγόταν στοὺς πελάτες του τὶς περιπέτειές του στὴν Αὐστραλία, τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γίνει... θεός!

ΤΕΛΟΣ

'Από τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ πιὸ συγκινητικὸ καὶ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως

## Η ΚΟΡΗ τοῦ κλειδούχου

"Ενα ἀγοράκι, κληρονόμος ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ τίτλου καὶ μιᾶς τεράστιας περιουσίας, κινδυνεύει ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς μηχανορραφίες καὶ τὶς ἀρπακτικὲς βλέψεις τοῦ θείου του. Εὐτυχῶς ὅμως, ἔχει τὴ βοήθεια μιᾶς ἀξιολάτρευτης μικρούλας καὶ τοῦ πατέρα της, ποὺ εἶναι θῦμα φοβερῆς δικαστικῆς πλάνης. Μὰ κι' οἱ τρεῖς μαζὶ θὰ ἀγωνισθοῦνε μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ κακοῦ καὶ θὰ τὶς συντρίψουνε τελειωτικὰ, ἐξασφαλίζοντας τὸ θρίαμβο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΑΣ

## Ἡ ὀμελέττα τοῦ δρόμου!

'Ο Σάκης ποὺ τρελλαίνεται γιὰ θελήματα καὶ... κατσουφιάζει γιὰ μελέτη, εἶναι ἐνθουσιασμένος, ποὺ ἡ μητέρα του τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πᾶς, παιδί μου, ἀπέναντι στὸ μπακάλη καὶ νὰ μοῦ πάρης τρία αὐγά...

— 'Αμέσως, μαμά! ἀπάντησε μὲ προθυμία ὁ Σάκης.

Καὶ γίνηκε καπνός!

Στὸ γυρισμὸ ὅμως φαίνεται πολὺ μουδιασμένος. "Ηταν σκεπτικός, κι' ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφτασε στὸ σπίτι, ρώτησε φοβισμένος τὴ μητέρα του:

— Μαμᾶ... τ' αὐγά, ποὺ μ' ἔστειλες νὰ πάρω τὰ ἤθελες γιὰ ὀμελέττα;

— Ναί... 'Αλλὰ γιατὶ ρωτᾶς; ἀπόρησε ἐκείνη.

Κι' ὁ Σάκης, μουρμουρίζοντας μέσα ἀπ' τὰ δόντια του:

— Νά... ἔφτιαξα ὀμελέττα, γλυστρῶντας στὸ πεζοδρόμιο!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

## Χιοῦμορ

'Ο μικρὸς Τάκης λογαριάζει:

— Φέτος εἶμαι στὴν τρίτη τάξι, τοῦ χρόνου θὰ πάω στὴν τετάρτη, τὸν ἄλλο χρόνο στὴν πέμπτη καὶ τὸν ἄλλο στὴν ἕκτη... Τί γρήγορα ποὺ ἔβγαλα τὸ Δημοτικό!...

★

'Η μαμᾶ: Τοτό μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...

Κι' ὁ Τοτός, ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ παιχνίδι του:

— Φίλησέ με κι' ἔρχομαι...

★

— Πόσο μᾶς κάνουν ἕξη καὶ δύο, Τοτό;

— 'Οχτώ, μπαμπά.

— Μπράβο. Γι' ἀνταμοιβή σου, πάρε ὀχτὼ δεκάρες.

— Εὐχαριστῶ!

Κι' ὁ Τοτὸς λέει, ἀπὸ μέσα του:

«Νὰ τδεῖς, θὰ λεγα πὼς κάνουν δέκα, καὶ θὰπαιρνα ἕνα φραγκάκι!»

# Η Αλληλογραφία μας

## ΚΥΠΡΙΟΙ

Δυό φίλοι ὁ Ἀνδρέας Κ. Λαζάρου καὶ ὁ Ἀνδρέας Μακάριος, Σκυλλούρα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Χριστάκης Χριστοδούλου, (18 χρόνων), Δαβάκη No 7, Κυρήνεια, Κύπρος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου, Βασιλίσσης Βικτορίας 19, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μαθήτριες Γυμνασίου ἡλικίας 13—15 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Μαυρομμάτης, (16 χρόνων), Κίμωνος No 30, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Σπύρος Σάββα, (18 χρόνων), Φιλικῶν No 17Α, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Κυριάκου (18 χρόνων), ὁ Ζ. Χριστοφῆ (19 χρόνων), ὁ Γεώργιος Καμτσῆς (19 χρόνων), ὁ Νικόλαος Παυλίδης καὶ ὁ Γρηγόριος Χριστοφίδης (20 χρόνων), Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Χρήστου, (18 χρόνων), Βασίλη Μιχαηλίδη No 9, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας.

Ὁ Νίκος Νικολόπουλος, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀναστασίου καὶ ὁ Ε. Διογένους, Μέσα Γειτονιά, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ δυὸ φίλες, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο θέλουν καὶ ὁ Α. Ἀντωνίου, Παναγιώτης Χαραλάμπους καὶ Α. Χαραλαμπίδης, Μόρφου, Κύπρος.

Ὁ Χαραλάμπης Φιλιππάκης, Πόλις Χρυσοχοῦς, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους καὶ νέες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Κρασιᾶς, Φροντίδι C.I.T.A. Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Σαμπρίναα» τοῦ 1053 τεύχους.

Ὁ Ἀλέξης Μιχαηλίδης, (17 χρόνων) καὶ ὁ Σωτήριος Μ. Κάτου (17 χρόνων), Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Νίκος Α. Πετρίκκου, (18 χρόνων), Ἰδάλιον Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ἰωάννου, (20 χρόνων) καὶ ὁ Νάκης Ἰωάννου, (19 χρόνων), Ἀκροπόλεως 68, Βαρώσια Κύπρος θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—25 χρόνων.

Ὁ Νίκος Γαβριηλίδης, Τ. Κ. 144, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δυὸ γκριζογάλανα μάτια».

Ὁ Ἀντώνιος Χρυσάνθου, (18 χρόνων), Λοτέμιδος 30, Λευκωσία, Κύπρος ἀπόφοιτος Γυμνασίου θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς καὶ ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Στέλιος Ἀθανασίου, Μάρκου Μπότσαρη 9, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀνδρέας Καμπίτης, Κάτω Πολεμίδια, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Λάμπρος Χ. Γεωργιάδης, Γερμανοῦ Πατρῶν 17, Λευκωσία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτρακης Παπαδόπουλος, (17 χρόνων), Σόλωνος 57, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—17 χρόνων.

Ὁ Χριστάκης Μιχαήλ, (16 χρόνων), Μεγάλου Κωνσταντίνου 9, Λυκαβηττός, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μαθήτριες ἡλικίας 14—16 χρόνων, στὴν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Παναγιώτου, Χαριλάου Τρικούπη 9, Κηρύνεια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων στὴν ἑλληνική καὶ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Γιαννῆς Σανταφιανοῦ, Συχάρι, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ξενοφῶν Νεοφύτου, (17 χρόνων). Λεοντίου Α', ἐναντι Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, Λεμεσός, Κύπρος. θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Φοῖβος Στυλιανοῦ, (18 χρόνων). Ἄρρας 37, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μιχαλάκης Ἀγαθοκλέους, (16 χρόνων). Ἐμπορική Σχολὴ Σιλβέστρου, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Μ. Ἰωαννίδης, καὶ ὁ Ἀνδρέας Χ. Τσολιάς, Ἀναρίτα, Πάφος Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Ἀνδρέας Χρήστου, Μιχαηλίδη 9, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Τυχερὴ μικρούλα» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Ἀνδρέας Βασιλείου, (19 χρόνων) καὶ ὁ Παν΄ίκος Κωνσταντίνου, (18 χρόνων), Ἅγιος Ἠλίας, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γιωργάκης Ἀνδρέα, (19 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Λώρης Ἀργυρίδης, ὁ Ντίνος Μιχαηλίδης καὶ ὁ Κούλης Παυλίδης, (20 χρόνων ὅλοι), Ἀλκιβιάδου 23, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀναλόγου ἡλικίας, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Σωτήριος Νικολάου, Πριάμου 12, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Εὐάγγελος Χρήστου Ἀργυροῦ, Τραχώνι, Κυθρέας Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τυχερὴ μικρούλα».

Ὁ Ἀνδρέας Κομοδόρος, Εὐριπίδου 47, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Νικολάου, (21 χρόνων), Ἐλένης — Ἐπενίδρου 40, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Εὐτύχιος Κωνσταντίνου, (21 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Φειδίας Μ. Κρητικός, Ἀρσινόης 97, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Λάκης Νικολαΐδης, Νίκου Νικολαΐδη 17, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κ. Α. Γιαούζη, (18 χρόνων), Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Σ. Κρασιά, (17 χρόνων). ἠλεκτρολόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Γεώργιος Παναγιώτου, Ταχυδ. Κιβ. 379, Λεμεσός, Κύπρος. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 23 χρόνων.

Ὁ Χριστάκης Ἐλευθερίου καὶ ὁ Σωτηράκης Βαρνάβα, (18 χρόνων), Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀθανασίου, Μπουμπουλίνας No 1, Κηρύνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μὲ μαθητὲς ἢ μαθήτριες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Πέτρος Κακουλλῆ, Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Πέτρος Μιχαηλίδης, (19 χρόνων), Ρήγαινας No 29, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὸ «Κόκκινο τριαντάφυλλο» τοῦ 1061 τεύχους.

Ὁ Ἀντώνης Ἐλευθερίου, Κινύρα No 1, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἢ νέες, ποὺ ἀγαποῦν τὴ ζωγραφική.

Ὁ Φρειδερῖκος Καραγιάννης, Ἀθανασίου Διάκου 7, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὸ «Πονεμένο ἀσκημοκόριτσο».

Ὁ Μάριος Χριστοφίδης, (18 χρόνων), Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό ἡλικίας 15—19 χρόνων. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμοῦν καὶ οἱ Κ. Μιχαήλ (18 χρόνων) Λ. Γ. Κυπριανίδης (16 χρόνων), Γ. Φανουρίου (17 χρόνων) καὶ Ν. Θεοδόλου (18 χρόνων), γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Χρήστο Προκοπίου, (20 χρόνων), Χάρτζια, Κυρήνεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μιχαλάκης Λαμποπούλου, (17 χρόνων) καὶ ὁ Δημήτριος Ροδοπούλου, (19 χρόνων), Ἀριστοκύπρου 21, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο. ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου, Σώματεῖον ΑΠΟΕΛ, Διαγόρου 13, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λουλουδί τοῦ Ταυγέτου». Μὲ τὴν ἴδια ἐπίσης ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει καὶ ὁ Κυριάκος Μουγιάρης, Ἀθηαίνου, Λάρνακα, Κύπρος.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης, (19 χρόνων) Ἀρτέμιδος 30, Λευκωσία, Κύπρος, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς καὶ ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κουδουνᾶς, Co G.E.C., Ταχ. Κιβ. 208, Λευκωσία, Κύπρος, τελειόφοιτος Μέσης Παιδείας, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Ρόδο.

Ὁ Κυριάκος Σάββα, P.C. 1467, Town Police Station, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Φωτεινὴ Ἐλπίδα» καθὼς καὶ μὲ νέες μορφωμένες ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἡλικίας 18—20 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Χρήστου, Ταχ. Κιβ. 2128, Port And Marine. Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17 — 20 χρόνων, στὴν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Κυριάκος Μιχαήλ, (17 χρόνων), Ὀλύμπια, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μαθήτριες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γνωμῶν γιὰ διάφορα θέματα.

Ὁ Κώστας Χαριλάου, Ἀκάκιο Λευκωσία Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16 — 20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χριστόδουλος Ἀγαθοκλέους, (20 χρόνων), Ναυπάκτου 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

## ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Gerassimos Andreatos καὶ ὁ Dimitrios Avlonitis, S)T Pearl River, Mess Economou Ltd, 52 Lime St., London E.C.3., England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 19—25 χρόνων, ποὺ ἀγαποῦν τοὺς ναυτικοὺς μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Δυὸ φίλοι ναυτικοὶ ὁ Panayiotis Vatistas καὶ ὁ Dianelos Vergos, S)T World Integrity, Co Niarchos Ltd. 41)43 Park St. London, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τραγοῦδι τοῦ πόνου» καὶ «Ἄννα Μαρία».

Ὁ Tassos Vagelatos καὶ ὁ Nik. Gabrilis, M)V Machitis, Phocean Ship Agency Ltd., Millocrat House, 53 Eastcheap London E.C.3., England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 18—22 χρόνων ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Emmanouel Vourakis, (25 χρόνων) καὶ ὁ Vasilos Kondos, (21 χρόνων), S)T Atlatic (Union Co Maritime Brokers Inc, 52 Broadway N.Y.4. New York, USA θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Michael Mavroudis, (21 χρόνων) S)T Andros Sea. Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4., N. Y. USA. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Panos P. (27 χρόνων) S)T Atlantic Viscountess Lago Oil And Transport, San Nicilas, Aruba, N.W.I., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία καὶ ζοῦν στὸ ἐξωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Tonis Toullatopoulos, (28 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ ἀν)ρχος τοῦ E.N. James S. S)S Manolito Co Marcou And Sons Ltd. Bevis Marks House, London E.C.3., England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα τῆς Ἀμερικῆς, μορφωμένη, ποὺ νὰ τῆς ἀρέσουν τὰ σπορ καὶ ἡ μοναξιά.

Ὁ Costas Spanos, T)T Proteus, Co Messrs Dizen Coff. Se. Eilat, Israel, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πριγκήπισσα τῶν Ἴνκας», μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Georgios Doukas, (24 χρόνων), S)T Atlantic Emperor, Co Nordisco Tillman, Hölnb'ucre 7, Hamburg 11, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Nicolaos Rizos, M)S Rottum, P—M Taurin, Idis Rue De Buffon, Rouen France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Πάτρα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ E. Papazoglou, (19 χρόνων), S)S Amada II, Co Jugoslovenska Pomorska, Agencita, Rijeka, Yugoslavia. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ὡραία ὕπαρξι» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ «Ναυὰ» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

Ὁ G. Michailides, S)S George S., Co Edison S.S. Corp., 25 Broadway, New York 4., N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ἀσχημη Ντίνα» ἀπὸ τὴν Ἀνδρο.

Ὁ George Callas, S)S Aktion, 2ο Admanthos, 17 State St., New York USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων.

Ὁ Eftimios Bagoulis, (26 χρόνων) καὶ ὁ Angelos Kritikos, (20 χρόνων), S)T Olimpic Valley, Co American Central, 655 Madisson Av., New York 21, N.Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ John Vlassis, (28 χρόνων), M)S Totila, Aliseas Shipping Co, Confederation, Street Geneve Switzerland. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Leonidas Zouros, «Greole», Marine Office, Amnay Bay, Venezuela, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μικρὴ Σκιαθιτισσα».

Ὁ Thomas Antoniou, (30 χρόνων), S)S Eugenia Co Marcou and Sons Ltd, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C.3., England. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Πόρτ - Σάϊδ, ἡλικίας κάτω τῶν 29 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλοι οἱ Dinos Lltos, Pantelis Ladas καὶ Ε. Pruzos, γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Πέραμα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Logothetis, T.S.S. Atlantic Sunbeam, Co S. Livanos Shipbrokers Ltd Trent House 55—57, St. Mary Axe, London E.C.3., England. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Constantinos Lambropoulos, M)T Tessian Mariner, Co Wilton Fizewoodd, Scie-

Bac-Stick

(Ἀντιοσμητικόν)

Ἐξαισία φρεσκάδα μὲ μιὰ ἐπάλειψι.

Ἡ δυσοσμία τοῦ ἱδρῶτος δὲν εἶναι κάτι ἀσύνηθες. Ὁ καθένας ἡμπορεῖ νὰ μυρίζῃ ὁλίγο ἢ πολύ, χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ ὑποπτεύεται. Διατί ὅμως νὰ γινώμεθα ἐνοχλητικοί, ὅταν ὑπάρχει τὸ θαυμάσιο Γερμανικὸ ἀντιοσμητικὸ BAC-STICK; Μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψι στὴ μασχάλη, τὸ BAC ἐξαφανίζει κάθε ὀσμή, δίδει φρεσκάδα, ἀρωματίζει. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ περιέχει τὸ βακτηριοκτόνο BAC-43 καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἀναντικατάστατο.

1 2 3

1 BAC - STICK μικρὸ διὰ τὴν τσάντα

2 BAC - STICK μεγάλο διὰ τὸ σπίτι

3 ROLL - BAC ὑγρὸ μὲ ἀντιϊδρωτικὴ ἐνέργεια

SLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα



ΑΠΟ

Αὐτὸ εἶναι ὅ,τι χρειάζεσθε!

τὸ καταπληκτικὸ ἐμπριμὲ

Ἐβεργκλέϊς

ἀποκλειστικότης

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

dam, Holland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα, ποὺ ὄνειρό της εἶναι νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια.

'Ο Michael Kolivas, S)S Patriot, Orion Shipping Co. 80 Broad Street, New York 4., N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

'Ο Evangelos Zagorakos, S)S Korthi, Admanthos Ship. Co, 17 State Street, New York 4., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ποὺ ἔχουν πονέσει στὴ ζωή.

'Ο Nicos Xenitis, S)T Marietta, United Operators Agencies, 80 Broad St. New York 4., N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μόνη στὸν κόσμο» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Τρεῖς φίλοι ὁ G. Venetis ὁ S. Charalambides καὶ ὁ Nikitas Skentzos, S)T World Integrity, Co Niarchos London Ltd, 41/43 Park Street, London W.1., England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τίποτε πλέον δὲν περιμένω», «Τὸ τραγούδι τοῦ πόνου» καὶ «Μαρσελίνα».

'Ο δόκιμος πλοίαρχος A. Tsitsikas, S)T Marietta, Co United Operators Shipping Agencies Corp., 80 Broad St., New York 4., N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔμαθα ν' ἀγαπῶ».

'Ο J. Calambokas, S)T Olympic Star, Olympic Maritime S. A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τίποτε πλέον δὲν περιμένω».

'Ο S. Agelides, M)V A. Lusi Ltd. 26—28 Fenchurch St., London E.C.3., England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νινέτα» καὶ «Μόνον ἐσένα ἀγαπῶ».

'Ο C. Kontos (20 χρόνων) καὶ ὁ Panayiotis Ntouros (20 χρόνων), M)T Nimertis, Co Andreadis, 52 Lime Str. London E.C.3., England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ συνάψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Timos Papadimitriadis, (20 χρόνων), S)T Atlantic Marquess, Co Panama Transport, 60 West 49th Street, New York N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Lakis Stamatiadis, (24 χρόνων) καὶ ὁ Evangelos Kotsolis, (20 χρόνων), M)V North Countess, Co Sprague and Sons, New Port News Va., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιά, στὴν ἑλληνική καὶ ἀγγλική γλώσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Nicos Llapakis, Trans-Ocean Agency Inc., 52 Broadway Room 1002, New York 4., N. Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀρτάστη».

'Ο Stelios Capiotis, S)T Ionian Messenger, Co Vergatis Ltd. Greechurch House, Greechurch Lane, London E.C.3., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

'Ο Panayiotis Vavatis, S)S Epic, Triton Shipping 26 Broadway, New York, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τιτίκα».

### ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Ἀραπίνα τῆς Ζούγκλας», ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ ἀργότερα ἴσως τὸ γάμο.

Ἡ «Φωτεινὴ νύχτα», (21 χρόνων) ἀπὸ τὴν Κοζάνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους, ποὺ ἔχουν μεταναστεύσει στὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 20—30 χρόνων.

Ἡ «Νέα Ἑλλάς», (19 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιά, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους μορφωμένους καὶ κατὰ προτίμησι ἐμπορροποιάρχους.

Ἡ «Μελίνα», (24 χρόνων) ἀπὸ τὴ Σκίαθο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς μόνο ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ «Λευκὴ ὀπτασία», (19 χρόνων) ἀπὸ τὰ Χανιά, μαθήτρια Γυμνασίου, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ναυτικοὺς καὶ κατὰ προτίμησι μὲ καταγομένους ἀπὸ τὴν Ἄνδρο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς ἂς στεῖλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

### ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Σπυρίδων Οἰκονόμου, Οἰκία Ἀγγελόλλου Καστοριά, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πιὸ πολὺ μὲ ὅσες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ ζωγραφική.

Ὁ Πέτρος Κατσούλης, Λευκοχώρα, Μεσσηνία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Γ. Παπούλιας, Ζαγορά, Ρήλιον, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλέκα». Μὲ τὴν ἴδια θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Ἠλίας Κρόμιτας, Ἀρσινόη, Μεσσηνία.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κατσαρός, Λυρκεία, Ἄργος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

### ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Τιτίκα Χ.», (18 χρόνων) ἀπὸ τὸ Κάϊρο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ ἴσως ἀργότερα τὸ γάμο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας ἂς στεῖλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Λυκεία ἀγοίξις», (19 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ἡ φίλη της «Ἀπριμάνα», (18 χρόνων), μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁπλῆς γνωριμίας.

Ἡ «Ἀρμονία», (20 χρόνων) ἀπὸ τὸ Λονδίνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μόνο μὲ Ἕλληνες ναυτικούς.

Ἡ «Ἀρετή», (21 χρόνων) ἀπὸ τὴ Ρόδεσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λακωνία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

Ἡ «Νίκη Ψ.», (25 χρόνων) ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ἀπὸ καλὴ καὶ εὐκατάστατη οἰκογένεια, ποὺ θὰ ἔγκατασταθῆ σὲ λίγο μονίμως στὴν Ἑλλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σοβαροὺς καὶ μορφωμένους κυρίους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι ἐπιστήμονες, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς γνωριμίας καὶ ἴσως ἀργότερα καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Ὡραία Σκιαθίτισσα», (23 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, τελειόφοιτος Γυμνασίου, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ὁ πλῆς φιλίας.

Ἡ «Τὸ γλυκὸ ὅραμα» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἡλικίας 20—30 χρόνων, στὴν ἑλληνική, τουρκική καὶ γαλλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ «Χαμένη ζωή», (20 χρόνων) ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ πλοιάρχους καὶ μηχανικούς, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς ἂς στεῖλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

### ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο P. B. Peter, 429 Atlantic Long Beach, California, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, ποὺ νὰ ἔχουν κάποια μόρφωσι, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

'Ο Christos Lazarides Rue des Houillères No 1, Fontaine l' Eveque, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

'Ο George Vend, L.S.M. 164, USA Amphibious Base, Norfolk VA, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ ἴσως ἀργότερα τὸ γάμο.

'Ο J. Harris Zikas, (22 χρόνων), Unanderra Hostel, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νιόβη» καὶ τὴν «Ὀμορφη τῆς Λευκάδας».

'Ο Jim Vouketatos, (29 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Λευκάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴ μετανάστευσι.

'Ο D. Zannis, Fondation Hellenique, 45 B Od., Jourdain, Paris 14eme France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική ἢ γαλλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο J. Stamatakis, Rue Du Coron No 21, Quaregnon Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κόρη τῶν Ἰωαννίνων».

'Ο Chriss Panayioto u, Direct Fish Supply, Centerway Yallourn, Victor', Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴ Κύπρο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Nick Baskos καὶ ὁ Evangelos Iatrou, 4 Holmesdale Rd Highgate, London N. 6., England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Ἀνυούλα» καὶ τὸ «Μικρὸ διαβολάκι».

'Ο Bill Paraascevas, West Camp. Vic., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Theodoros Matrakas, Poste Restante, Rio De Janerio, Brazil, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο Jim. Bamzelos, P. O. Batehelor, N.T. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα. Θὰ ἀπαντήσῃ μόνο σ' ἐκείνες, ποὺ θὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Takis Somatzopoulos, Köln Weidenpesch, Wilhelm Solimann Strasse, Rosenhof, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 30 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Georgios Dobros, Notre Dame St. 4273, Montreal, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων κατὰ προτίμησι μοδίστες, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Michael Hatzitheodorou, (25 χρόνων), 35 Devon Ave. Dalview Brakpan, S. Afrika καὶ ὁ G. Maimonis, (23 χρόνων), P.O. Box 37. Brakpan, S. Afrika, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δίδυμες φίλιες.

'Ο J. Chionis 78 S. Harrison St., East Orange N. J., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

'Ο B. Papulo καὶ ὁ Emmanuel Maruso, P)sso Numari Via S. Cecilia Is. 10611, Messina, Italia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο E. Corosone, P)sso Feis, Via Dei Bufalo No 6 Messina, Italia, φοιτητὴς Πολυτεχνείου, ποὺ θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν 'Ελλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα.

'Ο Angelos Georgladis, Stuttgart Well Im Dorf, Schildk R'u'tenweg 12, Deutschland, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαρίνα», τοῦ 1061 τεύχους.

'Ο Tom Malladis, (16 χρόνων), 61—46 80 St. Middle Village 79, New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αγγλία καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Georges Heralambus, 21 El Nabil Amr Ibrahim Ibrahimieh, Alexandrie, Egypte, R. A.U., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Vasilis Saeh, Via Pietro Castelli Pal 10 Scala A, Presso Portale, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ὄχι μεγαλύτερες τῶν 21 χρόνων, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Πάτρα.

'Ο John Polizos (26 χρόνων) καὶ ὁ George Polizos, (25 χρόνων), 25 Clarke Street, Prahran, Victoria, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Antonios Amarianos, Praca Do Mercado, Sao Zose 139, 1ον 2ον Andar, Recife, Pernambuco, Brazil, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο Sarantos Andreopoulos, Box 1671 M. G.P.O., S. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο N. Michaelides, B.P. 2998, Elisabethville, Congo, Belge, ποὺ τὸν 'Ιούνιο θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Κύπρο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ ἐκεῖ, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

'Ο Nicolas Stavrou, 116 Abdel Moneim 116, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο τὸ «Λουλούδι τοῦ Τορόντο».

'Ο Mario Orsini, P)SO Paone Via S. Marta 288, Messina, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα.

'Ο Constantinos Tzelepis, Rue Ibrahimieh Enfas. Cinema Caite No 14, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ 'Ελληνίδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Gino Carelli, P)SO Centorrino Via G. Fiore Isol. 253, Messina, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνική, ἰταλική, γαλλική καὶ ἀγγλική γλῶσσα. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ φίλος του Salvatore Morretti, Via P. Castelli Palazzina 9, Scala B, int. 1 P)SO Gemelli, Messina, Italia.

'Ο George Alesonis, (25 χρόνων), 46 Pembroke St., Toronto Ont. Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Nick Sideris, (22 χρόνων), 22—27, 36 Street, Astoria L.I. N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Mike Politis, 460 57th Street, Brooklyn N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαρσελίν», τοῦ 1052 τεύχους.

'Ο Dimitrios Vasilakis καὶ ὁ Ioannis Georgiou, Mu'nrgrabenstrasse 113)A Graz, Austria, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ φιλίας.

'Ο Aristides Zolpas καὶ ὁ Ioannis Kokkinis, Weyringergasse 31)17, Wien IV, Austria, σπουδαστές, ὁ πρῶτος τῆς Κτηνιατρικῆς καὶ ὁ ἄλλος τοῦ Πολυτεχνείου, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Θὰ ἀπαντήσουν σὲ ὅσες στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιστραφῆ ἀμέσως.

'Ο E. Stavrianakis, Rue Du Cure Theys 33, Jumet, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Dimitrios Filopoulos, (25 χρόνων), Ottensener Eisenwerk, Steinwarder 60111, Hamburg, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Kostas, Poste Restante, Kadikoy, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων. Θὰ ἀπαντήσῃ μόνο σὲ ὅσες ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Nicos Markakis, (30 χρόνων), Co Seafarers Int. Union 675 4th Ave. Brooklyn, New York N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Dimitrios D. (24 χρόνων) καὶ ὁ Ioannis (23 χρόνων), P.O. Box 160, P. Sudan, Sudan, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα.

'Ο Steve Silver, B.S. D. Mount Isa, Q.L.D., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, εὐπαρουσίαστη, ἡλικίας 19—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

'Ο Jean Georgoulis, Rue De Pieton Cite No 6, Trazegnies Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ κάρτ-ποστάλ.

'Ο Nick Roumelliotis, 425 St. Roch St., 26 Montreal, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μπόεμικο διαβολάκι».

'Ο Phedon Kalfas, 19 Youssef-El-Guindi, Bab-El-Luk, Cairo, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

'Ο Anargyros Harakas, 2 Nelson Road, S. Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ «Τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια».

'Ο Napoleon Polidakis, 62 Leonard Av. Kingsford Sydney N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἀκολουθήσει.

'Ο George Papadimitriou Box 4336 Riverside, P.O. Kitimat B.C., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξεχασμένη».

'Ο Dimitrios Gangos καὶ ὁ Nicolas Christodoulou, 14 Ahmed Shawky Suez, Egypte, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλική ἢ ἀγγλική γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Evangelos Callvas, Rue des Cayats 193, Marcinelle Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αγγλία καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Georges Hatzitheodorou, (25 χρόνων), 35 Devon Ave. Dalview Brakpan, S. Afrika καὶ ὁ G. Maimonis, (23 χρόνων), P.O. Box 37. Brakpan, S. Afrika, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δίδυμες φίλες.

'Ο J. Chionis 78 S. Harrison St., East Orange N. J., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

'Ο B. Papulo καὶ ὁ Emmanuel Maruso, P)sso Numari Via S. Cecilia Is. 10611, Messina, Italia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο E. Corosone, P)sso Feis, Via Dei Bufalo No 6 Messina, Italia, φοιτητὴς Πολυτεχνείου, ποὺ θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν 'Ελλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα.

'Ο Angelos Georgladis, Stuttgart Well Im Dorf, Schildk R'u'tenweg 12, Deutschland, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαρίνα», τοῦ 1061 τεύχους.

'Ο Tom Malladis, (16 χρόνων), 61—46 80 St. Middle Village 79, New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αγγλία καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Georges Heralambus, 21 El Nabil Amr Ibrahim Ibrahimieh, Alexandrie, Egypte, R. A.U., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Vasilis Saeh, Via Pietro Castelli Pal 10 Scala A, Presso Portale, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ὄχι μεγαλύτερες τῶν 21 χρόνων, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Πάτρα.

'Ο John Polizos (26 χρόνων) καὶ ὁ George Polizos, (25 χρόνων), 25 Clarke Street, Prahran, Victoria, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Antonios Amarianos, Praca Do Mercado, Sao Zose 139, 1ον 2ον Andar, Recife, Pernambuco, Brazil, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο Sarantos Andreopoulos, Box 1671 M. G.P.O., S. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο N. Michaelides, B.P. 2998, Elisabethville, Congo, Belge, ποὺ τὸν 'Ιούνιο θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Κύπρο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ ἐκεῖ, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

'Ο Nicolas Stavrou, 116 Abdel Moneim 116, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο τὸ «Λουλούδι τοῦ Τορόντο».

'Ο Mario Orsini, P)SO Paone Via S. Marta 288, Messina, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνική ἢ ἰταλική γλῶσσα.

'Ο Constantinos Tzelepis, Rue Ibrahimieh Enfas. Cinema Caite No 14, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ 'Ελληνίδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Gino Carelli, P)SO Centorrino Via G. Fiore Isol. 253, Messina, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνική, ἰταλική, γαλλική καὶ ἀγγλική γλῶσσα. Τὸ ἴ

κός, θέλει ν' άλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα ἢ 'Ελληνοϊταλίδες στὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα.

'Ο Mike Demetriou, 3 Oleander Road, Lochinvar, Salisbury, S. Rhodesia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, Κύπρο καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ M. Hjisophocleous, S. Quters 36, Lochivap Salisbury, S. Rhodesia.

'Ο Panayiotis Hacudis, (19 χρόνων), Imam Sokak No 2, Beyoglou, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Lois A. Fantoysis, 6 Old Compton Street, London W.1., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ γυνησία 'Ελληνίδα, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

'Ο Spiros Fritsos, ὁ Dionisios Chronis καὶ ὁ Bassilios Kafanelis, Cite No 6, Trazegnies, Belgique, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ «Κλεοπάτρα», «Ἀντιγόνη» καὶ «Βάννα».

'Ο John Samios, (32 χρόνων), St. Denis 1551, Montreal, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 24 — 28 χρόνων. 'Ο Georgios Stavrou, (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες 20—25 χρόνων.

'Ο George Stavrakis, (23 χρόνων), Box 19 Post Office, Dandemong, Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἡλικίας 20 χρόνων, κατὰ προτίμησι 'Αθηναία, ποὺ νὰ ἔχη τελειώσει τὸ Γυμνάσιο καὶ νὰ γνωρίζη τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ἰδεῶν.

'Ο Takis Xenos, C/— Batchelor P.O. N.T. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο T. Kertis, 12 Mairy St. Richmond, Melbourne Vic. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κόρη τῆς Θεσσαλίας».

'Ο J. Acri v, 282 Lenoxx St., Richmond, Melbourne, Vic. Australia ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἡλικίας μέχρι 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅποια ἀπαντήση νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

'Ο Paul Papadolias, (28 χρόνων), 54 Park St. Sydney, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅποια γράψη νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

'Ο John Cordato, 179 Beamish St. Campsie, Sydney, Australia, εὐπορουσίαστος καὶ ἀπὸ καιρὸ ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα, ἡλικίας 24—27 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Tony Embirikos, (25 χρόνων), 252 Lexington Ave. Apt. 11, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο Peter Filiou καὶ ὁ John Kartsaklis, Port Magdonnell, S. Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Lakis Papadopoulos, (26 χρόνων), 10—15 Rockaway Park, New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πάτρα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Giorgio Vassillou, ὁ Panayiotis Panopoulos καὶ ὁ Constantinos Stamos, Via E. Alvino No 13, P/SO Putignano, Vomero, Napoli, Italia, σπουδαστὲς Πολυτεχνείου, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, Πειραιὰ καὶ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο F. Zacharoudes, (25 χρόνων), 70 West 68 St., New York 23 N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Jim Tsoumpos, 46 Charlotte St., Brisbane QLD, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξεχασμένη».

Εἶναι πάντοτε δροσερὴ καὶ γοητευτική. Χρησιμοποιεῖ MUM κάθε μέρα.

**Διατηρήστε τὴν γοητεία σας μὲ τὸ ἀποσμητικὸν MUM!**

- Σταματᾶ τὴν κακοσμία τοῦ ἱδρῶτος.
- Τὰ ἀποτελέσματά του διαρκοῦν ὁλόκληρο τὸ 24ωρο.
- Δὲν ἐρεθίζει τὴν ἐπιδερμίδα.
- Ἀκίνδυνο γιὰ τὰ φορέματα
- Ἐλκυστικὰ ἀρωματισμένο.
- Οἰκονομικό.

'Αποσμητικὴ κρέμα MUM. Διατηρεῖ τὴν γοητεία σας ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα.

MUM

Χαίρονται τὴ συντροφιά σας

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΑ

BRISTOL MYERS COMPANY - NEW YORK

ΑΝΤΙΠΟΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε. ΦΑΜΑΡ


# Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ μιᾶς σφαγῆς

## Μιὰ ἀλλόκοτη περιπέτεια ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Γάλλου ἀνακριτοῦ Μπεράρ

ΟΤΑΝ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Γάλλος εἰρηνοδίκης Ἀντρὲ Μπεράρ ἀνέλαβε ὑπηρεσία, τοποθετήθηκε σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο καὶ ὀρεινὸ χωριό, τὸ Ρονύ. Ἐκεῖ, ὅταν ἔφτασε, ἔμεινε στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο, ποὺ ὑπῆρχε καὶ κουρασμένος, ὅπως ἦταν, πλάγιασε ἀμέσως σ' ἕνα ἄθλιο κρεβάτι χωρὶς νὰ δειπνήση.

Στὸν ὕπνο του, λοιπόν, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς ταλαιπωρίας τοῦ ταξιδιοῦ, εἴτε λόγω τῆς πείνας, ποὺ τὸν βασάνιζε εἶδε ἕνα τρομερὸ ἐφιάλτη. Εἶδε δηλαδὴ τὸν ξενοδόχον καὶ τὴ γυναίκα του ν' ἀνοίγουν μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ τὸν πρῶτο μ' ἕνα τεράστιο μαχαίρι νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ κρεβάτι του... Μόλις πλησίασε, ἔμπηξε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό του καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν καρωτίδα του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ κρατοῦσε τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ μπορέση ν' ἀμυνθῆ... Ὅταν ἔπαψε πιὰ νὰ κινῆται, τὸ ζευγάρι τῶν δολοφόνων ἔσυραν τὸ πτῶμα του ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸ ἔθαψαν βαθειὰ κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο σωρὸ κοπριάς ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο.

Ὁ εἰρηνοδίκης τότε ξύπνησε ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη. Ἀλλ' ἦταν τόσο δυνατὴ ἡ ἐντύπωσι, ποὺ τοῦ προξένησε ὥστε παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, ντύθηκε βιαστικὰ κι' ἔφυγε.

Ἀπὸ τότε πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια καὶ μιὰ ἡμέρα ὁ εἰρηνοδίκης Μπεράρ, ποὺ ἦταν τώρα ἀνακριτὴς πιά, ἔλαβε τὴν ἐντολὴ νὰ ἐξιχνιάση στὸ ἴδιο χωριό, μιὰ πολὺ περίεργη ὑπόθεσι: Ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες καὶ μάλιστα τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς ποὺ εἶχε εἰσπράξει μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι.

Ὁ Μπεράρ, μόλις διάβασε τὸ ἱστορικὸ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἔνγοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Ἤθελά του θυμήθηκε τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη, ποὺ εἶχε δῆ.

— Ποῦ ἔμενε τὸ θῦμα; ρώτησε τὸ διοικητὴ τοῦ σταθμοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

— Σ' ἕνα σπίτι, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ τὸ πούλησε τὴν ἡμέρα ποὺ πῆρε τὴν ἀποζημίωσι, γιατὶ σκόπευε νὰ φύγη.

— Καὶ ποῦ ἔμεινε τὴν τελευταία νύχτα, πρὶν φύγη;

— Στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ...

Ὁ Μπεράρ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ μάθη περισσότερα. Ἔτρεξε στὸ πανδοχεῖο κι' ἐκεῖ βρῆκε ἡσυχο τὸ ζευγάρι τῶν ξενοδόχων νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ὕπνο...

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω ὡς ἐνόχους λησταείας μετὰ φόνου!... τοὺς εἶπε.

Καὶ διέταξε τοὺς χωροφύλακες, ποὺ εἶχε μαζί του νὰ τοὺς περάσουν τὶς χειροπέδες.

Ὁ ξενοδόχος κι' ἡ γυναῖκα του ἀρνήθηκαν ζωηρὰ κάθε ἀνάμιξί τους στὸ φόνο τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Ὁ Μπεράρ ὅμως τοὺς κεραυνοβόλησε:

— Τὸν σφάξατε μ' ἕνα μεγάλο μαχαίρι, ποὺ τοῦ ἔμπηξες ἐσὺ στὴν καρωτίδα (κι' ἔδειξε τὸν ἄνδρα), ἐνῶ τοῦ λόγου σου (κι' ἔδειξε τὴ γυναῖκα) βαστοῦσες τὰ χέρια τοῦ θύματος γιὰ νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀμυνθῆ!... Ὕστερα τραβήξατε ἀπὸ τὰ πόδια τὸ πτῶμα ὡς τὸ μεγάλο σωρὸ τῆς κοπριᾶς ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ πανδοχεῖο σας καὶ τὸ θάψατε μέσα σ' αὐτόν...

Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ ποῦν κάτι οἱ δυὸ ἐγκληματίες, ποὺ εἶχαν χάσει στὸ μεταξὺ τὸ θάρρος τους, ὁ Μπεράρ ἔτρεξε ὡς τὸ σωρὸ τῆς κοπριᾶς, ὅπου πραγματικὰ βρέθηκε καταχωνιασμένο καὶ σὲ ἀποσύνθεσι πιὰ τὸ πτῶμα.

Ἔτσι, ὁ ἐφιάλτης ποὺ εἶχε δῆ πρὶν τόσα πολλὰ χρόνια, μὲ πρωταγωνιστὲς τὸ ζευγάρι τῶν ξενοδόχων καὶ τὸν ἑαυτό του, βγῆκε ἀληθινός, μὲ μόνη διαφορὰ ὅτι τὴ θέσι του—εὐτυχῶς γιὰ κείνον!—τὴν εἶχε πάρει στὸ μεταξὺ ἕνας ἄτυχος δημόσιος ὑπάλληλος!...

# ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

# Η ΣΚΑΛΑ τοῦ δολοφόνου

## Πῶς ἔστειλε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τὸν Μπροῦνο Χάουπτμαν

ΤΟ 1927, ὁ Τσὰρλ Λίντμπεργκ ἔγινε διάσημος, γιατὶ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποὺ πέρασε μὲ ἀεροπλάνο τὸν 'Ατλαντικό. Πέντε χρόνια ἀργότερα, τὸ 1932, ὁ κόσμος ὅλος ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν εἴδησι τῆς ἁπαγωγῆς τοῦ μικροῦ παιδιοῦ του.

'Ο Λίντμπεργκ εἶχε ξυπνήσει τὴ νύχτα ἀπὸ ἕνα θόρυβο: Εἶχε σπάσει ἕνα σκαλοπάτι τῆς ξύλινης σκάλας ἀπ' ὅπου κατέβαινε ὁ ἀπαγωγεύς, μὲ τὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά του. 'Ο πατέρας βγῆκε νὰ δῆ τί συνέβαινε. 'Αλλ' ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά! 'Ο ἄγνωστος ἐξαφανίσθηκε, ἀφίνοντας, στὴ βιασύνη του, τὴ σκάλα ποὺ εἶχε στήσει πάνω στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ.

Μολονότι ὁ Λίντμπεργκ πλήρωσε τὰ λύτρα, ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ κακοῦργος, ἐκεῖνος σκότωσε ἄγρια τὸ ἄμοιρο παιδάκι.

Τὸ μόνο στοιχεῖο, ποὺ εἶχε ἀφίσει πίσω του, ἦταν ἡ σκάλα. Οἱ ἐπιστήμονες τῶν ἀστυνομικῶν ἐργαστηρίων τὴν ἐξετάσανε κατὰ διαφόρους τρόπους, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κάποια ἔνδειξι τῆς ταυτότητός του. Τὴν ἄλειψαν μὲ νιτρικὸ ἄργυρο, προσπαθῶντας νὰ βροῦνε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Τὴν ἔστειλαν γιὰ ἐξέτασι σὲ διάφορους εἰδικούς, τυλιγμένη καλὰ μὲ κουβέρτες γιὰ νὰ μὴν πάθη τίποτα.

Κανεὶς ὅμως δὲ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη τὸ παραμικρό.

Τέλος, ἡ σκάλα κατέληξε στὰ χέρια τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις γιὰ νὰ «διαβάση» τὰ μυστικά της.

'Ο 'Αρθουρ Κόλερ ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Εργαστηρίου Δασικῶν Προϊόντων, ποὺ βρισκόταν στὸ Μάντισον τῆς πολιτείας Οὐΐσκονσιν. Ἡ δουλειά του ἦταν νὰ ἐξετάζη τὰ διάφορα ξύλα καὶ νὰ κρίνη γιὰ ποιές χρήσεις ἦσαν κατάλληλα.

Τὸ πρῶτο, λοιπόν, ποὺ παρατήρησε, ἦταν ὅτι εἶχαν χρησιμοποιηθῆ τέσσερα εἴδη ξύλων γιὰ τὴν περίφημη σκάλα. Τὰ δυὸ ὄρθια σκέλη της ἀποτελοῦντο ἀπὸ πεύκο τῆς Βορείου Καρολίνας, διαστάσεων 1Χ4. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ ἀριστερὸ δὲν εἶχε ἀρκετὸ μάκρος, ὁ κατασκευαστής της τὸ εἶχε συμπληρώσει μ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ Ἔλατο.

Τὰ σκαλοπάτι ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ πεύκο Ποντερόζα καὶ στερεωμένα στὴ θέσι τους μὲ σφῆνες ἀπὸ σημύδα.

Τὸ κομμάτι τοῦ ἔλατου εἶχε τέσσερις παλιὲς τρύπες ἀπὸ καρφιά. Καθὼς δὲ δὲν ὑπῆρχαν σ' αὐτὲς ἴχνη σκουριᾶς, ὁ Κόλερ συμπέρανε πὼς θὰ τὸ εἶχαν πάρει ἀπὸ κάποιο μέρος στεγασμένο, π. χ. ἀπὸ τὸ πάτωμα μιᾶς κάμαρα στρωμένης μὲ τέτοια ξύλα. Ὕστερα μελέτησε μὲ τὸ μικροσκόπιο τὰ σημάδια, ποὺ εἶχε ἀφίσει πάνω στὰ δυὸ σκέλη ἡ κατεργασία τους. Κι' ἀνεκάλυψε πὼς εἶχαν περάσει ἀπὸ μιὰ μηχανὴ μὲ περιστρεφόμενα «μαχαίρια», ἀπὸ κεῖνες ποὺ ροκανίζουν καὶ τὶς τέσσερις πλευρὲς τοῦ ξύλου συγχρόνως καὶ σχηματίζουν τὶς γωνίες του. Τὰ μαχαίρια αὐτῶν τῶν μηχανῶν ἀφίνουν μιὰ ἐλαφρὰ κυματοειδὴ ἐπιφάνεια, ποὺ οἱ κυματισμοί της ἔχουν ἴσες ἀποστάσεις μεταξύ τους.

Ἕνα σημαδάκι, ποὺ ἐπαναλαμβανότανε κάθε ὀχτὼ κυματισμούς, ἔδειχνε, ὅτι τὸ μηχάνημα εἶχε ὀχτὼ μαχαίρια — ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἦταν λίγο ἐλαττωματικό. Παρόμοιες ἐλαφρὲς ἀτέλειες στὶς γωνιὲς τοῦ ξύλου, φανέρωναν πὼς τὰ μαχαίρια τοῦ «γωνιάσματος» ἦταν ἔξη.

Ἦταν ἀπειροελάχιστες οἱ πιθανότητες νὰ ὑπάρχουν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο δυὸ μηχανὲς ποὺ ν' ἀφίνουν τὰ ἴδια ἀκρι βῶς σημάδια. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ στοιχεῖο, ὁ Κόλερ ἄρχισε μιὰ ἔρευνα σ' ὅλες τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, γιὰ νὰ βρῆ τὸ μηχάνημα, ποὺ εἶχε ἀφίσει τὴν «ὑπογραφή» του στὰ ξύλα τῆς σκάλας.

Μονάχα δυὸ ἐργοστάσια ἔφτιαναν μηχανήματα τέτοιου τύπου. Ἀπ' αὐτά, ὁ Κόλερ πῆρε τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις 1.595 πελατῶν τους, ποὺ διατηροῦσαν ξυλουργικὰ ἐργοστάσια. Κι' ἔγραψε σὲ ὅλα, ζητώντας νὰ τοῦ στείλουν δείγματα κατεργασμένου ξύλου πεύκου 1Χ4.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξέτασε καὶ συνέκρινε ἑκατοντάδες τέτοια δείγματα, βρῆκε ἐπιτέλους ἕνα, ποὺ παρουσίαζε τὰ ἴδια σημάδια μὲ τὰ ξύλα τῆς σκάλας.

Αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιο τῆς Νοτίου Καρολίνας. 'Ο Κόλερ πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ μὲ ἀεροπλάνο. Οἱ δοκιμὲς ποὺ ἔκανε ἐπὶ τόπου, ἀπέδειξαν, ὅτι τὰ σημάδια αὐτὰ παράγονταν μόνο ὅταν χρησιμοποιόταν ἕνα ἐξάρτημα τοῦ μηχανήματος, ποὺ εἶχε μπῆ σὲ χρῆσι ἀπ' τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1929. Συνεπῶς, ἡ σκάλα εἶχε κατασκευασθῆ μέσα στοὺς 30 μῆνες, ποὺ προηγήθηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ παιδιοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὰ βιβλία τοῦ ἐργοστασίου, στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, εἶχαν σταλῆ 45 φορτία ξύλου πεύκου 1Χ4 σὲ 25 διάφορους πελάτες, σκορπισμένους σὲ 20 πολιτεῖες.

'Ο Κόλερ ἄρχισε ἕνα καινούργιο γῦρο, ποὺ τὸν ἀπασχόλησε ἐνάμισυ χρόνο.

'Ωστόσο δὲν ἔχανε τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονή του... Τέλος, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1933, σ' ἕνα μεγάλο ξυλουργεῖο τῆς Νέας 'Υόρκης, βρῆκε ἕνα πεταγμένο κομματάκι ξύλου, ποὺ εἶχε πάνω τὰ περίφημα σημάδια. 'Ηταν τὸ μόνο ποὺ εἶχε περισσέψει ἀπ' τὸ φορτίο τοῦ ἐργοστασίου τῆς Νοτίου Καρολίνας.

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ τῶν ἐρευνῶν του, ὁ Κόλερ δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι: Τοῦ εἶπαν δηλαδὴ ὅτι τὸ ξυλουργεῖο πουλοῦσε μόνο τοῖς μετρητοῖς κι' ὅτι δὲν κρατοῦσε συνήθως τὰ ὀνόματα τῶν ἀγοραστῶν!

Πῶς νὰ βρῆ τώρα τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὰ ξύλα γιὰ τὴ σκάλα;...

Δὲ θὰ τὸ κατώρθωνε πιθανότατα, ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσε ἡ Τύχη μ' ἕν' ἄλλο στοιχεῖο.

'Η ἀστυνομία ἔπιασε κάποιον Μπροῦνο Χάουπτμαν, γιατὶ εἶχε στὴν κατοχή του ἕνα σημαδεμένο χαρτονόμισμα τῶν 5 δολλαρίων, προερχόμενο ἀπ' τὰ χρήματα τῶν λύτρων. Φυσικὰ ἦταν πιθανὸ νὰ εἶχε φτάσει τὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ στὰ χέρια του κατὰ ἑκατὸ διαφόρους τρόπους...

Ὅταν ὅμως ἔμαθε, ὅτι ὁ Χάουπτμαν ἐργαζόταν σὲ μεγάλο ξυλουργεῖο τῆς Νέας 'Υόρκης, ὁ Κόλερ ἔμαθε στὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ διαπίστωσε πὼς εἶχε ἀγοράσει διάφορα ξύλα, ἀξίας 10 δολλαρίων, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1931, λίγους μῆνες δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ.

Συνεχίζοντας τὶς ἐρευνές του, ὁ Κόλερ βρῆκε ἕνα κενὸ στὸ παρκέτο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χάουπτμαν, ποὺ ἦταν ἀπὸ ξύλο Ἔλατου. Στὰ καδρόνια, ποὺ βρίσκονταν ἀπὸ κάτω, ὑπῆρχαν τέσσερις τρύπες καρφιῶν, ποὺ συμπίπτανε ἀπόλυτα μ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχε τὸ πρόσθετο κομμάτι ξύλου τῆς σκάλας.

Ἐξ ἄλλου, ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι ἀπέδειξε, ὅτι τὸ ξύλο αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ὅμοιο στὴν ποιότητα καὶ στὰ «νερὰ» μὲ τὸ ὑπόλοιπο παρκέ.

Τέλος, στὸ γκαράζ τοῦ Χάουπτμαν, ὁ Κόλερ βρῆκε μιὰ πλάνη, τὴ δοκίμασε καὶ παρατήρησε πὼς ἄφηνε στὸ ξύλο διάφορα μικρὰ ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια, ποὺ ὑπῆρχαν καὶ στὴ σκάλα.

Τὰ στοιχεῖα ἦταν πιὰ ἀρκετά, γιὰ νὰ στεῖλουν τὸ σπυγερὸ κακοῦργο στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

'Ο Μπροῦνο Χάουπτμαν.

'Ο ἀπαγωγεὺς τοῦ μικροῦ Λίντμπεργκ (πρῶτος ἀπὸ ἀριστερά) ὁδηγεῖται μετὰ τὴ σύλληψί του στὴ φυλακή.

### Λωποδυτικὴ εὐωνία

Ἄγνωστοι διαρρῆκτες μπῆκαν μιὰ νύχτα σ' ἕνα ρεστωράν τοῦ Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλιφορνίας καὶ καταβρόχθισαν 12 πάστες, 4 κιλὰ παγωτό, ἀρκετὰ σάντουϊτς καὶ δυὸ κουτιὰ σοκολατάκια.

Ἤπιαν ἐπίσης 2 κιλὰ γυμὸ πορτοκαλιοῦ, ἄλλο τόσο γάλα καὶ μπόλικο καφέ. Τέλος, πῆραν τὰ 60 δολλάρια, ποὺ βρήκανε στὸ ταμεῖο.

# Οι πένθιμες ψαλμωδίες

Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνα ν' ἀποβιβάσω τὸ πλήρωμα στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἐκουατόρ.

»Ὅλοι κλαίγανε ποὺ τοὺς ἀφήναμε. Ὡστόσο ἐγὼ εἶχα τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πὼς θὰ κατάφερνα ν' ἀποβιβάσω τὸ πλήρωμα στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἐκουατόρ καὶ νὰ γυρίσω νὰ πάρω καὶ τοὺς ἄλλους ναῦτες...

»Τώρα ἡ θάλασσα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἡσυχάζῃ. Μὰ τὸ καράβι ἔκανε διαρκῶς νερὰ καὶ βούλιαζε ὅσο πήγαινε... Δυὸ ὧρες ἀργότερα, τὰ κύματα μᾶς ρίξανε στὴν ἀκτὴ καὶ τσάκισαν στοὺς βράχους τὴ βενζινάκατο. Εἶχε χαθῆ πιὰ κάθε ἐλπίδα γιὰ τοὺς δέκα ναῦτες ποὺ εἶχαν μείνει στὸ πλοῖο!...

Ὁ Νὰρθ σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του. Ὁ φίλος του τὸν κύτταζε μὲ συμπάθεια καὶ συγκίνησι.

**ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ**

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Σάντερς κι' ὁ πλοίαρχος Νὸρθ ἦταν παιδικοὶ φίλοι. Ὅταν συναντήθηκαν σήμερα ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό, δώσανε τὰ χέρια, λάμποντας ἀπ' τὴ χαρά τους. Ὕστερα ὁ πλοίαρχος μίλησε στὸ φίλο του γιὰ τὸ τελευταῖο ναυάγιό του.

— Ἔτυχε ποτὲ ν' ἀκούσῃς νὰ ψέλνουνε πεθαμένοι; τὸν ρώτησε ξαφνικά.

— Ὄχι βέβαια! ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀπορία. Πῶς μπορεῖ ποτέ;...

— Κί' ὅμως ἐγὼ τοὺς ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου... ὅπως κι' ὅλοι ὅσοι σώθηκαν ἀπ' τὸ ναυάγιο!

Κί' ὁ Νὸρθ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν παράξενη ἱστορία του:

— Βρισκόμαστε στὸν Εἰρηνικό. Τὸ καράβι μου πάλευε μὲ τὰ θεώρατα κύματα. Ἡ μανιασμένη θάλασσα ἀπειλοῦσε νὰ τὸ καταπιῇ. Ἦταν μιὰ τρομαχτικὴ, κατασκότεινη νύχτα. Ἡ φουρτοῦνα κρατοῦσε ἐδῶ καὶ πέντε ὧρες καὶ γινόταν ὁλόενα φοβερώτερη. Οἱ μπχανὲς δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ κυβερνήσουν τὸ πλοῖο.

»Τὰ κύματα ρίξανε τὸ ἕνα κατάρτι καὶ ἄρπαξαν τὶς βάρκες. Μὲ χίλιους κόπους κατάφεραν οἱ ναῦτες νὰ συγκρατήσουν μόνο τὴ βενζινάκατο.

»Πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα, ἔδινα διαταγὲς μὲ τὸν τηλεσθὸα κι' ἀγωνιζόμουνα νὰ διασώσω τὸ πλήρωμα. Ἦταν ἡ τρομερώτερη τριακυμία ποὺ εἶχα δῆ στὴ ζωή μου...

»Τὸ καράβι εἶχε μείνει ἀκυβέρνητο. Οἱ ναῦτες ἦταν κατάκοποι, τραυματισμένοι, ἀπελπισμένοι. Πολλοὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

»Ἡ θύελλα μᾶς εἶχε παρασύρει στὰ ἐπικίνδυνα νερὰ τοῦ Ἐκουατόρ, ποὺ εἶναι γεμάτα ξέρες. Τὸ πλοῖο μας χτύπησε σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς κι' ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ. Δὲ μᾶς ἔμενε ἄλλη ἐλπίδα ἀπ' τὴ βενζινάκατο.

»Αὐτὴ χωροῦσε ὅμως μονάχα εἴκοσι, ἐνῶ ἤμαστε τριάντα. Δέκα ἀπὸ μᾶς ἔπρεπε νὰ μείνουν στὸ πλοῖο, καταδικασμένοι σὲ θάνατο! "Ἕνας ναύτης πρότεινε τότε νὰ ρίξουμε κλῆρο. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἔγραψα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος. Μὰ ἐκεῖνοι ἐπιμέναν νὰ γράψω καὶ τὸ δικό μου.

»—Ἄλλοιῶς, δὲ θὰ δεχτῆ κανένας μας νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ πλοῖο! μοῦ δηλώσανε.

»Δέχτηκα ἀναγκαστικά. Ἔβαλα ὑστερα τοὺς κλήρους μέσα στὸ κασκέτο μου, τοὺς ἀνακάτεψα κι' ἄρχισα νὰ τοὺς βγάζω ἕνα ἕνα καὶ νὰ φωνάζω τὰ ὀνόματα...

»Τὸ εἴκοστὸ ὄνομα ἦταν τὸ δικό μου. Θέλησα νὰ παραχωρήσω τὴ θέσι μου σ' ἕναν ἀπ', τοὺς δέκα ἄτυχους ποὺ θὰ μένανε στὸ πλοῖο, ἀλλὰ δὲ δέχτηκε κανείς. Ἐγὼ ἐπέμενα. Δὲ μποροῦσα νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω.

»— Θὰ μείνω μαζί σας! φώναζα

»Μὰ αὐτοὶ μὲ ἄρπαζαν καὶ μὲ βάλανε στὴ βενζινάκατο.

»— Γειὰ χαρά, καπετάνιο μοῦ εἶπαν. Καλὴ ἀντάμωσι στὸν ἄλλο κόσμο!...

— Λοιπόν; Τί ἔγινε ὕστερα; τὸν ρώτησε.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριο ποὺ μ' ἀναστατώνει καὶ ποὺ θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς! εἶπε ὁ Νὸρθ. Ὅταν φτάσαμε στὴ στεριά, σταθήκαμε κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ πλοῖο μας, ποὺ λογαριάζαμε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰχῃ πιὰ βουλιάξει.

»Ξαφνικὰ, ἀκούσαμε νὰρχεται ἀπὸ μακρὺ μιὰ πένθιμη ψαλμωδία!... Ἦταν ἕνα θλιβερὸ τραγοῦδι, ποὺ ἀπλωνότανε στὴ θάλασσα ποὺ εἶχε πιὰ ἡσυχήσει.

»Εἴχαμε παγώσει ἀπ' τὸν τρόμο μας... Ἕνα σωρὸ ἀνθρώπινες φωνὲς ψέλνανε τὸ σο πένθιμα ποὺ σοῦ ραγίζανε τὴν καρδιά.

»— Εἶναι τὸ τραγοῦδι αὐτῶν ποὺ πνίγονται, τῶν συναδέλφων μας!... εἶπαν οἱ ἄλλοι ναυτικοί.

»Κί' ἄρχισαν νὰ σταυροκοπιοῦνται...

»Μὰ τὸ περίεργο εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ πένθιμη ψαλμωδία ἐξακολούθησε κι' ὅταν ἀκόμα ξημέρωσε, καθὼς κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα ποὺ μείναμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

»— Μᾶς καλοῦνε ἀπ' τὸ βάθος τῆς θάλασσας! φώναζαν οἱ ναῦτες.

»Δὲ σοῦ κρύβω πὼς εἴχαμε ἀρχίσει ὅλοι νὰ νοιώθουμε τύψεις γιατὶ ἀφήσαμε τοὺς δέκα ἐκεῖνους ναῦτες νὰ πνίγουνε. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς! Ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουμε ὅλοι στὴ βενζινάκατο...

»"Ἀλλωστε δὲ θὰ δίσταζα νὰ νυρίσω γιὰ νὰ παραλάβω καὶ τοὺς ἄλλους ναύτες μου. Ὅπως σοῦ ἀνάφερα ὅμως, ἡ βενζινάκατος εἶχε γίνει χίλια κομμάτια.

»Ὡστόσο, ἡ παράξενη αὐτὴ ψαλμωδία τῶν δέκα πεθαμένων ἦταν ἡ μεγαλύτερη τιμωρία μας! Τὴ δεύτερη νύχτα ποὺ ἐξακολούθησε ν' ἀκούγεται ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε σὰν τρελλοί. Καὶ θὰ σκοτωνόμαστε ἀναμεταξύ μας, ἂν κατὰ τὰ ξημερώματα δὲ μᾶς ἀντιλαμβανόταν ἕνα πλοῖο ποὺ περνοῦσε κοντὰ ἀπ' τὴν ἀκτή, καὶ δὲν ἐστελνε μιὰ βάρκα νὰ μᾶς πάρῃ...

»"Ἐτσι γλύτωσα τὸ θάνατο κι' αὐτὴ τὴ φορά. Ὡστόσο, ἡ νεκρικὴ ψαλμωδία τῶν δέκα δυστυχισμένων ποὺ εἴχαμε ἀφίσει στὸ καράβι, ἐξακολουθεῖ ν' ἀντηχῇ στ' αὐτιά μου καὶ νὰ μὲ βασανίζῃ... Δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πὼς ἐφτανε ἀπὸ τόσο μακρυὰ ὡς τὴν ἀκτὴ ὅπου βρισκόμαστε, καὶ πὼς ἐξακολούθησε ν' ἀκούγεται καὶ τὶς ἄλλες μέρες...

»Μήπως μπορεῖς ἐσὺ νὰ μοῦ διαφωτίσῃς αὐτὸ τὸ μυστήριο;

Ὁ Σάντερς κύτταζε μὲ συμπάθεια τὸν καπετάνιο. Ἔπειτα τὸν κτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ μείνῃς ἡσυχος Νόρθ!... Ἐσὺ ἔκαμες τὸ καθῆκον σου. Δὲν πρέπει νὰ βασανίζεσαι... Ὅσο γιὰ τὴν ψαλμωδία ποὺ λές, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ναύτες ποὺ πνίγηκαν μὲ τὸ πλοῖο σου. Σ' αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ ξέρω πὼς ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριῶν ποὺ κάθε φορὰ ποὺ ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας βγάζουν ἕνα ἦχο σὰν ἀνθρώπινη φωνή! Κί' ἀφοῦ ὑπάρχουν πολλὲς χιλιάδες τέτοια ψάρια σ' ἐκεῖνα τὰ νερά, ἦταν φυσικὸ ν' ἀκούσετε μιὰ ὁλόκληρη ψαλμωδία...

Ρ. ΜΑΝΓΕΛ

# Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγωνίζεται ΝΑ ΤΟΝ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΦΥΛΑΚΗ!...

**Τὸ «πλέγμα ἔνοχῆς», ποὺ τοῦ δημιουργήθηκε βασανίζει σκληρὰ τὸν πιλότο, ποὺ ἔρριξε τὴν ἀτομικὴ βόμβα στὴ Χιροσίμα**

Οἱ πῦλες τοῦ ψυχιατρείου ἀνοιξαν, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸν πρωην ἐπισμηναγὸ Κλὼντ Ἤθερλυ, τὸν πιλότο τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ εἶχε ρίξει, τὸ 1945, τὴν πρώτη ἀτομικὴ βόμβα στὴ Χιροσίμα.

Λίγο πιὸ πρίν, ὁ Ἤθερλυ εἶχε περάσει ἀπὸ δίκη. Μιὰ ἀστυνομικὴ περιπολος τὸν εἶχε συλλάβει ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐνῶ ἐπιχειροῦσε νὰ διαρρήξῃ ἕνα παντοπωλεῖο. Ὁ κατηγορούμενος, ποὺ τὸ κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο του πρόσωπο τὸν ἔδειχνε πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ 42 χρόνων ποὺ εἶναι σήμερα, δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει κἀν νὰ ὑπερασπιστῆ, ἀπέναντι στοὺς δικαστές, τὸν ἑαυτό του.

— Εἶμαι ἔνοχος... εἶμαι ἔνοχος!... Καταδικάστε με! ἔλεγε ὁλοένα.

Ἀλλὰ οἱ δικαστὲς δὲν τὸν καταδικάσανε. Τὸν ἀπαλλάξανε, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ τῆς μειωμενης εὐθύνης γιὰ τὶς πράξεις του, ὅπως τὸν εἶχαν ἀπαλλάξει δυὸ ἀκόμη φορές, ποὺ εἶχε προσαχθῆ σὲ δίκη μὲ τὴν κατηγορία τῆς κλοπῆς. Ἡ ἐπόμενη φάσι τῆς τραγωδίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔμελλε νὰ γραφτῆ στὶς φυλακές, ὅπως προσδοκοῦσε κι' ἐπιθυμοῦσε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ πάλι στὸ ψυχιατρεῖο, ὅπου ὁ Κλὼντ Ἤθερλυ δὲν ἔπαψε νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1946.

Σωστὸ ἀνθρώπινο ράκος τώρα, μὲ ξωφλημένες ὅλες τὶς ἐλπίδες του νὰ ἐπιτυχῇ ἀκόμη κάτι στὴ ζωή του, ὁ Ἤθερλυ εἶχε, στὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, τὴ φήμη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερους πιλότους τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας. Καὶ θὰ εἶχε, σίγουρα, πραγματοποιήσει μιὰ λαμπρὴ σταδιοδρομία σ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, ἂν δὲν τύχαινε νὰ τοῦ ἀναθέσουν νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ ἔρριχνε στὴ Χιροσίμα τὴν ἀτομικὴ βόμβα.

Ὅταν ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν ἀποστολή, ὁ Κλὼντ Ἤθερλυ δὲν εἶχε νοιώσει καμμιὰ ἐχωριστὴ συγκίνησι. Στὴ συνείδησί του δὲν ὑπῆρχε κανένα βάρος, γιατὶ πίστευε πὼς ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ἁπλὸς τὸ χρέος του σὰν στρατιώτης. Ὅμως, ὅταν εἶδε ὁλόκληρη τὴν γιαπωνέζικη πόλι νὰ μεταβάλλεται, κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τοῦ ἀεροπλάνου του, σὲ μιὰ φλεγόμενη κολσσι καὶ ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ ἀτομικὴ βόμβα εἶχε σκοτώσει τὸν θάνατο 80.000 ἀνθρώπων, αἰσθάνθηκε μιὰ φοβερὴ συντριβή.

Μάταια οἱ συνάδελφοι καὶ οἱ φίλοι του εἶχαν ἐπιχειρήσανε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν πὼς ὁ βομβαρδισμος αὐτός, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν ἦταν, ἦταν, ὡστόσο ἀναγκαίος καὶ σωτήριος, γιατί, ἐπιταχύνοντας τὸ τέλος τοῦ πολέμου, γλύτωνε πολὺ περισσότερους ἀπὸ τὸν θάνατο. Ὁ Ἤθερλυ εἶχε λυγίσει, εἶχε συντριβῆ κάτω ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ σκέψι πὼς αὐτὸς οὐσιαστικά, ἀφοῦ ἦταν ὁ πιλότος τοῦ μοιραίου ἀεροπλάνου, εἶχε ξεκάνει, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, τόσα ἀνθρώπινα πλάσματα καὶ εἶχε καταδικάσει ἄλλα τόσα στὴν παραμόρφωσι ἢ στὸ ἀργὸ τέλος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ραδιενέργειας.

Ἡ δόξα, ποὺ τύλιξε τὸ ὄνομά του, ὅταν γύρισε στὴν Ἀμερική, ἡ φήμη τοῦ ἥρωα ποὺ ἀπέκτησε, δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ ὀξύνουν πιὸ πολὺ τὴν ψυχική του κατάθλιψι. Πρὶν περάσῃ πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἔδωσε τὴν παραίτησί του ἀπὸ τὴν ἀεροπορία καί, σὲ μερικοὺς μῆνες, ἡ ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη μαθαινε μὲ κατάπληξι, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν καταβληθῆ προσπάθειες γιὰ νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα μυστικό, πὼς ὁ διάσημος ἀεροπορος εἶχε κλεισθῆ σὲ ψυχιατρειο, γιατὶ παρουσιάζε ἑκδηλα συμπτώματα νευροσθένειας.

Ἀπὸ τότε, οἱ καλύτεροι ψυχίατροι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν πάψανε νὰ ἀγωνίζωνται νὰ τὸν θεραπεύσουν ἀπὸ τὸ «πλέγμα ἐνοχῆς», ποὺ τοῦ εἶχε δημιουργήσει ὁ βομβαρδισμός τῆς Χιροσίμα. Οἱ προσπάθειές τους δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἀθεράπευτα ὑποφέροντας ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλέγμα, ὁ Ἤθερλυ, κάθε φορὰ ποὺ ἐβγαινε ἀπὸ τὸ ψυχιατρειο, κατάφευγε στὶς πιὸ ταπεινὲς πράξεις, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν, ὥστε νὰ ἐξιλεωθῆ γιὰ ἐκεῖνο ποὺ πίστευε σὰν ἔγκλημά του. Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, καὶ τὶς τρεῖς φορές, ποὺ δικάστηκε ὡς τώρα γιὰ τέτοιες πράξεις, ἡ δικαιοσύνη ἀποφυγε νὰ τὸν καταδικάσῃ. Ὄχι τόσο γιατὶ ὁ νευρασθενικὸς πρώην πιλότος εἶναι ἀνεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του—τὸ πολὺ-πολύ, μερικὴ ἀνευθυνότητα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ καταλογιστῆ—ὅσο ἐπειδὴ κανεὶς δικαστὴς δὲ θὰ ἤθελε νὰ καταδικάσῃ ἕναν ἥρωα τοῦ πολέμου, μὲ πολλὲς πράξεις ἀληθινῆς ἀνδραγαθίας στὸ παρελθόν του, ποὺ ὁ ψυχικός του κόσμος τραυματίστηκε στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος του.

Ὁ Κλὼντ Ἤθερλυ ἔχει διαφορετικὴ γνώμη. Πιστεύει πὼς μόνο ἂν τιμωρηθῆ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ πλέγμα ἐνοχῆς, ποὺ τὸν βασανίζει. Ἀλλὰ οἱ ψυχίατροι ἀμφιβάλλουν, ἂν ὁ ἀσυνήθιστος αὐτὸς τρόπος θεραπείας θὰ εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ ἀποφεύγουν νὰ τὸν συνιστήσουν.

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζῃ σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάῃ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

**28 ΜΑΪΟΥ — 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1959**

| ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ... | ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ... | ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ... |
|---|---|---|
| **ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Ἀπριλίου** | | |
| ★ Ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ περίοδος γιὰ κάθε εἶδος ἐργασίας. ★ Ὁ Κρόνος εὐνοεῖ τὶς πρωτοβουλίες, ποὺ θὰ ἀναπτύξετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Ἀλλὰ μὴ φανῆτε ὑπερβολικὰ ρψοκίνδυνος. | ★ Σπανία εὔνοια τῆς τύχης στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη περιπέτεια κατὰ τὴ διάρκεια ταξιδιοῦ. ★ Ἂν γυρεύετε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, θὰ τὸν βρῆτε πολὺ σύντομα. | ★ Γιὰ τοὺς ἄντρες πόνοι στὸ στῆθος καὶ ἀνωμαλίες στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα. ★ Προσέξετε ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ αἱμορροΐδες. |
| **ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου — 21 Μαΐου** | | |
| ★ Ἀποφύγετε τὶς προστριβὲς μὲ τοὺς συναδέλφους ἢ μὲ ἀντιπάλους, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ σχεδιάζετε ἀπὸ καιρό. | ★ Θὰ συναντήσετε ἕνα μεγαλύτερό σας ἄντρα μὲ γκρίζους κροτάφους, ποὺ θὰ σᾶς νοητεύσῃ μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη του. Μὴ πέσετε στὰ δίχτυα του πρὶν τὸν γνωρίσετε καλά. | ★ Ὅσοι δὲν τὴν ἔχουν ἀφαιρέσει, ἂς προσέξουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν σκωληκοειδῆ τους ἀπόφυσι. Ν' ἀποφύγουν τὰ ὄσπρια καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. ★ Τὸ ρουμπίνι φέρνει τύχη. |
| **ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ἰουνίου** | | |
| ★ Προτιμότερη εἶναι μιὰ συμβιβαστικὴ λύσι παρὰ ἡ προσφυγὴ στὰ δικαστήρια. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἐκκεντρικότητες, γιατὶ κινδυνεύουν νὰ σᾶς ὁδηγήσουν σὲ σφάλματα. | ★ Οἱ αἰσθηματικές σας σχέσεις διέρχονται μιὰ εὐτυχισμένη περίοδο. Ὁ χαρακτήρας σας σᾶς ἐξασφαλίζει τὴ γενικὴ συμπάθεια. ★ Ἀκολουθῆστε τὶς προαισθήσεις σας. | ★ Σηκότι καὶ ἔντερα εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα. ★ Τὸ αἷμα σας ἐπιβάλλει μιὰ περίοδο ἀποτοξινώσεως. Μὴ τὴν ἀναβάλλετε. ★ Τὸ 9 φέρνει τύχη. |
| **ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου — 23 Ἰουλίου** | | |
| ★ Φίλος, ποὺ γνωρίσατε προσφάτως, θὰ σᾶς βοηθήσῃ ν' ἀντιμετωπίσετε διάφορες δυσκέρειες. ★ Ἀποφύγετε πάντως τὴν ὑπερκόπωσι, γιατὶ ἀποτελεῖ μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία σας. | ★ Θὰ διαπιστώσετε ὅτι στὸν ἔρωτα κερδίζουν ὅσοι ξέρουν νὰ φαίνωνται διακριτικοί. ★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως κινδυνεύουν νὰ κουράσουν τοὺς ἀγαπημένους τους μὲ ὑπερβολικὴ τρυφερότητα. | ★ Ἡ περίοδος θὰ περάσῃ χωρὶς καμμιὰ οὐσιώδη ἀνησυχία. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε σοβαρὸ κίνδυνο. ★ Τυχερὸ τὸ 26 |
| **ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου — 23 Αὐγούστου** | | |
| ★ Ζῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς φάσεις τῆς ζωῆς σας. ★ Ἐπιδιώκετε μιὰ ἀθλαγή, ποὺ θὰ ἀποδειχθῆ μᾶλλον ἀφέλιμη. ★ Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς 29 θὰ σᾶς συμβῆ κάτι πολὺ εὐχάριστο. | ★ Κάνετε ὑπομονὴ καὶ μὴ ἀφήσετε τὴ φαντασία νὰ σᾶς παρασύρῃ σ' ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. ★ Ἀποφύγετε ἰδίως πρόσωπο τῶν Διδύμων, ποὺ σᾶς γοητεύει, ἀλλὰ εἶναι ἀνειλικρινές. | ★ Προσέξτε, γιατὶ κίνδυνοι μολύνσεως ἀπειλοῦν τὸ αἷμα σας. ★ Οἱ κίνδυνοι, ποὺ ἀπειλοῦσαν τὴν καρδιὰ ἀπομακρύνονται, παρουσιάζονται ὅμως νέοι, γιὰ τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα. |
| **ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου — 23 Σεπτεμβρίου** | | |
| ★ Μεγάλη εὔνοια τῆς τύχης στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ ἀνασυνδέσετε παλαιὲς σχέσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ὠφεληθῆτε πολύ. ★ Οἱ προαισθήσεις εἶναι ὀρθότατες. | ★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θὰ χάσουν πολλά, ἂν ἀποδειχθοῦν ἀπαιτητικὲς καὶ ζηλότυπες ἀπέναντι ἀγαπημένου προσώπου. ★ Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ, διατηρῆστε τὴν αἰσιοδοξία σας. | ★ Τὰ νεφρὰ δὲ λειτουργοῦν πολὺ κανονικά. Γι' αὐτὸ ἀποφύγετε ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὰ βλάψῃ ἢ νὰ τὰ κουράσῃ. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα ὀδυνηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη γιὰ τὶς γυναῖκες. |
| **ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Ὀκτωβρίου** | | |
| ★ Ἀποφύγετε κάθε ἀνάμιξι στὶς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων. Μόνο ζημιὰ μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ. ★ Τὸ Σάββατο 30 θὰ τερματιστῆ αἴσιως μιὰ ὑπόθεσι γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ὁποίας ἀνησυχοῦσατε. | ★ Ἔχετε τάσι νὰ παίρνετε τὶς ἐπιθυμίες σας γιὰ πραγματικότητα. Προσγειωθῆτε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μὴ ἀποκτήσετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Ἀπροσδόκητο περιστατικὸ θὰ ἐμπνεύσῃ ἀνησυχίες. | ★ Ἔγνοιες καὶ συγκινήσεις ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὴν ὑγεία σας. ★ Ἕνα καταπραϋντικὸ ἀφέψημα θὰ ἔχῃ πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ ὁποιοδήποτε φάρμακο, σὲ περίπτωσι ἀϋπνίας. |
| **ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου** | | |
| ★ Ἡ τύχη θὰ εὐνοήσῃ κάθε ἐνέργεια, ποὺ θὰ γίνῃ μὲ ἀπόλυτη λογική. ★ Μὴ περιφρονήσετε τὶς γνῶμες τῶν μεγαλυτέρων καὶ τὶς συμβουλὲς τῶν συγγενῶν. ★ Ἀποφύγετε τὴν ἀναβλητικότητα. | ★ Τὰ προγνωστικὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα γιὰ τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Ἔλλειψι κατανοήσεως ἐκ μέρους ἀγαπημένου προσώπου ἀοξάνει τὸν κίνδυνο ρήξεως. | ★ Ἀποφύγετε τοὺς ἐκνευρισμούς, γιατὶ κινδυνεύουν νὰ προκαλέσουν πονοκέφαλο καὶ ἀϋπνία. ★ Νεφρά, σηκότι καὶ στομάχι εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ εὐαίσθητα σημεῖα. Προσέξτε τα. |
| **ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου** | | |
| ★ Μὴ πιστέψετε τὶς πληροφορίες, ποὺ θὰ σᾶς δώσουν τὴν Πέμπτη 28. Εἶναι παραπλανητικές. ★ Μείωσις τῶν ἐσόδων ἐπιβάλλει περιορισμὸ τῶν ἐξόδων καὶ ἀποφυγὴ κάθε σπατάλης. | ★ Οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις σᾶς ἐπιφυλάσσουν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἀπόλυτη ἱκανοποίησι καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστες στιγμές. ★ Εἰδύλλιο στὸν ὁρίζοντα γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν κανένα δεσμό. | ★ Ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὰ ρεύματα. ★ Ἡ ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ σας εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς περιωρισμένη καὶ ὑπάρχει κίνδυνος κρυολογήματος μὲ δυσάρεστες συνέπειες. |
| **ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ἰανουαρίου** | | |
| ★ Μὴ παραλείψετε νὰ κάνετε μιὰ ἐπίδειξι τῆς ἀξίας σας, αὐτὸ ὅμως χωρὶς νὰ ἀδικήσετε τοὺς συναδέλφους σας. ★ Ἀποφύγετε τὴν Παρασκευὴ 29 κάθε δέσμευσι ἢ ὑπογραφὴ συμβολαίου. | ★ Ἡ περίοδος εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες τοῦ 1959. ★ Καταπολεμῆστε ὅμως τὴν τάσι νὰ κρατᾶτε τοὺς ἄλλους σὲ ἀπόστασι καὶ νὰ τοὺς βλέπετε ἀφ' ὑψηλοῦ. ★ Ἡ ὑπερωρία σᾶς, ζημιώνει. | ★ Ἐκτὸς τοῦ λαιμοῦ, ποὺ παραμένει τὸ εὐαίσθητο σημεῖο, ἡ ὑγεία δὲ δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε σοβαρὸ κίνδυνο. ★ Τυχερὸ τὸ 26 |
| **ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου** | | |
| ★ Θὰ συμβοῦν σημαντικὲς ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες δὲ θὰ εἶναι ὅλες εὐχάριστες. ★ Οἱ ἔμποροι ἔχουν συμφέρο νὰ κάνουν μεγάλη ἀγοραία ἡμισι. Θὰ εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ πολὺ ἀποδοτική. | ★ Τὰ νέφη ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς σας εὐτυχίας καὶ ἐπιτρέπονται οἱ πιὸ αἰσιόδοξες προβλέψεις. ★ Φυλαχθῆτε ἀπὸ πρόσωπο ποὺ ἀνῆκει στὸ ζῴδιο τοῦ Κριοῦ. | ★ Τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὸ πιὸ εὐπαθὲς σημεῖο. ★ Περιορίστε τὴν δραστηριότητά σας, ἂν αἰσθάνεσθε κόπωσι. ★ Τυχεροὶ ἀριθμοὶ τὰ 3 καὶ τὰ 11. |
| **ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου** | | |
| ★ Θὰ μάθετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἐνδιαφέροντα νέα, 

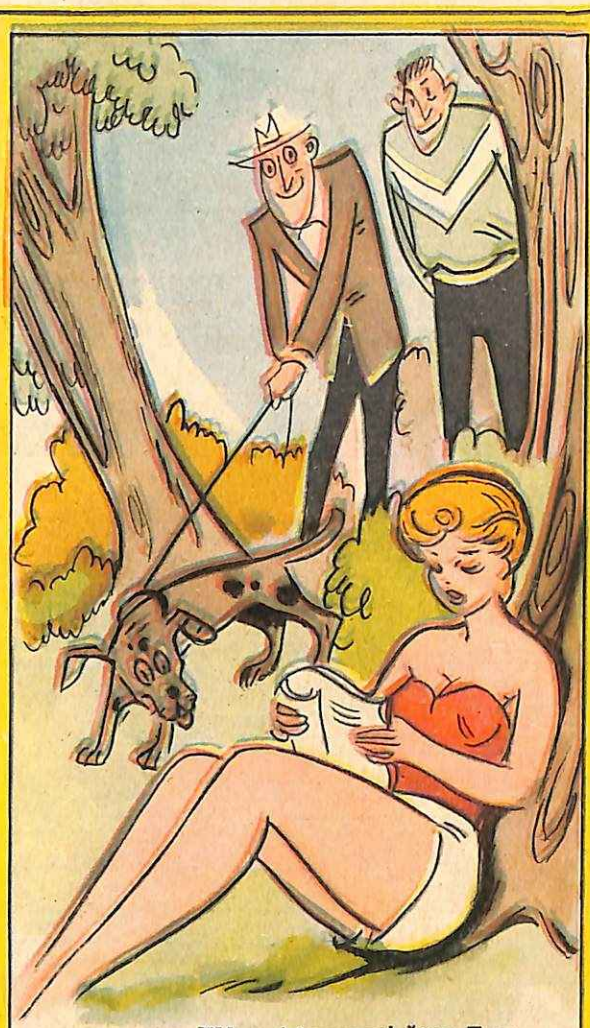

—Εἶδες τί λαγωνικὸ ἔχω, Γιαννάκη;

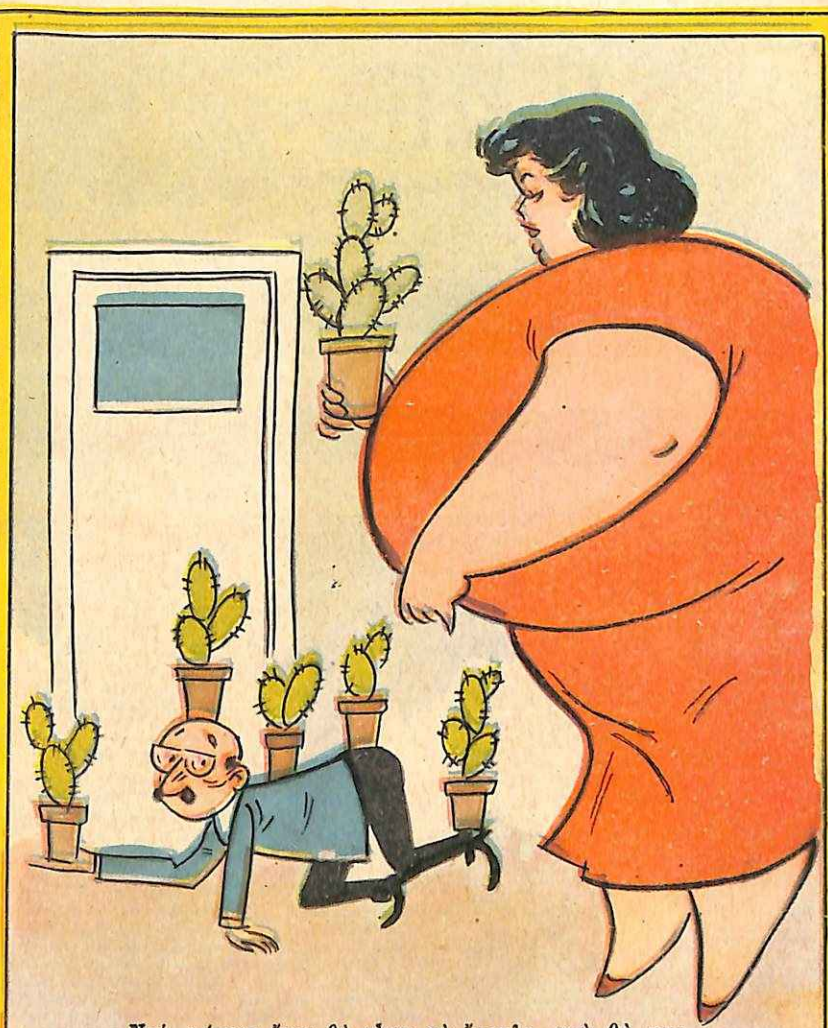

— Ναί, κάπως ἔτσι θὰ εἶναι τὸ ἔπιπλο, ποὺ θὰ παραγγείλω γιὰ τὶς γλάστρες μας!...

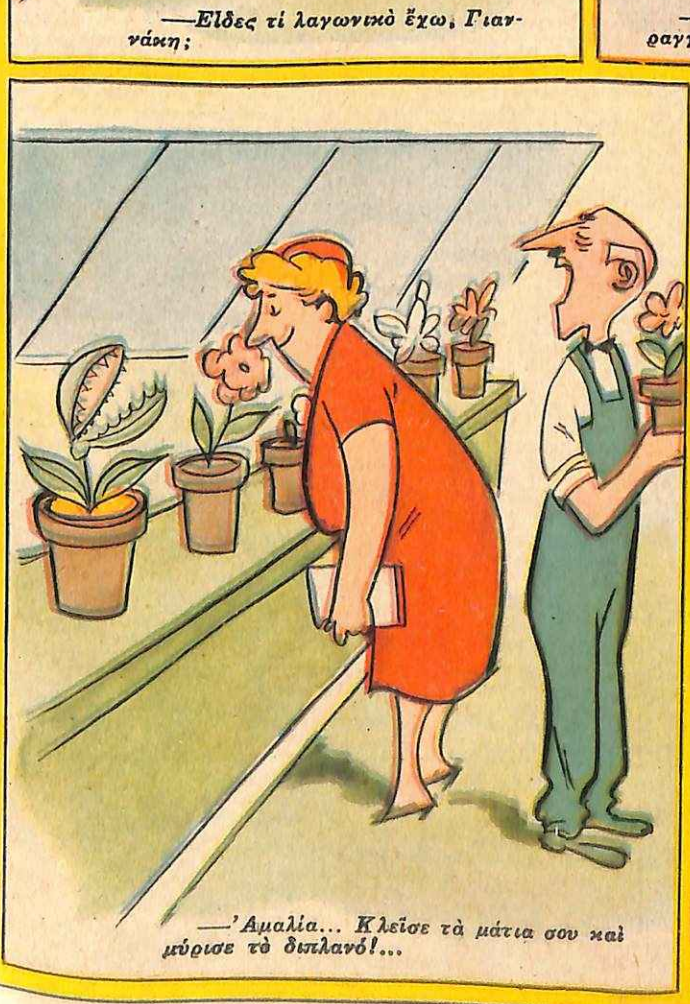

—Ἀμαλία... Κλεῖσε τὰ μάτια σου καὶ μύρισε τὸ διπλανό!...

—Εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... Ἐγὼ εἶμαι χήρα κι' ἐκεῖνος ἑκατομμυριοῦχος!...